

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ
НА ЦЪРКВАТА

ДЖОЗЕФ СМИТ

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА
ДЖОЗЕФ СМИТ

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля изпращайте ги до Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA. Е-поща: cur-development@ldschurch.org

Моля посочете името си, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 2008 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени.

Printed in Germany

Одобрено на английски: 8/00

Одобрено за превод: 08/00

Превод на *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*
Bulgarian

Съдържание

Заглавна	страница
Въведение	vii
Кратко историческо изложение	xiv
Животът и служението на Джозеф Смит	1
1 Първото видение: Отец и Синът се явяват на Джозеф Смит	29
2 Бог Вечният Отец	39
3 Исус Христос, божественият Изкупител на света	49
4 Книгата на Мормон: Ключовият камък на нашата религия	61
5 Покаяние	75
6 Мисията на Иоан Кръстител	85
7 Кръщение и дарът на Светият Дух	95
8 Вечното свещеничество	109
9 Даровете на Духа	123
10 Молитва и лично откровение	133
11 Организацията и съдбата на истинската и жива Църква	145
12 Оповестявайки благовестието на целия свят	159
13 Послушание: „Когато Господ заповядва, направи го”	169
14 Слова на надежда и утеха във време на смърт	183
15 Установяване делото на Сион	193
16 Откровението и живият Пророк	205
17 Великият план на спасението	219
18 Отвъд завесата: живот във вечността	231
19 Стойте непоколебими през житейските бури	243
20 Сърце, пълно с любов и вяра: писмата на Пророка до семейството му	253
21 Второто пришествие и Хилядолетието	265
22 Придобиване на знания за вечните истини	279

23	„Колко е добро и колко угодно... да живеят в единодушие”	289
24	Да ръководиш по Господния начин	301
25	Истини от притчите на Спасителя в Матей 13	313
26	Илия и възстановяването на ключовете за запечатване	327
27	Пазете се от горчивите плодове на вероотстъпничеството	337
28	Мисионерската служба: свещено призование, славно дело	349
29	Да живеем с другите в мир и хармония	363
30	Доблестни в делото Христово.	373
31	„Бог ще бъде с теб во веки веков”: Пророкът в затвора Либърти	383
32	Да отвърнем на гоненията с вяра и кураж	395
33	Духовните дарове на изцеление, езици, пророчество и разпознаване на духове.	405
34	Силата на прошката.	417
35	Изкупление за мъртвите	429
36	Получаване на храмовите обреди и благословии	441
37	Милосърдието, чистата любов Христова	453
38	Писмото Уентуърт	465
39	Общество за взаимопомощ: божествена организация на жените	479
40	Колко славни са верните, справедливи и предани приятели	489
41	Да станем избавители на хълма Сион	501
42	Семейството: най-сладкият съюз за време и за вечността	511
43	„Той бе Пророк Божий”: съвременници на Джозеф Смит свидетелстват за пророческата му мисия	525
44	Възстановяването на всички неща: Диспенсацията на пълнотата на времената	541
45	Чувствата на Джозеф Смит относно неговата мисия на пророк.	551

46	Мъченичеството: Пророкът Джозеф Смит запечатва своето свидетелство с кръвта си	563
47	„Славим Пророка”: Пророци от последните дни дават свидетелство за Пророка Джозеф Смит	577
	Приложение: Източници, използвани в тази книга	595
	Списък на илюстрациите	602
	Азбучен указател	605

Joseph Smith, Jr.

„Джозеф Смит, Пророкът и гледачът на Господа, направи за спасението на хората на този свят повече от всеки друг човек, живял някога на него... Той живя като велик и умря като велик пред очите на Бога и на хората си” (У. и З. 135:3).

Въведение

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли утвърдиха поредицата помагала *Учения на президентите на Църквата*, които да ви помогнат да задълбочите разбирането си на възстановеното Евангелие и да се доближите до Господ чрез ученията на президентите на Църквата от последните дни. При прибавянето на томове към тази поредица, вие ще съберете домашна колекция от книги с учения от Евангелието. Томовете от тази поредица са предназначени за ползване както за лично обучение, така и за обучение на кворумите и класовете.

Тази книга включва ученията на Пророка Джозеф Смит, който бил призван от Бог да открие диспенсацията на пълнотата на времената в тези последни дни. Между видението му на Отца и Сина през пролетта на 1820 г. и мъченическата му смърт през юни 1844 г. той установява Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и дава пълнотата на Евангелието, която никога вече няма да бъде отнета от земята.

Лично изучаване

Като учите поученията на Пророка Джозеф Смит, търсете вдъхновение от Духа. Помнете обещанието на Нефи: „този, който търси усърдно, ще намери; и тайнствата Божии ще им бъдат разкрити чрез силата на Светия Дух” (1 Нефи 10:19). Започвайте изучаването си с молитва и докато четете продължавайте да се молите и размишлявате в сърцето си.

В края на всяка глава ще намерите въпроси и отправки към Писанията, които ще ви помогнат да разберете и прилагате ученията на Джозеф Смит. Помислете дали да ги преговаряте преди да прочетете главата.

Обмислете също следното:

- Търсете ключови думи и изрази. Ако намерите дума, която не разбирате, ползвайте речник или друг източник, за да разберете по-добре смисъла ѝ. Напишете бележка в полето, която да ви помага да помните какво сте научили за думата.
- Мислете за значението на ученията на Джозеф Смит. Може да си отбелязвате изрази и изречения, които учат на определени евангелски принципи, докосват ума и сърцето ви, или пък да записвате своите мисли и чувства в полетата.
- Мислете за изживявания, които сте имали, свързани с ученията на Пророка.
- Размишлявайте как ученията на Джозеф Смит се отнасят до вас. Мислете как те са свързани с грижи или въпроси, които имате. Решете какво ще предприемете в резултат на наученото.

Преподаване от тази книга

Тази книга може да бъде използвана за преподаване у дома или в Църквата. Следните предложения ще ви помогнат.

Съсредоточете се над словата на Джозеф Смит и над Писанията

Господ заповядва да не учим на „нищо друго освен това, което пророците и апостолите са писали и това, на което (ни) поучава Утешителят чрез молитва с вяра” (У. и З. 52:9). Той заявява също, че „старейшините, свещениците и учителите на тази църква трябва да поучават на принципите на моето евангелие, които са в Библията и Книгата на Мормон, която е пълнотата на евангелието” (У. и З. 42:12).

Вашата задача е да помогнете на другите да разберат ученията на Пророка Джозеф Смит и Писанията. Не слагайте тази книга настрана и не гответе уроците по други материали. Посветете значителна част от урока на четене ученията на Джозеф Смит в нея и на обсъждане значението и приложението им.

Насърчавайте участниците да носят книгата на църква, та да могат да са по-добре подготвени да участват в обсъжданията в клас.

Търсете напътствието на Светия Дух

Като се молите за помощ и се готвите усърдно, Светият Дух ще ви води в усилията ви. Той ще ви помага да наблягате на онези части от всяка глава, които ще насърчат околните да разбират и прилагат Евангелието.

Като преподавате, молете се в сърцето си силата на Духа да съпътства думите ви и обсъжданията в клас. Нефи казва, „когато човек говори чрез Силата на Светия Дух, Силата на Светия Дух отправя неговите слова в сърцата на чедата човешки” (2 Нефи 33:1; вж. и У. и З. 50:13–22).

Подготвяйте се да преподавате

Главите в тази книга са организирани да ви помогнат да се подготвите да преподавате. Разделът „Из живота на Джозеф Смит” във всяка глава дава информация за живота на Джозеф Смит и ранната история на Църквата, която може да бъде използвана в представянето и преподаването на урока. Разделът „Ученията на Джозеф Смит” е разбит на няколко подраздели с подзаглавия, обобщаващи основните моменти в главата. Тези подзаглавия могат да служат като схема, по която да преподавате. Заключителният раздел „Предложения за изучаване и преподаване” дават въпроси и стихове, имащи отношение към ученията.

Ще бъдете по-ефективни в преподаването си, когато правите следното:

1. *Изучавайте главата.* Прочетете я, за да се уверите, че сте разбрали ученията на Джозеф Смит. Ще преподавате с по-голяма искреност и сила, когато словата му са ви въздействали пряко (вж. У. и З. 11:21). Като четете, помнете нуждите на онези, на които преподавате. Може да отбелязвате в главата учения и принципи, които чувствате, че ще им помогнат.
2. *Решете кои части да използвате.* Всяка глава съдържа повече, отколкото ще сте в състояние да преподадете в един урок. Вместо да се опитвате да покриете цялата глава, изберете с молитва учения и принципи, които чувствате, че помагат най-много на онези, които учите. Например може да изберете да се съсредоточите над 1–2 подраздели и няколко въпроса, които ще помогнат на участниците да обсъдят принципите в избраните от вас раздели.

3. *Решете как да представите урока.* За да предизвикате интерес при започване на урока, може да споделите лично изживяване или да помолите участниците да прочетат разказ от началото на главата или да разгледат рисунка от нея. После може да попитате, „Какво учи този разказ (или рисунка) относно основната тема на главата?“ Друга възможност за начало на урока е прочит на стих, цитат от главата или изпяване на химн. Друга полезна идея е да обясните на участниците кои ще са основните моменти на урока. Може също да им припомните предишния урок от тази книга, като ги помолите да си спомнят случки, хора, принципи или учения, които са обсъждали.
4. *Решете как да насърчите обсъждане.* Тъкмо за това трябва да отделите най-много от времето на урока, защото участниците научават доктрини и принципи най-добре, когато ги обсъждат. Преговорете предложенията за водене на поучителни обсъждания на стр. xi–xii от тази книга. Може да използвате и въпроси от „Предложения за изучаване и преподаване“ в края на главата. Може също да подготвите някои свои въпроси, като използвате следните предложения:
- Задавайте въпроси, които помагат на участниците да търсят факти, събития, учения и принципи. Подобни въпроси помагат на участниците да се съсредоточат над конкретни истини, на които искате да наблегнете, и да се запознаят с конкретна информация в ученията на Пророка. Например след като набележите даден цитат, може да попитате „Кои са някои от ключовите думи или изрази в този цитат?“ или „Каква е темата на цитата?“
  - Задавайте въпроси, които помагат на участниците да мислят за ученията и принципите, които преподава Джозеф Смит. Подобни въпроси ги насърчават да изследват и споделят мислите и чувствата си относно ученията на Джозеф Смит. Например, „Защо смятате, че това учение е важно?“ или „Какви мисли и чувства имате спрямо този цитат?“ или „Какво означава за вас това учение?“

- Задавайте въпроси, които насърчават участниците да сравняват наученото от ученията на Пророка със собствените си мисли, чувства и изживявания. Например, „Какви изживявания, свързани с казаното от Пророка Джозеф Смит, сте имали?“
  - Задавайте въпроси, които помагат на участниците да прилагат преподаваното в живота им. Тези въпроси им помагат да измислят начини, по които могат да живеят според ученията на Джозеф Смит. Например, „Какво ни насърчава да правим Джозеф Смит? По какви начини можем да прилагаме казаното от него?“ Напомнете на участниците, че ще научават не само от това, което им се казва, но и чрез пряко откровение до тях (вж. У. и З. 121:26).
5. *Решете как да завършите урока.* Може бързо да обобщите урока или да помолите това да направят един-двама участници. Ако сте подтикнати от Духа, дайте свидетелство за обсъдените учения. Може да се почувствате вдъхновен да дадете своето свидетелство или да поканите другите да споделят техните свидетелства. Насърчете обучаваните да следват подтиците, които получават от Светия Дух.

Като се готвите да преподавате, може да потърсите идеи в *Преподаването – няма по велико призвание* (36123), част Б, глави 14, 16, 28 и 29 или в *Ръководство за преподаване* (34595).

Водете поучителни обсъждания

Следните предложения ще ви помогнат да насърчавате и водите поучителни обсъждания:

- Търсете напътствието на Светия Дух. Той може да ви подтикне да зададете определени въпроси или да включите в обсъждането определени хора.
- Помогнете участниците да се съсредоточат над ученията на Джозеф Смит. Нека прочетат думите му, та да се получи обсъждане и да отговорят на въпросите. Ако обсъждането почне да се отдалечава от темата или стане теоретично

или заядливо, насочете го обратно, като се позовете на събитие, учение или принцип от главата.

- При подходящ случай споделяйте изживявания, които имат отношение към ученията в главата.
- Насърчете участниците да споделят мислите си, да задават въпроси и да се поучават един друг (вж. У. и З. 88:122). Например може да ги помолите да коментират казаното от другите или да зададете един въпрос на няколко участника.
- Не се бойте от тишина след като сте задали въпрос. Често обучаваните се нуждаят от време да помислят или да погледнат в книгите си преди да споделят идеи, свидетелства или изживявания.
- Слушайте искрено и се стремете да разберете коментара на всеки. Изразявайте признателност за участието им.
- Когато участниците споделят няколко идеи, обмислете дали да ги изредите на дъската или да помолите някой друг да го направи.
- Търсете различни начини да включвате участниците в обсъждане. Например може да ги накарате да обсъждат въпроси в малки групи или с човека, който седи до тях.
- Обмислете дали да говорите предварително с 1–2 участници. Помолете ги да дойдат в клас готови да отговорят на някой от въпросите, които вече сте подготвили.
- Използвайте някой химн, особено химн за възстановяването, за да подсилите обсъждането на някоя евангелска истина. Пеенето на химн е също и ефикасен начин за встъпление и завършек на урока.
- Не приключвайте някое интересно обсъждане само защото искате да минете целия материал, който сте подготвили. Най-важното е членовете да почувстват влиянието на Духа и да увеличат своята решимост да живеят според Евангелието.

Учения за нашето време

Тази книга се занимава с ученията на Пророка Джозеф Смит, които имат приложение в наше време. Например тя

не включва теми като ученията на Пророка относно закона за посвещаването, както е бил прилаган при настойничество над имущество. Господ оттеглил този закон от Църквата, защото светиите не били подготвени да живеят според него (вж. У. и З. 119, въведението). Тази книга също така не обсъжда многобрачието. Ученията и принципите относно многобрачието били открити на Джозеф Смит още през 1831 г. Пророкът проповядвал учението за многобрачието и няколко такива брака били сключени още докато той бил жив. През следващите няколко десетилетия под ръководството на президентите на Църквата, които станали приемници на Джозеф Смит, множествени бракове сключили значителен брой членове на Църквата. През 1890 г. президент Уилфърд Уудръф публикувал Манифеста, което прекратило многобрачието в Църквата (вж. Официално изявление 1). Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни вече не практикува многобрачието.

Информация относно източници, цитирани в тази книга

Ученията на Пророка Джозеф Смит, представени в тази книга, са взети от няколко категории източници: проповеди на Пророка, статии, подготвени за публикуване от Пророка или под негово ръководство, писма и дневници на Пророка, записани спомени на хора, които са го слушали да говори и някои от ученията и записките му, които по-късно са канонизирани в Писанията. Много от ученията на Джозеф Смит са цитирани според *History of the Church*. За допълнителна информация относно тези източници вж. приложението.

В този труд са цитирани и известен брой непубликувани източници. Правописът, пунктуацията, главните букви и граматиката са били стандартизирани там, където е било нужно за подобряване на четливостта. Пак за яснота е прилагано (или е променяно) разделяне на абзаци. Където цитатите са взети от публикувани източници, материалите са цитирани без промяна, освен ако не е отбелязано друго. Материалът в скоби е добавен от редакторите на тази книга, освен ако не е отбелязано друго.

Кратко историческо изложение

Следната хронология предоставя кратка историческа рамка за ученията на Пророка Джозеф Смит, представени в тази книга.

23 декември 1805 г.: Роден в Шарън, окръг Уиндзор, Върмонт, пето от 11 деца в семейството на Джозеф Смит-старши и Луси Мак Смит.

ок. 1813 г.:
(на 7 г.) Заразява се с коремен тиф, усложнени-
ята налагат операция на левия му крак.
По онова време сем. Смит живеят в
Уест Лебанон, Ню Хемпшир, едно от
няколкото места, където се местят
между 1808 и 1816 г. в търсене въз-
можности за работа.

1816 г.:
(на 10 г.) Премества се със семейството си в
село Палмира, Ню Йорк.

ок. 1818–1819 г.:
(на 12 или 13 г.) Премества се със семейството си от
село Палмира в къща от дървени трупи
в община Палмира, Ню Йорк.

Ранната пролет
на 1820 г.:
(на 14 г.) Моли се в горичката близо до дома си.
Посетен е от Бог Отец и Исус Христос.
Пита към коя църква следва да се при-
съедини. Спасителят му казва, че те
всички грешат и че не следва да се
присъединява към никоя от тях.

21–22 септември
1823 г.:
(на 17 г.) Посетен е от Мороний, който му съоб-
щава за Господното дело на земята в
последните дни и за Книгата на Мор-
мон. Вижда златните плочи, заровени

- на един съседен хълм, но по онова време му е забранено да ги вземе.
- 1825 г.: Премества се със семейството си от къщата от трупи в новопостроен дом (на 19 г.) във фермата им в община Манчестър, Ню Йорк.
- 18 януари 1827 г. Жени се за Ема Хейл от Хармони, Пенсилвания; те сключват брак в Саут Бейнбридж, Ню Йорк. (на 21 г.)
- 22 септември Получава плочите от Мороний, след 1827 г.: като всяка година от 1823 г. се среща с него на 22 септември.
- Декември 1827 г.: Премества се в Хармони, Пенсилвания, (на 22 г.) за да избегне една шайка от Палмира и Манчестър, която се опитва да открадне плочите. Скоро след това почва да превежда Книгата на Мормон.
- Февруари 1828 г.: Мартин Харис показва препис с някои от знаците от златните плочи на видни учени, включително Чарлз Антън и Самюел Л. Митчъл в гр. Ню Йорк.
- Юни–юли 1828 г.: 116 ръкописни страници от превода на Книгата на Мормон са изгубени, докато са у Мартин Харис.
- 5 април 1829 г.: Оливър Каудъри пристига в Хармони да (на 23 г.) служи като писар за Книгата на Мормон; преводът е възобновен на 7 април.
- 15 май 1829 г.: Получава заедно с Оливър Каудъри Аароновото свещеничество от Иоан Кръстител. Джозеф и Оливър се кръщават един друг в р. Саскуахана.
- Май–юни 1829 г.: Получава с Оливър Каудъри Мелхиседековото свещеничество от древните апостоли Петър, Яков и Иоан близо

- до р. Саскуахана между Хармони, Пенсилвания, и Колсвил, Ню Йорк.
- Юни 1829 г.: Завършва превода на Книгата на Мормон във фермата на Питър Уитмър-старши в гр. Файет, Ню Йорк. Тримата очевидци виждат плочите и ангела Мороний във Файет; в гр. Палмира осемте очевидци виждат и държат в ръце плочите.
- 26 март 1830 г.:
(на 24 г.) Първите отпечатани екземпляри на Книгата на Мормон са на разположение на обществеността в книжарницата на Егбърт Б. Грандин в Палмира.
- 6 април 1830 г.: Официално организира Църквата в дома на Питър Уитмър-старши във Файет (вж. У. и З. 21:1). Отначало официалното име на Църквата е Църква на Христос. На 3 май 1834 г. името е променено на Църква на светиите от последните дни. На 26 април 1838 г. името чрез откровение е променено на Църква на Исус Христос на светиите от последните дни (вж. У. и З. 115:4).
- Юни 1830 г.: По заповед на Господ започва преработката чрез вдъхновение на Библията, позната сега като Превод на Джозеф Смит на Библията.
- 9 юни 1830 г.: Провежда първата конференция на Църквата във Файет.
- Септември 1830 г.: Премества се от Хармони, Пенсилвания, във Файет, Ню Йорк. От декември 1827 г. до този момент Джозеф и Ема живеят в Хармони, но Джозеф периодично пътува до Манчестър, Файет и Палмира по работи, свързани с превода

на Книгата на Мормон, уреждане на издаването ѝ, организиране на Църквата, председателстване на първата конференция на Църквата и грижа за други църковни задължения.

- Септември 1830 г.: Получава откровение, че мисионери трябва да „отидат сред ламанитите“ да проповядват Евангелието (У. и З. 28:8; вж. и 30:5–6; 32:1–3). През октомври четирима старейшини заминават на мисия да проповядват в индианските земи западно от щата Мисури.
- Декември 1830 г.:
(на 25 г.) Получава откровение, че светиите трябва да се съберат в Охайо (вж. У. и З. 37).
- Началото на
февруари 1831 г.: След като пътува над 400 км от Ню Йорк, пристига в Къртлгънд, Охайо.
- 20 юли 1831 г.: В Индипендънс, окръг Джаксън, Мисури, получава откровение, определящо Индипендънс като „централното място“ на Сион (вж. У. и З. 57:1–3).
- 2 август 1831 г.: Председателства, докато Сидни Ригдън освещава окръг Джаксън, Мисури, като земята на Сион.
- 3 август 1831 г.: Освещава парцел за храма в Индипендънс.
- 25 януари 1832 г.
(на 26 г.) Подкрепен е като президент на висшето свещеничество в Амхърст, Охайо.
- 8 март 1832 г.: Организира Първото Президентство със Сидни Ригдън и Джеси Гоз за съветници в Къртлгънд. На 18 март 1833 г. Фредерик Г. Уйлямз заема мястото на Джеси Гоз.

- 27–28 декември
1832 г.:
(на 27 г.) Получава заповед да построи храм в Къртлънд (вж. У. и З. 88:119–20).
- Януари 1833 г.: Стартира училището за пророци.
- 2 юли 1833 г.: Завършва началната си работа по превода чрез вдъхновение на Библията, позната сега като Превод на Джозеф Смит на Библията. От тази работа произлизат книгата на Моисей и Джозеф Смит – Матея, които сега се съдържат в *Скъпоценен бисер*.
- 20 юли 1833 г.: В Индипендънс, Мисури, тълпа унищожава печатарската преса, на която се печата Книгата на Заповедите, както и повечето от отпечатаните страници. През септември 1835 г. откровенията от Книгата на Заповедите и други откровения са публикувани в Къртлънд в първото издание на Учение и Завети.
- 23 юли 1833 г.: Положени са крайъгълните камъни за храма Къртлънд.
- 18 декември 1833 г.: Джозеф Смит-старши е ръкоположен за патриарх в Църквата.
- Май–юли 1834 г.:
(на 28 г.) Води Сионов лагер от Къртлънд, Охайо, до окръг Клей, Мисури, за да окаже помощ на светиите, прогонени от домовете им в окръг Джаксън, Мисури. Завръща се в Къртлънд, след като получава откровението, че светиите трябва „да почакаат малко за изкуплението на Сион” (У. и З. 105:9).
- 14 февруари 1835 г.:
(на 29 г.) Организира Кворума на дванадесетте апостоли.

- 28 февруари 1835 г.: Организира Кворум на Седемдесетте.
- Юли 1835 г.: Сдобива се с египетски папируси, съдържащи писанията на Авраам.
- 27 март 1836 г.: Освещава храма Къртлънд (вж. (на 30 г.) У. и З. 109).
- 3 април 1836 г.: Исус Христос се явява в храма Къртлънд на Джозеф Смит и Оливър Каудъри и приема храма. Моисей, Илия и Илияс също се явяват и дават свещенически ключове на Джозеф и Оливър. (вж. У. и З. 110).
- Юни 1837 г.: Изпраща старейшини от Къртлънд и Горна Канада да служат като мисионери в Англия, първата мисия извън Северна Америка. (на 31 г.)
- 12 януари 1838 г.: Напуска Къртлънд на път за Фар Уест, Мисури, за да избегне насилието на тълпите. (на 32 г.)
- 14 март 1838 г.: Пристига във Фар Уест и там установява централата на Църквата.
- 27 април 1838 г.: От началото на 1842 г. предприема написването на своята история, публикувана в поредица като „Историята на Джозеф Смит” в периодичните издания на Църквата, по-късно повторно издадена като *History of the Church*.
- 27 октомври 1838 г.: Губернаторът на Мисури Лилбърн У. Богз издава позорната „Заповед за изстребление”. Тя и жестокото преследване принуждават светиите да напуснат Мисури и през зимата и пролетта на 1838–1839 г. да отидат в Илинойс.
- 1 декември 1838 г.: Затворен с други ръководители на Църквата в Либърти, Мисури.

- 20 март 1839 г.:
(на 33 г.) От затвора Либърти пише послание до светиите, части от което по-късно са канонизирани в Учение и Завети 121, 122 и 123.
- Средата на април
1839 г.: Докато бива преместен за ново гледане на делото от Гелътин в Кълъмбия, Мисури, пазачите му позволяват да избяга.
- 22 април 1839 г.: Присъединява се към семейството си в Куинси, Илинойс.
- 10 май 1839 г.: Премества се със семейството си в малка къща от трупи в Комърс, Илинойс. По-късно преименува града на Наву.
- 29 ноември 1839 г.: Посещава президента на САЩ Мартин ван Бюрън във Вашингтон, окръг Колумбия, търсейки компенсации за неправдите в Мисури. Докато е там, се обръща за помощ и към Конгреса на САЩ.
- 15 август 1840 г.:
(на 34 г.) Публично обявява учението за кръщение на мъртвите на едно погребение в Наву. Кръщения за мъртвите отначало се извършват в р. Мисисипи и околните реки и потоци.
- Септември 1840 г.: В обръщение на Първото Президентство към Църквата съобщава, че е дошло времето да почне строеж на храм в Наву.
- 4 февруари 1841 г.:
(на 35 г.) Избран е за генерал-лейтенант на новосформирания легион на Наву, поделение на щатската милиция на Илинойс.
- 6 април 1841 г.: Положени са крайъгълните камъни за храма Наву.

- 21 ноември 1841 г.: Извършени са първите кръщения за мъртвите в храма Наву – в дървен басейн, построен и осветен още преди завършването на целия храм.
- Февруари – октомври 1842 г.: Служи като редактор на в. *Times and Seasons*, периодичното издание на Църквата в Наву. (на 36 г.)
- 1 март 1842 г.: Публикува в *Times and Seasons* писмото Уентуърт; през март и май пак там публикува книгата на Авраам.
- 17 март 1842 г.: Организира женското Общество за взаимопомощ на Наву с президентка Ема Смит.
- 4 май 1842 г.: Отслужва първите обреди по надаряване в горната стая на своя магазин от червени тухли.
- 19 май 1842 г.: Избран е за кмет на Наву.
- 12 юли 1843 г.: Записва откровение за новия и вечен завет, включващ вечната природа на брачния завет (вж. У. и З. 132). (на 37 г.)
- 29 януари 1844 г.: Издига кандидатурата си за президент на Съединените американски щати. (на 38 г.)
- Март 1844 г.: На събрание с Дванадесетте апостоли и други възлага на Дванадесетте да ръководят Църквата в случай на неговата смърт, като обяснява, че им е дал всичките обреди, власт и ключове, нужни за това.
- 27 юни 1844 г.: Мъченически е убит с брат си Хайръм в затвора на Картидж, Илинойс.
- 29 юни 1844 г.: Погребан с Хайръм в Наву, Илинойс.

По време на Първото видение Джозеф Смит живеел със семейството си в къща от трупи в Палмира, Ню Йорк.

Животът и служението на Джозеф Смит

„Джозеф Смит, Пророкът и Гледачът на Господа, направи за спасението на хората на този свят повече от всеки друг човек, живял някога на него, с изключение само на Исус” (У. и З. 135:3). Това удивително явление описва човек, който бил призван от Бог на 14-годишна възраст и живял само до 38 г. Между раждането на Джозеф Смит във Върмонт през декември 1805 г. и трагичната му смърт в Илинойс през юни 1844 г. се случили чудни неща. Бог Отец и Неговият Син, Исус Христос, му се явили, като го учили относно природата на Бог повече, отколкото е било знайно от векове. Древни апостоли и пророци дали свящото свещеничество на Джозеф, като го превърнали в нов, упълномощен свидетел на Бог в тази последна диспенсация. Чрез Пророка било открито едно несравнимо изливане на знание и учения, включващо Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер. Чрез него на земята отново била организирана истинската Господна Църква.

Днес делото, започнато от Джозеф Смит, напредва по целия свят. Президент Уилфърд Уудръф свидетелства за Пророка: „Той бе Божий пророк и положи основата на най-великото дело и диспенсация, установявани някога на земята”¹.

Потекло и детство

Джозеф Смит е шесто поколение американец, чиито предци емигрирали в Америка през XVII в. Предците на Пророка отговаряли на типичните качества, често свързвани с ранните поколения американци: те вярвали, че Бог се грижи за тях, имали силно изразена трудова етика и усърдно служели на семействата и страната си.

Родителите на Джозеф Смит, Джозеф Смит-старши и Луси Мак Смит, сключват брак през 1796 г. в Тънбридж, Върмонт. Те са работлива и богобоязлива двойка, която почва семейния си живот при благоприятни финансови обстоятелства. За жалост Джозеф Смит-старши губи първия си чифлик и през последвалите години преживява поредица финансови неуспехи. Сем. Смит е принудено да се мести няколко пъти, докато баща им се опитвал да изкарва прехраната, като обработвал гористите хълмове в Нова Англия, наемал се да работи в други ферми, да търгува или да бъде учител.

Джозеф Смит-младши е роден на 23 декември 1805 г. в Шарън, Върмонт, пето от 11 деца. Кръстен е на баща си. Децата в сем. Смит са, по реда на раждането: един безименен син (починал малко след раждането), Алвин, Хайръм, Софрония, Джозеф, Самюел, Ефраим (който живял по-малко от 2 седмици), Уйлям, Катарина, Дон Карлос и Луси².

Сведения за изключителния характер на Пророка се появяват рано в живота му. Сем. Смит живеят в Уест Лебанон, Ню Хемпшир, когато смъртоносна епидемия от коремен тиф връхлита мнозина от общността, включително всички деца в семейството. Докато другите деца оздравяват без усложнения, Джозеф, който е на около 7 години, развива сериозна инфекция на левия крак. Д-р Натан Смит от медицинския колеж Дартмут в съседния гр. Хановър, Ню Хемпшир, се съгласява да извърши нова хирургическа процедура, за да се опита да спаси крака на момчето. Докато д-р Смит и колегите му се готвят за операция, Джозеф моли майка си да излезе от стаята, за да не е свидетел на страданията му. Отказвайки спиртното питие, което да притъпи болката, и разчитайки само на успокоителната прегръдка на баща си, Джозеф храбро търпи, докато хирургът дълбае в костта на крака му и отстранява част от нея. Операцията е успешна, макар следващите няколко години Джозеф да ходи с патерици и до края на живота си едва забележимо да накуцва.

През 1816 г. след поредица от неплодородни години Джозеф Смит-старши се премества със семейството си от Норич, Върмонт, в Палмира, Ню Йорк, надявайки се на по-

Районът на Палмира, Ню Йорк. Тук се случват много важни събития от историята на ранната Църква, включително Първото видение и посещенията на Мороний при Джозеф Смит.

благоприятни условия. „Бидейки в крайна нужда”, припомня си години по-късно Пророкът, „(ние) бяхме длъжни да работим упорито, за да издържаме едно голямо семейство... и тъй като това изискваше усилията на всички, които бяха в състояние да помагат за издръжката на семейството, ние се оказахме лишени от привилегията на образованието. Достатъчно е да кажа, че бях обучен само на четмо, писмо и основните правила на аритметиката”³.

Свещената горичка около 1907 г. През лятото на 1820 г. младият Джозеф Смит отива в нея да се моли за Господното напътствие.

Първото видение

Джозеф Смит пише за началното си обучение: „Бях роден... от добри родители, които не щадяха усилия да ме обучат в християнската религия”⁴. Но подобно на много други християни родители на Джозеф си дават сметка, че някои евангелски принципи, проповядвани от Исус и апостолите Му,

отсъстват в съвременните им църкви. В района на Палмира през 1820 г. няколко различни християнски деноминации се опитват да привлекат вярващи. Майката на Джозеф, двама от братята му и по-голямата му сестра се присъединяват към местната презвитерианска църква, но Джозеф, баща му и брат му Алвин се въздържат. Макар и още момче, Джозеф е дълбоко загрижен за положението си пред Бог и за бъркотията сред различните религиозни групи.

По време на изучаването си на Писанията 14-годишният Джозеф е впечатлен от пасаж от посланието на Яков: „Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му се даде” (Яковово 1:5). Вдъхновен от това обещание на Господ, в един пролетен ден на 1820 г. Джозеф отива в горите близо до дома си да се моли. Коленичейки, той отправя желанието на сърцето си към Бог. Незабавно е сграбчен от силите на мрака, които напълно го обгръщат и го карат да се бои, че ще бъде унищожен. После, в отговор на жарката му молитва, небесата се отварят и той е избавен от невидимия си враг. В стълб от светлина, по-ярък от слънцето, той вижда две Личности, стоящи над него във въздуха. Едната заговаря, повиквайки момчето по име, и казва, „Този е Моят Възлюбен Син. Него слушай!” (Джозеф Смит – История 1:17).

При това славно проявление Бог Отец и Неговият Син, Исус Христос, се явяват лично на младия Джозеф. Джозеф разговаря със Спасителя, който му казва да не се присъединява към никоя от съвременните църкви, „защото те всичките грешат” и „всичките им вярвания са мерзост в очите Му;... те учат на учението и заповедите на човеците, които имат вид на божественост, но те отричат силата Му” (Джозеф Смит – История 1:19). Джозеф получава също обещанието, „че пълнотата на Евангелието в някой бъдещ момент ще (му) бъде сторена знайна”⁵. След векове на мрак словото Божие и реалността на Бог Отец и Неговия Син, Исус Христос, са открити на света чрез този млад и чист съд.

Посещенията на Мороний

Минават три години, през които заявленията на Джозеф Смит, че е видял Бог, са третириани с презрение и присмех от хората в неговата общност. Младият Пророк, сега на 17 г., се чуди какво го очаква. Вечерта на 21 септември 1823 г. той искрено се моли за напътствие и прошка за неговите младежки „грехове и простъпки“ (Джозеф Смит - История 1:29). В отговор на молитвата му таванската стая се изпълва със светлина и се явява един небесен пратеник на име Мороний. „(Той) се обяви за ангел Божий“, спомня си Джозеф, „изпратен да донесе благата вест, че заветът, който Бог сключил с древен Израил, скоро ще се изпълни, че подготвителната работа за Второто пришествие на Месията трябва бързо да почне, че е близо времето, когато Евангелието в неговата пълнота трябва да бъде проповядвано със сила на всички народи, та хората да са готови за хилядолетното царуване. Съобщено ми бе, че съм бил избран да бъда оръдие в ръцете Божии, за да осъществя някои от Неговите цели в тази славна диспенсация”⁶.

Мороний също казва на Джозеф, че на един близък хълм е заровен сборник древни летописи, издълбани на златни плочи от древни пророци. Този свещен летопис описва един народ, когото Господ извел от Ерусалим в западното полу-кълбо 600 години преди раждането на Исус. Мороний бил последния измежду тези пророци и заровил летописа, който Бог обещал да извади наяве в последните дни. Джозеф Смит трябвало да преведе тази свещена творба на английски.

През следващите 4 години Джозеф трябва да се среща с Мороний на всеки 22 септември, за да получава допълнително знание и напътствия. Тези години са нужни за подготовка и лично усъвършенстване, за да преведе древния летопис. Той трябвало да бъде подготвен за задачата да извади наяве творбата, чиято цел била да убеди „юдеин и езичник, че Исус е Христос, вечният Бог, Който се показва на всички народи“ (Книгата на Мормон, заглавна страница).

Установяване Божието царство на земята

Започва преводът на Книгата на Мормон

Ема Смит

Докато чака да получи златните плочи, Джозеф Смит помага в посрещане материалните нужди на семейството му. През 1825 г. той отива в Хармони, Пенсилвания, за да работи за Джосая Стоуъл. Там живее на пансион в дома на семейството на Айзък и Елизабет Хейл и среща дъщеря им Ема, висока тъмнокоса учителка. На 18 януари 1827 г. Джозеф и Ема се женят в Саут Бейнбридж, Ню Йорк. Макар бракът им предстои да бъде изпитан

със смърт на деца, финансови трудности и честите отсъствия на Джозеф от дома в изпълнение на задълженията му, Джозеф и Ема винаги дълбоко се обичат.

На 22 септември 1827 г., 4 години след като Джозеф вижда за пръв път плочите, те накрая му биват поверени. Но веднъж оказали се у него, една местна шайка предприема многократни и упорити усилия да ги открадне. За да избегнат това преследване, през декември 1827 г. Джозеф и Ема се връщат в Хармони, където живеят родителите на Ема. Веднъж установили се там, Джозеф почва да превежда плочите.

В началото на 1828 г. Мартин Харис, преуспяващ фермер от Палмира, получава свидетелство за Господното дело в последните дни и отива до Хармони, за да помогне в превода на Джозеф. Към юни същата година работата на Джозеф по превода представлява 116 страници ръкопис. Мартин многократно моли Пророка за разрешение да отнесе ръкописа у дома си в Палмира, за да го покаже на някои членове на семейството си. Пророкът моли Господ и получава отговор „не“, но пита Господ още 2 пъти и накрая на Мартин е позволено да вземе ръкописа. Докато е в Палмира, ръкописът е загубен и никога не бива открит. Господ за известно време

взема Урима и Тумима и плочите от Пророка, докато го оставя да се смирява и разкайва от това. В откровение от Господ Джозеф научава, че трябва винаги да се бои повече от Бог, отколкото от хората (вж. У. и З. 3). Оттогава насетне, макар да е само на 22 г., животът му е белязан от пълна отдаденост в следването на всяка заповед на Господ.

На 5 април 1829 г. в дома на Джозеф в Хармони пристига Оливър Каудъри, учител, който е 1 година по-млад от Джозеф. В отговор на молитва той е получил свидетелство за истинността на делото на Пророка. Два дни по-късно работата по превода почва пак, като Джозеф диктува, а Оливър пише.

Възстановяване на Божието свещеничество

Докато работят по превода на Книгата на Мормон, Джозеф и Оливър прочитат разказа за посещението на Спасителя при древните нефити. В резултат те решават да търсят напътствие от Господ относно кръщението. На 15 май те отиват на брега на р. Саскуахана близо до дома на Джозеф в Хармони да се молят. За тяхно удивление ги посещава небесно същество, което се представя като Иоан Кръстител. Той им дава Аароновото свещеничество и ги напътства да се кръстят и ръкоположат един друг. По-късно, както е обещано от Иоан Кръстител, апостолите от древността Петър, Яков и Иоан се явяват на Джозеф и Оливър, дават им Мелхиседековото свещеничество и ги ръкополагат за апостоли.

Преди тези посещения Джозеф и Оливър имали вяра и знание. Но след появата на небесните пратеници те вече имат и власт – силата и властта на Божието свещеничество, нужни да основат Неговата Църква и да извършват спасителните обреди.

Издаване на Книгата на Мормон и организиране на Църквата

През април и май 1829 г. работата на Пророка над превода у дома му в Хармони все повече е прекъсвана от гонения. В резултат Джозеф и Оливър временно се местят в гр. Файет, Ню Йорк, за да довършат превода в дома на Питър Уитмър-старши. Преводът е завършен през юни, по-малко от 3 месеца

*Възстановка на дома на Питър Уитмър-старши във Файет, Ню Йорк.
Издига се на мястото, където Пророкът официално организира
Църквата на 6 април 1830 г.*

след като Оливър започва да служи като преписвач на Пророка. До август Джозеф се свързва с издателя Егбърт Б. Грандин от Палмира да издаде книгата. Мартин Харис ипотекира фермата си на г-н Грандин, за да обезпечи плащането на разходите по издаването и по-късно продава 151 акра, за да изплати ипотека. Книгата на Мормон започва да се продава в книжарницата на Грандин на 26 март 1830 г.

На 6 април 1830 г., само 11 дни след като Книгата на Мормон започва да се продава, около 60 души се събират в дома от трупи на Питър Уитмър-старши във Файет, Ню Йорк. Там Джозеф Смит официално организира Църквата, по-късно наречена след откровение Църква на Исус Христос на светите от последните дни (вж. У. и З. 115:4). Това е радостно събитие, като Духът се излива изобилно. Отслужено е причастието, вярващи са кръстени, даден е дарът на Светия Дух и мъже са ръкоположени в свещеничеството. В откровение, получено по време на събранието, Господ назначава Джозеф Смит за ръководител на Църквата: „гледач, преводач, пророк,

апостол на Исуса Христа, старейшина на църквата чрез волята на Бога Отца и благодатта на вашия Господ Исус Христос” (У. и З. 21:1). Църквата на Исус Христос отново е възстановена на земята.

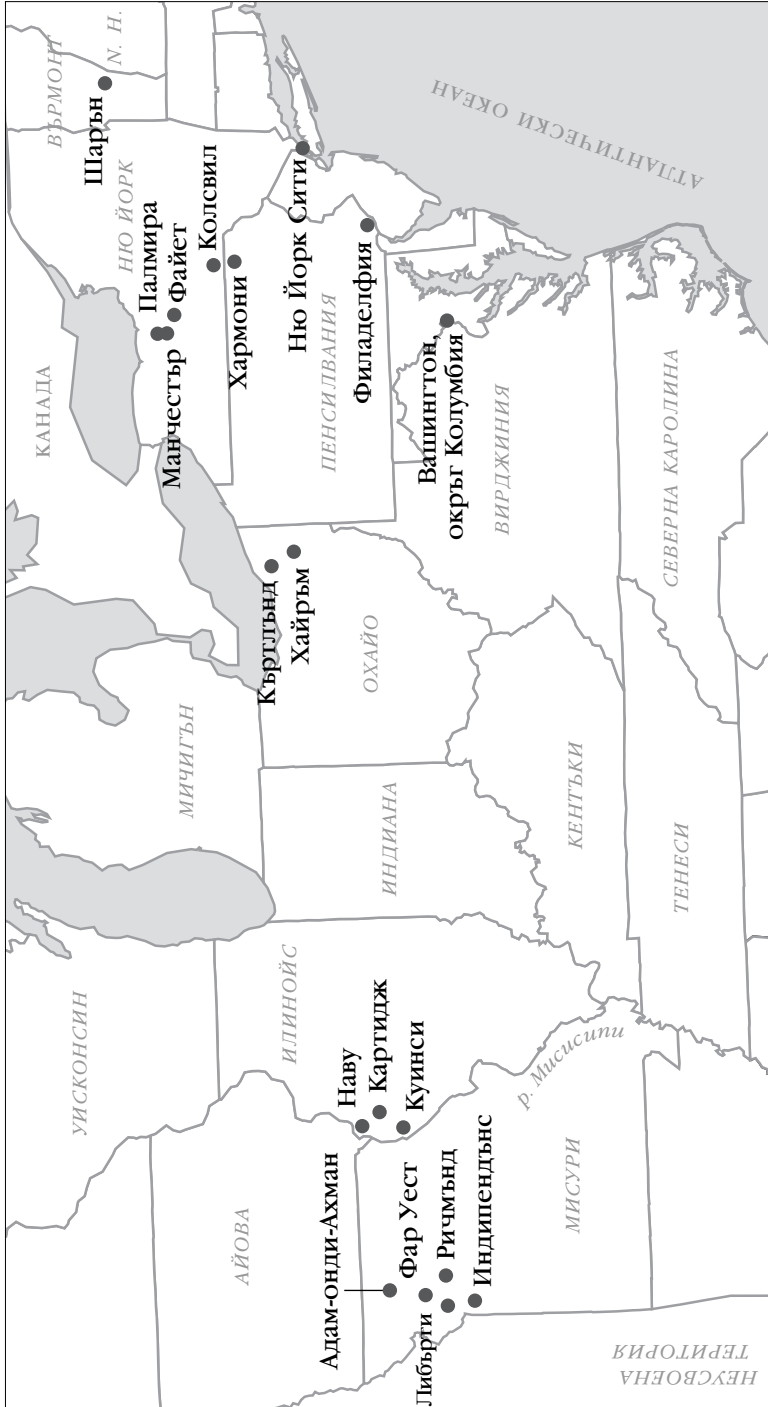
Къртлънд, Охайо: Растеж на Църквата

Докато членовете ентузиазирано споделят истината, която са открили, младата Църква расте бързо. Скоро в градовете на щат Ню Йорк – Файет, Манчестър и Колсвил – са основани клонове. През септември 1830 г., скоро след като Джозеф и Ема смит се местят от Хармони, Пенсилвания, във Файет, Господ открива на Пророка, че мисионерите следва да „отидат сред ламанитите”, живеещи по западните граници на Мисури (У. и З. 28:8). Пътят на мисионерите ги води през Къртлънд, Охайо, област, където те срещат религиозна група, диреща истината, и обръщат във вярата около 130 от тях, включително Сидни Ригдън, който по-късно става член на Първото Президентство. Групата на светиите в Къртлънд нараства до няколко стотин, докато светиите споделят Евангелието с хората около тях.

Докато в Ню Йорк Църквата расте, усилва се и опозицията срещу нея. През декември 1830 г. Пророкът получава откровение, напътстващо членовете на Църквата: „отидете в Охайо” (У. и З. 37:1), на повече от 400 км разстояние. През следващите няколко месеца мнозинството светици в щат Ню Йорк продават имуществото си, често на голяма загуба, и правят необходимите жертви, за да се съберат в Къртлънд, Охайо. Джозеф и Ема Смит са сред първите, които тръгват за Охайо, като пристигат в Къртлънд в началото на февруари 1831 г.

Две места на събиране за светиите

През юни 1831 г., докато Църквата в Къртлънд укрепва, Господ заповядва Пророкът и други нейни ръководители да отпътуват за Мисури. Там Той щял да им открие „земята на (тяхното) наследство” (вж. У. и З. 52:3–5, 42–43). През юни и юли 1831 г. Пророкът и други пропътуват почти 1 500 км от Къртлънд до окръг Джаксън, Мисури, където по онова време е западната граница на американското заселване. Скоро след

Важни места от ранната история на Църквата и живота на Пророка Джозеф Смит.

като пристига, Пророкът получава откровение от Господ, заявяващо, че „земята Мисури... е земята, която Аз съм определил и посветил за събирането на светиите. Ето защо, това е земята на обещание и мястото на град Сион... мястото, което сега е наречено Индипендънс, е централното място и петното за храма се намира на запад” (У. и З. 57:1–3).

В изпълнение на предсказанията на древни библейски пророци 25-годишният Джозеф Смит започва да полага основата на град Сион в Америка. През август 1831 г. той председателства освещаването на земята като място за събиране и освещава петното за храма. Скоро след това Пророкът се връща в Охайо, където насърчава някои от верните да се съберат в Мисури. Стотици свети изтърпяват тежките условия на едно пътуване през XIX в. до американската граница и проправят пътя си до новия им дом в Мисури.

От 1831 до 1838 г. членовете на Църквата живеят и в Охайо, и в Мисури. Пророкът, членовете на Кворума на Дванадесетте и много членове живеят в Къртлгънд, докато други членове на Църквата са събрани в Мисури и водени от техните свещенически ръководители там под напътствието на Пророка. Ръководителите на Църквата общуват с писма и често пътуват между Къртлгънд и Мисури.

Продължаващо откровение

Докато живее в района на Къртлгънд, Пророкът получава много откровения от Господ относно възстановяването на Евангелието в последните дни. През ноември 1831 г. ръководителите на Църквата решават да публикуват много от тях в сборник, наречен Книгата на Заповедите. Книгата трябвало да бъде отпечатана в Индипендънс, Мисури. Но през юли 1833 г. шайките унищожават печатницата и много от отпечатаните листове. Освен няколко екземпляра, които били спасени, Книгата на Заповедите никога не става достъпна за членовете на Църквата. През 1835 г. откровенията, предназначени за Книгата на Заповедите, както и много други откровения, са издадени в Къртлгънд като Учение и Завети.

Докато живее в района на Къртлгънд, Пророкът продължава и работата си по Превода на Джозеф Смит на Библията,

Храмът Къртлънд около 1900 г. Този храм е построен с големи жертви от светиите, но трябвало да бъде изоставен, след като гоненията ги изтласкват от Къртлънд.

едно дело, което той почва през 1830 г. по заповед на Господ. Много ясни и ценни неща в Библията са били изгубени през вековете и Пророкът е наставляван от Духа да направи поправки във версията на крал Джеймс на Библията и да възстанови загубеното. Тази работа води до възстановяване на важни евангелски истини, включително много откровения, сега включени в Учение и Завети. Макар Пророкът да възнамерява да публикува своята версия на Библията, неотложни

неща, включително гонения, му попречват да я издаде в нейната цялост приживе.

Като част от превода чрез вдъхновение на Библията Джозеф Смит получава откровението, което сега е книгата на Моисей и превода на Матей 24, наричан днес Джозеф Смит – Матей. През 1835 г. Пророкът започва превода на книгата на Авраам от един древен египетски папирус, закупен от Църквата. Всички тези преводи по-късно стават част от Скъпоценен бисер.

Сред откровенията, които Пророкът получава в Къртлгънд, са онези, които установяват общото управление на Църквата. Под напътствието на Господ през 1832 г. Джозеф Смит организира Първото Президентство⁷. През 1835 г. той организира Кворума на дванадесетте апостоли и Кворума на Седемдесетте. В Къртлгънд през 1834 г. е организиран първият кол. През този период той създава също кворуми на Аароновото и Мелхиседековото свещеничество, които да служат на нуждите на членовете на Църквата по места.

Първият храм в тази диспенсация

Като една от най-важните части на възстановяването Господ открива на Джозеф Смит нуждата от свети храмове. През декември 1832 г. Господ заповядва на светиите да почнат да строят храм в Къртлгънд, Охайо. Макар много членове да нямат подходящ подслон, работа и храна, те с ентузиазъм откликват на Господната заповед, като Пророкът работи редом с тях.

На 27 март 1836 г. Джозеф Смит освещава храма сред изливание на Духа, подобно на това от деня на Петдесетница. Седмица по-късно, на 3 април 1836 г., стават някои от най-значимите събития в религиозната история. Господ Исус Христос се явява на Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма, заявявайки, „Аз приех този дом и името Ми ще пребъде тук, и Аз ще се явявам на хората Ми с милост в този дом” (У. и З. 110:7). Трима пратеници от старозаветни диспенсации – Моисей, Илияс и Илия, също се явяват. Те възстановяват ключове на свещеничеството и власт, отдавна загубени от земята. Сега Пророкът

Джозеф Смит има властта да събере Израил от четирите краища на земята и да запечатва семейства заедно за време и за цялата вечност. (вж. У. и З. 110:11–16). Това възстановяване на ключовете на свещеничеството следва Господния начин на действие – да дава на Пророка „ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко” (У. и З. 128:21), докато пълнотата на Евангелието на Исус Христос била възстановена на земята.

Проповядване на вечното Евангелие

По време на служението на Пророка Господ му заповядва да праща мисионери да „проповядв(ат) евангелието на всяко създание” (У. и З. 68:8). Сам Пророкът изпитва бремето на това поръчение и много пъти напуска дом и семейство, за да проповядва Евангелието. В началните години на Църквата мисионерите са призовавани да проповядват в различни части на САЩ и Канада.

После през лятото на 1837 г. Пророкът е вдъхновен да изпрати старейшини в Англия. Пророкът призовава Ибър Ч. Кимбъл, член на Кворума на Дванадесетте, да поведе малка група мисионери в това велико начинание. Оставяйки семейството си почти в мизерия, старейшина Кимбъл заминава с вяра, че Господ ще го води. За една година в Англия почти 2 000 души се присъединяват към Църквата. След това от 1839 до 1841 г. Джозеф Смит изпраща членове на Дванадесетте да служат във Великобритания и тази мисия е също удивително успешна. Към 1841 г. над 6 000 души прегръщат Евангелието. Много от тях емигрират в Америка, съживявайки и укрепвайки Църквата в много трудни времена.

Напускане на Къртлънд

Светиите в Къртлънд страдат от гонения почти от момента, в който пристигат там, но през 1837 и 1838 г. противопоставянето се усилва. „По отношение към царството Божие”, казва Пророкът, „дяволът винаги така натъкмява царството си в същото време, че да се противопостави на Бог”⁸. Пророкът изпитва тежестта на враждебността и на врагове извън Църквата, и на отстъпници, които се обръщат

против него. Той несправедливо е обвиняван в множество престъпления, тормозен чрез съд за десетки неоснователни криминални и граждански дела и принуждаван да се укрива от хора, желаещи да го убият. Но остава верен и смел сред постоянни неприятности и противопоставяне.

Накрая гоненията в района на Къртлгънд стават нетърпими. През януари 1838 г. Пророкът и семейството му са принудени да напуснат Къртлгънд и да дирят убежище във Фар Уест, Мисури. Към края на годината повечето светии от Къртлгънд го последват, като изоставят своите домове и обичния си храм.

Светиите в Мисури

Изгонване от окръг Джаксън и поход на Сионов лагер

Докато светиите в Къртлгънд се стремят да укрепят Църквата в тяхната област, много други светии правят същото в окръг Джаксън, Мисури. Светиите от последните дни започват да се установяват в окръга през лятото на 1831 г. Две години по-късно те наброяват около 1 200 души, близо една трета от населението там.

Пристигането на толкова много светии тревожи дългогодишните заселници на района. Хората от Мисури се боят да не загубят политическия контрол заради новодошлите, които са предимно от северната част на САЩ и не подкрепят южняшката практика на робство. Местните също са подозрителни спрямо уникалните учения на светиите, като вярата в Книгата на Мормон, съвременното откровение и събирането на Сион, и се чувстват засегнати от това, че светиите търгуват предимно помежду си. Скоро шайки и местната милиция започват тормозят светиите и през ноември 1833 г. ги пропъждат от окръг Джаксън. Повечето от светиите бягат на север през р. Мисури в окръг Клей, Мисури.

Джозеф Смит е дълбоко угрижен от бедите на светиите в Мисури. През август 1833 г. той пише от Къртлгънд до ръководителите на Църквата в Мисури: „Братя, ако бях с вас, щях изцяло да споделя страданията ви, и макар душата ми да се

свива, все пак духът ми не допуска да ви забравя до смърт, Бог да ми е на помощ. О, дерзайте, защото нашето изкупление приближава. О, Боже, спаси моите братя в Сион”⁹.

През февруари 1834 г. Джозеф Смит получава откровение, което повелява той да поведе поход от Къртлгънд до Мисури в подкрепа на страдащите свети и да им помогне да си върнат земите в окръг Джаксън (вж. У. и З. 103). В отговор на Господната заповед Пророкът организира група, наречена Сионов лагер за поход до Мисури. През май и юни 1834 г. групата, която накрая наброява над 200 души, изменява пътя на запад през Охайо, Индиана, Илинойс и Мисури. Те изтърпяват много трудности, включително епидемия на холера. На 22 юни 1834 г., когато походът приближава окръг Джаксън, Пророкът получава откровение да разпусне лагера. Господ обаче обещава, че Сион ще бъде изкупен в Неговото собствено време. (вж. У. и З. 105:9–14). След като организира кол в окръг Клей с президент Дейвид Уитмър, Пророкът се завръща в Охайо.

Макар Сионов лагер да не възстановява имуществото на светиите, той осигурява безценно обучение за бъдещи ръководители на Църквата, защото участниците научават принципите на праведно ръководене от примера и ученията на Пророка. На събрание на участниците на Сионов лагер и други членове на Църквата, състояло се в Къртлгънд на 14 февруари 1835 г. Пророкът организира Кворума на дванадесетте апостоли. Две седмици по-късно той организира Кворума на Седемдесетте. Девет от членовете на Кворума на Дванадесетте и всичките членове на Кворума на Седемдесетте са бивши участници в Сионов лагер.

Установяване в Северен Мисури

Голям брой членове на Църквата продължават да живеят в окръг Клей, Мисури, до 1836 г., когато обитателите на окръга заявяват, че повече не могат да им предоставят убежище. Затова светиите започват да се преместват в Северен Мисури, като повечето от тях се установяват в окръг Колдуел, нов окръг, създаден от щатските законодатели да приеме прокудените свети и. През 1838 г. към тях се присъединява голяма

*Затворот Либърти, където Пророкът е затворен
през зимата на 1838–1839 г.*

група светии, принудени да изоставят Къртлгънд. През март същата година Пророкът и семейството му пристигат във Фар Уест, процъфтяващото поселище на светиите от последните дни в окръг Колдуел, и установяват там централата на Църквата. През април Господ заповядва на Джозеф Смит да построи храм във Фар Уест (вж. У. и З. 115:7–16).

За нещастие мирът за светиите в Северен Мисури не трае дълго. През есента на 1838 г. шайки и милиция отново ги тормозят и нападат. Когато членовете на Църквата отвърщат и се защитават, Джозеф Смит и други ръководители са арестувани по обвинения в измяна. През ноември те са затворени в Индипендънс, после в Ричмънд, Мисури и на 1 декември в затвора в Либърти, Мисури. През онази зима Пророкът и спътниците му чезнат в нечовешки условия. Те са хвърлени в тъмницата на затвора – тъмно, студено и нехигиенично подземие, и им дават толкова лоша храна, че могат да я ядат само когато прегладнеят. Пророкът описва своето и на останалите светии състояние като „изпитание на вярата ни, равно на това на Авраам”¹⁰.

Докато Пророкът е затворен, хиляди светии, включително собственото му семейство, са принудени да напуснат домовете си в Мисури през зимата и пролетта на 1838–1839 г. На 7 март 1839 г. Ема пише на Джозеф от Куинси, Илинойс: „Никой освен Бог не знае мислите на ума ми и чувствата на сърцето ми, когато напуснах нашата къща и дом и почти всичко, което притежавахме, освен малките ни деца, и поех по пътя извън щата Мисури, оставяйки те затворен в онзи далечен зандан”¹¹. Под ръководството на Бригъм Йънг и други ръководители на Църквата светиите са изведени на изток в Илинойс.

Годините в Наву

Обичан водач на своя народ

През април 1839 г. Пророкът и спътниците му са преместени за ново гледане на делото от затвора Либърти в Гелътин, Мисури. Когато затворниците отново са премествани от Гелътин в Кълъмбия, Мисури, пазачите им позволяват да избягат от несправедливото задържане. Те отпътуват за Куинси, Илинойс, където е събрана основната група на Църквата след напускането на Мисури. Скоро под ръководството на Пророка повечето от светиите започват да се установяват на около 80 км северно от Комърс, Илинойс, село на един завой на р. Мисисипи. Джозеф нарича града Наву и през следващите години членове и нови обърнати се събират там от САЩ, Канада и Великобритания, като го превръщат в един от най-гъсто населените райони на Илинойс.

Джозеф и Ема се заселват в малка къща от трупи край реката, която в ранните години в Наву служи като офис на Пророка. Той си печели хляба като фермер, а по-късно държи смесен магазин. Но тъй като Църквата и обществените му задължения изискват много от времето му, Пророкът често е затруднен да задоволява материалните нужди на семейството си. През октомври 1841 г. личното му имущество е описано като „стария Чарли (кон), даден му в Къртлънд, 2 малки еленчета, 2 възрастни пуйки и 4 пуйчета,

„Имението” в Науу. Пророкът Джозеф Смит и семейството му се преместват тук през август 1843 г.

1 стара крава, дадена му от един брат в Мисури, стария Мейджър (куче)... и малко домашна мебелировка”¹².

В края на август 1843 г. Пророкът и семейството му се преместват от другата страна на улицата в нов двуетажен дом, наричан Имението. Джозеф и Ема сега имат 4 живи деца. През годините те са погребали 6 обични деца, а още едно ще се роди след смъртта на Джозеф. Единадесетте деца в семейството на Джозеф и Ема са: Алвин, роден през 1828 г., който почива скоро след раждането си; близнаците Тадеус и Луиза, родени през 1831 г., които умират скоро след раждането; осиновените близнаци Джозеф и Джулия, родени от Джон и Джулия Мърдок през 1831 г. и взети от Джозеф и Ема след смъртта на сестра Мърдок при раждането (11-месечният Джозеф умира през 1832 г.)¹³; Джозеф III, роден през 1832 г.; Фредерик, роден през 1836 г.; Александър, роден през 1838 г.; Дон Карлос, роден през 1840 г., който умира на 14 месеца; един син, роден през 1842 г., който умира в деня на раждането си; и Дейвид, роден през 1844 г., почти 5 месеца след мъченическата смърт на баща си.

През цялото си служение Пророкът обича да бъде сред светиите. За гр. Наву и обитателите му той казва, „Това е най-прекрасното място и най-добрите хора под небето”¹⁴. В замяна светиите го обичат и чувстват, че той им е приятел, често наричайки го „братко Джозеф”. Един обърнат отбелязва, „Имаше в него някакъв личен магнетизъм, който привличаше всички хора, които се запознаваха с него”¹⁵. „Той не претендираше да е човек без пропуски и безразсъдства”, пише един жител на Наву. „Той бе човек, който не можете да не харесате... нито се надуваше поради величието си, както мнозина предполагат, но напротив, бе непринуден с всеки благоприличен човек”¹⁶. Уйлям Клейтън, един обърнат от Англия, в писмо от Наву до дома си описва Пророка, казвайки „Наистина бих искал да съм такъв човек”¹⁷.

В Наву Пророкът изнася много беседи и членовете на Църквата обичат да го слушат, защото той проповядва откритите евангелски истини със сила. Ангъс М. Канън си спомня: „Никога не съм го слушал да говори, без това наелектризира цялото ми същество и да накара душата ми да прославя Господа”¹⁸. Бригъм Йънг заявява: „Никога не бих пропуснал възможността да бъда с Пророка Джозеф Смит и да го слушам да говори пред публика или в тесен кръг, та да мога да черпя разбиране от извора и да го притежавам и извадя на бял свят, когато потрябва... Такива мигове са ми по-скъпи от всичките богатства на света”¹⁹.

Водачеството на Джозеф Смит се простира отвъд религиозните му отговорности. В Наву Пророкът участва в гражданска, юридическа, бизнес, образователна и военна служба. Той желае гр. Наву да предложи всичките предимства и възможности за културен и граждански напредък на своите жители. През януари 1844 г., до голяма степен поради разочарование, че щатските и федерални официални лица не успяват да предложат компенсации за отнетите права и имущество на светиите в Мисури, Джозеф Смит обявява кандидатурата си за президент на САЩ. Макар повечето наблюдатели да признават, че той има малък шанс да бъде избран, кандидатурата му привлича общественото внимание към

широко разпространеното нарушаване на конституционно гарантираните права на светиите. Всички хора, заявява веднъж Пророкът, „имат равно право да берат плодове от голямото дърво на националната ни свобода”²⁰.

Святост Господу: строеж на Божий храм в Наву

Когато светиите са принудени да напуснат Къртлгънд, те оставят след себе си храма, за чиито строеж са работили толкова усилено. Но те още веднъж ще имат свят храм, защото Господ им заповядва да почнат да строят такъв в Наву. Работата почва през есента на 1840 г., крайгълните камъни са положени на 6 април 1841 г. на церемония, председателствана от Пророка. Изграждането на храма Наву е един от най-значимите строителни проекти в тогавашната западна Америка. Строежът изисква от светиите да правят огромни жертви, защото въпреки постоянната имиграция в развиващия се град като цяло членовете на Църквата са бедни.

Пророкът започва да проповядва учението за кръщение на мъртвите още на 15 август 1840 г. Докато храмът е в началните етапи на строеж, светиите извършват кръщенията за мъртвите в околните реки и потоци. През януари 1841 г. Господ открива, че това може да продължава само докато няма условия кръщенията да се извършват в храма (вж. У. и З. 124:29–31). През лятото и есента на 1841 г. светиите построяват временен дървен басейн за кръщение в новоизкопаното подземие на храма. Първото кръщение за мъртвите в този басейн е извършено на 21 ноември 1841 г.

През 1841 г. са извършени първите запечатвания на брачни двойки, а през 1843 г. Пророкът диктува откровението, описващо вечната същност на брачния завет (вж. У. и З. 132). Ученията в това откровение са били известни на Пророка от 1831 г.²¹ По заповед на Бог той проповядва също учението за многобрачието.

Понеже храмът не може да бъде завършен известно време, Джозеф Смит решава да извършва храмовите надарвания извън светите стени. На 4 май 1842 г. в горната стая на своя магазин от червени тухли в Наву Пророкът отслужва първите надарвания на малка група братя, включваща Бригъм

Храмът Наву около 1840 г. Той е изгорен през 1848 г., когато светиите са принудени да напуснат Наву, а по-късно някои стени са разрушени от торнадо, оставяйки останалите стени тѣй отслабени, че трябвало да бъдат сринати.

Йънг. Пророкът не доживява да види храма Наву завършен. Обаче през 1845 и 1846 г. хиляди светии получават храмово надаряване и други благословии от Бригъм Йънг и други, които са получили тези благословии от Пророка.

Служението на Джозеф Смит завършва

Макар отначало светиите да се радват на относителен мир в Наву, облаците на гоненията започват да се трупат над Пророка и той чувства, че земното му служение приближава

Затворът Картидж, където Пророкът Джозеф Смит и брат му Хайръм са мъченически убити на 27 юни 1844 г.

края си. На паметно събрание през март 1844 г. Пророкът възлага на Дванадесетте да ръководят Църквата след смъртта му, като обяснява, че те вече имат всички нужни ключове и власт за това. По-късно Уилфърд Уудръф, тогава член на Кворума на Дванадесетте, заявява: „Давам свидетелството си, че в ранната пролет на 1844 г. в Наву Пророкът Джозеф Смит призова апостолите заедно и им предаде обредите на Църквата и царството Божие. И всичките ключове и сили, които Бог бе дал нему, той запечата върху нашите глави и ни каза,

че трябва да превием рамене и да понесем царството Му, или ще бъдем проклетии... Лицето му бе светло като кехлибар и той бе обгърнат със сила, която не бях виждал у никой мъж в плътта преди”²². След смъртта на Пророка отговорността за Църквата и царството Божие на земята пада върху Кворума на дванадесетте апостоли.

През юни 1844 г. срещу Пророка е повдигнато обвинение в бунт. Макар да е оправдан по това обвинение в Наву, губернаторът на Илинойс Томас Форд настоява Джозеф да се яви на съд по същото обвинение в Картидж, Илинойс, център на окръг Хенкок. Когато Пророкът и брат му Хайръм пристигат в Картидж, те са освободени под гаранция по първото обвинение, но са обвинени в измяна на щат Илинойс и затворени в местния арест.

В горещия и душен следобед на 27 юни 1844 г. шайка с боядисани в черно лица щурмува затвора и убива Джозеф и Хайръм Смит. Около 3 часа по-късно Уилард Ричардз и Джон Тейлър, които са в затвора заедно с мъчениците, изпращат следното скръбно послание в Наву: „Затвор Картидж, 8:05 вечерта, 27 юни 1844 г. Джозеф и Хайръм са мъртви... Всичко стана за един миг”²³. На възраст 38 г. Пророкът Джозеф Смит запечатва своето свидетелство с кръвта си. Делото му в смъртността е завършено, Църквата и царството Божие са установени за последен път на земята и Джозеф Смит пада под куршумите на убийците. Сам Господ свидетелства за Пророка Джозеф Смит: „Аз призовах (Джозеф Смит) чрез Моите ангели, проповядващите ми служители и чрез собствения Ми глас от небесата да осъществи делото Ми, чиито основи той положи и беше верен; и Аз го взех при Себе Си. Мнозина се чудеха на смъртта му, но тя беше нужна, за да запечата той своето свидетелство с кръвта си, за да може да бъде почетен, а нечестивите да могат да бъдат осъдени” (У. и З. 136:37–39).

Джозеф Смит, великият пророк, гледач и откровител от последните дни, е доблестен и покорен служител на Всевишния. Президент Бригъм Йънг свидетелства: „Не мисля, че човек, живял някога на земята, го е познавал по-добре от мен; и смея да кажа, че с изключение на Исус Христос на

тази земя никога не е живял или живее по-добър човек. Аз съм неговия свидетел”²⁴.

Бележки

1. Уилфърд Уудрѳ, *Deseret News: Semi-Weekly*, 25 ноем. 1873 г., стр. 1.
2. Понеже само 9 от 11-те деца на Джозеф Смит-старши и Луси Мак Смит надживяват детството си, членовете на семейството обикновено споменават, че са 9 деца. Също името на сестрата на Джозеф Катарина е изписвано по няколко начина през живота ѝ, включително и „Кетрин”.
3. Джозеф Смит, *History 1832 г.*, стр. 1; *Letter Book 1*, 1829–35, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
4. Джозеф Смит, *History 1832 г.*, стр. 1; *Letter Book 1*, 1829–35, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
5. *History of the Church*, 4:536; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 707.
6. *History of the Church*, 4:536–537; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 707.
7. Първоначалното Първо Президентство се състояло от Джозеф Смит като президент и Сидни Ригдън и Джеси Гоз като съветници. Няколко месеца след като става член на Първото Президентство, Джеси Гоз напуска Църквата. На 18 март 1833 г. Фредерик Г. Уйлямз е отделен като съветник в Първото Президентство.
8. *History of the Church*, 6:364; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
9. Послеслов, написан от Джозеф Смит на писмо от Оливър Каудъри до ръководителите на Църквата в окръг Джайксън, Мисури, 10 авг. 1833 г., Къртланд, Охайо, архиви на Църквата.
10. *History of the Church*, 3:294; из писмо от Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
11. Писмо на Ема Смит до Джозеф Смит, 7 март 1839 г., Куинси, Илинойс; в *Letter Book 2*, 1837–1843 г., стр. 37, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
12. *History of the Church*, 4:437–438; пунктуация осъвременена; из писмо на Дванадесетте апостоли до „братята, пръснати из американския континент”, 12 окт. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 окт. 1841 г., стр. 569.
13. През май 1831 г., малко след смъртта на собствените им новородени близнаци, Джозеф и Ема Смит осиновяват новородените близнаци на членовете на Църквата Джон и Хулия Мърдок. Близнаците Мърдок са кръстени Джозеф и Хулия. Сестра Мърдок умира при раждане и брат Мърдок, който има 5 деца без майка, помолва сем. Смит да се грижи за близнаците.
14. *History of the Church*, 6:554; заявление от Джозеф Смит на 24 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Дан Джоунз.
15. Мери Изабела Хорн, “Testimony of Sister M. Isabella Horne”, *Woman’s Exponent*, юни 1910 г., стр. 6.
16. Писмо от Джордж У. Тагарт до братята му в Ню Хемпшир, 10 септ. 1843 г, Наву, Илинойс; в *Albert Taggart, Correspondence, 1842–1848 and 1860 г.*, архиви на Църквата.
17. Писмо от Уйлям Клейтън до ръководителите на Църквата в Манчестър, Англия, 10 дек. 1840 г., Наву, Илинойс, архиви на Църквата.
18. Ангъс М. Канън, в “Joseph, the Prophet”, *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12 ян. 1895 г. стр. 212.
19. Бригъм Йънг, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 септ. 1868 г., стр. 2.

20. *History of the Church*, 3:304; из писмо от Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
21. Вж. Учение и Завети 132, въвеждането.
22. Уилфърд Уудръф, изявление от 12 март 1897 г. в Солт Лейк Сити, Юта; в *Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 12 март 1897 г., стр. 2.
23. *History of the Church*, 6:621–622; из директива от Уилард Ричардз и Джон Тейлър, 27 юни 1844 г., Картидж, Илинойс.
24. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 27 авг. 1862 г., стр. 65.

*“...аз видях точно над главата си стълб от светлина по-ярък от слънцето,
който се спусна постепенно, докато се установи върху мен”.*

Първото видение: Отец и Синът се явяват на Джозеф Смит

*„Аз видях над мен във въздуха две Личности,
чиято яркост и слава не се поддават на
никакво описание. Единият от Тях ми проговори,
като ме нарече по име и каза, посочвайки другия:
Този е Моят Възлюбен Син. Него слушай!”*

Из живота на Джозеф Смит

След смъртта и възкресението на Исус Христос вероотстъпничеството постепенно се разпространява навсякъде. Апостолите на Спасителя са отхвърлени и убити, ученията Му изопачени и Божието свещеничество - отнето от земята. Древният пророк Амос предсказва време на вероотстъпничество и духовен мрак: „Ето, идат дни, казва Господ Иеова, когато ще изпратя глад на земята – не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане думите Господни. Те ще се скитат от море до море да търсят словото Господно, и ще обикалят от север до изток, но няма да го намерят” (Амос 8:11–12).

Един от дирещите Господното слово, загубено от земята, е Джозеф Смит, млад мъж, живеещ в земеделското градче Палмира, Ню Йорк, през 1820 г. Джозеф е здрав и деен младеж със светла кожа, светлокафява коса и сини очи, пето от 11 деца в семейството на Джозеф Смит-старши и Луси Мак Смит. Той работи дълги часове, помагайки на баща си и по-големите си братя да сечат дървета и да сеят реколта в семейната ферма от стотици акри, гъсто обрасли с гори. По разкази на майка му той бил „забележително кротко, добре разположено дете”¹, „значително по-отдадено на размишление и задълбочено

изучаване” от кой да е от братята и сестрите му². Младият Джозеф работи, за да помага в изхранването на семейството и поради това е в състояние да получи едва минимум официално образование – основни познания по четене, писане и смятане.

По онова време из западен Ню Йорк, където живее сем. Смит, се вихри дух на религиозно оживление. Сем. Смит, подобно на много други, присъстват на кампаниите на християнските деноминации в района. Макар някои от членовете на семейството му да се присъединяват към една от църквите, Джозеф не го прави. По-късно той пише за това време:

„Умът ми бе сериозно впечатлен по отношение на всичките важни грижи за добруването на безсмъртната ми душа, което ме доведе до изследване на Писанията, вярвайки, както бях учен, че те съдържат словото Божие. Така досегът ми с (тях) и личното ми запознаване с хора от различни деноминации предизвикаха моето крайно удивление, защото открих, че те не красяха своя занаят, като ходят в святост и говорят благочестиво, според както открих да се съдържа в тази свята книга. Това бе печал за душата ми...

Обмислях много неща в сърцето си относно състоянието на човешкия свят – раздорите и разногласията, нечестието и мерзостите, и мракът, който бе обхванал умовете на хората. Умът ми се опечали прекомерно, защото усещах вина за греховете си, и като изследвах Писанията, открих, че хората не са дошли при Господ, а са отстъпили от истинската и жива вяра и няма общност или деноминация, изградена върху Евангелието на Исус Христос, както е записано в Новия завет, и изпитвах тъга заради собствените си грехове и греховете на света”³.

Търсенето на истината от младия Джозеф Смит го води в свещената горичка да моли Бог за нужната мъдрост. В отговор на молитвата му се явяват Небесният Отец и Исус Христос, откривайки пътя за възстановяване на Евангелието в тези последни дни. Това чудно събитие е разказано с простите, но изразителни слова на Джозеф Смит.

Ученията на Джозеф Смит

Търсенето на истината от Джозеф Смит учи, че изучаването на Писанията и искрената молитва привличат откровението.

Джозеф Смит – История 1:5, 7–13: „...в мястото, където живеехме, се появи необикновена възбуда по въпроса за религията. Започна сред методистите, но скоро стана всеобща сред всички секти в този район. Всъщност целият окръг изглеждаше засегнат от нея и големи множества се присъединяваха към различните религиозни групи, което пораждаше немалък смут и разделение между хората. Някои викаха: „Ето, тук е истината”, а други „Ето, там е!” Някои поддържаха методистката вяра, други бяха за презвитерианската, трети – за баптистката...

По онова време карах петнадесетата си година. Бащиното ми семейство бе обърнато в презвитерианската вяра и четирима от тях се присъединиха към тази църква, а именно майка ми Луси, братята ми Хайръм и Самюел Харисън и сестра ми Софрония.

По това време на голямо вълнение умът ми бе завладян от сериозно размишление и голямо неспокойствие; но въпреки че чувствата ми бяха дълбоки и често изострени, аз все още се държах настрана от всички тези групи, при все че посещавах някои техни събрания толкова често, колкото ми позволяваха обстоятелствата. С течение на времето започнах да изпитвам някакво пристрастие към сектата на методистите и почувствах известно желание да се присъединя към тях; но безпорядъкът и борбите между отделните деноминации бяха толкова големи, че за млад човек като мене, толкова незапознат с хората и другите неща, бе невъзможно да дойде до определено заключение кой е прав и кой грешни.

Виковете и глъчката бяха толкова силни и непрестанни, че понякога духът ми се вълнуваше извънредно. Презвитерианците бяха най-решително против баптистите и методистите и използваша цялата сила на логиката и софистиката, за да доказват грешките им или най-малкото да накарат

хората да мислят, че те са в грешка. От друга страна, баптистите и методистите на свой ред бяха точно тъй усърдни, опитвайки се да установят свои собствени учения и да обогатят всички останали.

Посред тази словесна война и хаос от мнения аз често си казвах: Какво трябва да се направи? Коя от всички тези групи е права или те всички грешат? Ако някоя от тях е права, коя е тя и как мога да го разбера?

Докато се измъчвах от изключителните трудности, причинени от надпреварата на тези религиозни групи, един ден аз прочетох Посланието на Яков, първа глава, пети стих, който гласи: *Ако някому от вас не достига мъдрост, нека поиска от Бога, Който дава щедро на всички човеци и не укорява, и ще му се даде.*

Никога пасаж от Писанието не е достигал с повече мощ до сърцето на човек, както този, по това време, до моето. Изглеждаше, че прониква с огромна сила дълбоко в сърцето ми. Отново и отново аз размишлявах върху него, знаейки, че ако някой се нуждаеше от мъдрост от Бога, това бях аз, защото не знаех какво да правя и никога нямаше да узная, освен ако не получех повече мъдрост, отколкото имах тогава; понеже учителите по религия на различните секти разбираха едни и същи пасажии от Писанието по толкова различен начин, че унищожаваша всяка надежда за разрешаване на въпроса чрез позоваване на Библията.

След време дойдох до заключението, че трябва или да остана в мрак и объркване, или да направя, според както наставлява Яков, сиреч да искам от Бога. След време реших „да искам от Бога”, заключавайки, че ако Той е дал мъдрост на онези, на които не им е достигала мъдрост, и им е дал щедро и без да укорява, аз също бих могъл да опитам”⁴.

**Джозеф Смит е избавен от силата на
врага на всяка праведност.**

Джозеф Смит – История 1:14–16: „И тъй, в съгласие с това мое решение за искам от Бога, аз се усамотих в гората, за да направя опита. Беше утрото на един прекрасен, ясен

„Никога пасаж от Писанието не е достигал с повече моц до сърцето на човек, както този, по това време, до моето“.

ден в ранната пролет на хиляда осемстотин и двадесета година. Бе първият път през живота ми, когато правех такъв опит, защото при всичките си грижи никога досега не бях правил опит да се моля на глас.

След като усамотих на мястото, където предварително бях решил да отида, и като се огледах наоколо и видях, че съм сам, аз паднах на колене и започнах да изливам на Бог желанията на сърцето си. Едва що бях започнал и веднага бях сграбчен от някаква сила, която напълно ме обгърна и имаше толкова учудващо влияние върху мен, че ми завърза езика тъй, че не можех да говоря. Плътен мрак се събра около мен и за момент ми се стори, че бях обречен на внезапно унищожение.

Но напрягайки всичките си сили, за да призовавам Бог да ме избави от силата на този враг, който ме беше обгърнал, точно когато бях готов да потъна в отчаяние и да се предам на унищожение – не на някаква въображаема гибел, а във властта на

едно истинско същество от невидимия свят, което имаше такава учудваща сила, каквато не бях усещал преди у никое същество – тъкмо в този момент на голяма уплаха аз видях точно над главата си стълб от светлина по-ярък от слънцето, който се спусна постепенно, докато се установи върху мен”⁵.

**Небесният Отец и Исус Христос се явяват на
Джозеф Смит в отговор на смирената му молитва.**

Джозеф Смит – История 1:17–20: „Веднага щом той се появи, аз се намерих освободен от врага, който ме държеше обвързан. Когато светлината се установи върху ми, аз видях над мен във въздуха две Личности, чиято яркост и слава не се поддават на никакво описание. Единият от Тях ми проговори, като ме нарече по име и каза, посочвайки другия: *Този е Моят Възлюбен Син. Него слушай!*

Това, което възнамерявах да поискам от Господа, беше да узная коя от всичките секти беше права, та да знам към коя да се присъединя. Ето защо, щом дойдох на себе си, тъй че да мога да говоря, аз запитах Личностите, Които стояха над мен в светлината, коя от всичките секти е права (защото до това време никога не ми беше минавало през ума, че те всичките грешат), и към коя трябва да се присъединя.

Беше ми отговорено, че не трябва да се присъединявам към никоя от тях, защото те всичките грешат; и Личността, Която се обърна към мен, каза, че всичките им вярвания са мерзост в очите Му и че всичките онези религиозни привърженици са покварени; че „те се приближават до Мен с устните си, но сърцата им отстоят надалеч от Мен; те учат на учението и заповедите на човеците, които имат вид на божественост, но те отричат силата Му”.

Той отново ми забрани да се присъединявам към която и да е от тях; и много други неща ми каза Той, които сега не мога да напиша. Когато отново дойдох на себе си, аз се намерих да лежа по гръб, гледайки към небето. Когато светлината си отиде, аз останах без сили, но скоро се възстанових до известна степен и си отидох вкъщи. И както се бях облегал

на камината, майка ми ме попита какво ми има. Аз отговорих: „Няма ми нищо, всичко е наред, добре съм”. И тогава казах на майка си: „За себе си научих, че презвитерианството не е правилно”. Изглежда, че от най-ранните години на живота ми противникът е знаел, че моята участ е да бъда обезпокоител и смутител на царството му, иначе защо трябваше силите на мрака да се обединяват срещу мен? Защо беше това противопоставяне и преследване, които се надигнаха срещу мен едва ли не от детството ми?”⁶

**Когато свидетелствата ни са силни,
гонението не може да ни накара да отречем
това, което знаем, че е истинно.**

Джозеф Смит – История 1:21–26: „Няколко дни след като бях получил това видение, случи ми се да бъда в компанията на един от методистките проповедници, който беше много активен в гореспоменатото религиозно вълнение; и разговарях с него по въпроса за религията, аз използвах случая да му разкажа за видението, което бях получил. Неговото поведение много ме изненада. Той се отнесе към моето съобщение не само несериозно, но и с голямо неуважение, като каза, че всичко това било от дявола; че в тези дни нямало такива неща като видения и откровения, че всички тези неща са се били преустановили с апостолите и че никога повече нямало да ги има.

Много скоро обаче аз открих, че разказването на историята ми е предизвикало много предубеждения срещу мен сред привържениците на религията и че е причина за голямото преследване, което продължаваше да нараства; и въпреки че бях едно неизвестно момче между четиринадесет и петнадесет годишна възраст, с такова житейско положение, което ме правеше един младеж без значение в света, при все това високоставените хора ми обърнаха достатъчно внимание, за да възбудят общественото мнение срещу мен и да породят едно жестоко преследване; и това стана общото между всички секти – всички те се обединиха да ме преследват.

По онова време и често след това едно нещо ме караше да се замислям сериозно: Колко странно беше това, че едно неизвестно момче на малко повече от четиринадесет години, което при това бе обречено на необходимост да се сдобива със скромно препитание чрез всекидневен труд, беше сметено за личност с достатъчна значимост, за да привлече вниманието на големците от най-популярните секти на деня по начин, че да породи у тях дух на най-жестоко преследване и охулване. Но странно или не, тъй си беше и това често ми причиняваше голяма скръб.

Въпреки всичко обаче това, че бях имал видение, беше факт. Оттогава си мисля, че съм се чувствал като Павел, когато представя пред цар Агрипа своята защита и разказва за видението, което е имал, когато видял светлина и чул глас, но имало само малцина, които му повярвали; някои казвали, че е измамник, други казвали, че е луд и той бил осмиван и охулван. Но всичко това не е разрушило реалността на видението му. Той е видял видение, знаел е, че го е имал и всичкото преследване под небето не е могло да промени това. Въпреки че са го преследвали до смърт, все пак той е знаел и го е знаел до последния си дъх, че е видял светлина и е чул глас да му говори, и целият свят не е могъл да го накара да мисли или да повярва обратното.

Така беше и с мен. Аз наистина видях светлина и посред тази светлина видях две Личности, и Те наистина ми говориха. И въпреки че бях мразен и преследван за това, че казвах, че съм видял видение, все пак, това бе истината. И докато ме преследваха, хулиха и злословеха лъжливо по всякакъв начин срещу мен за това, че го заявявам, аз си казвах в сърцето: Защо ме преследват, че казвам истината? Аз наистина видях видение; и кой съм аз, че да мога да се противопоставя на Бог, или защо светът мисли да ме накара да се отрека от това, което наистина съм видял? Защото аз видях видение; аз го знам и знам, че и Бог го знае, и не мога да го отрека, нито пък бих посмял да направя това. Най-малкото знаех, че ако го направя, ще обидя Бог и ще попадна под осъждане.

Сега вече имах духовно удовлетворение, що се отнася до света на сектите – че моят дълг не е да се присъединявам към никоя от тях, а да си остана както бях, до по-нататъшни указания. Бях установил, че свидетелството на Яков е истинно: че човек, комуто не достига мъдрост, може да поиска от Бог и да получи, и да не бъде укорен”⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 29–33. Помислете как Джозеф Смит ни дава пример да търсим отговори на въпросите си. Като изучавате разказа му за Първото видение, какво научавате за четенето на Писанията? За размишляването? За молитвата?
- Преговорете стр. 34. Помислете за истините, научени от Джозеф Смит за Бог Отец и Исус Христос, когато получава Първото видение. Защо всеки от нас трябва да има свидетелство за Първото видение?
- Когато Джозеф казва на другите за Първото видение, мнозина стават предубедени към него и го преследват (стр. 35). Защо мислите, че хората реагирали така? Обмислете реакцията на Джозеф на гонението (стр. 35–36). Как можем да следваме примера му, когато сме изправени пред гонение или други изпитания?
- Когато най-напред научихте за Първото видение, какъв ефект имаше разказът над вас? Какъв ефект имаше оттогава насам? По какви начини сте бивали укрепявани, като отново сте изучавали разказа в тази глава?

Свързани с темата стихове: Исаия 29:13–14; Иоил 2:28–29; Амос 3:7; Мормон 9:7–9

Бележки

1. Луси Мак Смит, "The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet", ръкопис от 1845 г., стр. 72, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта. Луси Мак Смит, майката на Пророка, диктува своята история, включваща много факти за живота на Пророка, на Марта Джейн Ноултгън Корей, започвайки през 1844 г. и продължавайки през 1845 г. Марта Корей се позовава на този ранен ръкопис като на "History rough manuscript". По-късно през 1845 г. Луси Мак Смит, Марта Корей и съпругът на Марта, Хауърд Корей преработват и разширяват ранния ръкопис. Ръкописът от 1845 г. е озаглавен "The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet". Тази книга цитира ръкописа от 1844–1845 г., освен в няколко случая, когато включва материал, не фигуриращ в ръкописа от 1844–1845 г.
2. Луси Мак Смит, "The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet", ръкопис от 1844–1845 г., кн. 4, стр. 1, архиви на Църквата.
3. Джозеф Смит, History 1832 г., стр. 1–2; Letter Book 1, 1829–1835, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
4. Джозеф Смит – История 1:5, 7–13. На няколко пъти Пророкът Джозеф Смит пише и диктува подробни разкази за Първото видение. Цитатите в тази глава са от разказа за Първото видение, публикуван за пръв път през 1842 г. в "History of Joseph Smith", *Times and Seasons*, 15 март 1842 г., стр. 726–728; 1 апр. 1842 г., стр. 748–749; и по-късно включени в Скъпоценен бисер и публикувани в *History of the Church*, т. 1, стр. 1–8. Това е официалния разказ, приет като Писание. Пророкът Джозеф Смит го изготвя през 1838 и 1839 г. с помощта на писарите си.
5. Джозеф Смит – История 1:11–16.
6. Джозеф Смит – История 1:17–20.
7. Джозеф Смит – История 1:21–26.

Бог Вечният Отец

„Целите на нашия Бог са велики, любовта Му необятна, мъдростта Му безкрайна, мощта Му безгранична; затова светиите имат причина да ликуват и се радват”.

Из живота на Джозеф Смит

Сред предците на Джозеф Смит има мнозина, които желаят да познаят истинския Бог в тяхното време. Самите родители на Джозеф са дълбоко религиозни и макар да не са намерили пълната истина за Бог в църквите около тях, почитат Библията като Божие слово и са превърнали молитвата в част от всекидневния живот. Братът на Пророка Уйлям си спомня: „Религиозните навици на баща ми бяха изключително благочестиви и морални... Аз бивах викан да слушам молитви и сутрин, и вечер... Родителите ми, татко и мама, изливаха душите си пред Бог, дарителя на всички благословии, за да пази и съхранява децата им и да ги предпазва от грях и всички нечестиви дела. Такова бе строгото благочестие на родителите ми”¹. Уйлям казва също: „Откакто се помня, имахме семейни молитви. Добре си спомням как татко обикновено носеше очилата си в джоба на жилетката си... и когато ние, момчетата, го виждахме да посяга към тях, знаехме, че това бе сигнал да се готвим за молитва, и ако не го забелязвахме, мама казваше, „Уйлям, (или който бе небрежният от нас) пригответи се за молитва”. След молитвата имахме песен, която пеехме, още помня думите: „Още един ден мина и замина, сгънахме работните си дрехи”².

Това ранно духовно обучение заляга дълбоко в душата на младия Джозеф Смит. Когато той почва да се безпокои за вечното си добруване и да се стреми да узнае към коя

В Първото видение Джозеф Смит узнава за себе си, че Отец и Синът са отделни Същества, че силата Им е по-голяма от тази на злото и че човек наистина е създаден по Божий образ – истини, важни за това да разберем действителната ни връзка с нашия Отец в Небесата.

църква да се присъедини, знае, че може да се обърне за отговори към Бог:

„От Писанията научих, че Бог е същия вчера, днес и навеки, че Той не гледа на лице, защото е Бог. Защото погледнах към слънцето, славното светило над земята, също и към луната, търкаляща се в (своето) величие по небето, също и звездите, които блестящи по своите орбити; и земята, на която стоях, и зверовете в полята, и птиците в небесата, и рибите във водата; също и хората, крачещи по лицето на земята във величие и красота, (със) сила и разум да управляват нещата, които са толкова изключително велики и чудни, тъкмо по подобие на Онзи, Който ги е създал.

И когато размишлявах над тези неща, сърцето ми възкликна: Вярно е казал разумният човек, че безумният е рекъл в сърцето си: Няма Бог (вж. Псалми 53:1). Сърцето ми възкликна, всички тези дават свидетелство и сочат всемогъща и вездесъща сила, Същество, Което създава закони и постановява и обвързва всички неща с техните връзки, Което изпълва вечността, Което е било, е и ще бъде от вечността и за вечността. И като обмислях всички тези неща и че това Същество дири хора, които да Му се покланят с дух и истина (вж. Йоана 4:23), аз умолявах Господа за милост, защото нямаше никой друг, при когото да ида да получа милост”³.

На пълната с вяра молитва на Джозеф за милост и мъдрост е отговорено с Първото видение. То дава на младия Пророк далеч повече знание за Бог, отколкото притежава коя да е от съвременните му църкви, знание, което от векове е било загубено за света. В Първото видение Джозеф узнава за себе си, че Отец и Синът са отделни Същества, че силата Им е по-голяма от тази на злото и че човек наистина е създаден по Божий образ – истини, важни за това да разберем действителната ни връзка с нашия Отец в Небесата.

Следват други откровения относно естеството на Бог, включително много от тези, които сега са в Писанията от последните дни. Като избрано оръдие на Бог за възстановяване на евангелската истина на света Пророкът свидетелства

за Бог през цялото си служение. „Ще ви питам за Бог”, заявява Той, „защото искам вие всички да Го познаете и да сте близки с Него... Тогава ще узнаете, че съм Негов служител; защото аз говоря като човек, който има власт”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

Бог е любящият Отец на целия човешки род и източник на всичко добро.

„Докато една част от човешката раса безжалостно съди и укорява другата, Великият Родител на вселената гледа на целия човешки род с бащинска грижа и родителски поглед; Той ги вижда като Свое потомство и без което и да е от онези ограничени чувства, които влияят на чедата човешки, карайки „слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните” (Матей 5:45)⁵.

„Ние допускаме, че Бог е великият източник и извор, отгдето произлиза всичко добро; че Той е съвършен ум и само Неговата мъдрост е достатъчна да управлява и контролира могъщите творения и светове, които сияят и пламтят с такова величие и великолепие над главите ни, сякаш докоснати от Неговия пръст и движени от всемогъщото Му слово... Небесата заявяват славата Божия и небесната твърд показва делото на ръцете Му (вж. Псалми 19:1); и моментно размишление е достатъчно да научи всеки човек със здрав разум, че всички тези неща не са просто плод на *случайност*, нито могат да бъдат поддържани от коя да е друга сила, по-малка от ръката на Всемогъщия”⁶.

„Бог вижда тайните механизми на човешките действия и познава сърцето на всичко живо”⁷.

„Целите на нашия Бог са велики, любовта Му необятна, мъдростта Му безкрайна, мощта Му безгранична; затова светиите имат причина да ликуват и се радват, знаейки че „тоя Бог е наш Бог до вечни векове; Той ще ни ръководи дори до смърт” (Псалми 48:14)⁸.

„Имайки познание за Бог, ние започваме да знаем как да се доближим до Него и как да питаме тѝй, че да получим отговор“.

Когато разберем естеството на Бог, разбираме себе си и знаем как да се доближим до Него.

„Има само някои същества в света, които разбират правилно естеството на Бог. Голямото мнозинство хора не разбират нищо, нито това, което е минало, нито това, което ще дойде, що се отнася до връзката им с Бог. Те не знаят, нито разбират природата на тази връзка; и съответно знаят само малко повече от дивия звяр или повече от това да ядат, пият и спят. Това е всичко, което човек знае за Бога или Неговото съществуване, освен ако не му е дадено чрез вдъхновение от Всемогъщия.

Ако човек не научи повече от това да яде, пие и спи и не разбира нищо от замисъла на Бог, то и звярът разбира същите неща. Той яде, пие, спи и не знае нищо повече за Бога; и все пак знае толкова, колкото и ние, освен ако не

сме в състояние да разбираме чрез вдъхновение от Всемогъщия Бог. Ако хората не разбират естеството на Бог, те не разбират себе си. Искам да се върна в началото и да издигна умовете ви в по-възвисяни сфери и към по-възвисено разбиране от това, до което човешкият ум обикновено се домогва.

...Писанията ни съобщават, че „това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исус Христа, Когото си изпратил” (Иоана 17:3).

Ако някой човек не познава Бог и пита що за същество е Той – ако усърдно подири в собственото си сърце – ако заявленията на Исус и апостолите са верни, човекът ще разбере, че няма вечен живот, защото вечен живот не може да има на друг принцип.

Първата ми цел е да открия естеството на единствения мъдър и истинен Бог и що за същество е Той...

Самият Бог някога е бил, както сме ние сега и е възвисен човек, и седи на трон в далечните небеса! Това е голямата тайна. Ако завесата се вдигне днес и великият Бог, Който държи този свят в орбитата му и Който крепи всички светове и всички неща със Своята сила, се би явил днес, – казвам, ако можехме да Го видим днес, бихме го видели в човешки образ – като вас самите в личност, образ и самото тяло на човек; защото сам Адам е бил създаден по самия маниер, образ и подобие на Бог, и получил напътствия, и ходел, говорел и обсъждал с Него, както един човек говори и общува с друг...

... Имайки познание за Бог, ние започваме да знаем как да се доближим до Него и как да питаме тъй, че да получим отговор. Когато разберем естеството на Бог и знаем как да дойдем при Него, Той започва да ни открива небесата и да ни казва всичко за тях. Когато сме готови да дойдем при Него, Той е готов да дойде при нас”⁹.

В Божеството има три отделни и различни Личности.

Символът на вратата 1:1: „Ние вярваме в Бога, Вечния Отец, и в Сина Му Исус Христос, и в Светия Дух”¹⁰.

През април 1843 г. Джозеф Смит учи следното, записано по-късно като Учение и Завети 130:22: „Отец има тяло от плът и кости, тъй осезаемо, както и човешкото, Синът също; но Светият Дух няма тяло от плът и кости, а е личност от Духа. Ако не беше тъй, Светият Дух нямаше да може да обитава в нас”¹¹.

„Винаги съм обявявал Бог за отделна Личност, Исус Христос за отделна и различна Личност от Бог Отец, а Светият Дух е отделна Личност и Дух: и те тримата съставляват три отделни Личности и три Бога”¹².

„Това, което е без тяло или членове, е нищо. Няма друг Бог в небесата, освен онзи Бог, Който има плът и кости”¹³.

Божеството е в съвършено единство и Бог Отец е Вседържател.

„Много е казано за Бог и Божеството... Учителите на деня казват, че Отец е Бог, Синът е Бог и Светият Дух е Бог, и че всички Те са в едно тяло и един Бог. Исус се моли онези, които Отец Му е дал извън света, да бъдат направени едно, както Те двамата са едно (вж. Иоана 17:11–23)...

Петър и Стефан свидетелстват, че са видели Човешкия Син да седи от дясната страна на Отца. Всеки, който е видял небесата да се отварят, знае, че там има три Личности, които държат ключовете на силата и един е Вседържател над всички”¹⁴.

„Между трите Личности е бил сключен вечен завет преди сътворението на тази земя и той се отнася до тяхната повеля относно даденото на човеците на земята. Тези Личности ... са наречени първият Бог, Творецът; вторият Бог, Изкупителят; и третият Бог, Свидетелят или Завещателят”¹⁵.

„Да председателства като Глава или Вседържател (е) сферата на Отца, Исус като Ходатай и Светият Дух като Свидетел или Завещател. Синът (има) има скиния или физическо тяло, също и Отец, но Светият Дух е духовна Личност без скиния”¹⁶.

„Светите писания казват, „Аз и Отец едно сме” (Иоана 10:30), и отново че Отец, Синът и Светият Дух са едно и тия

три са съгласни (вж. 1 Иоаново 5:7–8). Така Спасителят се моли на Отца, „не се моля за света, а за тия, които си Ми дал,... за да бъдат едно”, или да бъдат единомислени и обединени във вярата (вж. Иоана 17:9, 11). Но всеки е различна или отделна Личност, и такива са Бог и Исус Христос, и Светият Дух, но те всички са съгласни в едно и също нещо”¹⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 40–41, като отбележите как младият Джозеф Смит вижда факти за една „всемогща и вездесъща сила” в света около него. Като сте наблюдавали света около вас, какво сте видели да дава свидетелство за Бог?
- Преговорете първия раздел на главата (стр. 42), като търсите учения, разкриващи естеството на Бог. Как тези учения могат да ни помогнат да „ликуваме и да се радваме”?
- Джозеф Смит учи, „Великият Родител на вселената гледа на цялото човечество с бащинска грижа и родителски поглед” (стр. 42). Какви са вашите мисли и чувства, когато размишлявате над това заявление?
- Прочете абзаца, почващ в края на стр. 42 и следващия след него. Защо е невъзможно да познаем себе си, ако не познаваме естеството на Бог?
- Пророкът Джозеф Смит свидетелства, че Бог Отец, Исус Христос и Светият Дух са „три отделни личности”. Той учи също, че Те са едно (стр. 45). По какви начини членовете на Божеството са едно? (За някои примери вж. стр. 45).
- По какви начини родителите могат да подхранват любовта на децата си към Небесния Отец? (За някои примери вж. стр. 39).

Свързани с темата стихове: Иоана 8:17–19; Евреите 1:1–3; 12:9; Моисей 1:3–6, 39

Бележки

1. Уйлям Смит, Notes on Chambers' life of Joseph Smith, ок. 1875 г., архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Уйлям Смит, интервю на Е. С. Бригз и Дж. У. Петерсън, окт. или ноем. 1893 г., първоначално публикувано в *Zion's Ensign* (периодично издание на Reorganized Church of Jesus Christ of Latter Day Saints, сега наричана Community of Christ); препечатано в *Deseret Evening News*, 20 ян. 1894 г., стр. 2; пунктуация осъвременена.
3. Джозеф Смит, History 1832 г., стр. 2–3; Letter Book 1, 1829–1835, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 6:305; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уйлям Клейтън.
5. *History of the Church*, 4:595; из „Кръщение за мъртвите“, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 апр. 1842 г., стр. 759; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
6. *History of the Church*, 2:12, 14; разделянето на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя в чужбина“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 136; март 1834 г., стр. 142.
7. *History of the Church*, 1:317; из писмо от Джозеф Смит до Уйлям У. Фелпс, 11 ян. 1833 г., Къртлънд, Охайо; това писмо неправилно е датирано 14 ян. 1833 г., в *History of the Church*.
8. *History of the Church*, 4:185; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 178.
9. *History of the Church*, 6:303–305, 308; главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уйлям Клейтън; вж. и приложението на тази книга, стр. 597, т. 3.
10. Символът на вярата 1:1.
11. Учение и Завети 130:22; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 2 апр. 1843 г. в Рамус, Илинойс.
12. *History of the Church*, 6:747; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
13. Цитирано по Уйлям Клейтън, съобщаващ за недатирана беседа, изнесена от Джозеф Смит в Наву, Илинойс; в Л. Джон Нагъл, „Extracts from William Clayton's Private Book“, стр. 7, Journals of L. John Nuttall, 1857–1904, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг“, Прово, Юта; копие в архиви на Църквата.
14. *History of the Church*, 5:426; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф и Уилард Ричардз.
15. Цитирано по Уйлям Клейтън, съобщаващ за недатирана беседа, изнесена от Джозеф Смит в Наву, Илинойс; в Л. Джон Нагъл, „Extracts from William Clayton's Private Book“, стр. 10–11, Journals of L. John Nuttall, 1857–1904, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг“, Прово, Юта; копие в архиви на Църквата.
16. Цитирано по Уйлям П. Макинтайър, съобщаващ за недатирана беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1841 г. в Наву, Илинойс; William Patterson McIntire, Notebook 1840–45, архиви на Църквата. Уйлям Макинтайър прави кратки съобщения за няколко беседи, изнесени от Джозеф Смит в Наву в началото на 1841 г. Тази книга цитира 4 подобни съобщения, нито едно от които няма дата.
17. Цитирано по Джордж Лауб, в подборка с откъси от беседи на Джозеф Смит, ок. 1845 г.; Джордж Лауб, Reminiscences and Journal Jan. 1845–Apr. 1857, стр. 29–30, архиви на Църквата.

*Спасителят се явил на Пророка Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма
Къртленд. „Булото беше премахнато от съзнанието ни”, казва Джозеф,
„и очите на нашето разбиране бяха отворени. Ние видяхме Господ
да стои при парпета на амвона”.*

Исус Христос, божественният Изкупител на света

„Спасението не би могло да дойде на света без посредничеството на Исус Христос”.

Из живота на Джозеф Смит

Години преди Джозеф Смит да се роди, дядо му по бащина линия бил вдъхновен да заяви, че в семейството му ще се случи нещо, което „ще промени коренно света”¹. Историята на Джозеф Смит разказва: „Дядо ми, Азаел Смит, преди години предсказал, че в семейството му ще бъде отгледан пророк и баба бе напълно доволна, че това се изпълни с мен. Дядо Азаел почина в Ийст Стокхолм, окръг Сейнт Лоурънс, Ню Йорк, след като бе получил Книгата на Мормон и я бе прочел; и той заяви, че аз съм онзи пророк, за когото отдавна е знаел, че ще се появи в семейството му”².

Като Пророк на възстановяването една от най-важните роли на Джозеф Смит е да свидетелства за Исус Христос. Той е благословен да се радва на лично знание за божествеността на Исус Христос и да разбере ролята Му като Изкупител на света. Това знание започва с Първото видение в което младият Джозеф вижда Небесния Отец и Исус Христос и чува Отца да заявява, „Този е Моят Възлюбен Син. Него слушай!” (Джозеф Смит – История 1:17). В това свято преживяване Джозеф има привилегията да получи напътствие от Спасителя на света.

Близо 20 г. по-късно, на 16 февруари 1832 г. Пророкът превежда Библията със Сидни Ригдън като преписвач в дома на Джон Джонсън в Хайръм, Охайо. След като Пророкът превежда Иоана 5:29, описващ възкресението на тези, които са

праведни и на онези, които са нечестиви, пред Джозеф и Сидни се разкрива видение и те виждат и разговарят със Спасителя.

„Чрез силата на Духа нашите очи се отвориха и разумът ни се просветли, тъй че да видим и разберем Божиите неща, тъкмо онези неща, които бяха от началото, преди светът да бъде, които бяха постановени от Отца чрез Единородния Му Син, Който беше в лоното на Отца тъкмо от началото, за Когото ние даваме свидетелство и свидетелството, което даваме, е пълнотата на Евангелието на Исус Христос, Който е Синът, Когото ние видяхме и с Когото ние разговаряхме в небесното видение...

И съзряхме славата на Сина от дясната страна на Отца, и получихме от пълнотата Му; и видяхме светите ангели и онези, които са осветени, пред престола Му да се покланят на Бога и Агнеца, които Му се покланят во веки веков.

„И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последното от всички, което даваме за Него: Той е жив!

Защото ние Го видяхме, тъкмо от дясната страна на Бога и чухме гласа, който дава свидетелство, че Той е Единородният на Отца, че чрез Него, и посредством Него, и от Него световите съществуват и бяха създадени, и че жителите им са родни синове и дъщери Божии” (У. и З. 76:12–14, 20–24).

Джозеф Смит вижда отново Спасителя на 3 април 1836 г. Пророкът и Оливър Каудъри се оттеглят в западния амвон на храма Къртлънд. Те се покланят в тържествена молитва, след което Спасителят се явява пред тях. Пророкът заявява:

„Завесата бе премахната от съзнанието ни и очите на разбирането ни бяха отворени. Ние видяхме Господ да стои при парапета на амвона пред нас и под нозете Му имаше настилка от чисто злато с цвят като кехлибар. Очите Му бяха като пламък от огън, косата на главата Му беше бяла като чист сняг, лицето Му светеше повече от яркостта на слънцето, а гласът Му беше като звука на връхлитащи големи води, тъкмо гласът на Иехова, казвайки: Аз съм първият и последният; Аз съм

Този, Който живее, Аз съм Този, Който беше убит; Аз съм вашият ходатай пред Отца” (У. и З. 110:1–4).

От подобни изживявания Пророкът придобива непосредствено познание и става специален свидетел за божествеността на Спасителя.

Ученията на Джозеф Смит

Във всички диспенсации Божият народ се е осланял на Единението на Христос за опрощение на греховете им.

„Спасението не би могло да дойде на света без посредничеството на Исус Христос”³.

„Бог... приготвил жертва чрез дара на Своя Собствен Син, Който следвало да бъде пратен в съответното време да подготви пътя или да отвори вратата, през която човек може да влезе в Господното присъствие, откъдето е бил изпъден заради неподчинение. От време на време тези благи вести са прозвучавали в ушите на хората в разни епохи на света чак до времето на Пришествието на Месията.

С вяра в това Единение или плана на изкуплението Авел принесъл на Бог жертва, която била приета, тъймо първородните от неговото стадо. Каин принесъл плода на земята, който не бил приет, защото той не могъл да го стори с вяра; той не можел да има вяра, тоест не можел да упражнява вяра в несъответствие с небесния план. Трябвало да се пролее кръвта на Единородния за изкупление на човека, защото това бил планът на изкуплението и без проливането на кръв нямало опрощение. И тъй като принасянето на жертва било установено като начин, по който човекът да разбере великата жертва, която подготвил Бог, ако се принесе жертва противно на това, не може да се упражни вяра, понеже изкуплението не може да бъде придобито по този начин, нито силата на изкуплението установена по този ред; затова Каин не могъл да има вяра; и което не е от вяра, е грях. Но Авел принесъл жертва, която била приета, чрез която за него се засвидетелствало, че е праведен, понеже Сам Бог свидетелствал за даровете му (вж. Евреите 11:4).

Със сигурност проливането кръвта на животното не може да е от полза на никой човек, освен ако е сторено в подражание, символ или обяснение на онова, което е било принесено чрез дара на Самия Бог – и това да се извърши с очи, отправени с вяра към силата на тази велика жертва за опрощение на греховете...

...Не можем да считаме древните във всички времена за тъй невежи по отношение на небесната организация, колкото смятат мнозина, след като всички, които са били спасени, са били спасени по силата на този велик план на изкупление, колкото преди, толкова и след Пришествието на Христа; ако не, Бог би имал паралелни планове, по които действа (ако можем да се изразим тъй), за да върне хората отново да пребивават с Него. И не можем да повярваме в това, след като не е имало промяна в природата на човека от падението му; и обредът или повелението за принасяне на кръв в жертва е било замислено да бъде упражнявано само докато Христос принесъл и пролял Своята кръв – както казахме преди, та човек да може да очаква с вяра това време...

Че принасянето на жертва било само за да насочи ума към Христа заключаваме от следните забележителни слова на Исус към юдеите: „Баща ви Авраам се възхищаваше, че щеше да види Моя ден; и видя го, и се зарадва” (Иоана 8:56). И тъй, когато древните принасяли жертва, това не им пречело да чуят Евангелието, но служело, както казахме по-горе, да отвори очите им и да им позволи да очакват времето на Пришествието на Спасителя, и да се радват на Неговото изкупление... Ние заключаваме, че когато Сам Господ Се открил на човеците в древни времена и им заповядал да Му принасят жертва, то е било правено, за да могат те да очакват с вяра времето на Неговото Пришествие и да упоават на силата на това Единение за опрощение на греховете им. И те това и сторили, хиляди, които си отишли преди нас, чиито одеяния са неопетнени и които подобно на Иов чакат с увереност като неговата, че ще Го видят в *последния ден* на земята, тъкмо в плътта си (вж. Иов 19:25–26).

Можем да заключим, че макар и да има различни диспенсации, все пак всички неща, които Бог е съобщил на Своя народ, са били пресметнати да привлекат ума им към голямата цел и да ги научат да уповават само на Бог като причина на тяхното спасение, според както е в Неговия закон”⁴.

**Понеже Исус Христос възкръснал от мъртвите,
цялото човечество ще бъде възкресено.**

„Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците относно Исус Христос за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, които принадлежат на нашата религия, са само допълнение към него. Но във връзка с тези принципи ние вярваме в дара на Светия Дух, в силата на вярата, в проявлението на духовните дарове според волята на Бог, във възстановяването на дома Израилев и в окончателната победа на истината”⁵.

„Както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят” (1 Коринтяните 15:22). Агнецът Божий е осъществил възкресението, тъй щото всички да се вдигнат от мъртвите”⁶.

„Бог определил ден, в който ще съди света и дал уверение за това, вдигайки Своя Син Исус Христос от мъртвите – моментът, на който се основава надеждата за бъдещото щастие и радост на всички, които вярват във вдъхновения летопис; понеже „Ако Христос не е бил възкресен”, казва апостол Павел на коринтяните, „суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си. Тогава и тия, дето са починали в Христа, са погинали” (1 Коринтяните 15:17–18)...

Сам Христос със сигурност бил вдигнат от мъртвите; и ако Той е бил вдигнат от мъртвите, чрез Своята сила Той ще доведе всички хора да застанат пред Него: защото ако Той е вдигнат от мъртвите, връзките на телесната смърт са разкъсани и гробът няма победа. Тогава, ако гробът няма победа, онези, които спазват казаното от Исус и се подчиняват на Неговите учения, не само имат обещание за възкресение от смъртта, но и уверение да бъдат допуснати в Неговото

„Агнецът Божий е осъществил възкресението, тъй щото всички да се вдигнат от мъртвите”.

славно царство; защото Той Сам казва, „дето съм Аз, там ще бъде и служителят Ми” (Иоана 12:26)⁷⁷.

„Онези, които са умрели в Исуса Христа, когато дойдат, могат да очакват да влязат във всичката пълнота на радост,

която притежават или очакват тук... Щастлив съм, че имам привилегията да ви съобщя някои неща, които, ако бъдат внимателно разбрани, ще са ви от помощ, когато забучат земетресения, съберат се облаци, засвяткат светкавици и бури са готови да ви връхлетят с тътен и гръм. Дръжте се за тези неща и нека коленете и ставите ви не треперят, нито сърцата ви да премаяват; и тогава що могат да сторят земетресения, войни и вихрушки? Нищо. Всичките ви загуби ще ви се върнат при възкресението, при условие че продължите с вяра. Чрез видението на Всемогъщия съм видял това...

Бог е открил Сина Си от небесата, а също и учението за възкресението; и ние имаме знание, че онези, които погребваме тук, Бог ще вдигне отново – облечени и оживотворени чрез Духа на великия Бог; и какво значение има дали ще ги погребем или ще умрем заедно с тях, ако не можем да бъдем заедно повече? Нека тези истини влязат дълбоко в сърцата ни, за да можем даже тук да започнем да се радваме на онова, което тепърва предстои да се реализира изцяло”⁸.

**Чрез Единението на Христос и подчинение
на Евангелието можем да станем сънаследници
с Исус Христос.**

„Вярвам в божествеността на Исус Христос и че Той е умрял за греховете на всички хора, паднали в Адама”⁹.

Символът на вярата 1:3: „Ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието”¹⁰.

„След като Бог създаде небесата и земята, на шестия ден Той слязъл и рекъл, „Да създадем човека по Нашия образ”. По чий образ? По образа Божий ги е създал, мъже и жени, невинни, кротки и неопетнени, носещи същото естество и образ като богове (вж. Битие 1:26–27). И когато човекът паднал, той не загубил образа си, но естеството му все още пазело образа на неговия Създател. Христос, Който бил образа на човек, бил също и отпечатък на съществуването на Своя Отец (вж. Евреите 1:3)... Чрез Единението на Христа и възкресението, и подчинението на Евангелието ние отново

ще бъдем съобразни с образа на Сина Му, Исус Христос (вж. Римляните 8:29); тогава ние ще сме достигнали до образа, славата и естеството на Бог¹¹.

„Отецът на нашите духове (осигурил) една жертва за Своите творения, план на изкупление, сила за единение, начин за спасение, с великата цел да доведе хората обратно в присъствието на Царя на небесата, увенчаването им с небесната слава и превръщането им в наследници със Сина на онова наследство, което е нетленно, не се опетнява и не се губи¹².

„Писанията казват, че онези, които се подчиняват на заповедите, ще бъдат наследници на Бог и сънаследници с Исус Христос... „Самият Дух свидетелства заедно с нашия дух, че сме Божии чедра. И ако сме чедра, то сме и наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа, та ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него” (вж. Римляните 8:16–17)¹³.

„Колко утешително за опечалените е, когато бъдат призвани да се разделят с техен съпруг, съпруга, баща, майка, дете или скъп роднина, да знаят, че макар тленната скиния да е върната в земята и да се е разпаднала, те отново ще бъдат възкресени да обитават във вечните пламъци в безсмъртна слава, без повече печал, страдание или смърт, но ще бъдат наследници на Бог и сънаследници с Исус Христос¹⁴.

Исус Христос е съвършен, чист и свят и Той ни е призовал да сме като Него.

„Кой измежду всичките светии в тези последни дни би могъл да се счита за тъй добър, колкото нашия Господ? Кой е тъй съвършен? Кой е тъй чист? Кой е тъй свят колкото Него? Могат ли да бъдат открити такива хора? Той никога не е престъпил или нарушил небесен закон – нямаше измама в устата Му, нито коварство в сърцето Му... Има ли някой като Христос? Той не може да бъде намерен на земята¹⁵.

„Създанието било подвластно на суетата, не своеволно, но Христос го подчинил в надежда (вж. Римляните 8:20) – всички са подвластни на суетата, докато пътуват по кривите пътеки и през трудностите, които ги заобикалят. Къде е

„Когато размишляваме над светостта и съвършенствата на нашия велик Учител,... сърцата ни вътре в нас се смекчават от Неговото благоволение“.

човекът, освободен от суетата? Никой никога не е бил съвършен, освен Исус; и защо Той бил съвършен? Защото бил Синът Божий и имал пълнотата на Духа, и по-голяма сила от който и да е човек”¹⁶.

„Още като момче (Исус Христос) имал всичкият разум, необходим Му да ръководи и управлява царството на юдеите, и можел да разисква с най-умните и мъдри правници и богослови, и да направи така, че техните теории и практики да изглеждат като глупост, сравнени с мъдростта, която притежавал Той”¹⁷.

„Заповедите на нашия Господ, надяваме се, биват постоянно премисляни в сърцата ви, учейки ви не само на волята Му относно провъзгласяването на Неговото Евангелие, но на Неговата кротост и съвършено държане към всички тъкмо в

онези времена на свирепи гонения и неправди, с които Той бил обсипан от страна на един зъл и прелюбодееен род. Помнете, братя, че Той ви е призовал да бъдете свети; и да казвам ли, че трябва да бъдете чисти като Него? Колко мъдро, колко свято, целомъдрено и съвършено трябва да се държите тогава пред погледа Му; и помнете също, че Вие сте постоянно пред погледа Му”¹⁸.

„Когато размишляваме над светостта и съвършенствата на нашия велик Учител, Който отворил пътя, по който можем да дойдем при Него тъкмо като жертвал Себе Си, сърцата ни вътре в нас се смекчават от Неговото благоволение. И когато разсъждаваме също, че Той ни е призовал да бъдем съвършени във всички неща, та да можем да сме готови да Го посрещнем в мир, когато Той дойде в славата Си с всичките свети ангели, желаем смело да поучаваме своите братя да са смирени и да се молят, и да крачат наистина като просветените във виделина чеда на светлината, да имат благодат да устоят на всяко изкушение и да преодолеят всяко зло в достойното име на нашия Господ Исус Христос. Защото бъдете сигурни, братя, че наистина е близко денят, когато Господарят на дома ще се вдигне и ще затвори вратата, и никой освен онези в сватбени одежди няма да бъде допуснат да се радва на сватбения пир! (Вж. Матей 22:1–14)”¹⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказите за виденията на Спасителя, които Джозеф Смит има (стр. 49–52). Какви са вашите мисли и чувства, докато размишлявате над тези преживявания?
- Жертвоприношенията на животни в древността помагали на Господния народ „да отвори очите им и да им позволи да очакват времето на Пришествието на Спасителя, и да се радват на Неговото изкупление...” (стр. 52). Кой са

някои от нещата, които ви помагат да гледате към Спасителя днес?

- Прочетете абзаца, започващ от края на стр. 52. Отбележете, че в това изявление допълнението е нещо, свързано с друго нещо от по-голяма важност, така както клонът е свързан със стъблото на дървото. Защо мислите, че свидетелствата на апостолите и пророците за Единението на Спасителя и за възкресението са „основните принципи на нашата вяра”? Как бихте могли да подходите към своята служба у дома и в Църквата, ако помните, че всички други неща са допълнения към тези принципи?
- Преговорете ученията на Пророка Джозеф за възкресението (стр. 51–54). Каква утеха получавате от знанието, че „всичките ви загуби ще ви се върнат при възкресението, при условие че продължите с вяра”? По кои начини знанието за възкресението може да ни помогне да „започнем да се радваме на онова, което тепърва предстои да се реализира изцяло”?
- Като преговаряте стр. 56–57, помислете какво е сторил Спасителят, та ние да можем да станем сънаследници с Него. Обмислете начини, по които можете да Му покажете благодарността си за Неговата единителна жертва.
- На стр. 57–58 Пророкът Джозеф Смит споменава много от качествата на Спасителя. За кои други качества се сецате, когато размишлявате над живота и мисията на Спасителя? Помислете за нещо, което може да ви помогне да станете по-подобни на Него.

Свързани с темата стихове: Исаия 53:1–12; 2 Нефи 9:5–26; У. и З. 20:21–29

Бележки

1. Съобщено от Джордж А. Смит, *Deseret News*, 12 авг. 1857 г., стр. 183.
2. *History of the Church*, 2:443; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, приложения, стр. 5, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на свегиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
3. *History of the Church*, 5:555; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.

4. *History of the Church*, 2:15–17; пунктуация осъвременена; разделянето на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, март 1834 г., стр. 143.
5. *History of the Church*, 3:30; из уводна статия, публикувана в *Elders' Journal*, юли 1838 г., стр. 44; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
6. *History of the Church*, 6:366; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
7. *History of the Church*, 2:18–19; разделянето на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, март 1834 г., стр. 144.
8. *History of the Church*, 5:361–62; разделянето на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
9. *History of the Church*, 4:78; из писмо на Матю Л. Дейвис до Мери Дейвис, 6 фев. 1840 г., Вашингтон, окръг Колумбия, съобщаващо за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 5 фев. 1840 г. във Вашингтон, окръг Колумбия.
10. Символът на вратата 1:3.
11. Цитирано по Джеймс Бърджиз, в подборка с откъси от беседи на Джозеф Смит, *James Burgess' Journals, 1841–1848*, т. 2, архиви на Църквата.
12. *History of the Church*, 2:5; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 135.
13. Цитирано по Джордж Лауб, в подборка с откъси от беседи на Джозеф Смит, ок. 1845 г.; Джордж Лауб, *Reminiscences and Journal*, ян. 1845 г. – апр. 1857 г., стр. 31, архиви на Църквата.
14. *History of the Church*, 6:306; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън.
15. *History of the Church*, 2:23; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, апр 1834 г., стр. 152.
16. *History of the Church*, 4:358; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 май 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено в *Times and Seasons*, 1 юни 1841 г., стр. 429–430.
17. *History of the Church*, 6:608; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 27 юни 1844 г., в затвора Картидж, Картидж, Илинойс; съобщено от Сайръс Х. Уийлок.
18. *History of the Church*, 2:13; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, март 1834 г., стр. 142.
19. Писмо от Джозеф Смит и висшите свещеници до братята в Джинисео, Ню Йорк, 23 ноем. 1833 г., Къртланд, Охайо, архиви на Църквата.

Книгата на Мормон: Ключовият камък на нашата религия

„Казах на братята, че Книгата на Мормон е най-вярната от всички книги на земята, и е ключовият камък на религията ни”.

Из живота на Джозеф Смит

Изминали са повече от 3 г. от утрото на 1820 г., когато Джозеф Смит се моли да узнае към коя църква следва да се присъедини. Младият Пророк сега е на 17 г. и желае да узнае своето положение пред Бог и да получи опрощение. В нощта на 21 септември 1823 г. Джозеф се оттегля в своята горна стая на семейната къща от трупи в Палмира, Ню Йорк, но остава буден, и след като останалите в стаята заспиват, искрено се моли да узнае повече за Божиите цели за него. Той казва, „аз се отдадох на молитва и смирено умоляване на Всемогъщия Бог за опрощение на всички мои грехове и простъпки, а също и за едно проявление, та да узная за положението и репутацията си пред Него, защото аз имах пълна увереност, че ще получа божествено проявление, тъй както преди бях имал такава” (Джозеф Смит – История 1:29).

В отговор на своята молитва Джозеф вижда в стаята му да се появява светлина, която става все по-ярка и по-ярка, докато в стаята става „по-светло и от ден”. Един небесен пратеник се появява до леглото му, като стои във въздуха, носейки роба с „изключителна белота” (Джозеф Смит – История 1:30–31). Това е Мороний, последният пророк на нефитите, който преди векове е заровил плочите, на които била написана Книгата на Мормон и който държи ключовете за този свещен летопис (вж. У. и З. 27:5). Той е пратен да каже на Джозеф,

Джозеф Смит получава златните плочи от Мороний на 22 септември 1827 г. „Аз ги взех“, свидетелства Пророкът, „и Урима и Тумима с тях, с помощта на които преведох плочите; и така се появи Книгата на Мормон“.

че Бог му е простил греховете¹ и че има една велика работа, която той да изпълни. Като част от тази работа Джозеф трябва да отиде до един съседен хълм, където се намира свещен ръкопис, издълбан на златни плочи. Той е написан от пророци, които в древността са живели на американския континент. Чрез дара и силата Божии Джозеф трябва да преведе ръкописа и да го даде на света.

На другия ден Джозеф отива на хълма, където са заровени плочите на Книгата на Мормон. Там той среща Мороний и вижда плочите, но му е казано, че няма да ги получи 4 години. Той трябва да започне важен период на подготовка, която да го направи достоен за свещената задача по превода на Книгата на Мормон. Джозеф се връща на хълма на всеки 22 септември през следващите 4 години, за да получава допълнителни напътствия от Мороний. (Вж. Джозеф Смит – История 1: 33–54). През тези години той има също „много посещения от Божии ангели, разкриващи величието и славата на събитията, които следва да се случат в последните дни“².

Този период на подготовка носи и благословията на брака в живота на Пророка. През януари 1827 г. той се жени за Ема Хейл, която среща, докато работи в Хармони, Пенсилвания. Ема ще бъде от голяма помощ на Пророка през цялото негово служение. На 22 септември 1827 г. тя отива с него на хълма и изчаква наблизко, докато Мороний предава плочите в ръцете на Порока.

Сдобил се със свещения ръкопис, Джозеф скоро открива защо Мороний го е предупреждавал да пази плочите (вж. Джозеф Смит – История 1:59–60). Една местна шайка почва да тормози Пророка с непрестанни усилия да открадне плочите. В един мразовит декемврийски ден на 1827 г. Джозеф и Ема напускат дома на сем. Смит, за да дирят убежище при родителите на Ема в Хармони, с надежда да намерят място да работят спокойно. Там Пророкът почва да работи над превода. През февруари Мартин Харис, приятел на сем. Смит от Палмира, е вдъхновен да отиде в Хармони, за да помага на Пророка. С Мартин като писар Джозеф продължава с превода на свещения ръкопис.

Резултатът от труда на Пророка по-късно ще бъде публикуван като Книгата на Мормон. Тази забележителна книга, съдържаща пълнотата на Евангелието, става свидетелство за истинността на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и за пророческата мисия на Джозеф Смит.

Ученията на Джозеф Смит

Книгата на Мормон е била преведена чрез дара и силата Божии.

В отговор на въпроса „Как и къде намери Книгата на Мормон?“ Джозеф Смит отговаря: „Мороний, който оставил плочите на един хълм в Манчестър, окръг Онтарио, Ню Йорк, след като умрял и бил вдигнат от мъртвите, ми се яви и ми каза къде са те и ми даде напътствия как да се сдобия с тях. Аз ги получих, и Урима и Тумима с тях, с помощта на които преведох плочите; и така се появи Книгата на Мормон”³.

„Бе ми (казано от Мороний) къде са положени едни плочи, на които е издълбан съкратен летопис на древните пророци, които живели на този континент... Тези летописи бяха издълбани на плочи, изглеждащи на вид като злато; всяка плоча бе 15 см широка и 20 см дълга, и не по-дебела от обикновена ламарина. Те бяха изпълнени с издълбани египетски знаци и подвързани заедно в един том като листа на книга, с три пръстена, преминаващи през всичките плочи. Томът бе около 15 см дебел и част от него бе запечатана. Знаците по незапечатаната част бяха малки и красиво издълбани. Цялата книга показваше много белези на древност в изработката си и много майсторство в изкуството на гравирването. С летописите имаше и странен уред, който древните наричали „Урим и Тумим”, съставен от два прозрачни камъка, монтирани в края на лък, закопчан за нагръдник. Посредством Урима и Тумима аз преведох летописа чрез дара и силата Божии”⁴.

„Чрез силата Божия аз преведох Книгата на Мормон от йероглифи, знанието за които бе загубено за света, като при това чудно събитие се изправих сам, един неук младеж, да се боря срещу световната мъдрост и натрупаното невежество на 18 века с помощта на едно ново откровение”⁵.

ник – Написан по заповед, а също и чрез духа на пророчеството и откровението – Написан, запечатан и скрит в Господа, за да не може да бъде унищожен – За да се появи чрез дарбата и силата Божия, за да бъде изтълкуван – Запечатан от ръката на Мороний и скрит в Господа, за да се появи в подходящо време, по начина на езичника – Тълкуванието му чрез дарбата Божия.

Едно съкращение, взето също и от Книгата на Етер, която е летопис на народа на Яред, разпръснат по онова време, когато Господ обърка езика на людете, когато те строяха кула, за да достигнат небесата – Която трябва да покаже на остатъка от дома Израилев великите дела, които Господ е извършил за бащите им, за да могат те да разберат заветите Господни, че те не са отхвърлени навеки – Така също и за убеждаването на юдеин и езичник, че *Исус е Христос, Вечният Бог*, Който се показва на всички народи – И сега, ако има недостатъци, то те са грешка на човеци; ето защо, не осъждайте Божиите неща, за да можете да бъдете намерени неопетнени пред съдийския престол на Христа”⁶.

**Мъдростта на Господ е по-голяма от
лукавството на дявола.**

Към 14 юни 1828 г. работата на Джозеф Смит по превода на плочите с Книгата на Мормон представлява 116 страници ръкопис. Тогава се случва един инцидент, който дава важни уроци на Пророка за напътстващата ръка Божия в появата на този свещен летопис. Пророкът пише: „Известно време след като г-н Харис започна да пише за мен, той почна настойчиво да ме моли да му позволя да отнесе ръкописите у дома и да ги покаже; и желаше от мен да попитам Господ, чрез Урима и Тумима, дали може да стори това. Попитах, и отговорът бе, че той не бива да го прави. Обаче той не бе доволен от този отговор и желаше да попитам отново. Направих го и отговорът бе същия. Той все още не бе доволен и настояваше да попитам още един път.

След много настоявания аз отново запитах Господ и бе дадено позволение той да получи ръкописите при опреде-

лени условия; които бяха, че той ще ги покаже само на брат си, Презървд Харис, на жена си, баща си, майка си и някоя г-жа Коб, сестра на жена му. В съгласие с този последен отговор аз изисках от него да се задължи пред мен по най-тържествен начин, че няма да постъпи другоаче, освен както му беше указано. Той така и направи. Той се закле пред мен, както бях поискал от него, взе ръкописите и отиде. Въпреки големите ограничения обаче, които бе взел върху себе си, и тържественото обещание, което пое пред мен, той ги показал и на други хора и чрез хитрост те му ги взели и до ден днешен ръкописите не са намерени”⁷.

В предговора към първото издание на Книгата на Мормон Пророкът заявява, че Божиите цели не могат да бъдат възпрепятствани от загубата на 116-те страници: „Тъй като относно (Книгата на Мормон) бяха разпространени много лъжливи разкази, а също и много незаконни мерки бяха взети от злонамерени хора, за да унищожат мен, а също и този труд, бих желал да ви уведомя, че аз преведох чрез дара и силата Божии и сторих да бъдат записани 116 страници, които взех от книгата на Лехий, което е един разказ, съкратен от плочите на Лехий от ръката на Мормон; който разказ някой човек (или хора) открадна и укри от мен, въпреки пределните ми усилия да си го върна – и бидейки ми заповядано от Господ, че не следва да превеждам същия отново, защото Сатана е внушил в сърцата им да изпитат Господ техния Бог, като подменят словата, които са прочели, обратно на онова, което аз бях превел и сторил да бъде записано; и ако аз бях изявил отново същите слова, или с други думи, ако бях превел отново същото, те щяха да публикуват откраднатото от тях и Сатана би подтиквал сърцата на това поколение, тъй щото те да не биха могли да получат този труд: но ето, Господ ми каза, „не ще позволя на Сатана да изпълни злото си намерение в това: ето защо ти ще преведеш от плочите на Нефи, докато не стигнеш дотам, докъдето вече си превел, което ти си задържал; и ето, ти ще го публикуваш като летописа на Нефи; и тъй аз ще объркам онези, които са променили словата Ми. аз не ще позволя те да уни-

щожат делото Ми; да, Аз ще им покажа, че Моята мъдрост е по-велика от лукавството на дявола” (вж. У. и З. 10:38–43).

Поради това, за да бъде покорен на Божиите заповеди, аз трябваше, чрез Неговата благодат и милост, да изпълня онова, което Той бе заповядал относно това нещо”⁸.

Книгата на Мормон е словото Божие.

„Казах на братята, че Книгата на Мормон е най-вярната от всички книги на земята, и е ключовият камък на религията ни и че човек се приближава по-близо до Бога, спазвайки нейните наставления, отколкото чрез която и да било друга книга”⁹.

Символът на вярата 1:8: „Ние вярваме, че Библията е словото Божие, доколкото е преведена правилно; вярваме също, че и Книгата на Мормон е словото Божие”¹⁰.

„(Книгата на Мормон) ни казва, че нашият Спасител се явил на този континент след Своето възкресение; че Той установил тук Евангелието в неговата пълнота, богатство, сила и благослов; че те имали апостоли, пророци, благовестители, пастири и учители, същият ред, същото свещенчество, същите обреди, надарявания, власт и благословии, на които се радвали на източния континент; че народът бил отхвърлен вследствие на техните прегрешения; че на последния от пророците, живял сред тях, било заповядано да напише съкращение на техните пророчества, история и прочее и да го скрие в земята, и че то щяло да се появи и да бъде обединено с Библията за изпълнение на Божиите цели в последните дни”¹¹.

Дейвид Озбърн присъства, когато Джозеф Смит проповядва във Фар Уест, Мисури, през 1837 г. Той си спомня следните думи на Пророка: „Книгата на Мормон е истинна, точно както претендира да бъде, и заради това свидетелство аз очаквам да дам сметка в съдния ден”¹².

**Писанията ни насърчават и утешават и
ни правят мъдри за спасение.**

„Свързано с изграждането на царството е издаването и разпространението на Книгата на Мормон, Учение и Завети, ... и новия превод на (Библията). Не е нужно да се казва каквото и да било за тези произведения; онези, които са ги чели и са пили от извора на знание, което те носят, знаят как да ги оценяват; и макар че глупците може да им се присмиват, все пак те са предвидени да направят хората мъдри за спасение и да изметат паяжините на многолетните суеверия, да хвърлят светлина върз делата на Иехова, които вече са били изпълнени, и да очертаят бъдещето във всичката му ужасна и славна реалност. Онези, които са вкусили ползата, произлизаща от изучаване на тези произведения, несъмнено ще се надпреварват един друг да ги разпространят навсякъде по света, та всеки син на Адама да може да се ползва от същите привилегии и да се радва на същите истини”¹³.

„(Писанията от последните дни са публикувани), та честните по сърце да бъдат насърчени и утешени и възрадовани да продължат пътя си, докато душите им бъдат изложени на знание за Божието дело и разбирането им просветлено от това знание чрез бащите в отминалите дни, а също и относно това, което Той ще стори в последните дни, за да се изпълнят словата на бащите”¹⁴.

„Ние вземаме свещените писания в ръце и приемаме, че те са били дадени чрез пряко откровение за доброто на човека. Вярваме, че Бог е благоволил да говори от небесата и да заяви волята Си относно човешкия род, да им даде справедливи и свещени закони, да направлява поведението им и пряко да ги води, та в подходящото време да може да ги вземе при Себе Си и да ги стори сънаследници със Своя Син.

Но щом фактът, че в Писанията се съдържа пряката воля на небето, бъде признат, не сме ли задължени като разумни същества да живеем в съгласие с всичките им предписания? Ще ни ползва ли изобщо простото признаване, че това е

Писанията от последните дни са публикувани, та „честните по сърце да бъдат насърчени и утешени и възраждани да продължат пътя си“.

волюта на небето, ако не се подчиняваме на всичките й учения? Не действаме ли против Върховния Разум в небесата, като признаваме истинността на Неговите учения и не им се подчиняваме? Чрез подобно поведение не се ли принизяваме по-долу от собственото си знание и по-добрата мъдрост, с които ни е надарило небето? По тези причини, ако имаме дадени преки откровения от небесата, със сигурност те не са дадени за лекомислено отношение, без несериозният да си навлече недоволство и наказание на главата, ако на небето има някаква справедливост; и това трябва да бъде признато от всеки, който приема истинността и силата на Божиите учения, Неговите благословии и проклетия, като нещо съдържащо се в тази свещена книга...

„... който може да забележи силата на Всемогъществото, връзана на небесата, може също да види в този свещен ръкопис почерка на Самия Бог: и който го чете често, ще го

харесва повече, и който е запознат с него, ще узнава ръката Божия, където и да я види; и веднъж открито, това не само ще донесе признателност, но и подчинение на всичките ѝ небесни предписания”¹⁵.

„О, вие, Дванадесет, и всички вие, светии, възползвайте се от този важен *ключ* – във всичките ви изпитания, беда, изкушения, несгоди, спънки, хвърляне в затвор и смърт се уверете, че не предавате небето; че не предавате Исус Христос; че не предавате братята; че не предавате Божиите откровения, били те в Библията, Книгата на Мормон или Учение и Завети, или къде да е другаде, дадени някога или които ще бъдат дадени и открити на човека в този или в идния свят”¹⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете преживяванията на Джозеф Смит между 21 септември 1823 г. и 22 септември 1827 г. (стр. 61–63). Как мислите, че тези преживявания са го подготвили да преведе златните плочи? По кои начини сте били подготвени от Господ за призования?
- Преговорете първия цял абзац на стр. 66, като си отбележите целите на Книгата на Мормон. По какъв начин сте видели да се изпълняват тези цели във вашия живот и в живота на хората около вас?
- Какво научавате за Бог, като размишлявате над разказа на Пророка за заповедта да не превежда отново загубените 116 страници ръкопис (стр. 66–68)? Как разбирането на този разказ би повлияло на решенията, които вземаме?
- Прочетете втория абзац на стр. 68. Отбележете, че в една каменна арка ключовият камък се слага отгоре, държейки всички останали камъни на място. По какви начини Книгата на Мормон е „ключовият камък на религията ни”? Дали тя ви е помогнала да „се приближите по-близо до Бога”?

- Джозеф Смит говори за благословиите, произтичащи от това, че сме „пили от извора на знание” в Писанията и сме „вкусили ползата” от словото Божие (стр. 68–69). Какво ви внушават тези изрази за изучаването на Писанията? Как можем да направим своето изучаване на Писанията по-значимо?
- Прочетете абзаца, почващ на стр. 69. Защо мислите, че онези, които изучават Писанията, придобиват стремеж да ги споделят с другите? Какво можем да направим, за да споделим Книгата на Мормон? Какви преживяванията сте имали, когато сте споделяли Книгата на Мормон или когато някой друг я е споделял с вас?
- Прочетете последния абзац на стр. 69. Кой са някои от пасажите на Книгата на Мормон, които са ви „насърчили и утешили”? По какъв начин Книгата на Мормон е просветлила вашето разбиране?

Свързани с темата стихове: Езекиил 37:15–17; въведението на Книгата на Мормон; 1 Нефи 13:31–42; 2 Нефи 27:6–26; У. и З. 20:6–15; Джозеф Смит – История 1:29–54

Бележки

1. Вж. Joseph Smith, History 1832 г., стр. 4; Letter Book 1, 1829–35, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 4:537; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 707.
3. *History of the Church*, 3:28; из уводна статия, публикувана в *Elders' Journal*, юли 1838 г., стр. 42–43; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
4. *History of the Church*, 4:537; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 707.
5. *History of the Church*, 6:74; из писмо на Джозеф Смит до Джеймс Арлингтън Бенет, 13 ноем. 1843 г., Наву, Илинойс; фамилното име на Бенет е изписано неправилно с две „т” в *History of the Church*.
6. *History of the Church*, 1:71–72; думите в скоби по оригинала; из “History of the Church,” (ръкопис), книга А-1, стр. 34–35, архиви на Църквата.
7. *History of the Church*, 1:21; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 9–10, архиви на Църквата.
8. Предговор към първото (1830 г.) издание на Книгата на Мормон; разделянето на абзаци променено.
9. *History of the Church*, 4:461; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 28 ноем. 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.

10. Символът на вярата 1:8.
11. *History of the Church*, 4:538; пунктуацията осъвременена; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 707–708.
12. Цитирано от Дейвид Озбърн в “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 март 1892 г., стр. 173.
13. *History of the Church*, 4:187; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 179.
14. Писмо от Джозеф Смит до *Times and Seasons*, ок. март 1842 г., Наву, Илинойс; разни, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата; писмото очевидно не е било пратено.
15. *History of the Church*, 2:11, 14; пунктуацията осъвременена; разделяне на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртланд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 136; март 1834 г., стр. 142.
16. *History of the Church*, 3:385; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз. Записките на тази беседа на старейшина Ричардз се основават на записки на същата от други хора. Старейшина Ричардз също ползвал бележки на другите, когато записвал беседата на пророка, изнесена на 27 юни 1839 г., и две други беседи, датирани „около юли 1839 г.“ Тези беседи ще бъдат посочени по-нататък в тази книга.

Покаянието е сторено възможно чрез единителната жертва на Спасителя, Исус Христос. „Погледнете дълбоко в сърцата си и вижте дали сте подобни на Бог”, заявява Пророкът Джозеф Смит. „Аз погледнах в моето и чувствам, че трябва да се покая за всичките си грехове”.

Покаяние

„Нека в този същия ден да започнем наново и да кажем сега от цялото си сърце: ние ще изоставим греховете си и ще бъдем праведни“.

Из живота на Джозеф Смит

На 14 юни 1828 г. Мартин Харис напуска Хармони, Пенсилвания, като взема първите 116 страници преведен ръкопис от златните плочи, за да ги покаже на членовете на семейството си в Палмира, Ню Йорк. На следващия ден се ражда първото дете на Джозеф и Ема, син на име Алвин. Бебето умира същия ден, а здравето на Ема се влошава дотолкова, че тя самата едва не умира. По-късно майката на Пророка пише: „За известно време (Ема) сякаш се люшкеше пред прага на безмълвния дом на детето си. Съдбата ѝ за момент изглеждаше тъй несигурна, че в течение на 2 седмици съпругът ѝ не спеше повече от час спокоен. В края на този период тревогата му за ръкописа стана тъй голяма, че той реши, тъй като състоянието на съпругата му малко се подобри, щом тя събере малко повече сила, да предприеме пътуване до Ню Йорк, за да го потърси”¹.

През юли по съвет на Ема Пророкът я оставя на грижите на нейната майка и заминава с дилижанс до дома на своите родители в Манчестър, Ню Йорк. Пътуването на Пророка е дълго 200 км и отнема два или три дни. Разстроен от загубата на първородния си син, неспокоен за съпругата си и силно угрижен за ръкописа, Джозеф по целия път нито яде, нито спи. Единственият друг пътуващ в дилижанса пътник забелязва слабото състояние на Пророка и настоява да го придружи по 32-километровата отсечка, която трябва да се извърви пеш от станцията на дилижанса до дома на сем. Смит. В последните 6 км от пътя, си спомня майката на Пророка, „непознатият се

наложило да води Джозеф за ръка, тъй като организмът му бил прекалено изтощен да го крепи повече и той щял да заспи, както стоял на краката си². Незабавно след като се добира до родителите си, Пророкът вика Мартин Харис.

Мартин пристига в дома на сем. Смит в ранния следобед, съкрушен и отчаян. Той казва, че ръкописът не е в него и че не знае къде е. Чувайки това, Джозеф възкликва, „О! Боже мой, Боже мой... Всичко е изгубено, изгубено е. Какво да направя? Аз съгреших. Аз бях този, който предизвика гнева на Бог, молейки Го за нещо, което нямах право да моля... Как ще се явя сега пред Господа? Не съм ли достоен за всяко порицание от ангела на Всевишния?“

Докато денят минава, Джозеф крачи напред-назад из дома на родителите си в голямо страдание, „плачейки и скърбейки“. На следния ден той тръгва обратно за Хармони, където, казва той, „започнах да се смирявам в усърдна молитва пред Господа... та ако е възможно, да получа милост от Неговите ръце и да бъда опростен за всичко, което бях сторил противно на волята Му“³.

Господ сурово мъмри Пророка за това, че се бои от хората повече, отколкото от Бог, но го уверява, че може да бъде опростен. „Ти си Джозеф“, казва Господ, „и беше избран да вършиш Господното дело, но поради прегрешение, ако не внимаващ, ти ще паднеш. Но запомни, Бог е милостив; ето защо, покай се за това, което си извършил и което е противно на заповедта, която Аз ти дадох, и ти все още си избран, и отново призван за делото“ (У. и З. 3:9–10).

За известно време Господ прибира от Джозеф Урима и Тумима и плочите. Но скоро тези неща са му върнати. „Ангелът бе радостен, когато ми върна обратно Урима и Тумима“, си спомня Пророкът, „и каза, че Бог бил доволен от моята вяроност и смирение и ме обичал за моето разкаяние и усърдна молитва, в което съм изпълнил дълга си тъй добре, че да... мога отново да се върна към работата по превода“⁴. Като продължава с голямото дело пред себе си, Джозеф бива укрепен от сладкото чувство, че е получил Господната прошка и е подновил решимостта си да върши волята Му.

Ученията на Джозеф Смит

Чрез покаяние за греховете ни ние се доближаваме до Бог и ставаме по-подобни на Него.

Докато служи като член на Кворума на Дванадесетте, Уилфърд Уудръф пише: „Джозеф Гледачът се вдигна в силата Божия; укори и смъмри нечестието пред всички в името на Господ Бог. Той пожела да каже няколко думи, уместни за състоянието на събраното множество, и заяви:

„Ще говоря с властта на свещеничеството в името на Господ Бог... Въпреки че тази конгрегация заявява, че са свети, все пак аз съм застанал сред всякакви хора, различни по нрав. Ако желаете да отидете там, където е Бог, трябва да бъдете като Бог или да притежавате принципите, които притежава Бог, защото ако ние не се приближаваме към Бог в принципите, ние се отдалечаваме от Него и се доближаваме до дявола. Да, аз съм застанал сред всякакви хора.

Погледнете дълбоко в сърцата си и вижте дали сте подобни на Бог. Аз погледнах в моето и чувствам, че трябва да се покая за всичките си грехове.

Ние имаме сред нас крадци, прелюбодейци, лъжци, лицемери. Ако Бог следваше да говори от небесата, Той би заповядал да не крадете, да не прелюбодействате, да не ламтите, да не мамите, но да сте верни в малкото... Не е ли Бог добър? Тогава бъдете добри и вие; ако Той е верен, бъдете верни и вие. Прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си знание и търсете всяко добро нещо. Църквата трябва да бъде очистена и аз проповядвам против всяко беззаконие”⁵.

„Вие трябва да бъдете невинни, или не можете да дойдете пред Бога: ако дойдем пред Бога, трябва да се опазим чисти, така както е чист Той. Дяволът има голяма сила да мами; той така ще промени нещата, че да накара човек изумено да наблюдава онези, които вършат Божията воля... Беззаконието трябва да бъде прочистено изсред светиите; после булото ще се отвори и небесните благословии ще потекат надолу – ще се стичат надолу като река Мисисипи”⁶.

„Нека никой човек не прави знайна собствената си праведност, защото другите могат да я видят вместо него; по-скоро нека изповяда греховете си и после, като бъде опростен, ще даде повече плод”⁷.

„Всички сърца трябва да се покаят и да бъдат чисти, и Бог ще ги погледне и благослови така, както не могат да бъдат благословени по никой друг начин”⁸.

**Божията воля е да изоставим греховете
си и да отмахнем злото изсред нас.**

„Чуйте това, всички краища на земята – всички вие, проповедници, всички вие, грешници, всички вие, хора. Покайте се! Покайте се! Покорете се на Евангелието. Обърнете се към Бог”⁹.

„Нека в този същия ден да почнем наново и да кажем сега от цялото си сърце: ние ще изоставим греховете си и ще бъдем праведни”¹⁰.

„Безверникът ще се хваща за помощ за всяка сламка, докато смъртта го погледне в лицето, и после неверието му ще отлети, защото реалностите на вечния свят се стоварват върху него с могъща сила; и когато всяка земна подкрепа и опора се изчерпят, той със сила ще изпита вечните истини за безсмъртието на душата. Ние следва да чуем предупреждението и да не чакаме смъртното легло, за да се покаем; както невръстното дете бива взето от смъртта, тъй може да се случи и с младежа, и човека на зряла възраст, също като детето, да бъдат внезапно призовани във вечността. Нека това, прочее, бъде предупреждение към всички да не отлагат покаянieto или да чакат смъртното легло, защото Божията воля е човек да се покае и да Му служи в силата на тялото и ума си, за да си осигури Неговата благословия, а не да чака, докато бъде призован от смъртта”¹¹.

„Причастието бе отслужено в Църквата (на 1 март 1835 г.). Преди това служение говорих за правилния ред на този обред в Църквата и настоявах на важноста да го извършваме с одобрение пред Господа, и попитах, Колко дълго предполагате, че човек може да приема този обред недостоеен и Господ

да не оттегли Своя Дух от него? Колко дълго той ще се отнася лекомислено със свети неща, преди Господ да го предаде на ударите на Сатана до деня на изкуплението!... Затова сърцата ни трябва да са смирени и да се покаем за греховете си, и да отмахнем злото изсред нас”¹².

„Покаянието е нещо, с което не можем всеки ден да се отнасяме лекомислено. Всекидневното прегрешение и покаяние не е нещо, което е угодно в очите на Бог”¹³.

Пророкът Джозеф Смит пише следното на брат си Уилям Смит, след като Уилям му се ядосва и се отнася към него с презрение: „(Аз ти говорих) със специалната цел да се постарая с всички сили да те предупредя, призова, увещаю и спася от изпадане в трудности и печал, които видях, че ще те сполетят, като отстъпваш пред онзи нечестив дух, който ти наричаш свои страсти, които следва да обуздаеш и усмириш, като ги положиш под нозете си; което ако не сториш, никога, по мое мнение, няма да бъдеш спасен в царството Божие. Бог изисква волята на създанията Му да бъде погълната от Неговата воля”¹⁴.

**Нашият Небесен Отец желае да прости на онези,
които се покаят и се върнат при Него с пълно
намерение в сърцето.**

През 1835 г. Джозеф Смит получава писмо от Харви Уитлок, който бил отстъпил от Църквата и желаел да се върне в пълно приобщаване. Пророкът отговаря: „Получих писмото ти от 28 септември 1835 г. и го прочетох два пъти, и то предизвика чувства у мен, които човек по-добре си представя, отколкото описва; достатъчно е да кажа, че дълбините на сърцето ми бяха съкрушени – не можех да се въздържа да не заридая. Благодаря на Бог, че в сърцето ти е влязло желание да се опиташ да се завърнеш при Господ и при тези люде; ако е така, Той ще има милост за теб. Допитах се до Господ относно твоя случай; следните слова дойдоха до мен:

„Откровение към Харви Уитлок.

Истина, това казва Господ – нека той, Моят служител Харви, се завърне при Мен и в лоното на Моята Църква, и изостави

„Точно както блудният син бил посреицнат с добре дошъл у дома от баща му, нашият Небесен Отец желяе да опрости греховете и да върне в благоволение всички онези, които желяят да се смирят пред Него“.

всичките си грехове, с които Ме оскърби, и води от сега нататък добродетелен и праведен живот, и да остане под напътствието на онези, които Аз съм назначил да бъдат стълбове и глави на Моята Църква. И ето, казва Господ вашият Бог, греховете му ще бъдат заличени под небето и ще бъдат забравени сред хората, и няма да дойдат до Моите уши, нито ще бъдат записани като напомняне за него, но Аз ще го въздигна като из дълбоко тресавище и той ще бъде възвисен до небесните места, и ще бъде считан достоен да стои сред принцове, и още ще стане лъскава стрела в Моя колчан, за да събори укрепле-

нията на нечестието сред онези, които сами са се поставили нависоко, които се наговарят против Мене и против Моите помазаници в последните дни. Ето защо, нека той се приготви бързо и дойде при тебе, тъкмо в Къртлънд. И дотолкова, доколкото той ще се вслушва във всеки твой съвет отсега нататък, той ще бъде възстановен в предишното си положение и ще бъде спасен в най-висша степен, тъкмо както жив е Господ вашия Бог. Амин”.

И така ти виждаш, скъпи братко, желанието на нашия Небесен Отец да опрости греховете и да върне в благоволение всички онези, които желаят да се смирят пред Него и изповядат греховете си и ги оставят, и се върнат при Него с цялостно намерение в сърцето, без измама, да Му служат до края (вж. 2 Нефи 31:13).

„Не се дивете, че Господ е благоволил да говори от небесата и да ви дава напътствия, чрез които можете да научите дълга си. Той е чул молитвите ви и е видял смиреността ви, и с бащинска обич протяга ръка за вашето завръщане; ангелите ще се радват с вас, докато светиите ще желаят да ви приемат отново в приобщаване”¹⁵.

„Няма никога да настъпи време, когато духът да е твърде стар, за да се доближи до Бог. Всички, които не са извършили непростим грях, са в сферата на опрощаващата милост”¹⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Какви прозрения получавате за Джозеф Смит, като четете разказа за реакцията на Пророка при загубата на 116-те страници (стр. 75–77)? Какво научавате за покаянието от неговия пример?
- Преговорете раздела, започващ на стр. 78. Като размишлявате над ученията в тази глава, отделете време да погледнете дълбоко в сърцата си, както съветва Пророкът.

Помислете какво трябва да направите – и какво трябва да спрете да правите, за да станете по-подобни на Бог.

- Размислете над предупрежденията на Джозеф Смит за отлагането на нашето покаяние (стр. 78–79). Кои са някои от възможните последици от отложеното покаяние?
- Изучете съвета на Пророка Джозеф за това да се обърнем към Бог и да се смирим пред Него (стр. 78–81). Защо покаянието би било непълно без смирение? Какво мислите, че значи да се „върнем при (Бог) с цялостно намерение в сърцата”? (стр. 81).
- Прочетете откровението, което Джозеф Смит получава за Харви Уитлок, като отбележите Господните обещания, ако брат Уитлок искрено се покае (стр. 80). Какви са мислите и чувствата ви, докато размишлявате над „готовността на нашия Небесен Отец да прости греховете и да (ни) върне в благоволение”?

Свързани с темата стихове: 2 Коринтяните 7:9–10; Мосия 4:10–12; Алма 34:31–38; У. и З. 1:31–33; 58:42–43

Бележки

1. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, ръкопис от 1844–1845 г., кн. 7, стр. 1–2, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, ръкопис от 1844–1845 г., кн. 7, стр. 5, архиви на Църквата.
3. Цитирано от Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, ръкопис от 1844–1845 г., кн. 7, стр. 6–9, архиви на Църквата.
4. Цитирано от Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, ръкопис от 1844–1845 г., кн. 7, стр. 11, архиви на Църквата.
5. *History of the Church*, 4:588; думите в скоби по оригинала; пунктуация и главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрѳ.
6. *History of the Church*, 4:605; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
7. *History of the Church*, 4:479; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 19 дек. 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрѳ.
8. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу в Обществото за взаимопомощ, Minute Book март 1842 г.– март 1844 г., стр. 34, архиви на Църквата.
9. *History of the Church*, 6:317; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрѳ, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън.
10. *History of the Church*, 6:363; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.

11. *History of the Church*, 4:553–554; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
12. *History of the Church*, 2:204; из протоколи от събрания на съвет на Църквата, проведен на 1 март 1835 г. в Къртлънд, Охайо.
13. *History of the Church*, 3:379; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
14. *History of the Church*, 2:342; из писмо от Джозеф Смит до Уйлям Смит, 18 дек. 1835 г., Къртлънд, Охайо.
15. *History of the Church*, 2:314–315; пунктуация осъвременена; из писмо от Джозеф Смит до Харви Уитлок, 16 ноем. 1835 г., Къртлънд, Охайо.
16. *History of the Church*, 4: 425; из протоколи от конференция на Църквата, проведена на 3 окт. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 окт. 1841 г., стр. 577.

Иоан Кръстител възстановява Аароновото свещеничество на Джозеф Смит и Оливър Каудъри на 15 май 1829 г., казвайки „На вас, съслужители мои, в името на Месията, аз предавам Свещеничеството на Аарон“.

Мисията на Иоан Кръстител

„Иоан (Кръстител) бил носител на Аароновото свещеничество и упълномощен служител и предтеча на Христос, и дошъл да подготви пътя за Него”.

Из живота на Джозеф Смит

През зимата на 1828–1829 г. в Хармони, Пенсилвания, Джозеф Смит продължава да работи над превода на Книгата на Мормон, но работата напредва бавно. Джозеф не само трябва да се труди във фермата си, за да издържа своето семейство, но и не разполага с писар, който да му помага. За онова време на нужда той си спомня, „Аз умолявах Господа да се погрижи за мен, тъй че да мога да завърша делото, което Той ми бе заповядал да свърша”¹. Господ обещава, че Той ще предостави помощта, нужна на Джозеф Смит да продължи работата по превода (вж. У. и З. 5:34). На 5 април 1829 г. един млад учител на име Оливър Каудъри придружава брата на Пророка Самюел до Хармони, за да се срещне с Джозеф. Оливър разбира за плочите, докато живее в дома на родителите на Пророка и, след като се моли по въпроса, получава лично откровение, че трябва да стане писар на Пророка. На 7 април двамата мъже започват работа по превода с Оливър като писар.

Докато Джозеф и Оливър превеждат плочите, те прочитат напътствията на Спасителя до нефитите относно кръщението за опрощение на греховете². На 15 май те отиват в гористата местност около дома на Пророка да помолят Господ за повече разбиране по този важен обред. „Душите ни се изляха в могъща молитва”, си спомня Оливър Каудъри, „да узнаем как да получим благословиите на кръщението и

на Светия Дух, според Божия ред, и ние усърдно търсехме правото на бащите и властта на святото свещеничество и властта да отслужваме чрез него”³.

Джозеф Смит записва случилото се в отговор на тяхната молитва: „Докато ние бяхме заети да се молим и призоваваме Господа, един пратеник от небесата се спусна в облак от светлина и като положи ръцете си върху нас, ни постави, казвайки: *На вас, съслужители мои, в името на Месията, аз предавам Свещеничеството на Аарон, което държи ключовете за служението на ангелите и на евангелието на покаянието, и на кръщението чрез пълно потапяне за опрощение на греховете; и то никога вече няма да бъде отнето от земята, докато синовете на Левий не принесат отново приношение на Господа в праведност.*

Той каза, че това Аароново свещеничество няма властта за полагане на ръце за дара на Светия Дух, но че това ще ни се даде по-нататък...

Пратеникът, който ни посети по този повод и ни даде това Свещеничество, каза, че името му е Иоан, същият, който е наречен в Новия завет Иоан Кръстител и че той действал под наставлението на Петър, Яков и Иоан, които държали ключовете на Свещеничеството на Мелхиседек, което Свещеничество, каза той, ще ни бъде дадено в подходящото време, и че аз ще бъда наречен първият Старейшина на Църквата, а Оливър Каудъри – вторият” (Джозеф Смит – История 1:68–70, 72).

Идването на Иоан Кръстител е важно събитие в живота на Пророка Джозеф Смит и в напредъка на царството Божие на земята. Макар Джозеф Смит да е видял Бог Отец и Исус Христос, да е бил посещаван от небесни пратеници и да е получил златните плочи и способността да ги превежда, той още не бил получил властта и силата на свещеничеството. Сега силата на Аароновото свещеничество вече е възстановена на земята, а силата на Мелхиседековото ще бъде възстановена скоро. Джозеф Смит става упълномощен служител в царството Божие.

Ученията на Джозеф Смит

Иоан Кръстител изпълнява важната мисия да подготви пътя пред Спасителя и да Го кръсти.

„Присъствах на събрание в храма (на 29 януари 1843 г.)... Заявих, че има два въпроса, зададени ми относно моята тема миналата неделя, на които съм обещал да отговоря публично и бих се възползвал от тази възможност.

Въпросът възникна от казаното от Исус – „Между родените от жена няма по-голям от Иоана (Кръстител); обаче, по-малкият в Божието царство е по-голям от него” (Лука 7:28). Как е възможно Иоан да бъде считан за един от най-великите пророци? Неговите чудеса не са съразмерни с величието му (вж. Иоана 10:41).

Първо. Нему била поверена божествената мисия да подготви пътя пред лицето на Господ. Кой преди или след това е имал тази чест? Никой.

Второ. Нему била поверена важната мисия и се изисквало да кръсти Човешкия Син със собствените си ръце. Кой някога е имал честта да извърши това? Кой някога е имал такава велика привилегия и слава? Кой някога е отвел Човешкия Син в кръщелните води и е имал привилегията да види Светият Дух да слиза като гълъб, по-скоро във *вид* на гълъба, като свидетелство за това служение? Знакът на гълъба е установен преди сътворението на света, едно свидетелство за Светия Дух и дяволът не може да се появи като гълъб. Светият Дух е личност и е под формата на личност. Той не е ограничен във *формата* на гълъб, но изявява Себе си със *знака* на гълъба. Светият Дух не може да бъде преобразен на гълъб; но знакът на гълъба е даден на Иоан, за да се обозначи истинността на деянието, тъй като гълъбът е емблема или символ на истина и невинност.

Трето. Иоан по онова време бил единственият упълномощен служител в делата на царството на земята, и единственият носител на ключовете на силата. Юдеите, по техния закон, трябвало да се подчинят на напътствията или да бъдат прокълнати; и Сам Христос изпълнил всичката праведност,

ставайки послушен на закона, който Той дал на Моисей на планината, и така го възвеличил почитайки го, вместо да го унищожи. Синът на Захария изтръгнал от юдеите чрез свя-тото помазване и небесно постановяване ключовете, царст-вото, силата и славата, и тези три причини го правят най-великия пророк, роден от жена.

Вторият въпрос: как по-малкият в царството небесно бил по-голям от него? (Вж. Лука 7:28).

В отговор аз питам – за кого Исус се позовал, че е най-мал-кият? На Исус се гледало като на имащ най-малките претен-ции в Божието царство и (привидно) се ползвал с най-малко доверие като пророк; изглежда Той е казал – „Който е считан за най-малкият сред вас, е по-голям от Иоана – това съм аз”⁴.

В царството Божие трябва да има упълномощени служители.

„Някои казват, че царството Божие не било установено на земята до деня на Петдесетница и че Иоан (Кръстител) не проповядвал кръщението с покаяние за опрощение на грехо-вете; но аз казвам, в името на Господа, че царството Божие е било установявано на земята от времето на Адама до ден днешен. Всеки път, когато на земята е имало праведен мъж, на когото Бог откривал Своето слово и му давал сила и власт да служи в Негово име, и е имало Божий свещеник – служител със сила и власт от Бога да отслужва обредите на Евангелието и да изпълнява задълженията си според свещеничеството на Бог, там е имало царство Божие; и като последица на отхвърлянето на Евангелието на Исус Христос и на проро-ците, пратени от Бог, в различните епохи на света върху хора, градове и народи се установявали Божиите наказания, както било с градовете Содом и Гомора, унищожени, загдето отхвърлили пророците...

Относно Евангелието и кръщението, проповядвани от Иоан, бих искал да кажа, че Иоан дошъл да проповядва Еван-гелието за опрощение на греховете; той получил своята власт от Бог и Божиите пророчества били с него, и за известно време, изглежда, царството Божие било установявано само

чрез Иоан. Господ обещал на Захария, че той трябвало да има син, потомък на Аарон, с Господното обещание свещеничеството да продължи с Аарон и неговото потомство през техните поколения. Нека никой човек не взема тази чест върху себе си, освен ако не бъде призван от Бог, както бил Аарон (вж. Евреите 5:4); и Аарон получил своето призвание чрез откровение...

Но, казва някой, царството Божие не би могло да бъде установено по времето на Иоан, защото той казва, че царството е близо. Но аз бих попитал би ли могло то да бъде по-близо, отколкото от това да е в ръцете на Иоан. Хората не трябвало да чакат денят на Петдесетница, за да открият царството Божие, защото Иоан го имал със себе си и излязъл от пустинята, викайки, „Покайте се, понеже наближи небесното царство” (Матей 3:2), все едно да каже, „Тук аз имам царството Божие и идвам за вас; аз получих царството Божие, и вие можете да го получите, и аз идвам за вас; и ако не го получите, ще бъдете прокълнати”; и Писанията представят, че цял Ерусалим отишъл при Иоан за кръщение (вж. Матей 3:5–6). Там имало упълномощен служител и кръстените били поданици на цар; там били и Божиите закони и пророчества; ето защо царството Божие било там, защото никой човек не би могъл да има по-добра власт да му служи от Иоан; и Сам нашият Спасител се подчинил на тази власт, бидейки кръстен от Иоана; ето защо царството Божие било установено на земята, още от времето на Иоана...

... Исус дошъл според словата на Иоан (вж. Марка 1:7) и Той бил по-велик от Иоан Кръстител, защото държал ключовете на Мелхиседековото свещеничество и на царството Божие, и преди това бил открил свещеничеството на Моисей; и все пак Исус бил кръстен от Иоан, за да се изпълни всичко, що е право (вж. Матей 3:15)...

... (Исус) казва, „ако не се роди някой отгоре, не може да влезе в царството Божие”; и „Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат” (Иоана 3:5; Матей 24:35). Ако човек е роден от вода и от Духа, той може да влезе в царството Божие. Очевидно е, че царството Божие е било

на земята и Иоан е подготвял поданици за царството, като проповядвал Евангелието и ги кръщавал и подготвял пътя пред Спасителя, или дошъл като един предтеча и подготвял хората за проповядването на Христос; и Христос проповядвал в Ерусалим на същата земя, на която проповядвал Иоан... Иоан... проповядвал същото Евангелие и кръщение, които проповядвали след него Исус и апостолите...

Навсякъде, където хората могат да намерят Божията воля и служител, законно упълномощен от Бога, там е царството Божие; но където тези неща ги няма, там царството Божие го няма. Всичките обреди, системи и служения на земята не са от никаква полза на децата човешки, освен ако не са постановени и упълномощени от Бог; нищо не ще спаси човек, освен упълномощен служител, защото никакви други не ще бъдат признати нито от Бог, нито от ангелите”⁵.

„Иоан (Кръстител) бил носител на Аароновото свещеничество и упълномощен служител и предтеча на Христос, и дошъл да подготви пътя за Него... Пред Христос Иоан бил свещеник според реда на Аарон...

Ключовете на Аароновото свещеничество му били предадени и той бил като гласа на онзи, който викал в пустинята „Пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките за Него” (Матей 3:3)...

Спасителят казал на Иоана, Аз трябва да бъда кръстен от теб. Защо? За да изпълним Моите повели (вж. Матей 3:15)... Исус нямал друг упълномощен служител (освен) Иоана.

Няма спасение между двете корици на Библията без упълномощен служител”⁶.

Човек с духа на Илияс има подготвителна работа, възложена му от Господ.

„Тъкмо за духа на Илияс искам да говоря най-напред; и за да дойда на темата, ще дам част от свидетелствата от Писанията, и моето собствено.

На първо място достатъчно е да кажа, че отидох в горите да се допитам до Господ чрез молитва за волята Му относно

Спасителят отишъл при Иоан Кръстител да бъде кръстен, защото Иоан „бил носител на Аароновото свещеничество и упълномощен служител“.

мен, и видях един ангел (Иоан Кръстител), и той положи ръцете си върху главата ми и ме постави за свещеник според реда на Аарон и носител на ключовете на това свещеничество, чиято служба е проповядване на покаяние и кръщение за опрощение на греховете, също и кръщаване. Но ми бе съобщено, че това служение не дава власт за полагане на ръце за даване на Светия Дух; че това служение е по-висше дело и трябва да бъде дадено по-късно; но че моето ръкополагане е подготвителна работа или предварително дело, което е духът на Илияс; понеже духът на Илияс трябвало да действа предварително и да подготви пътя за по-голямото, което е делото с Иоан Кръстител. Той дошъл, викайки в пустинята, „Пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките за Него“ (Матей 3:3) И множествата узнали, че ако искали да го приемат, това бил духът на Илияс (вж. Матей 11:14); и Иоан специално наблягал, казвайки на хората, че не

бил онази Светлина, но бил пратен да свидетелства за Нея (вж. Иоана 1:8).

Той казал на хората, че мисията му е да проповядва покаяние и да кръщава с вода, но всъщност след него идвал Онзи, Който трябвало да кръщава с огън и със Светия Дух (вж. Матей 3:11).

Ако той бе един самозванец, можеше да работи извън позволеното му и да се наема да извършва обреди, несвойствени за този сан и призвание под духа на Илияс.

Духът на Илияс е да подготви пътя за по-голямото Божие откровение, което (духът на Илияс) е свещеничеството на Илияс или свещеничеството, в което е бил поставен Аарон. И когато Бог изпраща човек в света да подготви по-голямото дело, държейки ключовете на силата на Илияс, то е наречено учението на Илияс, тъкмо от ранните векове на света.

Мисията на Иоан била ограничена до проповядване и кръщаване, но онова, което вършел той, било законно; и когато Исус Христос идвал при кой да е от учениците на Иоан, Той ги кръщавал с огън и със Светия Дух... Иоан не прекрачвал наложените му ограничения, но с вяра вършел частта, присъща за неговия сан, и всяка част от великото изграждане следвало да бъде подготвена правилно и положена на правилното място; и е нужно да знаем кой държи ключовете на властта и кой не, или е възможно да бъдем измамени.

Онзи човек, който държи ключовете на Илияс, има подготвителна работа... Духът на Илияс ми бе открит и аз знам, че той е истинен; ето защо аз говоря смело, защото наистина знам, че моето учение е истинно”⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете разказите за Иоан Кръстител, даващ Аароновото свещеничество на Джозеф Смит и Оливър Каудъри (стр. 85–86). Какво въздействие имало това събитие над Джозеф и Оливър? А какво въздействие е имало то над вашия живот?
- Прочетете първия пълен абзац на стр. 86, като отбележите, че Иоан Кръстител нарича Джозеф и Оливър „служители”. По какви начини този израз може да помогне на носителите на свещеничеството? Как тя може да повлияе на взаимодействието ни с младите мъже-носители на Аароновото свещеничество?
- Преговорете раздела от главата, почващ на стр. 87. Какви са мислите и чувства ви относно Иоан Кръстител и мисията, която той изпълнил през земния си живот?
- Пророкът Джозеф Смит учи, че Иоан Кръстител бил „упълномощен служител” (стр. 87–90). Какво мислите, че означава терминът „упълномощен служител” по отношение на свещеничеството? Защо „няма спасение... без упълномощен служител”? (стр. 90).
- Като четете последния раздел на тази глава (стр. 90–92), преговорете също обяснението за „Илияс” в Ръководство към Писанията (вж. стр. 81). Шо е духът на Илияс? Как Иоан Кръстител подготвил пътя за идването на Исус Христос?
- Джозеф Смит казва, че даването на Аароновото свещеничество е „подготвителна работа”, защото подготвя пътя за нещо по-голямо (стр. 91). Какво могат да направят носителите на Аароновото свещеничество, за да се подготвят да получат Мелхиседековото свещеничество? Какво могат да направят родители, баби и дядовци, учители и ръководители, за да им помогнат да се подготвят?

Свързани с темата стихове: Матей 3:1–17; 1 Нефи 10:7–10;
 Преводът на Джозеф Смит, Матей 3:43–46

Бележки

1. Joseph Smith, History 1832 г., стр. 6; Letter Book 1, 1829–35, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Оливър Каудъри, цитирано в Джозеф Смит – История 1:71, обяснение под линия; из писмо на Оливър Каудъри до Уйлям У. Фелпс, 7 септ. 1834 г., Нортън, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, окт. 1834 г., стр. 15.
3. Оливър Каудъри, заявление, записано през септ. 1835 г. в “The Book of Patriarchal Blessings, 1834 г.”, стр. 8–9; патриаршални благословии, 1833–2005, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 5:260–261; думата в скоби в последния абзац по оригинала; главни букви осъвременени; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 29 ян. 1843 г., в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и неизвестен кореспондент на *Boston Bee*. Писмото *Boston Bee* е написано на 24 март 1843 г., в Наву, Илинойс, и публикувано в *Times and Seasons*, 15 май 1843 г., стр. 200. Вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
5. *History of the Church*, 5:256–259; правопис и пунктуация осъвременени; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 22 ян. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
6. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 23 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; Joseph Smith, Collection, Addresses, юли 1843 г., архиви на Църквата.
7. *History of the Church*, 6:249–251; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.

Кръщението и дарът на Светият Дух

„Кръщението с вода без съпътстващо го кръщение с огън и Светия Дух не е от никаква полза; те са задължително и неразделно свързани”.

Из живота на Джозеф Смит

По времето на Джозеф Смит р. Саскуахана тече с широки плавни завои през гори от дъб, бук, явор и бор, заобиколени от хълмове и житни ниви. Като най-голяма река в Пенсилвания, тя е централна част от пейзажа около Хармони. Тъй като е близо до дома му и предлага тихи, уединени места, Пророкът понякога се оттегля край реката за размисъл и молитва.

Именно на брега на тази река Пророкът и Оливър Каудъри отиват на 15 май 1829 г., за да се молят относно важността на кръщението. В отговор на молитвата им пред тях се явява Иоан Кръстител, като им дава Аароновото свещеничество и им заповядва да се кръстят един друг. Благословията, която те дирели, сега може да бъде извършена по правилния начин и с Божията сила и власт. Като влизат в реката, те се кръщават един друг; първо Джозеф кръщава Оливър, както е указал Иоан. После Джозеф полага ръцете си на главата на Оливър и го ръкополага в Аароновото свещеничество, а Оливър прави същото за Джозеф. Пророкът припомня:

„Ние почувствахме големи и славни благословии от нашия Небесен Отец. Веднага след като бях кръстил Оливър Каудъри, Светият Дух слезе върху му, той застана и предсказа много неща, които скоро щяха да се случат. И отново, веднага щом бях кръстен от него, аз също получих духа на пророчество, застанах и пророкувах относно възникването

Бащата на пророка, Джозеф Смит-старши, бил кръстен на 6 април 1830 г. Когато баща му излязъл от водата, Пророкът „сгуши лице в гърдите на баща си, и плачеше от радост“.

на тази Църква и много други неща, свързани с Църквата в това поколение на чедата човешки. Ние бяхме изпълнени със Светия Дух и се радвахме в Бога за нашето спасение” (Джозеф Смит – История 1:73).

Благословиите на кръщението скоро се простират над други вярващи. По-късно през май по-малкият брат на Пророка, Самюел, идва да посети Джозеф и Оливър в Хармони. „Ние... се постаряхме да го убедим относно Евангелието на Исус Христос, което сега щеше да бъде открито в неговата пълнота”, заявява Пророкът. Самюел получава откровение за делото и след като Оливър Каудъри го кръщава, „се върна в дома на баща си, славейки и възхвалявайки Бога, бидейки изпълнен със Светия Дух”¹. През юни Пророкът кръщава по-големия си брат Хайръм, който от дълго време непоколебимо вярвал в посланието на Пророка. „Оттогава нататък мнозина повярваха”, пише Джозеф, „и някои бяха кръстени, докато ние продължавахме да учим и убеждаваме”².

Пророкът е особено благодарен да види кръстен баща си, Джозеф Смит-старши. Той изпитва дълбока обич към баща си, който бил първият повярвал в посланието му след посещението на Мороний. Джозеф Смит-старши е кръстен на 6 април 1830 г., денят, в който е организирана Църквата. Майката на Пророка Луси Мак Смит, припомня: „Джозеф стоеше на брега, когато баща му излезе от водата, и като го взе за ръка, той извика, ... „Доживях да видя баща си кръстен в истинската Църква на Исус Христос”, и сгуши лице в гърдите на баща си, и плачеше от радост, както Иосиф от древността, когато съзрял баща му да идва в Египет”³

В деня, когато е организирана Църквата, много от по-рано кръстените светии получават дара на Светия Дух чрез силата на Мелхиседековото свещеничество. Пророкът Джозеф Смит проповядва категорично нуждата и от кръщение, и от полагање на ръце за дара на Светия Дух. „Кръщението с вода без съпътстващо го кръщение с огън и Светия Дух не е от никаква полза”, заявява той. „Те са задължително и неразделно свързани”. Един човек трябва да бъде роден от вода и от духа, за да влезе в царството Божие”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

Обредът на кръщението е нужен за възвисяване.

„Бог е установил много знаци на земята, както и в небесата; например, дъбът в гората, плодът на дървото, тревата в полето – всички те носят знака, че там е било посадено семе; защото заповед на Господа е всяко дърво, растение и трева, раждащи семена, да дават плод от своя вид, и те не могат да се появят според никой друг закон или принцип.

Според същия принцип аз твърдя, че кръщението е знак, предписан от Бог, който вярващия в Христа да вземе върху си, за да влезе в царството Божие, „защото ако не се родите от вода и от Духа, не можете да влезете в царството Божие“, казва Спасителят (вж. Йоана 3:5). Това е знак и заповед, която Бог е установил като начин човек да влезе в Неговото царство. Онези, които се стремят да влязат по някой друг начин, се стремят напразно, защото Бог не ще ги приеме, нито ангелите ще намерят делата им за приемливи, защото те не са спазили обредите, нито са обръщали внимание за знаците, които Бог е предписал за спасението на човека, да го подготви, да му даде признато право за селестиална слава; и Бог е постановил, че всеки, който не се подчинява на гласа Му, няма да избегне проклятието на ада. Какво е проклятието на ада? Да бъдеш с тази компания, която не се е подчинила на Неговите заповеди.

Кръщението е знак към Бог, ангелите и небето, че ние вършим волята Божия, и няма под небето друг знак, чрез който Бог да е предписал на човека да дойде при Него да бъде спасен, и да влезе в царството Божие, освен вяра в Исус Христос, покаяние и кръщение за опрощение на греховете, и всеки друг път е напразен; тогава вие ще имате обещанието за дара на Светия Дух”⁵.

„Като гледаме свещените страници на Библията, търсейки сред пророците и казаното от апостолите, не намираме тема тъй близко свързана със спасението, както тази за кръщението... Нека проумеем, че думата *кръщение* произлиза от гръцкия глагол *баптизо* и значи да потопя...

... Може би няма да е зле да представим предписанията и заповедите на Самия Иисус по въпроса. Навремето Той казва на Дванадесетте, или по-точно на единадесетте: „Идете, прочие, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал”. Така е записано в Матея (Матея 28:19–20). В Марка ние намираме следните важни слова: „Идете по целия свят, и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден” (Марка 16:15–16)...

„... Никодим, юдейският началник... дойде при Иисуса нощем и Му рече: Учителю, знам, че от Бога си дошел учител; защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него. Иисус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да влезе в Божието царство. Никодим Му казва: Как може стар човек да се роди? може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди? Иисус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство” (Иоана 3:1–5).

Този силен и положителен отговор на Иисус относно кръщението с вода изяснява въпроса: Ако Бог е същия вчера, днес и навеки, няма нищо чудно, че Той е тъй категоричен във важното заявление: „Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден” (Марка 16:16)! Не е дадено друго име под небето, нито се допуска друг обред, чрез който хората могат да бъдат спасени: Нищо чудно, че апостолът казва „погребани с Него в кръщението, в което бидохте”, вие ще се вдигнете от мъртвите (Колосяните 2:12). Нищо чудно, че Павел е трябвало да се вдигне и да отмие греховете си (вж. Деянията 9:17–18)”⁶.

**Във всички диспенсации светиите са бивали
кръщавани в името на Иисус Христос.**

„Древните, които всъщност били бащите на Църквата в различните епохи, когато тя процъфтявала на земята,... били посветени в царството чрез кръщение, защото в Писанията

Алма кръщава във водите на Мормон. Джозеф Смит учи, „преди Спасителят да дойде в плътта, „светиите“ били кръщавани в името на Исус Христос, Който щял да дойде, понеже никога не е имало друго име, чрез което човеците могли да бъдат спасени”.

е очевидно – Бог не се мени. Апостолът заявява, че Евангелието е Божията сила за спасение на всеки, който вярва; също ни информира, че животът и безсмъртието са открити чрез Евангелието (вж. Римляните 1:16; 2 Тимотея 1:10)...

Сега ако приемем, че Писанията казват онова, което имат пред вид, и имат пред вид онова, което казват, имаме достатъчно основания да продължим и докажем от Библията, че Евангелието винаги е било същото, обредите за изпълнение на неговите изисквания – същите и служителите, които да ги извършват същите; и знаците и плодовете, произлизащи от обещанията – същите: затова, тъй като Ной е бил проповедник на праведност, той е трябвало да бъде кръстен и ръкоположен в свещеничеството чрез полагање на ръце, и т.н. Защото никой не взема на себе си тая почит, освен когато бъде призван от Бог, както Аарон (вж. Евреите 5:4)...

... Ще се види и потвърди, че ако е имало грях сред човеците, покаянието в дадено време или епоха на света е било

тъй необходимо, както и в друго време или епоха – и че никой човек не може да положи основа, различна от вече положената, която е Исус Христос. Ако, следователно, Авел бил праведен мъж, той трябва да е станал такъв, спазвайки заповедите; ако Енох е бил достатъчно праведен да дойде в присъствието Божие и да ходи в него, трябва да е станал такъв, спазвайки Неговите заповеди, и така с всеки праведен човек, било то Ной, един проповедник на праведност, Авраам, бащата на верните, Яков, който се борил с Бога, Моисей, който писал за Христа и въвел закона чрез заповед, като детеводител, да доведе хората в Христа; било то Самият Христос, Който нямало нужда да се покайва, бидейки безгрешен, според тържественото Му заявление на Иоана: – остави Ме сега да бъда кръстен, защото никой човек не може да влезе в царството, без да се подчини на тая заповед: така ни е прилично да изпълним всичко, що е право (вж. Преводът на Джозеф Смит, Матей 3:43). Със сигурност тогава, ако е било уместно за Иоан и Исус Христос, Спасителят, да изпълнят всичко, що е право, да се кръстят, то ще е уместно за всеки друг човек да се стреми да иде в царството небесно и да стори същото; защото Той е вратата и ако някой се стреми да се покатери по кой да е друг начин, той е крадец и разбойник (вж. Иоана 10:1–2)!

В миналите епохи на света, преди Спасителят да дойде в плътта, „светиите” били кръщавани в името на Исус Христос, Който щял да дойде, понеже никога не е имало друго име, чрез което човеците могли да бъдат спасени; а след като Той дошъл и бил разпнат, светиите били кръщавани в името на Исуса Христа, разпнатия, възкръсналия от мъртвите и въздигнатия в небесата, та да могат те да бъдат погребани в кръщение като Него и вдигнати в слава като Него, тъй щото както има само един Господ, една вяра, едно кръщение и един Бог и Отец на всички ни (вж. Ефесяните 4:5–6), тъкмо тъй има само една врата към обиталищата на блаженството”⁷.

Децата, починали преди възрастта на отговорност, няма нужда да бъдат кръщавани; те са изкупени чрез Единението на Исус Христос.

„Кръщението е за опрощение на греховете. Децата нямат грехове. Исус ги е благословил и рекъл, „Вършете това, което виждате Аз да върша“. Децата са сторени живи в Христа, а онези на по-зрели години – чрез вяра и покаяние”⁸.

„Учението за кръщение на децата, за напръскването им с вода, за да не потънат в пъкъл, е учение невярно, неподкрепено от Светите писания, и в противоречие с естеството на Бог. Всички деца са изкупени чрез кръвта на Исус Христос и в момента, в който деца напуснат този свят, те биват взети в обятията на Авраам”⁹.

Пророкът Джозеф Смит описва следното като част от видение, получено на 21 януари 1836 г., записано по-късно в Учение и Завети 137:1, 10: „Небесата ни бяха отворени и аз съзрях селестиалното царство Божие и неговата слава... и съзрях също, че всички деца, които умират преди да достигнат възрастта на отговорност, са спасени в селестиалното царство”¹⁰.

След кръщението с вода ние получаваме Светия Дух чрез полагање на ръце.

„Евангелието изисква кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете, което е и значението на думата в оригиналния език – именно да погребва или потопя... Аз освен това вярвам в дара на Светия Дух чрез полагање на ръце, (както е засвидетелствано) от проповедта на Петър в деня на Петдесетница, Деянията 2:38. Със същия успех можете да кръстите и чувал с пясък вместо човек, ако това не е сторено пред вид опрощение на греховете и получаване на Светия Дух. Кръщението с вода е само половин кръщение и не струва нищо без другата половина – която е кръщението със Светия Дух. Спасителят казва, „Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство” (Иоана 3:5)”¹¹.

Дениъл Тейлър си спомня едно обръщение на Пророка от 1833 г. в Спрингфийлд, Пенсилвания: „През краткия си пре-

Светия Дух бива „бива даван чрез полагагане на ръце от човек, овластен за това от Бог“.

стой той проповядваше в жилището на баща ми, една скромна хижа от трупи. Прочете 3 гл. от Иоана... Обяснявайки 5 ст., той каза, „Да се родиш от вода и от Духа значи да бъдеш потопен във вода за опрощение на греховете и да получиш след това дара на Светия Дух. Той бива даван чрез полагагане на ръце от човек, овластен за това от Бог”¹².

„Да бъдеш роден отново иде от Духа Божий чрез обреди”¹³.

„Кръщението е свят подготвителен обред за приемането на Светия Дух; то е каналът и ключът, чрез който може да бъде отслужен Светият Дух. Дарът на Светия Дух чрез полагагане на ръце не може да бъде получен чрез кой да е друг принцип, освен принципът на праведността”¹⁴.

„Какво ще стане, ако се опитаме да получим дара на Светия Дух чрез някакви други средства, освен знаците или начина, назначен от Бог – ще го получим ли? Със сигурност не; всички други начини биха се провалили. Господ казва, правете това и това и Аз ще ви благословя.

Има някои ключови слова и знаци, принадлежащи на свещеничеството, която трябва да бъдат съблюдавани за получаване на благословията. Знакът, (преподаван от) Петър, бил да се покаем и бъдем кръстени за опрощение на греховете, с обещание за дара на Светия Дух; и няма никакъв друг начин за получаване на Светия Дух (вж. Деянията 2:38).

Има разлика между Светия Дух и дара на Светия Дух. Корнилий получил Светия Дух преди да бъде кръстен, което било убеждаващата сила на Бог към него за истинността на Евангелието, но той не могъл да получи дара на Светия Дух преди да бъде кръстен. Ако не бе приел този знак или обред върху си, Светият Дух, Който го убедил за Божията истина, щял да го напусне. (Вж. Деянията 10:1–48.) Докато не се покорил на тези обреди и не получил дара на Светия Дух чрез полагагане на ръце според Божия ред, той не можел да цели болните или да заповяда на злия дух да напусне един човек, и той да го послуша, защото духовете биха могли да му кажат, както правели със синовете на Скева: „Павла знаем, и Исуса признаваме; но вие кои сте?“ (вж. Деянията 19:13–15)¹⁵.

През декември 1839 г., докато са във Вашингтон, окр. Колумбия, да търсят компенсации за неправдите, извършени над светиите в Мисури, Джозеф Смит и Илайъс Хигби пишат следното на Хайръм Смит: „На срещата ни с президента (на САЩ) той ни запита в какво се различава нашата вяра от останалите съвременни религии. Брат Джозеф каза, че се различаваме по начина на кръщение и по дара на Светия Дух чрез полагагане на ръце. Ние сметохме, че всички останали важни неща се съдържат в дара на Светия Дух“¹⁶.

**Дарът на Светия Дух носи мир, радост, божествено
напътствие и други дарове в живота ни.**

„Ние вярваме, че днес се радваме на дара на Светия Дух толкова, колкото и по време на апостолите; вярваме, че той (дарът на Светия Дух) е нужен за създаване и организиране на свещеничеството, че никой човек не може да бъде призван да заеме сан в служението без него; вярваме също в пророчеството, езиците, виденията и откровенията, даровете и изцеленията, и че не можем да се радваме на тези неща без дара на Светия Дух. Вярваме, че светите мъже от древността са говорили, бидейки подтиквани от Светия Дух и че светите мъже днес говорят по същия начин; вярваме, че Духът е утешител и носител на свидетелство, че ни напомня неща от миналото, води ни в истина и ни показва идните неща; вярваме, че „никой човек не може да знае, че Исус е Христос, освен със Светия Дух” (вж. 1 Коринтяните 12:3). Вярваме в него (дара на Светия Дух) в цялата негова пълнота и сила, и величие, и слава”¹⁷.

През февруари 1847 г., почти 3 години след като е мъченически убит, Пророкът Джозеф Смит се явява на президент Бригъм Йънг и му отправя следното послание: „Кажете на хората да бъдат смирени и верни и да пазят Духа Господен и това ще ги води правилно. Бъдете внимателни и не угасявайте тихия тънък глас. Той ще ви (научи какво) да правите и къде да отидете. Той ще произведе плодовете на царството. Кажете на братята да пазят сърцата си отворени за убеждение, така че когато Светият Дух дойде при тях, техните сърца да са готови да го приемат. Те могат да разпознаят Духа Господен от всички други духове. Той ще нашепва мир и радост в техните души; той ще премахне злобата, омразата, раздора и всяко зло от техните сърца; и желанието им изцяло ще бъде да вършат добро, да осъществяват праведност и да изграждат царството Божие. Кажете на братята, че ако следват Духа Господен, винаги ще вървят в правда”¹⁸.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете страници 95–97, където Пророкът Джозеф Смит изразява чувствата, които е имал, когато били кръстени той и Оливър Каудъри и когато бил кръстен баща му. Какви спомени имате от вашето кръщение или кръщения на приятели или членове на семейството? Помислете дали да запишете тези спомени в дневника си или историята на живота ви.
- Изявленията на стр. 98–101 са взети от послания, отправени от Джозеф Смит към хора, които вече са били кръстени. Защо мислите, че на кръстените членове на Църквата трябва да им се напомнят тези истини? Какви нови прозрения сте получили, като сте учили тези напътствия?
- Какво можете да кажете на приятел, който смята, че кръщението не е нужно? Какво можете да кажете на приятел, който смята, че децата трябва да бъдат кръщавани? (За някои примери вж. стр. 101–102).
- Прочетете четвъртия цял абзац на стр. 102. Защо кръщението „не струва нищо“ без дара на Светия Дух? Джозеф Смит казва, „Има разлика между Светия Дух и дара на Светия Дух“ (стр. 104). От собствения ви опит кои са някои от благословиите, които могат да дойдат в живота ни, когато имаме дара на Светия Дух?
- Преговорете втория абзац на стр. 104. Защо начинът на кръщение представлява значителна разлика между възстановената Църква и други църкви? Защо дарът на Светия Дух е от голяма разлика? По кои начини „всички останали важни неща ... се съдържат в дара на Светия Дух“?
- Изучете последния абзац на главата (стр. 105). Помислете как може да живеете, та да сте достойни да получите и разпознаете подтиците на Светия Дух.

Свързани с темата стихове: Иоана 15:26; Римляните 6:3–6; 2 Нефи 31:13; 3 Нефи 11:18–41; Мороний 8:1–23

Бележки

1. *History of the Church*, 1:44; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 19, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 1:51; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 23, архиви на Църквата.
3. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, ръкопис от 1844–1845 г., кн. 9, стр. 12, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 6:316; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бьлок и Уйлям Клейтън.
5. *History of the Church*, 4:554–555; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
6. “Baptism”, уводна статия в *Times and Seasons*, 1 септ. 1842 г., стр. 903–905; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; курсив премахнат; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
7. “Baptism”, уводна статия в *Times and Seasons*, 1 септ. 1842 г., стр. 904–905; пунктуация осъвременена; курсив премахнат; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
8. *History of the Church*, 5:499; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 00/562, т. 3.
9. *History of the Church*, 4:554; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
10. Учение и Завети 137:1, 10; видение, дадено на Джозеф Смит на 21 ян. 1836, в храма Къртлънд, Охайо.
11. *History of the Church*, 5:499; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
12. Дениъл Тейлър, “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1 фев. 1892 г., стр. 93–94; правопис и пунктуация осъвременени; разделяне на абзаци променено.
13. *History of the Church*, 3: 392; из беседа, изнесена от Джозеф Смит през юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
14. *History of the Church*, 3:379; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
15. *History of the Church*, 4:555; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
16. *История на Църквата* 4:42; из писмо на Джозеф Смит и Илайъс Хигби до Хайръм Смит и други ръководители на Църквата, 5 дек. 1839 г., Вашингтон, окр. Колумбия; президент на САЩ по онова време бил Мартин ван Бюрън.
17. *History of the Church*, 5:27; първата и третата група думи в скоби е по оригинала; из “Gift of the Holy Ghost”, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 823; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
18. Цитирано от Бригъм Йънг, в Brigham Young, Office Files, Brigham Young, Vision, 17 фев. 1847 г., Church Archives.

Древните апостоли Петър, Яков и Иоан дават Мелхиседековото свещеничество на Джозеф Смит и Оливър Каудъри. „Ключовете (на свещеничеството)”, заявява Пророкът, „трябва да бъдат донесани от небесата всеки път, когато бива пратено Евангелие”.

Вечното свещеничество

„Мелхиседековото свещеничество... е канал, през който от небесата се разкриват цялото знание, учения, плана на спасение и всеки важен въпрос”.

Из живота на Джозеф Смит

След като получават Аароновото свещеничество и обряда на кръщението, Джозеф Смит и Оливър Каудъри изживяват благословии, които преди са им били непознати. Пророкът пише: „Тъй като в този момент умовете ни бяха озарени, Писанията се отвориха за нашето разбиране и на нас ни се разкри истинското значение и намерение на най-тайнствените им части по начин, който никога преди не ни се беше удавал, нито пък някога сме си и помисляли” (Джозеф Смит – История 1:74). С това допълнително прозрение те напредват бързо в работата си по превода на Книгата на Мормон. Но Пророкът още не е получил една важна благословия, нужна да може да организира Църквата, да установи свещеническите санове и кворуми и да дава дара на Светия Дух. Той трябва да получи Мелхиседековото свещеничество.

Както е обещано от Иоан Кръстител, тази благословия е дадена на Джозеф и Оливър скоро след като те получават Аароновото свещеничество. Апостолите от древността Петър, Яков и Иоан им се явяват в уединено място близо до р. Саскуахана и им дават Мелхиседековото свещеничество. Джозеф по-късно заявява, че чул „гласът на Петър, Яков и Иоан в пустошта между Хармони, окръг Саскуахана, и Колсвил, окръг Брум, на река Саскуахана, обявяващи че притежават ключовете на царството и на диспенсацията на пълнотата на времената!” (У. и З. 128:20).

В последвалите години Джозеф Смит е посещаван от много други носители на свещеничеството от древността. Тези пратеници от Бог идват да възстановят ключовете на свещеничеството, нужни да направят пълните евангелски благословии налични за всички Божии чеда. Те идват също да учат Пророка, който ще застане начело на диспенсацията на пълнотата на времената.

Президент Джон Тейлър, трети президент на Църквата, обяснява: „Моисей, Илия, Илияс и много други водещи личности, споменати в Писанията, които действали в различни диспенсации, идвали и давали на Джозеф различни ключове, сили, права, привилегии и (позволения), на които те се радвали в своите времена... Онова знание, разум, свещеничество, сила, откровение, които били давани на тези мъже в различни епохи, били възстановени на земята чрез служението и посредством онези, които носели свящото Божие свещеничество в различните епохи, през които живеели”¹.

Президент Тейлър заявява също: „Ако бяхте попитали Джозеф как е изглеждал Адам, той веднага би ви отговорил; би ви казал неговия ръст, външен вид и всичко за него. Бихте могли да го попитате що за хора са били Петър, Яков и Иоан и той веднага би ви казал. Защо? Защото ги бе виждал”².

През септември 1842 г. Пророкът пише писмо до Църквата, в което изразява радостта си, докато размишлява над знанието и ключовете на свещеничеството, сега възстановени на земята: „И отново, какво чуваме? Благовестия от Кумора! Мороний, ангелът небесен, да оповестява изпълнението на пророците – книгата, която ще бъде разкрита... И гласът на Михаил, архангелът; гласа на Гавриил, и на Рафаил, и на различни ангели, от Михаил или Адам до днешно време, всички провъзгласяващи своите диспенсации, своите права, своите ключове, своите почести, своето величие и слава, и силата на свещеничеството си, които ни дават ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко; които ни дават утешение, които ни изявяват онова, което ще дойде, които потвърждават надеждата ни!” (У. и З. 128:20–21).

Ученията на Джозеф Смит

Свещеничеството е вечно и във всяка диспенсация е било носено от пророци.

„Съществува една последователност от сила и власт от Адама до ден днешен”³.

„Свещеничеството първо е дадено на Адам; той получил Първото Президентство и държи ключовете за него от поколение на поколение. Той го получил при сътворението, още преди светът да бъде създаден, както е в Битие 1:26, 27, 28. Дадено му е владичество над всяко живо същество. Той е архангел Михаил, за когото говорят Писанията. После е дадено на Ной, който е Гавриил; в свещеничеството той е втори по власт след Адам; той бил призван от Бог в това служение и бил баща на всичко живо по своето време, и на него също му било дадено владичество. Тези мъже държали ключовете първо на земята и после на небето.

Свещеничеството е един вечен принцип и съществува с Бог от вечността и ще съществува във вечността, без начало на дни или край на години (вж. Превода на Джозеф Смит, Евреите 7:3). Ключовете трябва да бъдат донасяни от небесата всеки път, когато бива пратено Евангелие. Когато биват открити от небето, това е чрез властта на Адама.

Даниил говори в своята 7 глава за Стария по дни; той има пред вид най-възрастния човек, нашия татко Адам, Михаил; той ще призове своите чедра заедно и ще проведе съвет с тях, за да ги подготви за пришествието на Човешкия Син (вж. Даниил 7:9–14). Той (Адам) е бащата на човешкото семейство и председателства над духовете на всички хора, и всички, които са имали ключовете, трябва да се изправят пред него на този велик съвет... Човешкият Син застанал пред него и Му била дадена слава и владичество. Адам предал своето настояничество на Христос, което Му било предадено като държане на ключовете на вселената, но запазил положението си като глава на човешкото семейство.

... При сътворението на човека Отец призовал всички духове при Себе Си и ги организирал. Той (Адам) бил главата

и му било казано да се множи. Ключовете били дадени първо на него и чрез него на останалите. Той ще трябва да даде сметка за настойничеството си, а те на него.

Свещеничеството е вечно. Спасителят, Моисей и Илияс (Илия) дали ключовете на Петър, Яков и Иоан на планината, когато те били преобразени пред Него. Свещеничеството е вечно – без начало на дни или край на години, без баща, майка, и т.н. Ако няма промяна в обредите, няма промяна в свещеничеството. Всеки път, когато се отслужват евангелски обреди, там има свещеничество.

Как стигаме до свещеничеството в последните дни? То идва според правилния ред. Петър, Яков и Иоан го получават и го предават на другите. Христос е Великият Висш Свещеник; Адам е вторият. Павел говори за Църквата, идваща като безчет ангели, душите на праведни хора сторени съвършени пред Бог, Съдията на всички; при Исус, Посредника на новия завет (вж. Евреите 12:22–24)⁴.

**Пророците, държали ключовете в древни времена,
са се обединили, за да осъществят делото
на последната диспенсация.**

„Аз видях Адам в долината Адам-онди-Ахман. Той призова заедно чедата си и ги благослови с патриархална благословия. Господ се яви сред тях и той (Адам) благослови всички, и предсказа какво ще им се случи в най-последното поколение.

Ето защо Адам благослови потомството си; той искаше да ги доведе в присъствието Божие. Те търсеха град и прочее („на който архитект и строител е Бог” – Евреите 11:10). Моисей искал да доведе чедата Израилеви в Божието присъствие чрез силата на свещеничеството, но не могъл. В началните векове на света те се опитвали да сторят същото; и пак там били вдигнати многобройни служители с духа на Илияс, които се опитали да възстановят същата тази слава, но не могли да я получат; но те пророкували за деня, когато тази слава ще бъде дадена чрез откровение. Павел говорил за диспенсация на пълнотата на времената, когато Бог щял да събере всички неща в едно и пр. (вж. Ефесяните 1:10); и

„Аз видях Адам в долината Адам-онди-Ахман. Той призова заедно чедата си и ги благослови с патриархална благословия. Господ се яви сред тях“.

мъжете, на които са били дадени тези ключове, ще трябва да бъдат там; и без нас те не могат да бъдат сторени свършени.

Тези мъже са в небесата, но децата им са на земята. Сърцата им копнеят за нашето спасение. Бог изпраща долу тези мъже по следната причина. „Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всичко, що съблазнява, и ония, които вършат беззаконие“ (Матей 13:41). Всички тези авторитетни личности ще слязат и ще се присъединят ръка за ръка към нас в това дело.

Небесното царство е като синапово зърно. Синаповото семе е малко, но ражда голямо дърво и птиците се подслоняват в клоните (вж. Марка 4:30–32). Птиците са ангелите. И така ангелите слизат долу, обединяват се заедно да съберат своите деца и ги събират. Ние не можем да бъдем сторени свършени без тях, нито те без нас; когато тези неща бъдат свършени, Човешкият Син ще слезе, Старият по дни ще седне, ние ще можем да отидем при едно безчетно множество ангели, да общуваме с тях да получим напътствие от тях”⁵.

**Обредите на свещеничеството са били установени
от началото и трябва да бъдат пазени
по начина, определен от Бог.**

„Адам... бил първият мъж, за който в Даниил се говори като за „Стария по дни“ (Даниил 7:9), или с други думи, първият и най-възрастен от всички, великият върховен прародител, за когото на друго място е казано, че е Михаил, защото бил първият и баща на всички, не само по потомство, но и първият, който държал духовните благословии, комуто станал известен планът на обредите за спасение на потомците му довека, комуто Христос бил открит пръв и чрез когото Христос бил открит от небесата и ще продължава да бъде откриван отсега нататък. Адам държал ключовете за диспенсацията на пълнотата на времената, или диспенсацията на всички времена е била и ще бъде откривана чрез него от началото до Христа, и от Христа до края на всички диспенсации, които трябва да бъдат открити...

... (Бог) определил обредите да бъдат едни и същи во веки веков, и отделил Адам да бди над тях, да ги открива от небесата на човека или да праща ангели да ги открият. „Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение?“ (Евреите 1:14).

Тези ангели са под ръководството на Михаил или Адам, който действа под ръководството на Господ. От горния цитат разбираме, че Павел разбирал съвършено целите на Бог, що се отнася до Неговата връзка с човека, и този славен и съвършен ред, който Той установил в Себе Си, чрез който изпраща сила, откровения и слава.

Бог няма да приеме онова, което не е призовано, предписано и избрано от Него. В началото Бог повикал Адам със собствения Си глас. „Но Господ Бог повика човека и му рече: Где си? А той рече: Чух гласа Ти в градината и уплаших се, защото съм гол; и се крих“ (Битие 3:9–10). Адам получавал заповеди и напътствия от Бог: този бил редът от началото.

Че той получавал откровения, заповеди и обреди в началото е безспорно; как иначе са започнали да принасят жертви

на Бог по приемлив начин? И ако са принасяли жертви, е трябвало да бъдат упълномощени чрез ръкополагане. В Битие 4:4 четем, че Авел принесъл първородните от стадото си и тлъстините им, и Господ уважил Авел и приношението му...

Тогава, това е естеството на свещеничеството, всеки човек да носи президентството на своята диспенсация и един да носи президентството на всички тях, тъкмо Адам; а Адам получил своето президентство и власт от Господ, но не могъл да получи пълнота, докато Христос не представи царството на Отца, което ще бъде края на последната диспенсация.

Силата, славата и благословиите на свещеничеството траят за онези, които са били ръкоположени само докато трае праведността им; Каин също бил упълномощен да прави приношения, но правейки ги в неправедност, бил прокълнат. Или това означава, че обредите трябва да бъдат спазвани точно по начина, определен от Бог, иначе тяхното свещеничество ще се превърне в проклятие, вместо в благословия”⁶.

Мелхиседековото свещеничество е канала, чрез който Бог открива Себе Си и целите Си.

„Има две свещеничества, за които се говори в Писанията, а именно Мелхиседековото и Аароновото или Левитското. Макар да има две свещеничества, Мелхиседековото обхваща Аароновото или Левитското свещеничество, то е на първо място и носи по-висшата сила, принадлежаща на свещеничеството, и ключовете на царството Божие във всички векове на света до най-последното потомство на земята, и то е канала, през който от небесата се разкриват цялото знание, учения, плана на спасение и всеки важен въпрос.

Неговото установяване било преди „основаването на тази земя, или преди звездите на зората да пеят заедно, или Божиите синове да възклидават от радост” (вж. Иов 38:4–7), и е най-висшето и свято свещеничество, по реда на Сина Божий; и всички други свещеничества са само части, подразделения, като силите и благословиите принадлежат на това свещеничество и биват носени, контролирани и ръководени от него. То е канала, чрез който Всемогъщият започнал да

открива славата Си в началото на сътворението на тази земя, чрез който продължава да Се открива на чедата човешки в днешно време и чрез който ще стори знайни целите Си до края на времената”⁷.

„Силата на Мелхиседековото свещеничество е да има силата на „един безконечен живот”, защото вечният завет не може да бъде нарушен... Каква била силата на Мелхиседек? Не Аароновото свещеничество било онова, което отслужвало външните обреди и приношения. Онези, които държели пълнотата на Мелхиседековото свещеничество, са царе и свещеници на Всевишния Бог, държащи ключовете на сила и благословии. Всъщност това свещеничество е съвършения закон на теокрацията и не се променя, като Бог, докато дава закони на човеците, отслужвайки вечен живот на синовете и дъщерите на Адам...

„– без баща, без майка, без родословие, без да има или начало на дни, или край на живот, но оприличен на Божия Син, остава завинаги свещеник” (Евреите 7:3). Свещеничеството на Мелхиседек носи правото, дадено от вечния Бог, а не по произход от баща и майка, и това свещеничество е вечно като Самия Бог, нямайки нито начало на дни, нито край на живот...

Левитското (Аароновото) свещеничество, бидейки съставено от свещеници, които да отслужват външни обреди, (е) сторено без заклеване; но Мелхиседековите свещеници стават чрез клетва и завет”⁸.

„Висшето Мелхиседеково свещеничество (не е) нищо друго освен свещеничеството на Сина Божий... има известни обреди, принадлежащи на свещеничеството, от които произтичат известни резултати... Една голяма привилегия на свещеничеството е да получава откровения за намеренията и волята Божии. Привилегия на Мелхиседековото свещеничество също е да изобличава, порицава, увещава, както и да получава откровение”⁹.

„Всичкото свещеничество е Мелхиседеково, но има различни части или степени от него... Всички пророци носят Мелхиседековото свещеничество”¹⁰.

„Съветвам всички да се стремят към съвършенство, и да изследват все по-дълбоко и по-дълбоко тайнствата на Божеството. Човек не може да стори нищо за себе си, ако Бог не го напътства по правилния начин; и свещеничеството е за тази цел”¹¹.

**За да служи в обредите на спасението,
човек трябва да бъде упълномощен от Бог
и ръкоположен в свещеничеството.**

Символът на вратата 1:5: „Ние вярваме, че за да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му, човек трябва да бъде призван от Бога чрез пророчество и чрез полагане на ръце от тези, които имат власт”¹².

„Ние вярваме, че никой човек не може да отслужва спасение чрез Евангелието за душите на хората в името на Исус Христос, освен ако е упълномощен от Бог чрез откровение или чрез ръкополагане от някой, когото Бог е изпратил чрез откровение, както е написано то Павел в Римляните 10:14, „Как, прочее, ще призват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? И как ще проповядват, ако не бъдат пратени?” И аз ще попитам, как могат да бъдат пратени без откровение или някаква друга видима проява на Бог? И отново Евреите 5:4, „никой не взема на себе си тая почит, освен когато бъде призван от Бога, както бе Аарон”. И сега ще запирам, как иначе е бил призван Аарон, освен чрез откровение?”¹³

„Ангелът казал на добрия стар Корнилий, че трябва да повика Петър да научи как да бъде спасен (вж. Деянията 10:21–22): Петър можел да кръщава, а ангелите не, доколкото имало законни служители в плътта, държачи ключовете на царството или властта на свещеничеството. Има още едно доказателство по тази точка и то е, че Сам Исус, когато се явил на Павел по пътя към Дамаск, не му съобщил как може да бъде спасен. Първо Той установил в Църквата апостоли, после пророци за делото на служението, усъвършенстването на светиите и т.н. (вж. Ефесяните 4:11–12); и тъй като великото небесно правило било, че никога нищо на

„Ние вярваме, че за да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му, човек трябва да бъде призван от Бога чрез пророчество и чрез полагане на ръце от тези, които имат власт“.

земята не може да бъде сторено без тайната да бъде открита на Неговите служители или пророци, според Амос 3:7, Павел не можел да научи относно задачата си по общото спасение на човека толкова от Господ, колкото от някой от пратениците на Христос, призвани със същото небесно призвание на Господ и надарени със същата сила свише – тъй че което бъде развързано на земята, да бъде развързано в небесата, и каквото бъде вързано на земята, да бъде вързано в небесата (вж. Матей 16:19)¹⁴.

Голяма привилегия е да увеличаваме всяко служение в свещеничеството.

„Свещеничеството... може да бъде илюстрирано с изображение на човешкото тяло, което има различни членове,

които имат да изпълняват различни задължения; всички са нужни на своите места и тялото не е завършено без всичките членове... Ако един свещеник разбира своя дълг, призвание и служение и проповядва със Светия Дух, радостта му е тъй велика, сякаш е един от Президентството; и служенията му са нужни на тялото както и онези на учителите и дяконите”¹⁵.

Илайза Р. Сноу стобичава: „(Джозеф Смит даде) напътствията относно уважението на различните санове и необходимостта всеки да действа в определената му/й сфера и да изпълнява различните служения, на които са назначени. Той говори за склонността на много хора да считат по-ниските санове в Църквата за по-малко почетни и да гледат с ревниво око мястото на онези, които са призвани да председателстват над тях; че да се стремят към места различни от онези, на които ни е назначил Бог е лудостта и безсмислието на човешкото сърце, и че е по-добре хората да увеличават съответните си призвания... Всеки следва да се стреми единствено да увеличава собственото си служение и призвание”¹⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа за Петър, Яков и Иоан, даващи Мелхиседековото свещеничество на Джозеф Смит и Оливър Каудъри (стр. 109). Какви благословии сте получили вие и семейството ви поради това, че Мелхиседековото свещеничество е било възстановено?
- Навсякъде в тази глава Джозеф Смит свидетелства за една последователност от свещеническа власт чрез приемственост на пророци. Защо мислите, че за него е било важно да проповядва това учение в своето време? Защо трябва да разбираме това учение днес? Как последователността от власт, описвана от Джозеф Смит, се отнася към свещеническата линия на властта на даден носител на свещеничеството?

- Като четете тази глава, обърнете внимание как Пророкът Джозеф Смит използва думите *нескончаем, вечен и вечност*. Какво ви казват тези термини за естеството и важността на свещеничеството?
- Джозеф Смит учи, че Бог „определил обредите да бъдат едни и същи во веки веков” и че „обредите трябва да бъдат спазвани точно по начина, определен от Бог” (стр. 115). Как тези учения увеличават разбирането ви на евангелските обреди?
- Преговорете ученията на Пророка Джозеф Смит за Мелхиседековото свещеничество (стр. 115–116). Мислете как Мелхиседековото свещеничество е нужно във всички аспекти на Евангелието. Какви са вашите мисли и чувства, докато размишлявате за Мелхиседековото свещеничество по този начин?
- Преговорете последните два абзаца в главата (стр. 118–120). По ваши наблюдения, как всеки член на Църквата играе важна роля в Господното дело? Какво може да последва, ако „гледаме с ревниво око” на онези, които са призовани да служат като ръководители в Църквата? Помислете какво може да направите, за да увеличите собственото си призвание.

Свързани с темата стихове: Алма 13:1–12; У. и З. 27:5–14; 84:33–44, 109–10; 107:6–20; 121:34–46

Бележки

1. Джон Тейлър, *Deseret News: Semi-Weekly*, 18 апр. 1882 г., стр. 1; разделяне на абзаци променено.
2. Джон Тейлър, *Deseret News: Semi-Weekly*, 20 март 1877 г., стр. 1.
3. *History of the Church*, 4: 425; из протоколи от конференция на Църквата, проведена на 3 окт. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 окт. 1841 г., стр. 577.
4. *History of the Church*, 3:385–388; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит през юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
5. *History of the Church*, 3:388–389; първата група думи в скоби във втория абзац е по оригинала; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
6. *History of the Church*, 4:207–209; пунктуация осъвременена; из беседа, подготвена от Джозеф Смит и прочетена на конференция на Църквата на 5 окт. 1840 г. в Наву, Илинойс.
7. *History of the Church*, 4:207; правопис и пунктуация осъвременени; из беседа, подготвена от Джозеф

- Смит и прочетена на конференция на Църквата на 5 окт. 1840 г. в Наву, Илинойс.
8. *History of the Church*, 5:554–555; главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  9. *History of the Church*, 2:477; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртлгънд, Охайо; съобщено от *Messenger and Advocate*, апр. 1837 г., стр. 487.
  10. Цитирано по Уилям Клейтън, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 5 ян. 1841 г. в Наву, Илинойс; в Л. Джон Натъл, “Extracts from William Clayton’s Private Book”, стр. 5, *Journals of L. John Nuttall, 1857–1904*, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг“, Прово, Юта; копие в архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
  11. *History of the Church*, 6:363; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
  12. Символът на вярата 1:5.
  13. Писмо от Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 54; пунктуация и главни букви осъвременени.
  14. “Baptism”, уводна статия в *Times and Seasons*, 1 септ. 1842 г., стр. 905; граматика осъвременена; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
  15. *History of the Church*, 2:478; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртлгънд, Охайо; съобщено от *Messenger and Advocate*, апр. 1837 г., стр. 487.
  16. *History of the Church*, 4:603, 606; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.

to his eyes and I beheld that the fruit thereof was white
to exceed all the white things that I had ever seen and as
I partook of the fruit thereof it put my soul with
doing great joy wherefore I began to be desirous that I might
show partake of it also for I knew that it was desirable
above all other fruit and as I cast my eyes around
me that perhaps I might discover my journey also
and I beheld a river of water and it ran along and it was
near the tree of which I was pursuing the fruit and
I looked to behold from whence it came and I saw the
head thereof a little way off and at the head thereof I
beheld your Mother Sarah and your uncles and they
stood as if they knew not whether they should go
it came to pass that I beckoned unto them and I also
did say unto them with a loud voice that they should
come unto me and partake of the fruit which was
desirable above all other fruit and it came to pass
that they did come unto me and partake of the fruit
Also and it came to pass that I was a river that I saw
and I saw should come and partake of the fruit also
therefore I cast mine eyes toward the head of the river
that perhaps I might see them and it came to pass
that I saw them but they would not come unto
me and partake of the fruit and I beheld a road
iron road extended along the bank of the river
and led to the tree by which I stood and I also saw
a straight and narrow path which came along
by the side of iron road to the tree by which I stood
and it also led by the head of the fountain unto a
large and spacious field as if it had been sowed
and I saw numberless companies of people many of
whom are precious persons that they may obtain
the path which led unto the tree in which I stood
and it came to pass that they did come forth and com-
menced in the path which led to the tree and it came
to pass that they were

Част от страница на оригиналния ръкопис на Книгата на Мормон.
Показаните думи са част от разказа на Лехий за видението
му на дървото на живота, както е в 1 Нефи 8:11-23.

Даровете на Духа

„Ако се подчинявате на Евангелието с честно сърце, аз ви обещавам в името на Господа, че даровете, обещани от нашия Спасител, ще ви следват”.

Из живота на Джозеф Смит

Заглавната страница на Книгата на Мормон обяснява как тази забележителна книга с Писания става достъпна на света. В древни времена (летописът на) златните плочи бил „написан, запечатан и скрит в Господа, за да не може да бъде унищожен”. В последните дни той трябва „да се появи чрез дарбата и силата Божия” и да бъде преведен „чрез дарбата Божия”. В изпълнение на тези пророчества Бог избира Джозеф Смит да преведе свещените летописи. Очевидно способността на Джозеф да превежда древните знаци не иде чрез образование: той има само основни познания по четене, писане и аритметика. Способността му да превежда летописи, писани преди столетия на език, който той не владее, иде като дар от Самия Бог.

Ема Смит, пръв писар на своя съпруг, свидетелства за този божествен дар: „Никой човек не би могъл да диктува текста в ръкописа, освен ако не бе вдъхновен; защото когато (аз) работех като негов писар, (Джозеф) ми диктуваше часове наред, и когато се връщяхме след храна или почивка, той веднага продължаваше оттам, където бе спрял, без дори да поглежда ръкописа или да иска да му прочета някоя част от него”¹.

Господ оказва на Пророка жизненоважна материална помощ, която му позволява да продължи работата по превода. Джозеф Найт-старши, приятел на Пророка, при няколко случая дава на Джозеф пари и храна. В един осо-

бено отчайващ момент брат Найт отива до дома на Пророка, за да даде на Джозеф и Оливър „каче скумрия и разчертана хартия за писане“ заедно с „девет-десет бушела зърно и пет-шест бушела картофи“ . Брат Найт припомня, „Джозеф и Оливър... се върнаха в къщи и ме завариха там с провизиите, и се зарадваха, защото нямаха нищо“².

През април и май 1829 г. работата на Пророка над превода у дома му в Хармони все повече е прекъсвана от гонения. Оливър Каудъри пише на един приятел, Дейвид Уитмър, като му казва за свещения труд и моли позволениято му той да продължи в дома на Уитмър във Файет, Ню Йорк. В края на май или началото на юни 1829 г. Пророкът и Оливър заминават с Дейвид Уитмър и неговия фургон в дома на бащата на Дейвид, Питър Уитмър-старши, разположен във фермата му. През юни преводът е завършен в горната стая на дома на Уитмърови, чрез дарбата и силата Божия.

Оливър Каудъри описва чудното изживяване да служи като писар на Пророка: „Бяха незабравими дни – това да седя, заслушан в звука на един глас, диктуващ чрез вдъхновение от небесата, събуждаше най-дълбока благодарност в недра-тата на тази моя душа! Ден след ден, непрекъснато, аз продължавах да записвам словата от устата му, според както той превеждаше с Урима и Тумима... историята или летописа, наречен „Книгата на Мормон“³.

През това време Джозеф Смит научава, че божествения дар е с него само когато е достоен да бъде воден от Духа. Дейвид Уитмър разказва: „Една сутрин, докато (Джозеф Смит) се готвеше да продължи превода, нещо в къщата се обърка и той бе раздразнен от това. Нещо, извършено от съпругата му Ема. Оливър и аз се качихме горе и скоро Джозеф дойде да продължи превода, но не можеше да свърши нищо. Не можеше да преведе дори една сричка. Той слезе по стълбите, отиде в овощната градина и отправи молба към Господ; нямаше го около час; върна се обратно в къщата, помоли Ема за прошка и след това се качи горе при нас; след това преводът тръгна нормално. Той не можеше да свърши нищо, освен ако не бе смирен и пълен с вяра“⁴.

Смирено и с вяра използвайки дара, даден от Бог, младият Пророк завършва изглеждащата непосилна задача да преведе почти цялата Книга на Мормон между началото на април и края на юни 1829 г.

Ученията на Джозеф Смит

**Ние всички получаваме дарби от Духа;
дарбите на всеки са нужни в Църквата.**

Символът на вярата 1:7: „Ние вярваме в дара за езици, за пророчество, откровение, видения, изцеляване, тълкуване на езици и тъй нататък”⁵.

„Ние... вярваме в пророчеството, езиците, виденията и в откровенията, в даровете и изцеляванията, и че не можем да се радваме на всички тези неща без дара на Светия Дух”⁶.

Ъмейза Потър си спомня: „Помня как Пророкът се изправи да проповядва на многобройна конгрегация в горичката западно от храма в Наву. Той заяви, че ще проповядва за духовните дарове... Джозеф заяви, че всеки светия от последните дни има дар и като живее праведен живот и се моли за него, Светият Дух ще му го открие”⁷.

„Павел казва, че на един се дава дара за езици, на друг дара за пророчество, а на трети дара за изцеление, и отново: „всички пророци ли са? всички говорят ли езици? всички тълкуват ли?”, очевидно показвайки, че не всички притежават тези няколко дарби, но че един е получил една дарба, друг друга – не всички са пророци, не всички говорят езици, не всички вършат чудеса; но всички са получили дара на Светия Дух; понякога в дните на апостолите те говорят езици и пророкуват, понякога не...

Църквата е компактно тяло, съставено от различни членове и стриктно съответно на човешката система, и Павел, след като говори за различните дарове, казва, „А вие сте Христово тяло и поотделно части от Него. И Бог е поставил някои в църквата да бъдат: първо апостоли, второ пророци, трето учители, други да правят чудеса, някои имат изцелителни дарби, други с дарби за помагания, на управлявания,

на говорене разни езици. Всички апостоли ли са? всички вършат ли велики дела? всички говорят ли езици? всички гълкуват ли?” Очевидно е, че не; и все пак те всички са членове на едно тяло. Всички части на физическото тяло не са очи, уши, глава или ръце – и окото не може да рече на ухото, Не ми трябваш, нито главата на крака, не си ми необходима; те всички са части на една съвършена машина – единното тяло, и ако една част страда, всички части страдат с нея; и ако една част се радва, всички останали се славят с нея. (вж. 1 Коринтяните 12:9–10, 18–21, 26–30).

„Тези са, прочее, всичките дарове; те идат от Бога, те са на Бога, и те всичките са дарове на Светия Дух”⁸.

Ние получаваме даровете на Духа чрез послушание и вяра.

„Понеже вярата липсва, липсват и плодове ѝ. Никой човек от сътворението на света не е имал вяра, без да има и нещо в резултат на нея. Верните от древността потушили яростта на пожарите, избегнали острието на меча, жените прибрали своите мъртви и т.н. Световите са били създадени с вяра (вж. Евреите 11:3, 34–35). Човек, който няма никой от даровете, няма вяра; и сам се заблуждава, ако предполага, че има. Вярата липсвала не само сред братята, но и в изповядваното християнство, тъй че дарбите за езици, изцеляване, пророчество, и пророците и апостолите и всичките дарове и благословии липсвали”⁹.

„Тази зима (1832–1833) мина в превеждане на Писанията, в училището за пророци и в конференции. Имах много славни мигове на подкрепа. Даровете, които спхождат онези, които вярват и се подчиняват на Евангелието като знак, че Господ винаги е същия в Своите отношения със смирените привърженици и следовници на истината, започват да се леят над нас като в древните дни”¹⁰.

Едуард Стивънсън присъства, когато Джозеф Смит проповядва в Понтиак, Мичигън, през 1834 г. Той си спомня следните думи на Пророка: „Ако се подчинявате на Евангелието с честно сърце, аз ви обещавам в името на Господа,

че даровете, обещани от нашия Спасител, ще ви следват и чрез това можете да ми докажете, че сте верни служители на Бога”¹¹.

Даровете на Духа обикновено се получават тихо и насаме, без външни прояви.

„Мненията на хората относно дара на Светия Дух са разни и противоречиви. Някои хора имат навика да наричат всяка свръхестествена проява резултат на Духа Божий, докато други мислят, че въобще няма проявления, свързани с Него, и че това не е нищо друго освен обикновен импулс на ума или вътрешно усещане, впечатление или тайно свидетелство или доказателство, притежавано от хората, и че няма такова нещо като външно проявление.

Не е за чудене, че хората би следвало до голяма степен да са невежи относно принципите на спасението и по-специално естеството, служението, силата, даровете и благословиите от дара на Светия Дух; като си помислим, че през много от изминалите столетия човешкото семейство е било обвито в непрогледен мрак и невежество, без откровение или някакъв верен критерий, (по който) да стигне до познание за Божиите неща, които могат да бъдат познати само чрез Духа Божий. Оттук нерядко се случва, когато старейшини на тази Църква проповядват на обитателите на света, че ако се подчинят на Евангелието, ще получат дара на Светия Дух, хората да очакват да видят някакви чудесни проявления, голяма проява на сила или извършване на изключително чудо...

Човешкото семейство е твърде склонно да се поддава на крайности, особено в религиозните въпроси, и оттук хората като цяло или желаят някаква чудотворна проява, или въобще няма да повярват в дара на Светия Дух. Ако един старейшина положи ръце върху някой, мнозина мислят, че този човек трябва незабавно да се изправи и да започне да говори чужди езици или да пророкува; тази идея е взета от обстоятелството, че когато Павел положил ръцете си върху някои личности, които преди това били (както те казват) кръстени

в Иоановото кръщение, те „проговориха други езици и про- рокуваха” (вж. Деянията 19:1–6)...

Ние вярваме, че Светият Дух бива даден чрез полагање на ръце от онези, които имат властта, и че дарът за езици, също дарът за пророчество са дарове на Духа и се придобиват чрез Него; но да се каже, че хората винаги пророкуват и говорят други езици, когато върху тях бъдат положени ръце би било заявление невярно, противоречащо на практиката на апостолите и в несъгласие със Светите писания...

... Всичките дарове на Духа са невидими за естественото зрение или разбиране на човека; всъщност много малко са видими... Малко дарове могат да бъдат известни на всеки. Петър и Иоан били апостоли, и все пак юдейският съд ги бичувал като самозванци. Павел бил и апостол, и пророк, и все пак бил замерян с камъни и хвърлен в тъмница. Макар да притежавал дара на Светия Дух, хората не знаели нищо за това. Нашият Спасител бил „помаз(ан) с миром на радост повече от (Неговите) събрата” (Евреите 1:9), и все пак хората тъй малко Го познавали, че Го нарекли Веелзевул и Го разпнали като самозванец. Кой би могъл да посочи един благовестител, пастир или учител по външността му, макар и той да притежава дара на Светия Дух?

Но ако говорим за останалите членове на Църквата и прегледаме даровете, описани от Павел, ще открием, че светът като цяло не може да знае нищо за тях и че има само 1-2, които могат да бъдат опознати непосредствено, ако са били изявени веднага след полагањето на ръце. В 1 Коринтяните 12:4–11 Павел казва, „Дарбите са различни, но Духът е същия. Службите са различни, но Господ е същия. Различния са и действията; но Бог е същия, Който върши всичко във всичките човеци. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се

върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно”.

Има няколко дара споменати тук, и все пак кои от тях могат да станат знайни на наблюдателя при полагането на ръце? Да говориш с мъдрост и да говориш със знание са дарове като всеки друг и все пак, ако човек ги притежава и двата или ги е получил чрез полагане на ръце, кой би го узнал? Друг човек би могъл да получи дара на вяра и все пак околните биха били неосведомени за това. Или да предположим, че човек има изцелителна дарба или сила да върши велики дела, но това няма да е известно; нужно е време и обстоятелства тези дарби да бъдат призовани в действие. Да предположим, че човек разпознава духове, кой би различил това? Или дори и да може да тълкува езици, освен ако някой не заговори на неизвестен език, тази дарба ще остане неизвестна; има само два дара, които могат да бъдат незабавно изявени – дарът за езици и дарът за пророчество. Това са най-обсъжданите неща, и все пак, ако човек заговори на неизвестен език, според свидетелството на Павел, той би бил варварин за присъстващите (вж. 1 Коринтяните 14:11). Те могат да кажат, че това са безсмислици; а ако пророкува, могат да нарекат това глупост. Дарът за езици вероятно е най-малкият от всичко, и все пак той може би е най-търсения.

Следователно според свидетелството на Писанията и проявленията на Духа в древността много малко може да бъде известно на околното множество за него освен в някой изключителен случай като в деня на Петдесетница. За най-великите, добри и полезни дарби на наблюдателя няма да бъде известно нищо...

Проявленията на дара на Светия Дух, служението на ангели или развиването на сила, величие или слава от Бог много рядко са бивали публично проявявани, и то обикновено на Божия народ, например на израилтяните; но обикновено когато ангелите идвали или Бог Се откривал, това е ставало насаме пред човеците, в техните стаи, пустошта или полето и обикновено без шум или вълнение. Ангелът избавил Петър от затвора посред нощ; дошъл при Павел незабе-

„Силата, величието или славата на Бог много рядко (са) бивали публично проявявали... Когато Господ се явил на Авраам, това било на входа на шатрата му (вж. Битие 1:18)“.

лязан за останалите от групата; явил се на Мария и Елисавета без знанието на останалите; говорил на Иоан Кръстител, докато хората наоколо били в неведение за това.

Когато Елисей видял израилските колесници и конници, това било неизвестно на околните. Когато Господ се явил на Авраам, това било на входа на шатрата му; когато ангелите отишли при Лот, никой освен него не знаел, какъвто вероятно бил случая с Авраам и жена му; когато Господ се явил на Моисей, това било в горящ храст, в скинията или на върха на планината; когато Илия бил взет в една огнена колесница, това не било забелязано от света; и когато бил на канарата, имало силен гръм, но Господ не бил в гърма; после имало земетръс, но Господ не бил в него; и след това имало тих и

тънък глас, който бил гласа на Господ, казващ „Що правиш тук, Илие“? (вж. 3 Царете 19:11–13).

Господ не може винаги да бъде разпознат по тътена на гласа Му, по явлението на славата Му или чрез проявлението на Неговата сила, и онези, които най-много се стремят да видят тези неща, са най-малко подготвени да Го срещнат, и ако Господ трябва да прояви силата Си, както сторил пред чедата на Израил, подобни личности ще бъдат първите, които ще кажат, „а Бог да не ни говори, за да не умрем“ (вж. Изход 20:19).¹²

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Господ дава на Пророка Джозеф Смит дара да може да превежда златните плочи (стр. 124–126). Кога Господ ви е дал дарове, помагачи ви да участвате в делото Му?
- Какво можем да научим от историята, разказана от Дейвид Уитмър на стр. 124? Кои изживявания в собствения ви живот са ви научили, че трябва да сте достойни, за да можете да използвате духовните си дарове?
- Преговорете раздела, започващ на стр. 125. По какви начини за Църквата е от полза да има членове с различни дарове от Духа? Как сте били облагодетелствани от духовните дарове на другите? Кога сте видели хора с различни дарби да работят заедно в помощ един на друг?
- Изучете раздела на стр. 126. Помислете за някои духовни дарове, които биха ви укрепили лично или биха ви помогнали да служите на Господ и околните. Определете какво ще сторите, за да „търс(и)те искрено най-добрите дарове“ (У. и З. 46:8).
- Преговорете раздела, започващ в началото на стр. 127. Помислете или обсъдете специалния съвет, който намирате, за това как се проявяват духовните дарове. Защо е

важно да помним, че духовните дарове „рядко са бивали публично проявявани” (стр. 129)? Защо мислите, че много духовни дарове идват тихо и насаме? Защо е важно да помним, че много дарби изискват „време и обстоятелства да бъдат призовани в действие” (стр. 129)?

- След прочитане на тази глава кои бихте казали, че са някои от целите на духовните дарове?

Свързани с темата стихове: 1 Коринтяните 12:1–31; 3 Нефи 29:6; Мороний 10:6–23; У. и З. 46:8–33

Бележки

1. Ема Смит, интервю на Джозеф Смит III, фев. 1879 г., *Saints' Herald* (периодично издание на Reorganized Church of Jesus Christ of Latter Day Saints, наричана сега Community of Christ), 1 окт. 1879 г., стр. 290.
2. Джозеф Найт, *Reminiscences*, стр. 6, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
3. Оливър Каудъри, цитирано в Джозеф Смит – История 1:71, обяснение под линия; из писмо на Оливър Каудъри до Уилям У. Фелпс, 7 септ. 1834 г., Нортън, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, окт. 1834 г., стр. 14.
4. Дейвид Уитмър, интервю на Уилям Х. Кели и Джордж А. Блекслий, 15 септ. 1881 г., *Saints' Herald*, 1 март 1882 г., стр. 68.
5. Символът на вратата 1:7.
6. *History of the Church*, 5:27; из „Дара на Светия Дух”, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 823; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
7. Ъмейза Потър, “A Reminiscence of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 фев. 1894 г., стр. 132.
8. *History of the Church*, 5:28–29; из „Дара на Светия Дух”, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 823–824; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
9. *History of the Church*, 5:218; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 2 ян. 1843 г. в Спрингфийлд, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
10. *History of the Church*, 1:322; думите в скоби по оригинала; из “History of the Church” (ръкопис), кн. А-1, стр. 270, архиви на Църквата.
11. В Edward Stevenson, *Reminiscences of Joseph, the Prophet, and the Coming Forth of the Book of Mormon*, 1893 г., стр. 4.
12. *History of the Church*, 5:26–31; думите в скоби във втория абзац по оригинала; пунктуация и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено; из “Gift of the Holy Ghost”, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 823–825; редактор на изданието бил Джозеф Смит.

Молитва и лично откровение

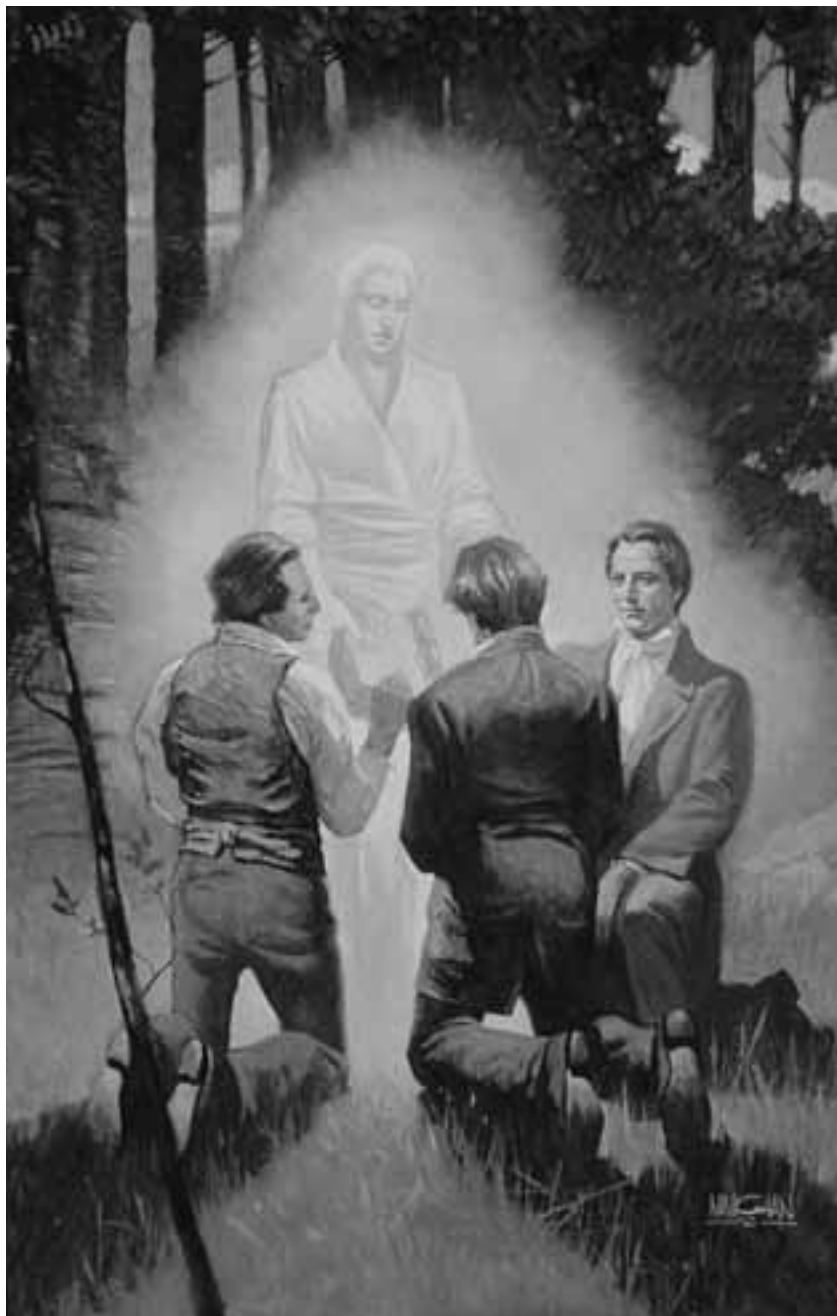
„Привилегия за Божиите чедра е да дойдат при Бог и да получат откровение“.

Из живота на Джозеф Смит

Към юни 1829 г. при разгръщащото се възстановяване на Евангелието вече са станали много важни събития. По време на Първото видение небесата са били отворени и Бог отново е говорил на хората на земята. Пророкът Джозеф Смит е получил плочите с Книгата на Мормон и превежда свещеното им послание. Свящото свещеничество е възстановено и обредите на кръщението са на разположение на Божиите чедра. Всяко от тези събития се случва в отговор на молитва, докато Пророкът дири напътствие от Господ.

Когато работата по превода наближава края си, Пророкът още веднъж дири напътствие от Господ. Понеже Мороний заповядва на Джозеф да не показва плочите на никой, освен ако не му бъде наредено да го направи, Джозеф се чувства много самотен и силно обременен с отговорността си, докато ги превежда. Обаче той сам открива от летописа, че Господ ще осигури трима специални свидетели, които да свидетелстват на света, че Книгата на Мормон е истинна (вж. 2 Нефи 11:3; Етер 5:2–4).

„Почти незабавно след като открихме това“, си спомня Джозеф Смит, „на Оливър Каудъри, Дейвид Уитмър и ... Мартин Харис (който дойде да попита за напредъка ни с работата) им дойде наум да ме накарат да се допитам до Господ да узнаем дали те не могат да получат от Него привилегията да бъдат тези трима специални свидетели“¹. Пророкът се моли за напътствие и получава откровение, заявяващо, че на тримата мъже ще бъде позволено да видят плочите, както и меча на Лаван, Урима и Тумима и Лиакхоната (вж. У. и З. 17).

През юни 1829 г. Оливър Каудъри, Дейвид Уитмър и Джозеф Смит имат привилегията да видят Мороний и златните плочи. Малко по-късно същия ден Мартин Харис също вижда ангела и плочите.

Няколко дни по-късно Пророкът и тримата мъже отиват в горите близо до дома на Уитмър във Файет, Ню Йорк, и почват да се молят да им бъде дадена тази голяма привилегия. Мартин се оттегля, чувствайки се недостоен. Пророкът записва какво се случва: „Ние... не се бяхме молили дълго време, когато скоро видяхме над нас във въздуха светлина с ненадмината яркост; и ето, един ангел (Мороний) застана пред нас. В ръцете си той държеше плочите, които се бяхме молили да видим. Той прелисти страниците една по една, тъй че можехме да ги виждаме и ясно да различим издълбаните върху тях надписи”². Мъжете също чуват гласа на Бог да свидетелства за верността на превода и да им заповядва да дадат свидетелство за онова, което видели и чули. После Джозеф отива да намери Мартин, който се моли настрана в гората. Те се молят заедно и виждат същото видение и чуват същия глас.

Майката на Джозеф Смит, която по онова време гостува на Пророка във Файет, си спомня за радостта и облекчението на нейния син след това проявление: „Когато Джозеф влезе (в дома на Уитмърови), той се хвърли на земята до мен. „Татко! Майко!”, каза той, „не знаете колко съм щастлив. Господ позволи плочите да бъдат показани на още трима души освен мен, които също видяха и един ангел и ще трябва да свидетелстват за истинността на онова, което говорех, защото знаят за себе си, че аз не се опитвам да мамя хората. И се чувствам така, сякаш съм освободен от ужасен товар, който бе прекомерен да го нося. Но сега те ще трябва да поемат една част и това радва душата ми, защото вече не се налага да бъде свършено сам на света”³.

През целия си живот Джозеф Смит ще се обръща към Бог в молитва да дири нужните помощ и напътствие. Един член на Църквата си припомня как го чул да се моли в Къртлгънд, Охайо, по време на голямо лично затруднение: „Никога дотогава не бях чувал човек да се обръща към своя Създател, сякаш Той присъства, слушайки както добър баща би слушал жалбите на послушно дете... Нямаше показност, нямаше извисяване на гласа във фалшив ентусиазъм, а обикновен разговорен тон, както човек би се обърнал към присъстващ

приятел. Струваше ми се, че ако завесата бе дръпната, щях да видя Господ да стои лице в лице срещу най-смирения Свой служител, който бях виждал някога”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

Бог ще чуе молитвите ни и ще ни говори днес, също както е говорил на светиите в древността.

„След като Господ никога не е давал на света да разбере чрез нищо, откривано досега, че е спрял завинаги да говори на създанията Си, ако бъде подирен по подходящ начин, защо да се смята за невероятно, че Му е приятно да им говори отново в тези последни дни за тяхно спасение?

Може да бъдете изненадани от твърдението, което ще изкажа за спасението на неговите творения в тези последни дни, след като вече имаме на разположение достатъчно от словото Му, което Той ни е дал преди. Но ще признаете, че казаното на Ной не било достатъчно за Авраам или от Авраам не се искало да напусне родната си земя и да търси наследство в чужд край според словото, казано на Ной; но Авраам лично получил обещания от Господната ръка и крачел в такова съвършенство, че бил наречен приятел на Бог. От Исаак, обещаният наследник, не се искало да гради надеждите си върху обещанията, дадени на баща му Авраам, а той имал привилегията да получи уверения за небесното одобрение пряко от Господния глас.

Ако един човек можеше да живее с откровенията, дадени на друг, не е ли уместно да запитам защо тогава било нужно Господ да говори на Исаак, както е записано в 26 гл. на Битие? Защото там Господ повтаря или по-скоро отново обещава да изгълни клетвата, която по-рано е дал на Авраам. И защо е това повтаряне пред Исаак? Защо първото обещание не е така сигурно за Исаак, както е било за Авраам? Не е ли Исаак син на Авраам? И не би ли могъл той да има безрезервно доверие в думата на баща си, като Божий човек? Вероятно можете да кажете, че той бил твърде особен човек, различен от хората в тези последни дни, съответно Господ благоволил към него със специални и различни благословии,

понеже се отличавал от хората на своето време. Признавам, че той бил особен човек, който не само бил специално, но и изобилно благословен. Но единствената особеност, която мога да открия в него, или цялата разлика между него и съвременниците му е, че той бил по-свят и по-съвършен пред Бог и дошъл при Него с по-чисто сърце и повече вяра от тях.

Същото може да се каже по отношение на историята на Яков. Защо е трябвало Господ да му говори относно същите обещания, след като ги е дал веднъж на Авраам и ги е повторил на Исаак? Защо Яков не би могъл да се задоволи с думата, дадена на неговите предци?

Когато времето на обещаното избавление за чедата Израилеви от египетската земя наближило, защо било нужно Господ да започне да им говори? Обещанието на Авраам било, че потомството му щяло да бъде в робство и угнетявано 400 години и след това ще излязат с голям имот. Защо не могли те да разчитат на това обещание и след като престоят в робство в Египет 400 години, да излязат без да чакат допълнително откровение, а да действат изцяло според обещанието, че трябва да излязат, дадено на Авраам?...

...Аз мога да вярвам, че Енох е крачел с Бога. Мога да вярвам, че Авраам общувал с Бог и говорел с ангели. Мога да вярвам, че Исаак е получил подновяване на завета, направен с Авраам пряко с гласа на Господ. Мога да вярвам, че Яков говорел със светите ангели и чул словото на своя Създател, че се борил с ангела, докато победил и получил благословия. Мога да вярвам, че Илия бил взет на небето в огнена колесница с пламтящи коне. Мога да вярвам, че светиите видели Господ и разговаряли с Него очи в очи след възкресението Му. Мога да вярвам, че юдейската църква е пристъпила до хълма Сион и до града на живия Бог, небесния Ерусалим и при десетки хиляди тържествуващи ангели. Мога да вярвам, че те са погледнали във вечността и са съзрели Съдията на всичко, и Исуса, Посредника на Новия завет.

Но ще ми даде ли всичко това увереност или ще ме отнесе ли в небесата с одежди неопетнени, чисти и бели? И не трябва ли по-скоро аз сам да придобия увереност в спасението, чрез

собствената ми вяра и усърдие в спазването на заповедите Господни? И нямам ли аз равни привилегии със светиите от древността? И Господ не ще ли чуе моите молитви и не ще ли се вслуша във възгласите ми така, както винаги е правил с техните, ако се обърна към Него по начина, по който го сторили те?”⁵

**Можем да превърнем всичко, с което се
заемаме, в предмет на молитва.**

Сара Грейнджър Кимбъл съобщава: „В училището за про- роци ... , когато Джозеф Смит давал напътствия на братята, той им казал, че могат да превърнат всичко, с което се заемат, в предмет на молитва”⁶.

„Стремете се да познаете Бог в малките си стаички, при- зовавайте Го в полята. Следвайте напътствията на Книгата на Мормон и се молете за своите семейства, вашия добитък, стада и табуни, вашите посеви и всичко което, което прите- жавате (вж. Алма 34:18–27); призовавайте Божиите благо- словии върху всичките си трудове и всичко, в което сте заети”⁷.

„Не бъдете нехайни в семейните си задължения, но призо- вавайте Бог за Неговите благословии над вас, семействата ви, стадата и табуните ви и всичко, което ви принадлежи, та да може да имате мир и благоденствие, и като вършите всичко това, „молитствайте за мира на Сион, защото нека благоденстват онези, които го обичат (вж. Псалми 122:6)”⁸.

Една молитва на Пророка, записана през август 1842 г., показва желанието му за мъдрост от Бог: „О, Ти, Който виждаш и знаеш сърцата на всички люде..., погледни сега надолу към служителя Ти Джозеф, и нека му бъде дадена вяра в името на Твоя Син Исус Христос в по-голяма степен, откол- кото Твоят служител някога се е радвал, тъкмо вярата на Илия; и нека светилникът на вечен живот бъде запален в сър- цето му и никога да не бъде отнет; и нека словата на вечен живот се излеят върху душата на Твоя служител, та той да узнае волята Ти, законите Ти и заповедите Ти, и Твоите въз- мездия, за да ги върши. Както росата върху връх Ермон нека

„Не бъдете нехайни в семейните си задължения, но призовавайте Бог за Неговите благословии над вас и семействата ви”.

капките на божествената Ти благодат, слава и сила се излеят върху глава на Твоя служител”⁹.

Когато се молим с вяра и непринуденост, получаваме благословиите, които Бог счете за уместно да ни даде.

„Искайте пред престола на благодатта Духът Господен да бъде винаги с вас. Помнете, че без да поискаме, няма да получим нищо; затова искайте с вяра и ще получите такива благословии, каквито Бог счете за уместно да ви даде. Молете се не с алчни сърца да ги употребите за сладите си, но молете се искрено за най-добрите дарове (вж. У. и З. 46:8–9)”¹⁰.

„Добродетелта е един от най-видните принципи, позволяващ ни да пристъпим с доверие към нашия Отец, Който е в небесата, за да поискаме мъдрост от ръката Му. Затова, ако вие питаете този принцип в сърцето си, можете да искате с пълно доверие от Него и исканото ще се излеет върху главите ви (вж. У. и З. 121:45–46)”¹¹.

„Нека светиите да се молят към небето, нека молитвите им влязат в ушите на Господ на Силите, защото усърдната молитва на праведния има голяма сила (вж. Яковово 5:16)“¹².

Хенри У. Биглър си спомня: „Говорейки за това да се молим на нашия Отец в Небесата, чух веднъж Джозеф Смит да отбелязва, „Бъдете ясни и естествени и искайте онова, което желаете, така както бихте отишли до съседа си да му кажете „Искам да заема коня ти да ида до воденицата““.¹³

Можем да получаваме лично откровение чрез Светия Дух.

„Привилегия за Божиите чеда е да дойдат при Бог и да получат откровение... Бог не гледа на лице; ние всички имаме една и съща привилегия“¹⁴.

„Ние вярваме, че имаме право на откровение, видения и сънища от Бог, нашият небесен Отец, и светлина и разум чрез дара на Светия Дух в името на Исус Христос, по всички въпроси, отнасящи се до нашето духовно благополучие, ако спазваме заповедите Му тъй, щото да се окажем достойни в Неговите очи“¹⁵.

„Човек може да има полза, като забележи първото внушение от духа на откровението; например когато почувствате как във вас се влива чист разум, това може да ви даде внезапни хрумвания с идеи, така че като го забележите, можете да установите, че то се изпълнява още в същия ден или скоро, (т.е.) нещата, представени пред ума ви от Духа Божий, ще се изпълнят и така, като научавате за Духа Божий и Го разбирате, можете да израствате в принципа на откровението, докато станете свършени в Христа Исуса“¹⁶.

„Имах едно старо издание на Новия завет на латински, иврит, немски и гръцки езици... Благодаря на Бог, че се бях сдобил с тази стара книга, но Му благодаря още повече за дара на Светия Дух. Бях получил най-старата книга на света, но в сърцето си бях получил още по-стара книга, тъкмо дарът на Светия Дух... Светият Дух ... е в мен и разбира повече от целия свят, и аз самият ще общувам с него“¹⁷.

„Никой човек не може да получи Светия Дух без да получи откровения. Светият Дух е един откровител”¹⁸.

Джон Тейлър, докато служи като президент на Кворума на Дванадесетте, съобщава: „Добре помня коментара, който Джозеф Смит ми отправи преди повече от 40 години. Той каза, „Старейшина Тейлър, вие сте бил кръстен, положили са ръце върху главата ви за даване дара на Светия Дух и сте бил ръкоположен в свято сещеничество. Сега, ако продължите да следвате напътствията на този Дух, Той винаги ще ви води правилно. Понякога те може да са обратни на вашите преценки; не обръщайте внимание на това, следвайте предписанията Му и ако сте верни на нашепванията му, с времето те ще станат принцип на откровение във вас, така че ще знаете всички неща”¹⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Отбележете важността на молитвата в изживяването на Джозеф Смит и тримата очевидци на Книгата на Мормон (стр. 133–135). Как молитвата е повлияла на собствените ви изживявания с Книгата на Мормон? Какви други страни на живота ви са повлияни от молитвата?
- Какви са мислите ви, като четете абзаца в края на стр. 135? Като размишлявате над това заявление, обмислете какво бихте могли да направите да подобрите начина, по който се „обръщате към Създателя (си)”.
- Защо не можем да разчитаме само на откровения от миналото? (За някои примери вж. стр. 136–138). Защо ни е нужно продължаващо лично откровение?
- Преговорете раздела, започващ на стр. 138. Открийте ученията на Пророка относно това *кога* следва да се молим и *за какво*. Как тези учения могат да ви помогнат във вашите лични молитви? Как могат те да помогнат на семействата в техните семейни молитви?

- Разучете ученията на Пророка на стр. 139–140 за това *как* следва да се молим. Каква е стойността на това да използваме „ясен и естествен“ език, когато се молим? Как това, че живеем праведно ни дава увереност да пристъпим в молитва към нашия Небесен Отец? Какво ви е помогнало да получите свидетелство, че Бог чува молитвите и им отговаря?
- Прочетете третия цял абзац на стр. 140. Кога сте имали полза от това, че сте забелязали „първото внушение“ на Духа да ви подтиква? Как можем да се научим незабавно да разпознаваме нашепванията на Духа, когато те идват?

Свързани с темата стихове: 1 Царете 19:11–12; Яков 1:5–6; Еламан 5:30; 3 Нефи 18:18–21; У. и З. 6:22–23; 8:2–3; 88:63–65

Бележки

1. *History of the Church*, 1:52–53; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 23, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 1:54; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 24–25, архиви на Църквата.
3. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, ръкопис от 1844–1845 г., кн. 8, стр. 11, архиви на Църквата.
4. Дениъл Тейлър, в “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 фев. 1892 г., стр. 127.
5. Писмо от Джозеф Смит до неговия чичо Сайлъс Смит, 26 септ. 1833 г., Къртлгънд, Охайо; в Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1845, ръкопис, стр. 229–232, архиви на Църквата.
6. Сара Грейнджър Кимбъл, в “R. S. Report”, *Woman’s Exponent*, 15 авг. 1892 г., стр. 30.
7. *History of the Church*, 5:31; из „Дара на Светия Дух“, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 825; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
8. “To the Saints of God”, уводна статия в *Times and Seasons*, 15 окт. 1842 г., стр. 952; пунктуация осъвременена; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
9. *History of the Church*, 5:127–128; разделяне на абзаци променено; из дневника на Джозеф Смит, 23 авг. 1842 г., край Наву, Илинойс; тази записка неправилно е датирана 22 авг. 1842 г., в *History of the Church*.
10. Писмо от Джозеф Смит и Джон Уитмър до светиите в Колсвил, Ню Йорк, 20 авг. 1830 г., Хармони, Пенсилвания; в Нюъл Найт, *Autobiography and Journal*, ок. 1846–1847 г., стр. 129, архиви на Църквата.
11. Изявление, написано от Джозеф Смит през фев. 1840 г. във Филаделфия, Пенсилвания; оригиналът е частна собственост.
12. *History of the Church*, 6:303; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уйлям Клейтън.
13. Хенри У. Биглър, в “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1 март 1892 г., стр. 151–152.

14. Беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз, в Уилард Ричардз, *Rocket Companion*, стр. 75, 78–79, архиви на Църквата.
15. Писмо от Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвор Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 54.
16. *History of the Church*, 3:381; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
17. *History of the Church*, 6:307–308; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън.
18. *History of the Church*, 6:58; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 15 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
19. Джон Тейлър, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 ян. 1878 г., стр. 1.

В късното лято на 1829 г. Джозеф Смит, Мартин Харис и още неколцина души се събират с печатаря на Книгата на Мормон, Егбърт Б. Грандин, за да прегледат коректурата на заглавната страница на Книгата на Мормон, първата страница, която ще бъде отпечатана.

Организацията и съдбата на истинската и жива Църква

„Вие не знаете повече относно бъдещето на тази Църква и царство от едно бебе в скута на майка му. Вие не го разбирате... Тази Църква ще расте, докато изпълни Северна и Южна Америка – тя ще изпълни света”.

Из живота на Джозеф Смит

През юни 1829 г. Пророкът Джозеф Смит завършва превода на Книгата на Мормон. „С приближаването края на нашия превод”, разказва Пророкът, „ние отидохме в Палмира, окръг Уейн, Ню Йорк, осигурихме авторските права и се споразумяхме с г-н Егбърт Б. Грандин да отпечата 5 000 броя за сумата от три хиляди долара”¹. Егбърт Б. Грандин е млад човек, година по-млад от Джозеф Смит, който притежава печатница в Палмира. Той тъкмо е купил нова преса с технология, правеща процеса на печатане значително по-бърз. Забележително е, че Пророкът съумява да намери в земеделския гр. Палмира печатар, способен да отпечата тъй много бройки от голям том като Книгата на Мормон. Тъй като отпечатването на Книгата на Мормон е голям и скъп проект, Мартин Харис ипотекира фермата си на г-н Грандин, за да осигури плащането на разходите по печата.

В късното лято на 1829 г. Джозеф Смит, Мартин Харис и още неколцина души се събират в печатницата да прегледат коректурата на заглавната страница на Книгата на Мормон, първата страница от книгата, която ще бъде отпечатана. Когато Пророкът казва, че е доволен от вида на страницата, отпечатването почва толкова бързо, колкото е възможно. Работата отнема около 7 месеца и екземплярите от Книгата

на Мормон са на разположение на обществеността на 26 март 1830 г.

Сега, когато работата по превода и издаването на Книгата на Мормон е завършена, Джозеф Смит продължава с организирането на Църквата. В откровението, което сега се намира в раздел 20 на Учение и Завети, Господ открива на Пророка „точният ден, в който, според Неговата воля и заповед, ние следва да пристъпим още веднъж към организиране на Неговата Църква на земята”². Определеният ден е 6 април 1830 г.

„Ние ... сторихме знайно на нашите братя”, казва Пророкът, „че сме получили заповед да организираме Църквата и съответно се срещнахме с тази цел в дома на г-н Питър Уитмър-старши (като бяхме шестима), във вторник, шестият ден на април, година Господна хиляда осемстотин и тридесета”³. Около 60 души се струпват в дома на Уитмър във Файет, Ню Йорк, като изпълват докрай неговите 2 стаи. Шестима от присъстващите мъже са определени за основатели на новата Църква, за да бъде изпълнен законът на Ню Йорк – Пророкът Джозеф Смит, Оливър Каудъри, Хайръм Смит, Питър Уитмър-младши, Самюел Смит и Дейвид Уитмър⁴.

Макар в началото Църквата да е много малка, Джозеф Смит има пророчески усет за нейната велика съдба. Уилфърд Уудръф си спомня, че по време на събрание на свещеничеството в Къртлънд, Охайо, през април 1834 г. Пророкът се опитал да помогне на братята да разберат бъдещото състояние на царството Божие на земята:

„Пророкът призова всички носители на свещеничеството, да се съберат в малката дървена къщичка от трупи на училището там. Това бе малка къщичка, може би около 4,25 кв. м. Но тя побра цялото свещеничеството на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, което бе тогава в гр. Къртлънд... Когато се събрахме заедно, Пророкът призова старейшините на Израил заедно с него да дадат свидетелство за това дело... Когато свършиха, пророкът заяви, „Братя, бях много назидан и поучен от свидетелствата ви тук

тази вечер, но искам да ви кажа пред Господа, че не знаете повече относно бъдещето на тази Църква и царство от едно бебе в скута на майка му. Вие не го разбирате”. Бях доста изненадан. Той каза, „Тази вечер тук виждате само шепа свещеници, но тази Църква ще изпълни Северна и Южна Америка – тя ще изпълни света”⁵.

Ученията на Джозеф Смит

Истинската Църква на Исус Христос е организирана от Джозеф Смит в диспенсацията на пълнотата на времената.

Джозеф Смит съобщава за събитията на събранието за организиране на Църквата, проведено на 6 април 1830 г: „След като открихме събранието с тържествена молитва към нашия Небесен Отец, продължихме според предишната заповед да призоваваме своите братя да узнаем дали ни приемат като свои учители в делата на царството Божие и дали са съгласни, че следва да пристъпим и да бъдем организирани като Църква, според горната заповед, която бяхме получили. На тези няколко предложения те дадоха съгласието си с единодушен вот.

После аз положих ръцете си върху Оливър Каудъри и го ръкоположих за старейшина на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, след което той също ме ръкоположи за старейшина на упоменатата Църква. После взехме хляб, благословихме го и го разчупихме с тях; също и вино, благословихме го и го изпихме с тях. После положихме ръцете си върху всеки отделен член, който присъстваше там, та да може той да получи дара на Светия Дух и да бъде потвърден за член на Църквата на Христа. Светият Дух се изля над нас в най-голяма степен – някои пророкуваха, докато всички славехме Господа и се радвахме извънмерно...

Ние продължихме да извикваме и да ръкополагаме някои от другите братя в различни санове на свещеничеството, според както ни изявяваше Духът, и след време на щастие, прекарано в даване на свидетелства и лично усещане на

силите и благословиите на Светия Дух, даден ни чрез Божи-ята благодат, се разотидохме с приятното знание, че сега сме членове, признати от Бог, на Църквата на Исус Христос, организирана в съответствие със заповедите и откровенията, дадени ни от Него в тези последни дни, както и според реда на Църквата, както е записано в Новия завет”⁶.

На първата обща конференция на Църквата, проведена във Файет, Ню Йорк, на 8 юни 1830 г., е отслужено причастието, няколко души са потвърдени за членове на Църквата, други са ръкоположени в свещенически санове и Светият Дух се излива над светиите. Пророкът Джозеф Смит отбелязва: „Сцени, подобни на тези, трябваше да вдъхновят сърцата ни с неизразима радост и да ни изпълнят със страхопочитание и благоговение към онова Всемогъщо Същество, по Чиято благодат бяхме призовани да способваме да се осъществи за чедата човешки радостта от такива славни благословии, каквито се изляха над нас в онзи момент. Да се окажем включени в напълно същия ред на събития както и светите апостоли от древността, да си дадем сметка за важността и тържествеността на подобни дела и да сме свидетели и да усещаме със собствените си сетива подобни славни проявления на силите на свещеничеството, даровете и благословиите на Светия Дух и добротата и благоволенieto на един милостив Бог, като се покоряваме на вечното Евангелие на нашия Господ Исус Христос, всичко това съчетано създаваше у нас чувства на възхитителна благодарност и ни вдъхнови с нов жар и енергия в делото на истината”⁷.

Христовата Църква е организирана според реда Божий.

„Христос бил глава на Църквата, основният крайтъгълен камък, духовната скала, върху която е изградена Църквата, и портите на пъкълa не ще надделаят над нея (вж. Матей 16:18; Ефесяните 2:20). Той изградил царството, избрал апостоли и ги ръкоположил в Мелхиседековото свещеничество, давайки им власт да отслужват евангелските обреди”⁸.

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни официално е организирана от Пророка Джозеф Смит на 6 април 1830 г. в дома на Питър Уитмър-старши във Файет, Ню Йорк. Църквата на светиите от последните дни е организирана по същия начин, както Църквата по времето на Спасителя, с „апостоли, пророци, пастири, учители, благовестители и тъй нататък“.

„Христос... дал едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители” (вж. Ефесяните 4:11). И как биват избирани апостолите, пророците, пастирите, учителите и благовестителите? Чрез пророчество (откровение) и чрез полагање на ръце, чрез божествено общение и по божествено назначен обред, чрез посредничество на свещеничеството, организирано според реда Божий, по божествено предписание”⁹.

„(Книгата на Мормон) ни казва, че нашият Спасител се явил на този (американския) континент след Своето възкресение; че Той установил тук Евангелието в неговата пълнота, богатство и сила, и благословия; че те имали апостоли, пророци, пастири, учители и благовестители, същият ред, същото свещеничество, същите обреди, надарявания, власт и благословии, на които се радвали и на източния континент”¹⁰.

„Благовестителят е патриарх... Навсякъде по земята, където Църквата на Христос бъде установена, ще трябва да има патриарх за благо на потомците на светиите, както е било с Яков, когато дал своята патриархална благословия на синовете си”¹¹.

Символът на вратата 1:6: „Ние вярваме в същата организация, която е съществувала в Първоначалната Църква, а именно: апостоли, пророци, пастири, учители, благовестители и тъй нататък”¹².

**Църквата се води от Първото Президентство,
Кворума на дванадесетте апостоли и кворумите
на Седемдесетте.**

„Аз твърдо вярвам в пророците и апостолите, с Исус Христос като основния крайъгълен камък, и говоря като човек, който измежду тях има власт, а не като книжниците”¹³.

„Президентите или (Първото) Президентство са над Църквата, и откровенията за промисъла и волята на Бог за Църквата трябва да идват чрез Президентството. Такъв е редът в небесата и силата и привилегиата на (Мелхиседекото) свещеничество”¹⁴.

„Какво значение е придадено на призоваванията на тези дванадесет апостоли, което е различно от останалите призовавания и служби в Църквата?... Те са дванадесетте апостоли, призовани в пътуващия висш съвет, които трябва да председателстват над църквите на светиите... Те трябва да държат ключовете на това служение, да отключват врата на царството небесно на всички народи и да проповядват Евангели-

ето на всяко създание. Това е властта, силата и добродетелта на тяхното апостолство”¹⁵.

Орсън Прат, който служел в Кворума на дванадесетте апостоли, съобщава: „Господ ... заповядал да бъде организиран Кворумът на дванадесетте апостоли, чиято работа е да проповядва Евангелието на народите, първо на езичниците и след това на юдеите. Свещеничеството било призовано заедно след изграждането на храма Къртлгънд и, говорейки за дванадесетте апостоли, Пророкът Джозеф казва, че те са получили апостолството с цялата власт, принадлежаща на същото, също като древните апостоли”¹⁶.

Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата, съобщава: „Джозеф призовал дванадесет апостоли. Кои били те? Господ му казал: „Дванадесетте са тези, които ще пожелаят да вземат върху си името Ми с цялостно намерение в сърцето. И ако те пожелаят да вземат върху си името Ми с цялостно намерение в сърцето, те са призовани да отидат по целия свят да проповядват евангелието Ми на всяко създание” (У. и З. 18:27–28)... Когато Пророкът Джозеф организирал Кворума на дванадесетте апостоли, той им проповядвал принципа на единство. Дал им да разберат, че трябва да са едно сърце и един ум и трябва да вземат върху си името напълно името Христово; че ако Бог им заповяда да свършат нещо, те трябва да идат и да го свършат”¹⁷.

„Седемдесетниците трябва да основат пътуващи кворуми, да идат по цялата земя, навсякъде където ги призоват Дванадесетте апостоли”¹⁸.

„Седемдесетниците не са призовани да прислужват на трапези (вж. Деянията 6:1–2), ... а да проповядват Евангелието и да изграждат (църквите), и да поставят други, които не принадлежат към тези кворуми, да председателстват над (църквите), които са висши свещеници. Дванадесетте са също ... да занесат ключовете на царството на всички народи и да им отключат вратите на Евангелието, и да призоват седемдесетниците да служат под тяхно ръководство и те самите да им служат”¹⁹.

Макар нечестивите сили могат да се опитват да унищожат Църквата, „ничия нечестива ръка не може да спре напредъка на делото”.

„От организирането на Църквата на Христа, ... на 6 април 1830 г. ние имаме задоволството да сме свидетели на разпространението на истината в различни части на нашата земя, въпреки че нейните врагове проявяват непрестанно усърдие да спрат развитието ѝ и да попречат на напредъка ѝ; макар злонамерени и заговорнически хора да се обединяваха да унищожат невинните, ... при все това славното Евангелие в неговата пълнота се разпространява и всеки ден печели обрънати във вярата; и нашата молитва към Бог е това да може да продължава и тези, които се присъединяват, да могат да получат вечно спасение”²⁰.

„Знамето на истината е издигнато; ничия нечестива ръка не може да спре напредъка на делото; гоненията може да се усилват, тълпите може да се обединяват, може да се събират армии, клевети може да (ни) позорят, но истината за Бог ще върви напред смело, величаво и независимо, докато проникне на всеки континент, посети всяка област, премине през всяка страна и прозвучи във всяко ухо, докато целите на Бог бъдат постигнати и великият Иехова каже, че делото е свършено”²¹.

„И пак друга притча, предложена им (от Спасителя), съдържа алюзия за царството, което следва да бъде установено точно преди или по време на жътвата, гласи следното, „Небесното царство прилича на синапово зърно, което човек взе и го пося на нивата си; което наистина е по-малко от всичките семена, но когато порасте, е по-голямо от злаковете и става дърво, така щото небесните птици дохождат и се подслоняват по клончетата му” (Матей 13:31–32). Сега ние можем да видим ясно, че този образ е даден да представи Църквата, така както тя ще се появи в последните дни. Ето, царството небесно е сравнено с него. Сега, на какво прилича той?

Нека вземем Книгата на Мормон, която един човек взел и скрил на нивата си, опазвайки я чрез своята вяра, за да се

появи тя в последните дни или в подходящото време; нека видим появата ѝ от земята, която наистина може да се счита за най-малкото от всички семена, но ето я да се разклонява, да, именно да се издига с високи клони и богоподобно величие, докато, като синаповото зърно, стане по-голямо от всички злакове. И наистина, тя изниква и се показва от земята, и правда наднича от небето надолу към земята (вж. Псалми 85:11; Моисей 7:62), и Бог праща долу Своите сили, дарове и ангели да се подслонят по клоните ѝ.

Царството небесно е като синапово зърно. Ето, прочее, не е ли царството Божие, което издига глава в последните дни във величието на Своя Бог, тъкмо Църквата на светиите от последните дни, подобно на непрстъпна, непоклатима канапа посред велика водна бездна, изложена на бурите и вихрушките на Сатана, която досега стои непоклатимо и смело посреща гигантските вълни на противопоставянето, предизвикани от вилнеещите въртопи на потъващи кораби, които с бурна пяна са се разбивали и още се разбиват върху величествения склон, тласкани напред с удвоена ярост от врага на праведността?”²²

Като част от молитвата му при освещаване на храма Къртлънд, записана по-късно в Учение и Завети 109:72–76, пророкът Джозеф Смит казва: „Спомни Си за цялата Твоя църква, о, Господи, с всичките нейни семейства и всичките им близки роднини, с всичките техни болни и нещастни, с всичките бедни и кротки на земята, тъй че царството, което Ти си установил неръкотворно, да може да стане една огромна планина и да изпълни цялата земя; тъй че църквата Ти да може да се появи от пустошта на мрака и да засияе – красива като луната, ясна като слънцето и страшна като войска със знамена, и да бъде украсена като невеста за него ден, в който Ти ще разбулиш небесата и ще сториш планините да потекат от присъствието Ти и долините да бъдат издигнати, и неравните места да станат гладки, та славата Ти да може да изпълни земята; и когато тръбата затръби за мъртвите, ние да можем да бъдем грабнати в облака, за да Те посрещнем, та да можем винаги да бъдем с Господ, тъй че одеждите ни да

са чисти, та да можем да се облечем с дрехи на праведност, с палмови клонки в ръцете ни и венци на слава на главите ни, и да пожънем вечна радост за всичките наши страдания”²³.

**Всеки от нас има отговорността да укрепва
Църквата и да върши своята част от изграждането
на царството Божие.**

„Божие дело е едно общо дело, в което всички светии са еднакво заинтересувани, защото всички сме части на едно общо тяло и всички носим от същия Дух, и сме кръстени с едно кръщение и по същия начин имаме една и съща славна надежда. Напредъкът на Божието дело и изграждането на Сион е толкова работа на даден човек, колкото и на всеки друг. Единствената разлика е, че един е призван да изпълнява едно задължение, а друг друго; „но ако една част страда, всички части страдат с нея, или ако една част се слави, всичките части се радват заедно с нея, и окоето не може да рече на ухото, Не ми трябваш, нито главата на ногата, Не сте ми потребни; разделението на лагери, личните интереси, специалните планове и намерения следва да бъдат погълнати в една обща кауза в интерес на цялото (вж. 1 Коринтяните 12:21, 26)”²⁴.

„Братя и сестри, бъдете верни, бъдете усърдни, борете се искрено за вярата, която бе предадена на светиите (вж. Юдово 1:3); нека всеки мъж, жена и дете си даде сметка за важността на делото и действа така, сякаш успехът зависи единствено от неговото усилие; нека всички изпитват заинтересованост от него и после да вземат пред вид, че живеят във време, очакването на което е вълнувало царе, пророци и праведни хора отпреди хилядолетия – перспективата за което е вдъхновявала най-милите им трели, най-възвишени песни и ги е карала да произнасят такива възторжени речи, както са записани в Писанията; и скоро ние ще трябва да възкликнем на езика на вдъхновението –

„Господ е възвърнал Сион, Господ е изкупил
народа Си, Израил (У. и З. 84:99)”²⁵.

„Напредъкът на Божието дело и изграждането на Сион е толкова работа на даден човек, колкото и на всеки друг. Единствената разлика е, че един е призван да изпълнява едно задължение, а друг друго”.

Според спомените на Уилфърд Уудръф, Джозеф Смит прави следното заявление пред членове от Дванадесетте, които заминават на мисия във Великобритания през 1839 г.: „Без значение какво ви сполети, превийте рамо и го понесете, и винаги подкрепяйте и защитавайте интересите на Църквата и царството Божие”²⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Представете си какво би било да присъствате на събранието на свещеничеството, описано на стр. 146. Как мислите че бихте се чувствали, ако бяхте чули пророчеството на Джозеф Смит, че един ден Църквата ще изпълни света? Какви са вашите мисли и чувства, когато сега гледате назад към това пророчество?

- Прегледайте страници 147–148, като отбележете какви действия били предприети по организиране на Църквата и първата обща конференция. Джозеф Смит казва, „Сцени, подобни на тези, трябваше да вдъхновят сърцата ни с неизразима радост и да ни изпълнят със страхопочитание и благоговение към (Бог)” (стр. 148). Кога сте изпитвали описаните от Джозеф Смит чувства?
- Преговорете ученията на Джозеф Смит относно Църквата по времето на Исус и във времената на Книгата на Мормон (стр. 148–150). Как Църквата следва същия модел днес?
- Защо мислите, че се нуждаем от ръководители, които да председателстват над световната Църква? (За някои примери вж. стр. 151–152). Как сте били благословени чрез службата на Първото Президентство, Кворума на дванадесетте апостоли, кворумите на Седемдесетте и Председателстващото Епископство?
- Какви са вашите мисли и чувства, като четете за пророчествата на Джозеф Смит за съдбата на Църквата? (Вж. стр. 152–154). По какви начини можем да участваме в това дело? (За някои примери вж. стр. 154–155).
- Джозеф Смит учи, „нека всеки мъж, жена и дете си даде сметка за важността на делото и действа така, сякаш успехът зависи единствено от неговото усилие” (стр. 154). Мислете за конкретни начини, по които са приложите този съвет в живота си.
- Ако някой попита защо сте член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, какво бихте отговорили?

Свързани с темата стихове: Даниил 2:31–45; Мосия 18:17–29; У. и З. 20:1–4; 65:1–6; 115:4–5

Бележки

1. *History of the Church*, 1:71; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 34, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.

2. *History of the Church*, 1:64; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 29, архиви на Църквата.

3. *History of the Church*, 1:75–77; из

- книга А-1, стр. 37, архиви на Църквата.
4. Законът на Ню Йорк изисква 3 до 9 души за организиране или провеждане на църковна дейност. Пророкът избрал да изпълва 6 души.
  5. Уилфърд Уудрф, в доклад на конференцията, апр. 1898 г., стр. 57; пунктуация и главни букви осъвременени.
  6. *History of the Church*, 1:77–79; разделяне на абзаци променено; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 37–38, архиви на Църквата.
  7. *History of the Church*, 1:85–86; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 42, архиви на Църквата.
  8. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 23 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; Joseph Smith, Collection, обръщението, 23 юли 1843 г., архиви на Църквата.
  9. *History of the Church*, 4:574; из “Try the Spirits”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 апр. 1842 г., стр. 744–745; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
  10. *History of the Church*, 4:538; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 707–708.
  11. *History of the Church*, 3:381; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
  12. Символът на вратата 1:6.
  13. Писмо от Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 53; пунктуация и главни букви осъвременени.
  14. *History of the Church*, 2:477; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртлвнд, Охайо; публикувано в *Messenger and Advocate*, апр. 1837 г., стр. 487.
  15. *History of the Church*, 2:200; разделяне на абзаци променено; из протоколи от събрание на Църквата, проведено на 27 фев. 1835 г. в Къртлвнд, Охайо; съобщено от Оливър Каудъри.
  16. Орсън Праг, *Millennial Star*, 10 ноем. 1869 г., стр. 732.
  17. Уилфърд Уудрф, *Deseret Weekly*, 30 авг. 1890 г. стр. 306; главни букви осъвременени.
  18. *History of the Church*, 2:202; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, стр. 577, архиви на Църквата.
  19. *History of the Church*, 2:431–432; из напътствия, далени от Джозеф Смит на 30 март 1836 г. в Къртлвнд, Охайо.
  20. *History of the Church*, 2:22; из „Старейшините на Църквата в Къртлвнд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, апр. 1834 г., стр. 152.
  21. *History of the Church*, 4:540; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 709.
  22. *History of the Church*, 2:268; последната дума в скоби е по оригинала; пунктуация, главни букви и граматика осъвременени; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, дек. 1835 г., Къртлвнд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, дек. 1835 г., стр. 227.
  23. Учение и Завети 109:72–76; молитва, отправена от Джозеф Смит на 27 март 1836 г. на освещаването на храма Къртлвнд Охайо.
  24. *History of the Church*, 4:609; из “The Temple”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 2 май 1842 г., стр. 776; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
  25. *History of the Church*, 4:214; из доклад на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство, 4 окт. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 188.
  26. Цитирано от Уилфърд Уудрф, *Deseret News: Semi-Weekly*, 20 март 1883 г., стр. 1.

Независимо дали проповядва на хората около себе си или праща мисионери по света, Пророкът Джозеф Смит обича мисионерската работа.

Оповестявайки благовестието на целия свят

„Душите са тѣй скѣпи в очите на Бог, както винаги са били; и старейшините (са)... за да убеждават и канят всички люде навсякъде да се покаят, та да могат да станат наследници на спасение”.

Из живота на Джозеф Смит

След като Църквата е организирана на 6 април 1830 г., Джозеф Смит продължава да оповестява евангелското благовестие. През април той пътува до Колсвил, Ню Йорк, за да посети своя приятел Джозеф Найт-старши, който със семейството си се интересува от Евангелието. Пророкът провежда събрания в района и „мнозина почнаха да се молят горещо на Всемогѣщия Бог да им даде мъдрост да разберат истината”¹. Около 2 месеца по-късно при второто си посещение в Колсвил Пророкът открива, че известен брой хора, които са чули Евангелието, сега желаят да се кръстят. За тези нови обърнати приемането на Евангелието иска вяра и кураж, както е записал Пророкът:

„Определихме събрание за Господния ден и след обяд в събота издигнахме бент в един поток наблизно, за нуждите на онези, които щяха да изпълнят обряда на кръщението; но през нощта се събрала една тѣлна и срутила бента ни, което ни попречи да изпълним кръщенията в неделя... Рано в понеделник сутринта бяхме нашрек и преди враговете ни да да разберат за нашите действия, бяхме поправили бента, след което 13 души (бяха) кръстени от Оливър Каудъри, именно: Ема Смит; Езекая Пек и съпругата му; Джозеф Найт-старши и съпругата му; Уйлям Стрингъм и съпругата му; Джозеф

Найт-младши; Аарон Кълвър и съпругата му; Леви (Хол); Поли Найт и Джулия Стрингъм”².

Същата есен Господ открива на Джозеф Смит, че Оливър Каудъри, Питър Уитмър-младши, Парли П. Прат и Зеба Питърсън трябва да „отид(ат) сред ламанитите и (да им) проповядв (ат Неговото) евангелие” (У. и З. 28:8; 30:5–6; 32:1–3). Тези мисионери изминават около 2 400 км, като за кратко проповядват сред различни индиански племена, включително зенека в Ню Йорк, уаяндотс в Охайо и делауър и шауни на индианските земи. Обаче най-големият успех на мисионерите идва, когато спират в района на Къртлгънд, Охайо. Там те кръщават около 130 обърнати, главно измежду конгрегацията на реформираните баптисти на Сидни Ригдън, откривайки по този начин мястото, където ще се съберат стотици членове на Църквата през следващата година. Мисионерите също обръщат и някои от заселниците на окръг Джаксън, Мисури, където по-късно ще бъде основан гр. Сион.

Независимо дали проповядва на хората около себе си или праща мисионери по света, Пророкът Джозеф Смит обича мисионерската работа. Старейшина Парли П. Прат е записал следното изживяване, станало през 1839 г.: „Докато бяхме заедно с брат Джозеф във Филадельфия (Пенсилвания), една много голяма църковна конгрегация отвори врати за негова проповед, като около три хиляди души се събраха да го чуят. Брат Ригдън говори първи, като се спря на Евангелието, подкрепяйки своето учение с Библията. Когато той свърши, брат Джозеф се изправи като лъв, готов да изреве; и бидейки изпълнен от Светия Дух, говори с голяма сила, давайки свидетелство за виденията, на които бил свидетел, и служението на ангели, което получил, и как намерил плочите на Книгата на Мормон и ги превел чрез дара и силата Божии. Той започна, като каза, че „дори ако никой друг нямал смелостта да свидетелства за толкова славно послание от небето и за намирането на толкова славен летопис, той чувствал необходимост да направи това за доброто на хората и да остави останалото в Божии ръце”.

Цялото събрание бе удивено, сякаш наелектризирано и обзето от усещането за истината и силата, с които той говори, и за чудесата, за които разказваше. Направено бе трайно впечатление, много души бяха събрани в стадото. И аз давам свидетелство, че той чрез пълното си с вяра силно свидетелство пречисти одеждите си от кръвта на всички човечи. Във Филадельфия и околните райони бяха кръстени много хора”³.

Ученията на Джозеф Смит

Понеже светът е в духовен мрак, трябва да сме усърдни в проповядване на Евангелието.

През 1834 г. Джозеф Смит и други старейшини на Църквата в Къртлвуд изпращат следното писмо до братята в други области: „Макар съобщенията ни до вас може да са чести, вярваме, че биват приемани от вас с братски чувства и ще позволите дума на увещание от нас, недостойните ви братя, да заеме място в сърцата ви, като виждате значителната степен на силата и господството на княза на мрака и си давате сметка колко многобройни са онези, които се тълпят по пътя към смъртта без дори да са надали ухо за ободряващи звук на Евангелието на нашия Господ Исус Христос.

Обмислете за момент, братя, изпълнението на словата на пророка, защото виждаме, как тъмнината покрива земята и непрогледен мрак изпълва умовете на обитателите ѝ (вж. Исаия 60:2), и престъпления от всякакъв вид се ширят сред човечите; пороци с огромни размери биват практикувани; подрастващото поколение расте в гордост и високомерие; възрастните губят всякакво чувство за съзнателност и като че ли пъдят мисълта за деня на възмездието; невъздържаност, неморалност, излишество, гордост, слепота на сърцето, идолопоклонничество, липса на семейна обич, любов към материалното, равнодушие към нещата от вечността все повече се ширят сред онези, които проповядват вяра в небесната религия, и в резултат на същото се шири неверие; хората се отдават на деяния от най-отвратителен вид и

постъпки най-нечестиви, като богохулстват, мамят, съсипват репутацията на ближните си, крадат, грабят, убиват, поддържат греха и се опълчват на истината, изоставят небесния завет и отричат вярата на Исус – и посред всичко това бързо се приближава денят Господен, когато никоой освен людете, облекли сватбени одежди, не ще бъде допуснат да яде и пие в присъствието на Младоженеца, Княза на мира!

Белязани с истинността на тези факти, какви може да са чувствата на онези, които са получили от небесния дар и са вкусили от доброто слово Божие и силите на бъдния свят? (вж. Евреите 6:4–5). Кой освен онези, които виждат ужасната бездна, над която стои човешкият свят в това поколение, може да работи в Господното лозе без да почувства плачевното състояние на света? Кой освен онези, които надлежно са мислили над благоволенieto на Отца на нашите духове за това, че е предоставил жертва за Своите творения – план на изкупление, сила на единение, една схема за спасение, имаща своите велики цели – довеждането на човеците отново в присъствието на Царя на небесата, увенчаването им със селестинална слава и превръщането им в наследници със Сина на онова наследство, що е нетленно, неоскверняемо и не повяхва (вж. 1 Петрово 1:4) – кой освен тях може да си даде сметка за важността на това да се ходи в съвършенство пред всички люде и за усърдието да се призовават всички да приемат от тези благословии? Колко неописуемо славни са тези неща за човешкия род! Наистина те могат да бъдат считани за благовестия с голяма радост за всички люде, и също благовестия, които трябва да изпълнят земята и да ободрят сърцето на всекиго, когато прозвучат в ушите му”⁴.

„Погубващият ангел ще почне да изтребва обитателите на земята преди Божиите служители да са отишли при всички нации на езичници с глас на предупреждение и както е казал пророкът, „само слухът за нея да чуе някой, ще се изплаши,, (вж. Исаия 28:19). Говоря така, защото изпитвам съчувствие към моите ближни; правя го в името на Господ, бидейки подтикван от Светия Дух. О, ако можех да ги изтръгна от въртопа на окаяността, в която ги виждам сами да се хвърлят чрез сво-

Пророкът Джозеф Смит увещава светиите да призват всички хора да приемат благословиите на Евангелието. „Колко неописуемо славни са тези неща за човекия род!“

ите грехове; ако ми бъдеше позволено чрез моя глас на предупреждение да стана оръдие, което да ги доведе до искрено покаяние, та да могат те да имат вяра да устоят в злия ден!”⁵

„Нека Бог ни позволи да изпълняваме своите обети и завети един към друг, в пълна вяност и праведност пред Него, та влиянието ни да може да се усети сред народите по земята с могъща сила, тъкмо да разцепим надве царствата на мрака, и да тържествуваме над свещеническото лукавство и духовно нечестие по високите места, и да разбием на парчета всички царства, които се противопоставят на царството Христово, и да разгърнем светлината и истината на вечното Евангелие от Двуречието до края на земята”⁶.

Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата, си спомня следните слова на Пророка Джозеф Смит: „Светът е потънал в мрак. Грях и нечестие го заливат както водите покриват голямата бездна. В голяма степен дяволът управлява над света. Светът ще воюва с вас, също и дяволът, и земята, и пъкълът. Но... вие трябва да проповядвате Евангелието, да вършите своя дълг и Господ ще стои до вас. Светът и пъкълът няма да надделеят срещу вас”⁷.

**Наш дълг е да каним всички хора да се покаят,
да бъдат кръстени и да получат Светия Дух,
и да станат наследници на спасение.**

„Вярваме, че това е нашия дълг – да проповядваме на цялото човечество учението за покаянието, което ще се опитаме да покажем със следните цитати:

„Тогава им отвори ума, за да разберат писанията. И рече им: Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите в третия ден, и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи, като се започне от Ерусалим” (Лука 24:45–47).

От това научаваме, че за Христа е било нужно да страда и да бъде разпнат, и да възкръсне отново на третия ден, със специалната цел покаянието и опрощението на греховете да бъдат проповядвани на всички народи.

„А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Светия Дух. Защото на вас е обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при Себе Си” (Деяния 2:38–39).

Чрез това ние научаваме, че обещанието на Светия Дух е дадено на всички, на които ще бъде проповядвано учението за покаянието, ще рече на всичките народи... Ето защо ние вярваме в проповядването на учението за покаянието на целия свят, млади и стари, богати и бедни, свободни и роби”⁸.

„Душите са тъй скъпи в очите на Бог, както винаги са били; и старейшините никога не са били призовани да водят някого надолу към пъкъла, но за да убеждават и канят всички люде навсякъде да се покаят, та да могат да станат наследници на спасение. Това е желателната година Господна: да освободя поробените, та да могат те да пеят осанна (вж. Исаия 61:1–2)”⁹.

„Следва да бъде задължение на старейшините да отстояват смело делото Христово и да предупреждават (людетe) с единно съгласие да се покаят и да бъдат кръстени за опрощение на греховете, и за приемане на Светия Дух”¹⁰.

„Ще продължавам да ви казвам онова, което Господ изисква от всички люде, високопоставени и не, богати или не, мъже и жени, служители и народ, проповядващи религия или не, така че да могат да се радват на Светия Дух Божий в пълнота и да избегнат възмездията на Бога, които са почти готови да се изсипят върху народите на земята. Покайте се за всичките си грехове и бъдете кръстени във вода за опрощение на същите, в името на Отца и на Сина и на Светия Дух, и получите обредите на полагане на ръце от човек, който е ръкоположен и запечатан с тази власт, та да можете да получите Светия Дух Божий; и това е според Светите писания и книгата на Мормон, и е единствения начин човек да може да влезе в селестиалното царство. Тези са изискванията на новия завет или първите принципи на Евангелието Христово”¹¹.

„От всички люде се изисква да имат вяра в Господ Исус Христос, да се покаят за всичките си грехове и да бъдат кръстени (от някой с власт) в името на Исус Христос за опрощение на греховете, и върху тях да бъдат положени ръце за дара на Светия Дух, за да станат те членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни”¹².

**Служители на Господ вървят по света да намерят
онези, които желаят да приемат Евангелието
на Исус Христос.**

„Изпратете някой в Централна Америка и по цяла Латинска Америка; и не оставяйте и ъгълче по земята без мисия”¹³.

„Ние не искаме от никого да захвърли настрана каквото и да е добро нещо, което те имат; искаме само да дойдат и да получат още. Какво ще стане, ако целият свят прегърне това Евангелие? Тогава щяха да видят с очите си и Божиите благословии щяха да се излеят върху хората, което е желанието на цялата ми душа”¹⁴.

„Хиляди, които са чули Евангелието, са му станали покорни и се радват на даровете и благословиите му. Предразсъдъкът и злините, които го съпътстват, отстъпват пред силата на истината, чиито целебни лъчи проникват сред далечните народи... Бе време, когато ни гледаха като измам-

ници, а за „мормонството“ се смяташе, че скоро ще премине, ще се провали и ще бъде забравено. Но дните, когато на това се гледаше като на нещо мимолетно или като на мехурче върху вълна отминаха и то сега навлиза здраво в сърцата и душите на всички хора с ум достатъчно благороден да отхвърлят настрана предразсъдъка, на който са били учени, и да обмислят въпроса прямо и честно”¹⁵.

„Някои от Дванадесетте и други вече тръгнаха за Европа (през септември 1839 г.) и ние очакваме останалите от тази мисия да тръгнат след няколко дни... Делото Господно се разгръща по изключително задоволителен начин и в тази, и в старата страна. В Англия напоследък стотици се вляха в нашите редове, и тъкмо тъй и трябва да бъде, понеже „Ефрем, той се смеси с племената” (Осия 7:8). И Спасителят е казал, „Моите овце слушат гласа Ми” (Иоана 10:27); и също, „Който слуша вас, Мене слуша” (Лука 10:16); и „Ето, аз ще ги доведа от северната земя, И ще ги събера от краищата на света” (Еремия 31:8). И също както Иоан чул гласа да казва, „Излезте от нея, люде Мои” (Откровението 18:4), тъкмо тъй всичко трябва да се изпълни, та Господният народ да може да живее, когато „Падна, падна великия Вавилон” (Откровението 18:2)”¹⁶.

В писмо, написано от затвора Либърти през март 1839 г. Пророкът Джозеф Смит заявява следното, по-късно записано в Учение и Завети 123:12: „все още има мнозина по земята сред всички секти, общества и деноминации, които са заслепени от прикритото лукавство на човеци, чрез което те причакват, за да измамат, и които са възпирани да стигнат до истината само защото не знаят къде да я намерят”¹⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете последните абзаци на стр. 160. Защо понякога е нужен кураж да споделяме свидетелствата си за възстановяването и за Книгата на Мормон? Как може да развием подобен кураж?
- Джозеф Смит описва духовния мрак на света, после свидетелства за „благовестия с голяма радост” във възстановеното Евангелие (стр. 161–162). Как тези две мисли могат да ни вдъхновят да отворим устата си и да споделяме Евангелието?
- Прочетете първия абзац на стр. 162. Кога Господ е стоял до вас в мисионерските ви усилия?
- Обмислете пасажите от Писанията, които цитира Джозеф Смит, за да ни напомни задължението ни да проповядваме Евангелието на всички хора (стр. 161–163). Помислете или обсъдете какво можете да направите вие и семейството ви, за да споделяте Евангелието с околните.
- Прочетете последния абзац на стр. 163, в който Пророкът говори за мисионерската работа като за усилие да бъдат освободени поробените. Как някои хора могат да бъдат считани за поробени? (За някои примери вж. стр. 161–163). По кои начини първите принципи и обреди на Евангелието могат да ги освободят?
- Преговорете поканата на Пророка в третия абзац на стр. 165. Как тя може да насърчава хората да учат за възстановеното Евангелие? Преговорете първия абзац на стр. 166 и последния абзац от главата. Как можем да помогнем на хората да „отхвърлят настрана предразсъдъка (си)” относно Църквата? Как действията ни могат да помогнат на хората да узнаят къде да търсят истината?
- Какви благословии са дошли в живота ви в резултат на усилията ви да проповядвате Евангелието?

Свързани с темата стихове: Марка 16:15–20; 2 Нефи 2:8; Алма 26:1–9, 26–37; У. и З. 42:6–9, 11–14; 88:77–83

Бележки

1. *History of the Church*, 1:81; из "History of the Church" (ръкопис), книга А-1, стр. 39–40, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 1:86–88; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из "History of the Church" (ръкопис), книга А-1, стр. 42–43, архиви на Църквата.
3. Парли П. Прайт, *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Parley P. Pratt Jr. (1938), стр. 298–299; главни букви осъвременени.
4. *History of the Church*, 2:5–6; пунктуация осъвременена; из „Старейшините на Църквата в Къртлгънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 135.
5. *History of the Church*, 2:263; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, ноем. 1835 г., Къртлгънд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, ноем. 1835 г., стр. 211.
6. *History of the Church*, 2:375; из протоколите от събрание на Първото Президентство и Дванадесетте, проведено на 16 ян. 1836 г. в Къртлгънд, Охайо; съобщено от Уорън Париш.
7. Цитирано от Уилфърд Уудръф, *Deseret News*, 30 юли 1884 г., стр. 434.
8. *History of the Church*, 2:255–256; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, септ. 1835 г., Къртлгънд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, септ. 1835 г., стр. 180–181.
9. *History of the Church*, 2:229, бележка под линия; из „Старейшините на Църквата в Къртлгънд до техните братя по света“, *Messenger and Advocate*, юни 1835 г., стр. 138.
10. *History of the Church*, 2:263; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, ноем. 1835 г., Къртлгънд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, ноем. 1835 г., стр. 211.
11. *History of the Church*, 1:314–315; из писмо на Джозеф Смит до Н. Ч. Сакстън, 4 ян. 1833 г., Къртлгънд, Охайо; името на г-н Сакстън неправилно е посочено като „Н. Е. Сийтън“ в *History of the Church*.
12. Редакционен отговор на писмо от Ричард Савари, *Times and Seasons*, 15 март 1842 г., стр. 732; главни букви осъвременени; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
13. *History of the Church*, 5:368; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 19 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
14. *History of the Church*, 5:259; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 22 ян. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
15. *History of the Church*, 4:336–337; правопис осъвременен; разделяне на абзаци променено; из доклад на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство, 7 апр. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 апр. 1841 г., стр. 384.
16. *History of the Church*, 4:8–9; пунктуация осъвременена; из писмо на Джозеф Смит до Айзък Галанд, 11 септ. 1839 г., Комърс, Илинойс.
17. Учение и Завети 123:12; писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.

Послушание: „Когато Господ заповядва, направи го”

„Живейте в строго подчинение на Божиите заповеди и ходете в смирение пред Него”.

Из живота на Джозеф Смит

От декември 1827 г. до август 1830 г. Джозеф и Ема Смит живеят в Хармони, Пенсилвания, като Пророкът периодично пътува до Ню Йорк по църковни дела. През септември 1830 г. двамата се преместват във Файет, Ню Йорк, за да се присъединят към светиите, живеещи в западен Ню Йорк. През декември Пророкът получава откровение, което ще изиска от членовете на Църквата в Ню Йорк да направят големи жертви. Те трябва да изоставят домове, ферми и бизнес и да се съберат в Къртлгънд, Охайо (вж. У. и З. 37). Там те трябва да се присъединят към обърнати във вратата от околностите, за да градят Църквата и, както е обещано от Господ, „да бъдат надарени със сила свише” (У. и З. 38:32). Джозеф и Ема са сред първите, които се подчиняват на Господната заповед, напускайки Ню Йорк в края на януари 1831 г. Те изминават над 400-те км до Къртлгънд с шейна посред една особено люта зима, като Ема е бременна с близнаци.

Жителят на Къртлгънд Нюъл К. Уитни е един от първите, които посрещат Пророка, както е описано от внука му Орсън Ф. Уитни: „Около 1 февруари 1831 г. една шейна с четирима пътници мина по улиците на Къртлгънд и спря пред вратата на магазина на Гилбърт и Уитни... Един от хората, млад и силен, слезе и с енергични стъпки влезе в магазина и отиде към мястото, където стоеше младшият съдружник.

През февруари 1831 г. Джозеф Смит пристига в Къртлмънд, Охайо, влиза в магазина на Нюъл К. Уитни и казва, „Аз съм Джозеф, Пророкът... Вие се молихте на Господ да дойда тука; какво искате от мен сега?“

„Нюъл К. Уитни! Ти си човекът!”, възкликна той, протягайки сърдечно ръка като на стар и близък познат.

„Имате предимство пред мене”, отвърна (магазинерът), докато машинално взе протегнатата ръка с наполовина развеселен, наполовина учуден израз на лицето, „аз не мога ви нарека по име, както вие мене”.

„Аз съм Джозеф, Пророкът”, каза непознатият с усмивка. „Вие се молихте на Господ да дойда тука; какво искате от мен сега?”

Г-н Уитни, учуден, но и немалко поласкан, веднага щом изненадата му позволи, съпроводи компанията... през улицата до дома си на ъгъла и ги представи на съпругата си (Елизабет Ан). Тя напълно сподели изненадата и възторга му. Джозеф казва за този епизод: „Ние бяхме радушно приети и посрещнати в дома на брат Нюъл К. Уитни. Аз и съпругата ми живяхме у семейството на брат Уитни няколко седмици и получихме всички възможни любезности и внимание (вж. *History of the Church*, 1:145–46)”¹

Орсън Ф. Уитни заявява: „Чрез каква сила този забележителен мъж, Джозеф Смит, познава човек, когото никога преди това не бе виждал в плът? Защо Нюъл К. Уитни не го разпозна? Това е, защото Джозеф Смит бил гледач, избран гледач; всъщност той видял Нюъл К. Уитни, коленичил, на стотици мили разстояние, да се моли за пристигането му в Къртлънд. Удивително – но вярно!”²

Към месец май още 200 светии от Ню Йорк изминават пътя до Къртлънд – някои с шейна или фургон, но повечето с шлеп по канала Ери и после с параход или платноход през ез. Ери. По пътя си към Къртлънд, както и при много други трудни обстоятелства в живота си Джозеф Смит води светите в това да следват Божиите заповеди без значение колко трудна е задачата.

Четири години по-късно, сред многото притеснения от това да ръководи растящата Църква в Къртлънд, Пророкът изразява убеждението, което характеризира живота му: „През кой друг месец не съм бил така заангажиран, както

„Когато Господ заповяда, направи го”, заявява Джозеф Смит. Законът за десетъка, подобно на всички заповеди, дадени от Господ, носи големи благословии на онези, които го спазват.

през ноември, но тъй като животът ми се състоеше от активност и безкрайни усилия, аз си създадох следното правило: *Когато Господ заповяда, направи го*³.

Ученията на Джозеф Смит

Щом се стремим да узнаем Божиата воля и да вършим всичко, което Той ни заповядава, небесните благословии ще бъдат с нас.

„За да получим спасение, трябва да вършим не само някои от нещата, а всичко, което ни заповяда Бог. Хората може да проповядват и вършат всичко, освен нещата, които Бог ни е заповядал да вършим, и накрая да бъдат прокълнати. Ние можем да плащаме десетък от гъозума и седефчето и от всички треви и все пак да не спазваме Божиите заповеди (вж. Лука 11:42). За мен целта е да се подчинявам, и да уча другите да се подчиняват на Бог точно в онова, което Той ни казва да правим. Без значение дали е популярен или не, аз винаги ще поддържам един верен принцип, дори ако остана сам в това”⁴.

„Като Църква и като хора нам подобава да сме мъдри и да се стремим да узнаем волята на Бог и после да искаме да я изпълним; защото блажен е, който слуша Господното слово и го пази, казват Писанията. „Бдете всякога и молете се”, казва нашият Спасител, „за да бъдете сметени достойни да избегнете нещата, които предстои да се случат на земята, и да застанете пред Човешкия син” (вж. Лука 11:28; 21:36). Ако Енох, Авраам, Моисей и чедата на Израил и всички Божици люде са били спасени чрез спазване на Божиите заповеди, ние ще бъдем спасени – ако изобщо бъдем спасени – на същия принцип. Както Бог е ръководел Авраам, Исаак и Яков като семейства, и чедата Израилеви като народ, така и ние като Църква трябва да бъдем под Негово ръководство, ако ще бъдем благоденстващи, закриляни и подкрепяни. Единствено можем да имаме вяра; само от Него можем да получим мъдрост и само Той трябва да бъде наш бранител и защита, духовна и материална, или ще погинем.

„Ние сме бивали наказвани преди от ръката Божия за това, че не сме спазвали заповедите Му, макар и никога да не сме нарушавали койкой човешки закон или престъпвали човешко правило; при все това сме се отнасяли лекомислено към заповедите Му и сме се отвръщали от обредите Му и Господ ни е наказвал тежко, и сме изпитвали тежестта на десницата Му, и сме приемали наказанието; нека в бъдеще бъдем мъдри и винаги да помним, че „послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността – от тлъстината на овни (1 Царете 15:22)”⁵.

„Когато биваме напътствани, трябва да се подчиняваме на този глас, за спазваме законите на царството Божие, та небесните благословии да бъдат с нас. Всички трябва да действат заедно или нищо не ще може да бъде свършено, и следва да постъпват според древното свещеничество; отгук светиите следва да бъдат избрани хора, отделени от всички нечестия на света – избрани, добродетелни и свети. Господ (ще) направи от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни царство на свещеници, свят народ, избран род (вж. Изход 19:6; 1 Петрово 2:9), както във времето на Енох, имайки всичките дарове, както е пояснено на Църквата в посланията и ученията на Павел до църквите по негово време”⁶.

„Всеки човек може да вярва, че Исус Христос е Син Божий и да бъде щастлив от това вярване, и при все това да не спазва заповедите Му, и накрая да бъде осъден поради неподчинение на праведните Господни изисквания”⁷.

Бъдете добродетелни и чисти, бъдете мъже на почтеността и истината, спазвайте заповедите Божии, и тогава ще можете по-съвършено да разберете разликата между добро и зло – между нещата Божии и нещата човешки; и пътят ви ще бъде като този на праведните, който ще се развиделява, докато стане съвършен ден (вж. Притчи 4:18)⁸.

Докато служел като член на Кворума на Дванадесетте, Уилфърд Уудръф съобщава: „Президент Джозеф... прочете притчата за лозата и пръчките (вж Йоана 15:1–8) и я обясни, като каза, „Ако спазваме Божиите заповеди, следва да дадем плод и да бъдем приятели на Бога и да знаем що е сторил нашият Господ”⁹.

Бог дава закони, които ще ни подготвят за селестиалния покой, ако ги спазваме.

„Бог не ще заповяда нищо, което не е специално пригледено само по себе си да подобри положението на всеки човек, при каквито и обстоятелства да го завари, без значение в кое царство или страна може да е той”¹⁰.

„Небесният закон е представен на човека и като такъв той гарантира на всички, които го спазват награда, далеч надхвърляща всеки земен еквивалент, макар че не обещава, че в която и да било епоха вярващият ще бъде свободен от несгодите и бедите, произтичащи от различни източници в резултат на действията на нечестиви хора по земята. Все пак сред всичко това има едно обещание, основано на факта, че това е небесен закон, който превъзхожда човешкия така, както вечния живот земния, и както благословиите, които Бог е в състояние да даде, са по-велики от онези, които могат да бъдат дадени от човека. И със сигурност тогава, ако човешкият закон е обвързващ за човека, когато е признат, колко по-обвързващ трябва да е небесният! И доколкото небесният закон е много по-съвършен от човешкия, колко по-голяма

трябва да е наградата, ако се спазва... Божият закон обещава живот, който е вечен, тъкмо наследство до дясната ръка на Бога, недосегаемо от всичките сили на нечестивия...

... Бог има запазено време или период, определен в собственото Му лоно, когато ще отведе всичките Си поданици, които са се подчинявали на гласа Му и са спазвали заповедите Му, в Своя селестиален покой. Този покой е с такова съвършенство и слава, че човек се нуждае от подготовка, преди да може да влезе в него и да се радва на благословиите му, според закона на това царство. Пред вид този факт, Бог е дал известни закони на членовете на човешкото семейство, които, ако бъдат спазвани, са достатъчни да ги подготвят да наследят този покой. Можем да заключим, че това била целта на Бог да ни даде тези Свои закони... Всичките заповеди, съдържащи се в Господния закон, имат включено също и сигурното обещание за награда за всички, които се подчиняват, основано на факта, че това наистина са обещания на Същество, Коего не може да лъже, Онзи, Който е в състояние щедро да удържи думата Си до последната подробност”¹¹.

През април 1843 г. Джозеф Смит проповядва следното, записано по-късно в Учение и Завети 130:20–21: „Има закон, безвъзвратно постановен в небесата още преди основаването на този свят, на който са основани всички благословии. И когато получаваме каквато и да е благословия от Бога, това е чрез подчинение на онзи закон, на който тя се основава”¹².

„Всички благословии, предопределени за човека от съвета в небесата, са при условие подчинение на този небесен закон”¹³.

**Онзи, които са верни докрай, ще бъдат
увенчани с праведност.**

„Живейте в строго подчинение на Божиите заповеди и ходете в смирение пред Него, и Той ще ви възвиси в определеното от Него време”¹⁴.

„Колко внимателни трябва да бъдат хората какво вършат в тези последни дни, за да не бъдат лишени от очакванията им и

да не паднат онези, които мислят, че стоят, понеже не спазват Господните заповеди, докато вие, които вършите волята на Господ и пазите заповедите Му, трябва да ликовате с радост неизразима, защото такива ще бъдат възвисени много високо и ще бъдат вдигнати в триумф над всички царства на този свят”¹⁵.

„В 22 гл. на разказа (на Матей) за Месията ние откриваме небесното царство оприличено на цар, който вдига сватба за сина си (вж. Матей 22:2–14). Че този син бил Месията е безспорно, след като в притчата е представено небесното царство; и че светиите или онези, които били сметени за верни на Господ, са хората, които ще бъдат сметени за достойни да наследят място на сватбената вечеря е очевидно от казаното от Йоана в Откровението, където той представя гласа, който чул в небето, като „от голямо множество” или като „глас от силни гърмежи, които казваха,... Господ нашият Бог Всемогъщият, царува. Нека се радваме и се веселим и нека отдадем Нему слава; защото дойде сватбата на Агнето, и Неговата жена се е приготвила. И на нея се позволи да се облече в чист и светъл висон; защото висонът е праведните дела на светиите” (Откровението 19:6–8).

Това че онези, които спазват заповедите Господни и ходят в повеленията Му докрай, са единствените, на които е позволено да седят на този славен пир, се вижда от следните откъси от последното послание на Павел до Тимотея, написано тъкмо преди смъртта му – той казва: „Аз се подвизах в доброто воинствуване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), които Господ, праведният Съдия ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление” (2 Тимотея 4:7–8). Всеки, който вярва в разказа, не се съмнява и за миг в това твърдение на Павел, направено, както знаем, малко преди той да напусне този свят. Макар той някога, по собствените му думи, да преследвал и разорявал Божията Църква, след като прегърнал вярата, неспирно се трудел да разпространява славното благовестие: и като верен войник, когато е призован да отдаде живота си за делото, което е прегърнал, той го сторил с уверение за един вечен венец, както самия той казва.

Следвайте трудовете на този апостол от времето на обръщането му във вярата до смъртта и ще имате чудесен пример на трудолюбие и търпение в провъзгласяване на Евангелието на Христа. Осмиван, бичуван и замерян с камъни, в момента, когато се измъквал от ръцете на гонителите си, той провъзгласявал учението на Спасителя по-ревностно от всякога. И може би всички знаят, че той не прегърнал вярата заради почест в този живот, нито за материални богатства. Какво тогава би могло да го подтикне да понесе цялото това бреме? Както той казва, било за да може да получи венец на праведност от Божията ръка. Никой, предполагаме, не би се усъмнил във верността на Павел до края. Никой не би казал, че не опазил вярата, не бил в доброто воинствуване, нито че до сетния миг не проповядвал и увещавал. И какво щял да получи? Един венец на праведност...

Помислете за момент, братя, и се попитайте дали бихте счели себе си достойни (за) място на сватбения пир с Павел и други като него, ако не сте били верни? Ако не сте били в доброто воинствуване и не сте опазили вярата, може ли да очаквате същите благословии? Имате ли обещание да получите венец на праведност от Господната ръка с Църквата на Първородния? Тогава тук ние разбираме, че Павел уповавал на Христа, защото опазил вярата и обикнал явлението Му, и имал обещанието да получи венец на праведност от Неговата ръка...

... Древните, макар и гонени и угнетявани от хората, получавали от Бог обещание с такова значение и слава, че сърцата ни често са изпълнени с благодарност задето дори ни е позволено да учим от тях, докато размишляваме, че Бог не гледа на лице и че във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, Му е угоден (вж. Деянията 10:34–35)...

Можем да заключим, че ще има ден, в който всички ще бъдат съдени за делата си и наградени според същите; че онези, които са опазили вярата, ще бъдат увенчани с венец на праведност, облечени в бели одежди, допуснати до сватбения пир, освободени от всякаква несгода и ще царуват заедно с Христа на земята, където, според древното обеща-

Павел свидетелства пред цар Агрипа.

„Никой”, казва Джозеф Смит, „не би се усъмнил във верността на Павел до края... И какво щял да получи? Един венец на праведност”.

ние, ще опитат с Него от плода на новата лоза в славното царство; поне откриваме, че такива обещания са били давани на древните светии. И макар че не можем да претендираме за тези обещания, дадени на древните, защото те не са наша собственост, дори само защото са били отправени на древните светии, все пак ако ние сме чедата на Всевишния и сме призовани със същото призоваване като тях и прегръщаме същия завет, който прегърнали те, и сме верни на свидетелството си за нашия Господ като тях, можем да се обърнем към Отца в името на Исус Христос, както правели те, и да получим същите обещания за себе си.

Когато някога тези обещания бъдат получени от нас, това няма да е защото Петър, Йоан и другите апостоли... ходели в

страх пред Бога и имали сила и вяра да надделеят и да ги получат, а защото ние самите имаме вяра и се обръщаме към Бог в името на Неговия Син Исус Христос тъкмо както правели те; и когато тези обещания са получени, те ще бъдат пряко към нас, или няма да имаме никаква полза от тях. Те ще ни бъдат дадени за наша полза, бидейки наша собственост (чрез дарбата Божия), заслужени чрез собственото ни усърдие в спазване на Неговите заповеди и ходене правдиво пред Него”¹⁶.

„Бихме ви напомнили, братя, за мъките, изпитанията, лишенията и гоненията, които изтърпели древните светии с едничката цел да убедят хората в превъзходството и правотата на вярата в Христа, ако по наше мнение е нужно или би послужило по какъв да е начин да ви подбужда да се трудите на Господното лозе с повече усърдие. Но имаме причина да вярваме (ако направите Светите писания съществена част от вашето изучаване), че постоянството им е известно на всички ви; също и че те са били готови да жертват почестите и удоволствията на този свят, за да получат уверение за венец на вечен живот от ръката на нашия Господ; и отличният им пример в труда, който ни демонстрира тяхното усърдие в делото, което са прегърнали, е нещо, на което да стремите всеки ден да подражавате. И не само тези примери за светии, но и заповедите на нашия Господ са, надяваме се, постоянно в сърцата ви, като ви учат не само на волята Му в провъзгласяване на Неговото Евангелие, но и на Неговата кротост и съвършено поведение към всички, тъкмо в онези времена на жестоки гонения и насилие, с които Той бил обсипан от зъл и прелюбодееен род.

„Помнете ли, братя, че Той ви е призовал към святост и да бъдем като Него в чистота? Колко мъдро, колко свято и съвършено трябва да се държите тогава в Неговите очи; и помнете също, че Той постоянно ви наблюдава. Виждайки тези факти в правилна светлина, не можете да не осъзнаете, че без стриктно спазване на всичките Му божествени изисквания, накрая може да се окаже, че не ви достига праведност; и ако е така, ще признаете, че участва ви ще е подобна на тая на безполезните слуги. Поради тази причина, братя, ние ви молим

настоятелно да усъвършенствате всички неща, дадени ви като настояничество, за да не загубите своята награда”¹⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете заключителния абзац на стр. 171–172, като се съсредоточите над правилото, което Джозеф Смит приел в своя живот. Спомнете си за конкретни заповеди, които сте получили наскоро чрез словата на живия пророк или на Светия Дух. Как сте били благословени, когато без колебание сте им се подчинили?
- Преговорете първия абзац на стр. 172. Защо понякога трябва да „останем сами” в „поддържане на верен принцип”? По какви начини ние никога *не сме* сами в такива моменти? (За някои примери вж. стр. 172–174). Как можем да помогнем децата и младежите да останат верни на Евангелието, дори ако това не е популярно?
- Разучете раздела, започващ на стр. 174. По какви причини Бог ни дава заповеди? Защо трябва да се покоряваме на Неговите заповеди?
- Преговорете ученията на Джозеф Смит свързани с Матей 22:2–14 и 2 Тимотея 4:7–8 (стр. 175–179). Обмислете как бихте се чувствали, ако бъдете поканени на сватбения пир. Какви хора трябва да бъдем, за да сме достойни да бъдем допуснати? Какво мислите, че означава да се подвизавате в доброто воинстване и да опазите вярата? Спомнете си за някой, който се подвизавал в доброто воинстване и е опазил вярата. Какво може да научите от този човек?
- Пророкът Джозеф ни насърчава да помним, че Господ „(ни) е призовал към святост” (стр. 179). Какво означава за вас да бъдете призовани към святост? Как да помним това „призвание” може да е от значение в живота ни? Или в живота на членовете на семейството и приятелите ни?

Свързани с темата стихове: Изход 20:1–17; Иоана 7:17; 1 Нефи 3:7; У. и З. 58:26–29; Авраам 3:25

Бележки

1. Орсън Ф. Уитни, “Newel K. Whitney”, *Contributor*; ян. 1885 г., стр. 125; пунктуация и главни букви осъвременени.
2. Орсън Ф. Уитни, в доклад на конференцията, апр. 1912 г., стр. 50.
3. *History of the Church*, 2:170; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, стр. 558, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
4. *History of the Church*, 6:223; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 фев. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
5. *History of the Church*, 5:65; из “The Government of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юли 1842 г., стр. 857; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
6. *History of the Church*, 4:570; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 30 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
7. *History of the Church*, 5:426; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597., т. 3.
8. *History of the Church*, 5:31; из “Gift of the Holy Ghost”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 825; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
9. *History of the Church*, 4:478; главни букви осъвременени; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 19 дек. 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
10. Писмо от Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвора Либърти, Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 54.
11. *History of the Church*, 2:7–8, 12; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 135–136.
12. Учение и Завети 130:20–21; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 2 апр. 1843 г. в Рамус, Илинойс.
13. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Франклин Д. Ричардз, във Franklin Dewey Richards, *Scriptural Items*, ок. 1841–1844 г., архиви на Църквата.
14. *History of the Church*, 1:408; из писмо на Джозеф Смит до Виенна Джакс, 4 септ. 1833 г., Къртлънд, Охайо; името на сестра Джакс понякога е изписвано и като „Жак”, както е в *History of the Church*.
15. *History of the Church*, 1:299; из писмо на Джозеф Смит до Уилям У. Фелпс 27 ноем. 1832 г., Къртлънд, Охайо.
16. *History of the Church*, 2:19–22; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, март 1834 г., стр. 144.
17. *History of the Church*, 2:13; разделяне на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 142.

Джозеф и Ема с близнаците, които осиновяват скоро след като собствените им близначета умират. Джозеф и Ема с благодарност вземат Джозеф и Джулия в семейството си, но малкият Джозеф умира през март 1832 г.

Слова на надежда и утеха във време на смърт

„Какво имаме да ни утешим по отношение на смъртта? Ние повече от всички хора на земята имаме основание за най-голяма надежда и утеха за нашите мъртви”.

Из живота на Джозеф Смит

Тежката загуба при смърт на любими хора често засяга живота на Пророка Джозеф Смит. На 15 юни 1828 г. в Хармони, Пенсилвания, скоро след раждането си умира Алвин, първият син на Джозеф и Ема. Когато двамата се местят от Ню Йорк в Къртлгънд, Охайо, през февруари 1831 г., Ема отново е бременна, този път с близнаци. Скоро след пристигането на двамата в Къртлгънд те се местят в хижа във фермата на члена на Църквата Айзък Морли. Там на 30 април са родени малките Тадеус и Луиза, но те не живеят дълго, умирайки няколко часа след раждането си.

В същото време в съседния гр. Уорънсвил, Охайо, брат Джон Мърдок губи съпругата си Джулия, която тъкмо е родила две здрави близначета. Със семейство, което вече включва 5 деца, брат Мърдок се чувства неспособен да се грижи за новородените и моли Джозеф и Ема да ги осиновят като свои. Те това и правят, благодарно вземайки двете деца, кръстени Джозеф и Джулия, в своето семейство. За жалост малкият Джозеф умира 11 месеца по-късно през март 1832 г. поради това, че болен от шарка е изложен на студения нощен въздух, докато Пророкът е намазан с катран и овалян в перушина от една тълпа. С тази смърт опечалените родители погребват 4 от първите си 5 деца, като Джулия остава единственото им живо дете.

От единадесетте деца на Джозеф и Ема – 9 техни и 2 осиновени, само 5 доживяват до зряла възраст: Джулия, родена през 1831 г.; Джозеф III, роден през 1832 г.; Фредерик, роден през 1836 г.; Александър, роден през 1838 г., и Дейвид, роден през ноември 1844 г., 5 месеца след смъртта на баща му. Дон Карлос, 14-месечният им син, умира през 1941 г., а един син, роден през 1842 г., умира в деня на раждането си.

През живота си Джозеф Смит губи преждевременно и трима братя. Ефраим умира скоро след раждането си през 1810 г. По-големият брат на Джозеф, Алвин, умира през 1823 г. на 25 г., а по-малкият му брат Дон Карлос – през 1841 г., също на 25 г.

Пророкът понася също и друга тежка загуба, когато баща му, на когото той разчита за съвет и сила, умира в Наву, Илинойс, през 1840 г. Когато татко Смит разбира, че смъртта му предстои, той събира семейството си около своето легло. Говорейки на жена си, той казва, „Като гледам своите деца и си давам сметка, че макар да са извисени до Господното дело, все пак те трябва да минат през моменти на беда и несгоди, докато живеят на земята, сърцето ме боли и се боя да ви оставя тъй заобиколени от врагове”¹.

После той поред говори на всеки от синовете и дъщерите си, като им дава последна благословия: Той казва следните насърчителни думи на Пророка Джозеф, както е записано от майка му:

„Джозеф, сине мой, ти си призван с високо и свято призвание. Ти си призван тъкмо да вършиш Господното дело. Остани верен и ще бъдеш благословен, и твоите деца след тебе. Ще живееш тъкмо достатъчно, за да завършиш делото си”.

Тук Джозеф извика, плачейки, „О, татко мой, ще успее ли?” „Да”, каза баща му, „ще доживееш да изработиш плана за цялата работа, която Бог ти е дал да свършиш. Това е предсмъртната ми благословия върху главата ти, в името на Исус”.²

Имайки опит от тези трудни изживявания от собствения си живот и вдъхновеното си разбиране на Единението на Спасителя, Пророкът Джозеф Смит е в състояние да даде така нужната утеха на много скърбящи светии.

Ученията на Джозеф Смит

Когато обични членове на семейството или приятели починат, ние имаме голяма утеха от знанието, че отново ще ги срещнем в идния свят.

На 7 април 1844 г. Пророкът говори на конференция на Църквата в Наву. Той говори за своя приятел Кинг Фолит, който неотдавна е починал: „Възлюбени светии, Ще помоля (за) вниманието на тази конгрегация, докато се обръщам към вас по повод смъртта. Кончината на обичния ни брат, старейшина Кинг Фолит, който бе смазан в един кладенец от падащо ведро с камъни, най-непосредствено ме води до тази тема. Бях помолен да говоря от негови приятели и роднини, но доколкото сред тази конгрегация в този град, както и извън нея, има мнозина, които са загубили приятели, чувствам се склонен да говоря общо по въпроса и да ви предложа свои идеи, доколкото ми е възможно и доколкото ще бъде вдъхновен от Светия Дух да се спра на тази тема. Искам молитвите и вярата ви да са с мен, та да мога да имам напътствието на всемогъщия Бог и дара на Светия Дух и така да изложа неща, които са верни и могат лесно да бъдат разбрани от вас, и свидетелството да може да носи убеждение в сърцата и умовете ви за истината, която ще кажа...

...Знам, че моето свидетелство е вярно; оттук, когато говоря на тези опечалени, какво са загубили те? Техните роднини и приятели само са отделени от телата си за кратко време: духовете им, които са съществували с Бог, са напуснали скиинията от кал само за един къс миг, така да се каже, и сега те се намират в едно място, където разговарят заедно, както и ние на земята...

... Какво имаме да ни утеши по отношение на смъртта? Ние повече от всички хора на земята имаме основание за най-голямата надежда и утеха за нашите мъртви, защото сме ги гледали да крачат достойно сред нас и да заспиват вечен сън в ръцете на Исус...

Говорейки за смъртта на Кинг Фолит, вие, скърбящи, имате повод да ликувате, защото вашият съпруг и баща се е оттеглил да чака възкресението на мъртвите – докато бъде завършено неговото съвършенство; защото при възкресението вашият приятел ще се вдигне в съвършено щастие и ще иде в селестиална слава...

Аз съм упълномощен да кажа, чрез властта на Светия Дух, че нямате повод да се боите, защото той е заминал в дома на справедливите. Не скърбете, не плачете. Знам това чрез свидетелството на Светия Дух, което в мен; и вие можете да очаквате своите приятели да дойдат да ви посрещнат в утрото на селестиалния свят...

Аз имам баща, братя, деца и приятели, които преминаха в света на духовете. Тях ги няма само за малко. Те живеят като духове и скоро отново ще се срещнем. Скоро ще дойде времето, когато тръбата ще затръби. Когато си отиваме от този свят, ще поздравим нашите майки, бащи, приятели и всички, които обичаме и които са починали в Христа. Там няма да има страх от тълпи, гонения или злонамерени съдебни процеси, а една вечност на щастие”³.

Старейшина Лоренцо Д. Барнз умира, докато служи като мисионер в Англия. Пророкът говори за смъртта му на събрание, състояло се в недовършения храм Наву: „Ще ви кажа какво искам. Ако утре бъда призван да легна в онзи гроб, в утринта на възкресението нека се уловя за ръце с моя баща и да извикам „Татко”, а той да каже „Сине мой, сине мой” веднага щом надгробният камък се разцепи и преди да излезем от гробове ни.

И можем ли да мислим за тези неща по този начин? Да, ако научим как да живеем и мрем. Когато си лягаме, ние мислим как можем да станем сутринта; приятно е за приятелите да легнат заедно за сън, обгърнати в обятия на обич, и да се събудят един до друг и да подновят разговора си.

„Ще ви се стори ли странно, ако ви разкажа онова, което съм видял във видение относно тази интересна тема? Когато излязат онези, които са умрели в Христа Исуса, те могат да

очакват да влязат в онази пълнота на радост, която са при- тежавали и очаквали тук.

Толкова ясно беше видението, че аз всъщност видях хора преди още да се вдигнат от гроба, които като че ли бавно ставаха. Те се хващаха за ръце и си казваха един на друг, „Татко мой, сине мой, майко моя, дъще моя, братко мой, сестро моя“. И когато гласът призовава мъртвите за възкре- сение, да предположим, че тялото ми е положено до това на моя баща, каква би била първата радост на сърцето ми? Да се срещна с моя баща, с моята майка, с моя брат, с моята сестра. И когато те са до мен, аз ги прегръщам и те мен...

Мислите за изтрелението са по-мъчителни за мен от тези за смъртта. Ако не очаквах отново да видя моите баща, майка, братя, сестри и приятели, сърцето ми в миг би се пръснало и щях да сляза в гроба си. Очакването да видя при- ятелите си в утрото на възкресението ободрява душата ми и мога да понасям житейските злини. Сякаш те са на дълъг път и при връщането им ще ги посрещнем с нараснала радост...

На Марселъс Бейтс (член на Църквата, чиято жена е почи- нала) нека дам утеха. Ти скоро ще имаш спътничеството на твоята съпруга в един свят на слава; същото казвам на прия- телите на брат Барнз и на всички светии, които скърбят. Това беше един предупредителен глас до всички нас да бъдем умерени и усърдни и да оставим настрана веселби, суета и безразсъдство и да сме готови да умрем утре"⁴.

Родители, които са загубили деца, ще ги получат при възкресението точно каквито са ги загубили.

На погребението 2-годишната Мариана Лайън Проро- кът казва: „Отново сред нас прозвуча гласът на предупреж- дение, показващ непостоянството на човешкия живот; и в свободното си време аз размишлявах по въпроса и си задавах въпроса защо тези младенци, тези невинни деца биват взети от нас, особено онези, които, изглежда, са най-интелигент- ните и интересни. Най-силните причини, които ми идват наум, са следните: Този свят е много нечестив и... става все по-нечестив и покварен... Господ прибира мнозина даже в

Джозеф Смит учи, че малките деца „трябва да възкръснат, както умират“ и че родителите ще приветстват своите деца със „същата прелест в селестиалната слава“.

младенческа възраст, за да избегнат човешката завист и скърбите и нечестията на този свят; те са твърде чисти и прелестни да живеят на земята, затова, ако помислим правилно, вместо да скърбим, имаме причина да се радваме, защото те са спасени от нечестията и скоро отново ще ги имаме при себе си...

... Единствената разлика между младите и стари починали е че едните живеят по-дълго на небето във вечна светлина и слава от другите и са освободени малко по-рано от този нещастен, нечестив свят. Въпреки всичката тази слава ние за миг забравяме това и скърбим за загубата, но не като хора без надежда”⁵.

„Може да попитате – „Ще имат ли майките своите деца във вечността?” Да! Да! Майки, ще имате своите деца, защото те ще имат вечен живот, тъй като дългът им е платен”⁶.

„Децата ... трябва да възкръснат, както умират; ние можем да приветстваме там нашите прелестни младенци със същата слава – със същата прелест в селестиалната слава”⁷.

Президент Джозеф Ф. Смит, шести президент на Църквата, съобщава: „Джозеф Смит проповядва учението, че малкото дете, което е починало, при възкресението ще се вдигне като дете; и сочейки към майката на едно бездиханно детенце, ѝ казал: „Ти ще имаш радостта, удоволствието и задоволството да отгледаш това дете след възкресението му, докато то достигне пълния ръст на своя дух...”

През 1854 г. се срещнах с леля си (Агнес Смит), жена на моя чичо Дон Карлос Смит и майка на онова малко момиченце (Софрония), за което говорил Пророкът Джозеф Смит, когато казал на майката, че ще има радостта, удоволствието и задоволството да отгледа онова дете след възкресението му, докато то достигне пълния ръст на своя дух и че това щяло да бъде много по-голяма радост, отколкото би могла да има в земния живот, защото щяла да е свободна от горестта, страха и недъзите на смъртността, и че тя щяла да знае повече, отколкото би могла в този живот. Срещнах тази вдовица, майка на онова дете, и тя ми разказа онези обстоятелства и ми даде свидетелство, че именно това бил казал Пророкът Джозеф Смит, когато говорел на погребението на малката ѝ дъщеря⁸.

Мери Изабела Хорн и Лионора Канън Тейлър всяка загубват по едно малко дете. Сестра Хорн си спомня, че Пророкът Джозеф Смит отправил към двете сестри следните думи на утеха: „Той ни каза, че ще получим обратно тези деца в утрото на възкресението тъкмо както сме ги погребали, в чистота и невинност и че ще трябва да ги отглеждаме и да се грижим за тях като техни майки. Каза ни, че децата ще бъдат вдигнати при възкресението тъкмо както са били погребани и че ще получат всичкия разум, нужен да заемат престоли, княжества и власти”⁹.

**Макар да скърбим, когато умират любими хора,
можем да уповаваме, че „Богът на цялата
земя ще стори правилното”.**

На погребението на 24-годишния Ефраим Маркс Пророкът заявява: „Това е много тежко и ужасно време. Никога

не съм се чувствал по-тежко; това ми напомня за смъртта на най-големия ми брат Алвин, който почина в Ню Йорк, и на най-малкия ми брат Дон Карлос Смит, който почина в Наву. Винаги ми е било трудно да живея на земята и да гледам тези млади мъже, на които сме се облягали за подкрепа и утеха, да бъдат взети от нас в разцвета на младостта им. Да, трудно е да се помирим с тези неща. Понякога съм си мислил, че бих се чувствал по-примирен, ако бях взет аз самия, ако такава е волята Божия; при все това трябва да се смирим и да знаем, че това е от Бога и да се примирим с волята Му; всичко е наред. Съвсем скоро ние всички ще бъдем призвани по подобен начин: може да се случи на мен, както и на вас”¹⁰.

На 6 юни 1832 г. Джозеф Смит пише на Ема Смит: „Опечален бях да чуя, че Хайръм е загубил малкото си дете. Мисля, че можем в известна степен да му съчувстваме, но всички ние трябва да сме примирени с нашия жребий и да кажем „да бъде волята Господна”¹¹.

На 20 януари 1840 г. Джозеф Смит пише на Ема Смит: „Получих писмо от Хайръм, че цялото ми семейство е живо, да науча което ободри душата ми. При все това сърцето ми скърби за онези, които бяха отнети от нас, но не без надежда, защото отново ще ги видя и ще бъда с тях. Ето защо можем да сме по-примирени с Божиите дела”¹².

„С уважение към смъртта в Сион, ние сме готови да скърбим с онези, които скърбят, но помнете, че Богът на цялата земя ще стори правилното”¹³.

„Имаше много смърт, което оставя меланхолични размишления, но не можем да променим това. Когато Бог от небесата говори, за да ни призове оттук, ние трябва да се подчиним на заповедите Му”¹⁴.

На погребението на Джеймз Адамз Пророкът казва: „Видях го за пръв път в Спрингфийлд (Илинойс) по пътя ми от Мисури до Вашингтон. Той ме подири, когато бях странник, отведе ме у дома си, насърчи ме и ме ободри и ми даде пари. Той бе най-близък приятел... Той имаше откровения относно смъртта си и отиде да върши по-важно дело. Когато

хората са подготвени, по-добре да тръгват отгук. Брат Адамз замина да отвори по-голяма врата на успеха за мъртвите. Душите на праведните са възнесени за по-велико и славно дело; отсега те са благословени при заминаването си за света на духовете”¹⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Какви са мислите или чувствата ви, като четете разказите на стр. 183–185? Как тези изживявания може да са повлияли на начина, по който Пророкът Джозеф проповядва за смъртта и възкресението?
- Тази глава съдържа послания, които Джозеф Смит споделял със скърбящи за смъртта на свои любими хора (стр. 185–189). В тези послания Пророкът предлага „надежда и утеха”, проповядвайки евангелски учения и показвайки на слушателите си как тези учения се отнасят към техния живот. Като мислите за любими хора, които са починали или може скоро да починат, кои евангелски истини ви носят утеха? Защо тези истини са важни за вас?
- Прочетете съвета който Джозеф Смит дава, говорейки при смъртта на старейшина Барнз, включително относно това „как да живеем и мрем” (стр. 186). Какво означава този съвет за вас? Помислете как животът ви може да се промени, като помните неговия съвет.
- Преговорете думите на Пророка към родителите, чиито малки деца са починали (стр. 186–188). Как тези учения могат да осигурят надежда на скърбящите родители?
- Изучете съвета на Джозеф Смит за това да се примирим с Божията воля, когато обичните ни хора умират (стр. 188–189). Как решението ни да приемем Божията воля влияе на чувствата ни? на думите и действията ни? По какви начини решенията ни могат да помогнат на другите?

Свързани с темата стихове: Иоана 20:1–29; Мосия 16:7–8; Алма 40:11–12; Мороний 8:11–20; У. и З. 42:45–46

Бележки

1. Джозеф Смит-старши, цитирано в Луис Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 18, стр. 5, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Джозеф Смит-старши, благословия, дадена на Джозеф Смит малко преди смъртта на Джозеф Смит-старши на 14 септ. 1840 г. в Наву, Илинойс; цитирано в Луис Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1845 г., ръкопис, стр. 298, архиви на Църквата.
3. *History of the Church*, 6:302–303, 310–311, 315–316; думата в скоби по оригинала; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
4. *History of the Church*, 5:361–363; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
5. *History of the Church*, 4:553–554; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
6. *History of the Church*, 6:316; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
7. *History of the Church*, 6:366; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
8. Джозеф Ф. Смит, “Status of Children in the Resurrection”, *Improvement Era*, май 1918 г., стр. 571.
9. Мери Изабела Хорн, цитирано в *History of the Church*, 4:556, бележка под линия; из нейното изявление от 19 ноем. 1896 г. в Солт Лейк Сити, Юта.
10. *History of the Church*, 4:587; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
11. Писмо от Джозеф Смит до Ема Смит, 6 юни 1832 г., Грийнвил, Индиана; Chicago Historical Society, Чикаго, Илинойс.
12. Писмо от Джозеф Смит до Ема Смит, 20 ян. 1840 г., окръг Честър, Пенсилвания; Chicago Historical Society, Чикаго, Илинойс.
13. *History of the Church*, 1:341; из писмо на Джозеф Смит до братята в Мисури, 21 апр. 1833 г., Къртланд, Охайо.
14. *History of the Church*, 4:432; из писмо на Джозеф Смит до Смит Тъгъл, 9 окт. 1841 г., Наву, Илинойс.
15. *History of the Church*, 6:51–52; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и *Times and Seasons*, 15 септ. 1843 г., стр. 331; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.

Установяване делото на Сион

*„Изграждането на Сион е дело, което е
интересувало Божия народ във всички времена;
то е тема, върху която пророци, свещеници и царе
са размишлявали с особена наслада”.*

Из живота на Джозеф Смит

В началото на юни 1831 г., само седмици след като събирането от Ню Йорк в Охайо е завършено, светиите са събрани в Къртлънд за конференция на Църквата. На 7 юни, ден след края на конференцията, Джозеф Смит получава откровение, което насочва мислите на членовете на Църквата към делото на Сион: „... следващата конференция... ще се проведе в Мисури, на земята, която Аз ще посветя на народа Си” (У. и З. 52:2).

Светиите са силно заинтересувани от установяването на Сион – свят град, мирно убежище за праведните, бягащи от нечестието на света. За да ги подготви, Господ многократно ги съветва „търси да осъществяваш и установяваш делото на Сион” (У. и З. 6:6; 11:6; 12:6; вж. и 14:6). Сега ръководителите на Църквата незабавно заминават да определят местоположението на Сион. На 19 юни Джозеф Смит, Сидни Ригдън и други предприемат 1 500 км пътуване по вода, с дилижанс и много често пеша до окръг Джаксън, Мисури. Пътуването е трудно и уморително, но Пророкът чувства защитаващата грижа на Господ: „Въпреки покварата и мерзостите на времената и духът на злоба спрямо нас по отношение на вярванията ни в Книгата на Мормон на различни места и сред различни хора, Господ при все това продължаваше зорката си грижа и любяща доброта ден след ден;

През 1833 г. Джозеф Смит и Фредерик Г. Уйлямз изготвили тази карта на гр. Сион, който да бъде построен в окръг Джаксън, Мисури. Обществентите райони в центъра са заобиколени от 4 хектара градски квартали с по 2 декара жилищни парцели. Този град никога не бил построен, но много от основните идеи на плана по-късно били използвани в поселищата на светиите от последните дни.

и ние въведохме правило когато има възможност да прочитаме глава от Библията и да се молим, и тези моменти на поклонение ни даваха голяма утеха”¹.

В средата на юли пророкът пристига в западен Мисури, красива област с хълмиста плодородна прерия, осяяна с цветя. Там в отговор на молбите му да знае точното местоположение на Сион Господ открива, че „мястото, което е наречено сега Индипендънс, е централното място и петното за храма се намира на запад, върху един парцел, който не е далеч от сградата на съда” (У. и З. 57:3) и че трябва да бъдат купени големи парцели земя. На 2 август Джозеф Смит и други се срещат да започнат изграждането на Сион. Пророкът пише: „Аз помогнах на клон Колсвил на Църквата да положи първата греда за къща като основа на Сион в поселището Коу, на 19 км западно от Индипендънс. Гредата бе донесена и положена от 12 мъже в чест на 12-те племена на Израил. В същото време земята на Сион бе осветена чрез молитва и посветена от старейшина Сидни Ригдън за събиране на светиите. Бе време на радост за присъстващите, което позволи да надзърнем в бъдещето, което време отсега нататък ще се разгръща за задоволство на вярващите”². На следващия ден Пророкът освещава парцела на храма.

Светиите от Колсвил, Ню Йорк, са сред първите членове на Църквата, които се установяват в Мисури. Те са изминали тежък път от Ню Йорк до Къртлгънд, Охайо, но са живели там само за кратко, преди да им бъде заповядано да пътуват за Мисури. Поли Найт, член на клона Колсвил пътува до земята на Сион само за да умре там една седмица по-късно. Макар здравето ѝ да отпадало, тя е решена да се държи докрай. Синът ѝ пише: „Тя кротко заспа в смъртта, радвайки се на новия и вечен евангелски завет, възхвалявайки Бога, че е доживяла да види земята на Сион... Брат Джозеф Смит присъстваше на погребението на моята майка и се обърна към нас по много умел и утешаващ начин”³. Макар скоро Пророкът да се връща в Къртлгънд и да продължава да ръководи Църквата оттам до 1838 г., много светиин продължават да се местят в Мисури.

Светиите работят усърдно за изграждане на Сион, но към края на 1833 г. те са пропъдени от домовете си в окръг Джаксън от жестоко гонение, оставяйки зад себе си мечтите за установяване на Сион и построяване на храм там. Чрез Пророка Джозеф Смит Господ дава откровение, че условията за изкуплението на Сион в тази земя още не са изпълнени и че установяването на Сион трябва „да почва(ка) малко” (У. и З. 105:9).

Ученията на Джозеф Смит

Господ посочва окръг Джаксън, Мисури, като земята на Сион – място, където светиите от времето на Джозеф Смит да се събират и където накрая да бъде построен свещеният град Сион.

„Получих, чрез небесно видение, заповед през юни (1831 г.) да направя пътуване до западните граници на щата Мисури и там да посоча точното място, което да бъде централното място за започване събирането на онези, които прегръщат пълнотата на вечното Евангелие. Съответно предприех пътуването заедно с някои от моите братя и след дълъг и тежък път, понасяйки много лишения и трудности пристигнах в окръг Джаксън, Мисури, и след като видях местността, дирейки усърдно от Божията ръка, Той ни изяви волята Си и посочи на мен и другите точното място, на което Той посочи да започне работата по събирането и по изграждането на един „свят град”, който да бъде наречен Сион – Сион, защото е място на праведност, и всички, които го изграждат, трябва да се покланят на истинския и жив Бог и да вярват в едно учение, тъкмо учението на нашия Господ и Спасител Исус Христос. „Ето гласа на стражите ти! издигат гласа си, Всички възклихват: защото ще видят ясно с очите си как Господ се връща в Сион” (Исаия 52:8)”⁴.

В началото на 30-те г. на XIX в. светиите се опитват да положат основите на Сион в окръг Джаксън, Мисури, както е заповядал Господ, но не успяват да го сторят, защото не са духовно подготвени. Пророкът Джозеф Смит казва следното за времето, когато ще бъде установен Сион: „Не научавам от никое съобщение на Духа до

мен, че Сион се отказва от претенцията си за селестиална корона, въпреки че Господ прави той да бъде така измъчван, освен може би някои отделни лица, които крачат в неподчинение и са изоставили новия завет; всички такива ще бъдат разкрити чрез делата им в определеното време. Винаги съм очаквал от онова, което съм могъл да науча от дадените заповеди, че Сион ще изстрада някаква несгода. Но бих ви напомнил за казаното в едно от тях – че след *много* изпитания идва благословията (вж. У. и З. 58:4). Чрез това и други, а също и едно наскоро получено аз знам, че Сион ще бъде изкупен в определеното време на Господ; но колко много ще бъдат дните на неговото очистване, изпитания и несгоди Господ скри от очите ми; и когато питам относно тази тема, гласът Господен е: Млъкни и знай, че Аз съм Бог! И всички, които страдат за Моето име, ще царуват с Мен, и който отдаде живота си за Моето дело, ще го намери отново... Дано Бог даде, въпреки големите (ни) несгоди и страдания нищо да не може да ни отлъчи от Христовата любов (вж. Римляните 8:35–39)⁵.

**Ние изграждаме делото на Сион, като ставаме
хора чисти по сърце и като се трудим
усърдно в едно сърце и ум.**

„Изграждането на Сион е дело, което е интересувало Божия народ във всички времена; то е тема, върху която пророци, свещеници и царе са размишлявали с особена наслада; те са очаквали с нетърпение и радост времето, в което живеем ние; и вдъхновени от небесни и радостни очаквания, са пели, писали и пророкували за това наше време; но те са починали без да го видят; ние сме щастливия народ, който Бог избра да осъществява славата на последните дни; за нас остава да видим, да участваме и да помагаме в придвижването напред на славата от последните дни“⁶.

„Всяко място, където светиите се събират, е Сион, който всеки праведен човек изгражда като място на сигурност за своите деца“⁷.

„Всяко място, където светиите се събират, е Сион, който всеки праведен човек изгражда като място на сигурност за своите деца”.

„Ще има колове (на Сион) за събиране на светиите на различни места... Там децата ви ще бъдат благословени и вие, сред приятели, ще можете да бъдете благословени. Евангелската мрежа събира (риби) от всякакъв вид.

... Ние трябва да имаме изграждането на Сион като най-голямата си цел... Скоро идва времето, когато никой човек не ще има мир никъде, освен в Сион и неговите колове”⁸.

„По отношение изграждането на Сион, то следва да бъде извършено по съвета на Иехова, чрез откровение от небето”⁹.

„Ако Сион не се очисти, тъй че да бъде одобрен за всички неща в Неговите очи, Той ще дири други хора; защото делото Му ще продължава напред, докато Израил бъде събран, и онези, които не чуят гласа Му, могат да очакват да изпитат Неговата ярост. Позволете ми да ви кажа – стремете се да се очистите, също и всички обитатели на Сион, та да не се разгори буйно гневът Господен. Покайте се, покайте се, е гласът Божий към Сион; и макар да изглежда странно, следното е вярно – хората ще упорстват, търсейки оправдания, докато тяхното нечестие е напълно изявено, отдавна

изпуснали възможността душата им да бъде изкупена, и ставеното в сърцата им ще се открие пред погледа на всички. Казвам ви (и което казвам на вас, на всички го казвам), чуйте предупредителния глас Божий, та да не падне Сион и Господ да не се закълне в гнева си, че обитателите на Сион не ще влязат в Неговия покой”¹⁰.

„Докато в Църквата биват допускани несправедни постъпки, тя не може да бъде осветена, нито Сион изкупен”¹¹.

„Нека всеки един работи да се подготви за лозето, като отдели по малко време да утеши скърбящите, да превърже онези с разбити сърца, да вкара в пътя отстъпника, да върне обратно странника, да покани отново в царството онези, които са били отхвърлени, като ги насърчи да положат усилие, докато денят трае и да вършат праведност и в едно сърце и един ум да се готвят да помогнат да бъде изкупен Сион, тази красива обетована земя, където драговолните и покорните ще бъдат благословени...

„(Ние) се молим на Небесния ни Отец да можете да бъдете изпълнени с молива, много смирени и милосърдни, да работите усърдно духовно и материално за изкуплението на Сион, та чистите по сърце да могат да се завърнат с песни на вечна радост да градят обширните му пространства и да посрещнат Господ, когато Той дойде в славата Си (вж. У. и З. 101:18)”¹².

Сион, новият Ерусалим, ще бъде изграден на американския континент.

Символът на вратата 1:10: „Ние вярваме в буквалното събиране на Израил и във възстановяването на Десетте племена; че Сион (Новият Ерусалим) ще бъде изграден на американския континент”¹³.

„Градът Сион, за който говори Давид в Псалм 102, ще бъде изграден в земята на Америка и „Изкупените от Господа ще се върнат, И ще дойдат с възклицание в Сион: вечно веселие ще бъде на главата им” (Исаия 35:10); и те ще бъдат избавени от заливащата беда, която ще мине през земята. Но Юда ще

получи избавление в Ерусалим. (Вж. Иоил 2:32; Исаия 26:20–21; Еремия 31:12; Псалми 1:5; Езекиил 34:11–13). Тези са свидетелствата, че добрият Пастир ще положи грижи за Своите овце и ще ги изведе от всички народи, където са били разпръснати в мъглив и мрачен ден, към Сион и към Ерусалим”¹⁴.

„Ще започна, като цитирам пророчеството на Енох, когато говори за последните дни: „и праведност ще изпратя от небето долу на земята, и истина ще изпратя от земята, за да дадат свидетелство за Моя Единороден, за възкресението Му от мъртвите (това възкресение го разбирам да бъде в осезаемо тяло), да, също и за възкресението на всички човеци; и ще сторя праведността и истината да пометат земята като потоп, за да отбера Моите избрани от четирите краища на земята на място, което Аз ще приготвя – един свят град, та Моите люде да препашат кръста си и да очакват времето на пришествието Ми, защото ще има Моя скиния и тя ще се нарича Сион, един Нов Ерусалим” (Моисей 7:62).

Сега, аз разбирам от този цитат, че... праведността и истината ще пометат земята като потоп. И сега, питам аз, как праведността и истината ще пометат земята като потоп? Ще отговоря. Хора и ангели ще работят заедно за осъществяване на това велико дело и Сион ще бъде подготвен, тъкмо един нов Ерусалим, за избраните, които трябва да бъдат събрани от четирите краища на земята и да бъде установен един свещен град, за да може с тях да бъде скинията Господна...

... „ето, този народ Аз ще утвърдя на тази земя в изпълнението на завета, който склучих с баща ви Яков, и това ще бъде един нов Ерусалим” (3 Нефи 20:22). Сега, ние узнаваме от Книгата на Мормон за съвсем същия континент и къс земя, на който трябва да бъде Нови Ерусалим, и той трябва да бъде възнесен според видението на Йоана на остров Патмос.

Сега мнозина може да се чувстват склонни да кажат, че този Нови Ерусалим, за който става дума, е Ерусалим, изграден от юдеите на източния континент. Но от Откровението 21:2 вие ще видите, че има Нови Ерусалим, свален от небето от Бог, украсен като невеста за своя съпруг, че след това Откровителят е отнесен в Духа на една висока и голяма пла-

нина и вижда великия и свещен град да се спуска от небесата от Бог. Тук се говори за два града. Тъй като не всичко тук може да бъде написано, ще кажа кратко, че Нови Ерусалим предстои да бъде установен на този континент и също на източния континент трябва да бъде съграден друг Ерусалим (вж. Етер 13:1–12). „ето, Етер видя дните на Христа и говори ... също за дома Израилев и за Ерусалим, откъдето щеше да дойде Лехий; и че след като бъде унищожен, той ще трябва да бъде построен отново, свят град за Господа; ето защо той не би могъл да бъде новият Ерусалим, защото е съществувал в миналото” (Етер 13:4–5)¹⁵.

„Пророците са казали за Сион в последните дни: как славата на Ливан ще дойде при него, елха, явор и кипарис заедно, за да украсят мястото на светилището Му и за прослави мястото на нозете Си (вж. Исаия 60:13). където вместо мед Той ще донесе злато и вместо желязо ще донесе сребро, и вместо дърво мед, и вместо камъни желязо (вж. Исаия 60:17); и където угощение от тлъсти неща ще бъде дадено на праведните (вж. Исаия 25:6); да, когато Господното сияние стигне до нашето разбиране за доброто на хората Му, човешките сметки и празната слава на света изчезнат, и ние възкликнем, „От Сион, съвършенството на красотата, Бог е възсиял” (Псалм 50:2)”.¹⁶

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Забележете как в тази глава Пророкът Джозеф Смит използва думата *Сион*, за да се позове на конкретни места и на Господния народ. Как тези употреби на думата ви помагат да разберете що е това да изграждаме Сион? (Като размишлявате над този въпрос или го обсъждате, обмислете дали да прочетете Учение и Завети 97:21.)
- В абзаца, почващ в края на стр. 196, Джозеф Смит разказва за желанието си да знае кога гр. Сион ще бъде установен

в окръг Джаксън, Мисури. Какво можем да научим от Господния отговор на молитвите на Джозеф Смит?

- Прочетете втория цял абзац на стр. 197 и после определете някои от местата, където светиите се събират. Как можем да изградим Сион на тези места?
- Преговорете третия и четвърти цели абзаци на стр. 197 и помислете как коловете в Църквата осигуряват сигурност и мир. По какви начини вие сте били благословени, като сте се събирали с други членове на вашия кол?
- По какъв начин съветът на Пророка за изграждане на Сион важи в домовете ни?
- Пророкът Джозеф учи, че като част от усилията да изградим Сион ние самите трябва поотделно да се очистим. Кой са някои от начините, по които можем да следваме този съвет? (За някои примери вж. стр. 197–199.) Защо мислите, че отделните хора трябва да са чисти преди Сион да бъде изкупен?
- Преговорете пророчествата на Джозеф Смит за двата свещени града (стр. 200–201). Каква роля играем ние в изпълнението на тези пророчества?

Свързани с темата стихове: Откровението 21:1–27; У. и З. 45:65–71; 97:18–25; 103:1–7; Моисей 7:16–21, 62–69

Бележки

1. *History of the Church*, 1:188–189; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 126–127, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 1:196; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 137, архиви на Църквата.
3. Нюъл Найт, *Autobiography and Journal*, ок. 1846 г., стр. 32, 34, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 2:254; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, септ. 1835 г., Къртланд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, септ. 1835 г., стр. 179–180.
5. *History of the Church*, 1:453–454; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до Едуард Партридж и др., 10 дек. 1833 г., Къртланд, Охайо.
6. *History of the Church*, 4:609–610; из “The Temple”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 2 май 1842 г., стр. 776; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
7. Цигирано от Марта Джейн Ноултън Корей, съобщаваща за беседа, изнесена от Джозеф Смит в Наву, Илинойс; Martha Jane Knowlton Coray, *Notebook*, архиви на Църквата; тази беседа е датирана 19 юли 1840 г. в тефтерчето на сестра Корей, но вероятно е била изнесена на по-късна дата.

8. *History of the Church*, 5:390–391; думите в скоби по оригинала; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
9. *History of the Church*, 5:65; из “The Government of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юли 1842 г., стр. 858; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
10. *History of the Church*, 1:316; правопис осъвременен; из писмо на Джозеф Смит до Уилям У. Фелпс, 11 ян. 1833 г., Къртлгънд, Охайо; това писмо неправилно е датирано 14 ян. 1833 г. в *History of the Church*.
11. *History of the Church*, 2:146; из писмо на Джозеф Смит до Лаймън Уайт и др., 16 авг. 1834 г., Къртлгънд, Охайо.
12. *History of the Church*, 2:229–230, бележка под линия; пунктуация осъвременена, разделяне на абзаци променено; из “To the Saints Scattered Abroad”, *Messenger and Advocate*, юни 1835 г., стр. 138.
13. Символът на вярата 1:10.
14. *History of the Church*, 1:315; из писмо на Джозеф Смит до Н. Ч. Сакстън, 4 ян. 1833 г., Къртлгънд, Охайо; името на г-н Сакстън неправилно е посочено като „Н. Е. Сийтън” в *History of the Church*.
15. *History of the Church*, 2:260–262; пунктуация осъвременена; първите думи в скоби в първия абзац по оригинала; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, ноем. 1835 г., Къртлгънд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, ноем. 1835 г., стр. 209–210.
16. *History of the Church*, 1:198; правопис осъвременен; из “History of the Church” (ръкопис), книга A-1, стр. 139, архиви на Църквата.

Когато Пророкът Джозеф Смит получава тези откровения, често е в присъствието на други църковни ръководители, някои от които записват думите му, както ги получава от Господ.

Откровението и живият Пророк

„Великото небесно правило (е) че нищо не следва да бъде вършено на земята без откриване тайните му на Неговите служители пророците”.

Из живота на Джозеф Смит

В Къртлънд, Охайо, Пророкът Джозеф Смит получава поток от откровения, правещи този период крайно важен в установяване учението и управлението на Църквата. Когато Пророкът получава тези откровения, често е в присъствието на други църковни ръководители, някои от които записват думите му, както ги получава от Господ. Откровенията често идват до него в отговор на молитва. Парли П. Прат, който по-късно става член на Дванадесетте, присъствал, когато Пророкът получава откровението, което сега е Учение и Завети 50. Старейшина Прат си спомня:

„След като се обединихме в молитва в неговата стая за превеждане, той в наше присъствие издиктува следното откровение. Всички изречения биваха произнасяни бавно и много отчетливо и с пауза помежду им, достатъчно дълга да бъдат записани от обикновен преписвач, не стенограф... Никога нямаше колебание, преглеждане или препрочитане, за да се поддържа връзката с темата”¹.

Макар някои откровения да са преписвани на ръка за лична употреба, по принцип членовете на Църквата не разполагат с тях. Джозеф Смит знае, че откровенията Божии са от такава важност, че трябва да бъдат грижливо пазени и направени достъпни за света. През ноември 1831 г. на специална конференция, проведена в Хайръм, Охайо, Пророкът и други църковни ръководители решават да публикуват сборник с открито-

венията, получени от Пророка към момента. След като това решение е взето, Пророкът получава божествено общение, което Господ нарича „Моето предисловие към книгата с Моите заповеди” (У. и З. 1:6). Това откровение, известно сега като Учение и Завети раздел 1, сочи Господното одобрение за публикуване на откровенията и обяснява целите Му, с които ги дава. „Изследвайте тези заповеди”, заявява Господ, „защото те са истинни и верни, и пророчествата и обещанията, които са в тях, ще бъдат изпълнени” (У. и З. 1:37). След като чува отново откровението, прочетено му на втория ден от конференцията, Пророкът „стана и изрази своите чувства и благодарност” за тази проява на Господното одобрение².

След тази конференция, припомня Пророкът, „времето ми бе плътно заето в преглед на заповедите и в посещение на събрания за почти 2 седмици, защото от 1 до 12 ноември проведохме 4 специални събрания. На последното... гласувахме, че стойността на откровенията е колкото богатствата на цялата земя”. Събранието също заявява, че откровенията са „основата на Църквата в тези последни дни и в полза за света, показвайки, че ключовете на тайнствата на царството на нашия Спасител отново са поверени на човека и богатствата на вечността (са) на разположение на онези, които желаят да живеят според всяко слово, което излиза от Божите уста”³.

Ръкописните екземпляри на откровенията са занесени при Уйлям У. Фелпс в Мисури, за да бъдат отпечатани като Книгата на Заповедите. Брат Фелпс, комуто било заповядано от Господ да иде в Мисури и да стане печатар за Църквата (вж. У. и З. 57:11), скоро започва да набира книгата. На 20 юли 1833 г. обаче гълпа унищожава печатницата и повечето отпечатани листове. Част от разпилените листове са спасени от членове на църквата и отделно подвързани, но книгата никога не е официално публикувана. През 1835 г. откровенията, предназначени за Книгата на Заповедите и някои допълнителни откровения са издадени в Къртлгънд като Учение и Завети. С допълнителни откровения, добавяни от 1835 г. насам тази книга става свидетелство, че Бог говори днес чрез Своя жив пророк, президента на Църквата, за благослов и напътствие на Своята Църква.

Ученията на Джозеф Смит

Бог винаги води Своя народ и Своята Църква чрез откровение.

Символът на вратата 1:9: „Ние вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие”⁴.

„Ние никога не ще можем да разберем Божиите и небесни неща, освен чрез откровение. Можем да придаваме духовен смисъл и да изразяваме мнения цяла вечност, но това не е власт”⁵.

„Учението с откровение далеч надхвърля учението без откровение, защото една истина, открита от небето, струва повече от всичките съществуващи сектантски идеи”⁶.

„Спасението не може да дойде без откровение; безполезно е някой да проповядва и служи без него... Никой човек не може да е служител на Исус Христос, освен ако няма свидетелството за Исус, и това е духът на пророчеството (вж. Откровението 19:10). Винаги когато е било отслужвано спасение, това е било чрез свидетелство. Днес хората свидетелстват за небесата и пъкля, без да са виждали нито едното, нито другото; ще кажа, че никой човек не познава тези неща без откровение”⁷.

„Исус в Своите учения казва, „на тая канара ще съградя Моята Църква; и портите на ада няма да й надделеят” (Матей 16:18). Каква канара? Откровението”⁸.

„Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е основана чрез пряко откровение, както истинската Божия църква винаги е била, според Писанията (Амос 3:7 и Деянията 1:2), чрез волята и благословиите Божии аз бях оръдие в Неговите ръце за придвижване напред делото на Сион”⁹.

През април 1834 г. Пророкът казва на конференция на Църквата: „Президент Джозеф Смит-младши прочете 2 гл. от пророчеството на Иоил, помоли се и се обърна към конференцията, както следва: ... „Ние сме в различно положение

ние от всеки друг някога съществувал на земята народ; съответно онези предишни откровения не могат да бъдат подходящи за нашите условия; те са били дадени на други хора при други условия, но в последните дни Бог трябва да събере остатъците от Израил, за които трябва да има избавление, както в Ерусалим, така и в Сион (вж. Иоил 2:32). Сега, ако Бог не би давал повече откровение, къде бихме намерили Сион и тези остатъци?..

После президентът на Църквата даде откровение за придобиването и превода на Книгата на Мормон, откровението за Аароновото свещеничество, организацията на Църквата през 1830 г., откровението на висшето свещеничество и дара на светия Дух, излят върху Църквата, и каза: „Махнете Книгата на Мормон и откровенията, и какво ще остане от нашата религия? Няма да остане нищо”¹⁰.

Президентът на Църквата е определен да получава откровение от Бог за Църквата; отделни хора могат да получават откровение за своите отговорности.

„Исус ... поставя в Църквата първо апостоли, после пророци, за делото на служението, усъвършенстването на светиите и др.; ... великото небесно правило (е) че нищо не следва да бъде вършено на земята без откриване тайните му на Неговите служители пророците, според Амос 3:7”¹¹.

През септември 1830 г. Джозеф и Ема Смит се местят от Хармони, Пенсилвания, във Файет, Ню Йорк. Когато пристигат, те откриват, че някои светии са мамени от претенции за лъжливи откровения: „За голямо наше съжаление... скоро открихме, че Сатана причаква, за да измами, и дири кого би могъл да завладее. Брат Хайръм Пейдж се бе сдобил с някакъв камък, чрез който получаваше известни „откровения” за изграждането на Сион, реда в Църквата и пр., всички от които бяха в пълен разрез със реда в Божия дом, както е изложен в Новия завет и по-късните ни откровения. Тъй като за 26-ия ден на септември бе насрочена конференция, реших че няма нищо по-разумно да разговарям с братята по темата, докато конференцията се състои. Откри-

вайки обаче, че мнозина, особено сем. Уитмър и Оливър Каудъри в голяма степен вярват в нещата, изложени от този камък, решихме, че е най-добре да попитаме Господ за толкова важен въпрос, и преди конференцията да се състои, получихме следното:

„Откровение до Оливър Каудъри, дадено във Файет, Ню Йорк, септември 1830 г.

... ето, истина, истина ти казвам, че никой няма да бъде назначен да получава заповеди и откровения в тази църква, с изключение на Моя служител Джозеф Смит-младши, защото той ги получава тъкмо като Моисей. И ще бъдеш покорен в нещата, които Аз ще му дам...

И няма да заповядваш на оногова, който ти е начело и начело на църквата. Защото Аз Съм му дал ключовете на тайнствата и откровенията, които са запечатани, докато не ѝ назначат друг на негово място...

И още, ти ще вземеш своя брат Хайръм Пейдж насаме с теб и кажи му, че онези неща, които той е записал от онзи камък, не са от Мен и че Сатана го маме. Защото ето, тези неща не са определени за него, нито пък нещо ще бъде определено за някого от тази църква противно на църковните завети.

Защото всичко трябва да бъде вършено с ред и чрез общо съгласие в църквата, чрез молитва с вяра” (У. и З. 28:2–3, 6–7, 11–13) ...

Накрая конференцията ни се състоя. Обсъдена бе темата за споменатия преди камък и след значително проучване брат Пейдж, както и всички членове на Църквата, които присъстваха, се отрекоха от горния камък и от всички неща, свързани с него, за голямо наше взаимно задоволство и щастие¹².

„Президентите или (Първото) Президентство са над Църквата, и откровенията за промисъла и волята на Бог за Църквата трябва да идват чрез Президентството. Такъв е редът в небесата и силата и привилегията на (Мелхиседековото) свещеничество. Привилегия е също на всеки служител в тази Църква да получава откровения, доколкото те се отнасят до

неговото индивидуално призвание и задължения в Църквата”¹³.

„Ние не се считаме обвързани да получаваме каквото и да е откровение от кой да е мъж или жена без той/тя да бъде законно назначен и ръкоположен в тази власт и да даде достатъчно потвърждение за това.

„ ...Против Божия ред е кой да е член на Църквата или кой да е човек въобще да получава напътствия относно онези, които по пълномощие са по-горе от него; затова вие ще видите неуместността в това да се вслушвате в тях; но ако който и да е човек има видение или посещение от небесен пратеник, то трябва да бъде за негова лична полза и напътствие, защото основните принципи, ръководството и учението на Църквата са във владение на ключовете на царството”¹⁴.

Президентът на Църквата ни предава словото Божие за нашето време и поколение.

Ибър Ч. Кимбъл

Докато служи като съветник на президент Бригъм Йънг, Ибър Ч. Кимбъл съобщава: „Брат Джозеф Смит много пъти казваше на брат Бригъм, на мен и други, че той е представител на Бог пред нас, да ни учи и напътства и да кори грешниците”¹⁵.

Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата, съобщава: „Ще се позова на едно събрание, на което присъствах в гр. Къртланд в младостта ми. На него бяха направени някои коментари... относно живите предсказатели и писаното слово Божие... Един ръководител в Църквата стана и говори по темата, и каза: „Вие сте получили словото Божие пред вас тук в Библията, Книгата на Мормон и Учение и Завети; имате писаното слово Божие, и вие, които давате откровения, следва да давате откровение според тези книги, тъй като написаното в тези книги е словото Божие. Ние трябва да се ограничаваме до тях”.

Когато той завърши, брат Джозеф се обърна към брат Бригъм Йънг и каза, „Братко Бригъм, искам да станеш и да ни кажеш възгледите си относно живите предсказатели и писаното слово Божие”. Брат Бригъм се изправи, взе Библията и я постави на амвона; взе Книгата на Мормон и я постави, после взе Учение и Завети, постави я пред себе си и каза: „Ето го писаното слово Божие до нас относно Божиите дела от началото на света почти до наше време. И сега”, каза той, „сравнени с живите предсказатели, тези книги са нищо за мен; те не предават словото Божие директно до нас, както словата на един пророк или на човек, носещ свящото свещеничество в нашето време и поколение. Аз бих избрал живите предсказатели вместо всичките писани книги”. Тази бе насоката, която следваше той. Когато той свърши, брат Джозеф каза на конгрегацията: „Брат Бригъм ви каза словото Божие, и той ви каза истината”.¹⁶

Бригъм Йънг, втори президент на Църквата, припомня: „Преди много години Пророкът Джозеф отбеляза, че ако хората бяха получавали откровенията, които той имаше на свое разположение, и мъдро бяха постъпвали според тях, както Господ ги диктува, биха били много години по-напред в сила и разбиране от това, което бяха тогава”¹⁷.

**Ние подкрепяме президента на Църквата и други
църковни ръководители, като се молим
за тях и се вслушваме в съвета им.**

Джозеф Смит записва, че следното се е случило по време на освещаването на храма Къртлънд на 27 март 1836 г.: „После аз направих кратко обръщение и призовах няколкото кворума и цялата конгрегация светии да подкрепят (Първото) Президентство като пророци и гледачи и да ги поддържат в молитвите си. Те всички се задължиха да го сторят, ставайки.

После призовах кворумите и конгрегацията от светии да подкрепят дванадесетте апостоли, които присъстваха, като пророци, гледачи, откровители и специални свидетели пред всички народи по земята, държащи ключовете на царството да го отключат или да сторят то да бъде отключено,

измежду тях, и да ги поддържат в молитвите си, което те одобриха, ставайки.

После аз призовах кворумите и конгрегацията светии да подкрепят президентите на Седемдесетте... и да ги поддържат в молитвите си, което те сториха, ставайки...

Гласуването бе единодушно при всяко искане и аз предсказах на всички, че доколкото те поддържат тези мъже в различните им постове, дотолкова .... Господ ще ги благослови, да, в името на Христа небесните благословии ще бъдат техни"¹⁸.

„Подобно на онези, които поддържали ръцете на Моисей (вж. Изход 17:8–13), нека и ние поддържаме ръцете на онези, които са определени да ръководят работите на царството, та те да бъдат укрепени и в състояние да продължат големите си планове и да бъдат оръдия в осъществяване на великото дело на последните дни"¹⁹.

„Сега, за хора, които вършат неща само защото са посветвани да ги вършат и при това през цялото време роптаят, това въобще не е от полза; те могат със същия успех да не ги вършат. Те са онези, които претендират да бъдат светии, но са твърде склонни да роптаят и да намират вина, когато бива даден какъв да е съвет, противоположен на чувствата им, дори и ако те самите искат съвет; още по-зле е когато им се дава съвет без покана, който не съответства на тяхното мнение за нещата; но, братя, надяваме се на по-добри неща от повечето от вас, вярваме, че вие желаете съвет от време на време и с радост ще го следвате всеки път, когато го получавате от съответен източник"²⁰.

Илайза Р. Сноу пише: „(Джозеф Смит) каза, че ако Бог го е определил и избрал като оръдие да ръководи Църквата, защо не го оставят да я ръководи? Защо да му препречват пътя, когато е назначен да върши нещо? Кой познава ума на Бог? Не разкрива ли Той неща по различен начин от очаквания? (Пророкът) подчертава, че постоянно се преборвал, макар всичко да упражнявало натиск върху него, препречвало пътя му и му се противопоставяло; въпреки всичко това накрая той винаги се оказвал прав...

Той упрекна онези, които бяха склонни да търсят грешки в ръководенето делата на Църквата, казвайки, че Бог го е призовал да води Църквата и че той ще я води правилно; онези, които се наемат да се месят в това, ще бъдат посрамени, когато собствената им глупост стане очевидна”²¹.

Онези, които отхвърлят живия пророк, няма да напредват и ще се изправят пред Божиите възмездия.

„Въпреки че, буквално казано, всичкото знание иде от Бог, когато то е бивало откривано, не всички хора са вярвали в него в момента на откровението...

Ной бил съвършен човек и неговото знание или откровение за онова, което щяло да се случи на земята, му дали сила да се подготви и да спаси себе си и семейството си от унищожението на потопа. Това знание или откровение... били посрещнати с неверие от обитателите на земята. Те знаели, че Адам е първият човек, сътворен по образа на Бог, че той бил добър човек, че Енох крачел с Бога триста шестдесет и пет години и бил взет в небесата, без да вкуси смърт. Но те не могли да понесат новото откровение: в старите откровения вярваме, защото го правели и бащите ни; но не и с новите. И потопът ги отнесъл...

Същият принцип... бил изключително явен сред юдеите, когато Спасителят дошъл в плътта. (Те) се хвалели с древните откровения, украсявали гробниците на мъртвите, давали десятък от гъозума (джоджена) и анасона, отправяли дълги молитви на престореност и прекосявали земи и морета да обръщат във вярата, но когато новото откровение дошло направо от устата на Великия Аз Съм, те не могли да го понесат – било прекалено. То показало покварите на онова поколение, както и на по-ранни, и те завикали, Махни Го, Разпни Го!...

Още веднъж, същия ред и език бяха използвани, когато Книгата на Мормон се появила за това поколение. Старото откровение, старите патриарси, пилигрими и апостоли са благословени. Ние вярваме в тях, но не можем да търпим новите”²².

Ной бил съвършен човек и неговото знание или откровение за онава, което щяло да се случи на земята ... били посрещнати с неверие от обитателите на земята.

„Светът винаги е вземал лъжливите пророци за истински, а пратените от Бог били считани за лъжливи и затова убивали, замеряли с камъни, биели и затваряли истинските пророци и те трябвало да се крият „из пустини, по пещери и ровове” (вж. Евреите 11:38), и макар и да били най-почтените хора на света, ги прогонвали от обществото като скитници, докато ценели високо, почитали и подкрепяли мошеници, безделници, лицемери, шарлатани и най-ниските измежду хората”²³.

„Нямам и най-малка представа ако Христос дойде на земята и проповядва същите сурови истини, които проповядвал на юдеите, дали това поколение би Го отхвърлило поради това, че е тъй рязък... Мнозина биха казали, „Никога не ще Те напусна, но ще остана с Теб за вечни времена”. Но в мига, в който ги научите на някои от тайнствата на царството Божие, запазени в небесата, които трябва да бъдат

открити на човешките чеда, когато бъдат готови за тях, те ще бъдат първите, които ще ви замерят с камъни и ще ви пратят на смърт. Това е същият принцип, който прати Господ Исус Христос на разпятие и ще кара хората да убиват пророците в това поколение.

Много неща са (необясними) на човешките чеда в последните дни: например че Бог ще вдигне мъртвите; (те забравят), че неща, които са били скрити отпреди основаването на света, ще трябва да бъдат открити на младенците в последните дни.

Сред нас има също много мъдри мъже и жени, които са прекалено мъдри, за да бъдат учени; затова те трябва да умрат в невежество и при възкресението ще открият грешката си. Мнозина тръшват вратата към небето, казвайки „Дотук ще вярвам на откритото от Бог...”

Винаги се е случвало, когато човек е пратен от Бога със свещеничество и започва да проповядва пълнотата на Евангелието, да бъде отхвърлен от своите приятели, готови да го заколят, ако проповядва неща, които в техните представи са грешни; и Исус е бил разпнат на този принцип”²⁴.

„Горко, горко на този човек или хора, които вдигат ръце против Бога и Неговия свидетел в тези последни дни: защото те почти ще измамат самите избрани!

... Когато човек обикаля да пророкува и заповядва на хората да се подчиняват на ученията му, той трябва да бъде или истински, или лъжлив пророк. Лъжливите пророци винаги се изправят против истинските и пророкуват тъй близко до истината, че почти ще измамат и самите избрани”²⁵.

„Като последица от отхвърлянето на Евангелието на Исус Христос и на пророците, които Бог е пратил, Божиите възмездия в различни епохи се установяват върху хора, градове и нации на света, както бил случаят с градовете Содом и Гомора, унищожени затова, че отхвърлили пророците”²⁶.

Уилям П. Макинтайър съобщава: „(Джозеф Смит) пророкуваше, че всички онези, които се отнасят лекомислено към дадените им откровения, към него и неговите слова, скоро

ще плачат и скърбят, ... казвайки, О, ако се бях вслушал в Божиите слова и дадените откровения”²⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа на стр. 205–206, като отбележите как се чувствали ранните членове на Църквата относно откровенията, получени чрез Джозеф Смит. Какви са чувствата ви спрямо Учение и Завети?
- Прочетете четвъртия абзац на стр. 207. Защо мислите, че „спасението не може да дойде без откровение”?
- Преговорете стр. 208–209. Защо мислите, че хората понякога се оставят да бъдат измамени, както е в разказа за Хайръм Пейдж? Как можем да избегнем да бъдем мамени от лъжливи пророци или учения?
- Преговорете последните 2 цели абзаца на стр. 209 и абзацът, който продължава на стр. 210. Как ни ползва това, че има само един човек, който може да получава откровения за цялата Църква? Какви изживявания, при които Господ ви е напътствал в конкретните ви отговорности, можете да спделите?
- На стр. 210–211 прочетете как отговарят Джозеф Смит и Бригъм Йънг, когато един мъж казва, че ние трябва да се ограничим само с откровенията, дадени в Писанията. Какво би липсвало в живота ви, ако се ограничите само в стандартните произведения, без да чувате словата на живия пророк? Как можем да следваме духа на съвета на Бригъм Йънг?
- Какво можем да направим, за да поддържаме президента на Църквата и други ръководители? (За някои примери вж. стр. 212–213.) Какъв съвет даде президентът на Църквата на последната обща конференция? По какви начини сте били благословени, като сте следвали пророка и други ръководители на Църквата?

- Кой са някои от начините, по които хората отхвърлят Божиите пророци? (За някои примери вж. стр. 213–215.) Кой са някои от възможните последици на избора да не следваме съвета на онези, които Господ е избрал да водят Църквата Му?

Свързани с темата стихове: Притчи 29:18; Яков 4:8; 3 Нефи 28:34; Мормон 9:7–9; У. и З. 21:1–6

Бележки:

1. Парли П. Праг, *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Парли П. Праг-младши, 1938 г., стр. 62; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
2. “The Conference Minutes and Record Book of Christ’s Church of Latter Day Saints 1838–39; 1844”, запис за 2 ноем. 1831 г., стр. 16, съобщено от Джон Уитмър, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта. Тази архивна книга съдържа архивни записи от 1830 до 1844 г.
3. *History of the Church*, 1:235; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 172–173, архиви на Църквата.
4. Символът на вярата 1:9.
5. *History of the Church*, 5:344; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уйлям Клейтън.
6. *History of the Church*, 6:252; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
7. *History of the Church*, 3:389–390; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
8. *History of the Church*, 5:258; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 22 ян. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
9. *History of the Church*, 6:9; от Джозеф Смит, “Latter Day Saints”, в I. Daniel Rupp, избр., *He Pasa Ekklesia* [The Whole Church]: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States, 1844 г., стр. 404.
10. *History of the Church*, 2:52; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из протоколи от конференция на Църквата, проведена на 21 апр. 1834 г. в Нортън, Охайо; съобщено от Оливър Каудъри.
11. “Baptism”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 септ. 1842 г., стр. 905; граматика осъвременена; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
12. *History of the Church*, 1:109–11, 115; разделяне на абзаци променено; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 53–55, 58, архиви на Църквата; датата на пристигането на Джозеф и Ема във Файет неправилно е дадена като август 1830 г. в *History of the Church*.
13. *History of the Church*, 2:477; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртлгънд, Охайо; публикувано в *Messenger and Advocate*, апр. 1837 г., стр. 487.
14. *History of the Church*, 1:338; из писмо на Джозеф Смит и Фредерик Г. Уйлямз до Джон С. Каргър, 13 апр. 1833 г., Къртлгънд, Охайо.
15. Ибър Ч. Кимбъл, *Deseret News*, 5 ноем. 1856 г., стр. 274.
16. Уилфърд Уудръф, в доклад на конференцията, окт. 1897 г., стр. 22–23; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
17. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 9 дек. 1857 г., стр. 316.

18. *History of the Church*, 2:477; из дневника на Джозеф Смит, 27 март 1836 г., Къртлгънд, Охайо; вж. и *Messenger and Advocate*, март 1836 г., стр. 277.
19. *History of the Church*, 4:186; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 178.
20. *History of the Church*, 4:45, бележка под линия; из писмо на Първото Президентство и висшия съвет до светиите, живеещи западно от Къртлгънд, Охайо, 8 дек. 1839 г., Комърс, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, дек. 1839 г., стр. 29.
21. *History of the Church*, 4:603–604; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
22. “Knowledge Is Power”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 авг. 1842 г., стр. 889–890; правопис, пунктуация и граматика осъвременени; курсив премахнат; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
23. *History of the Church*, 4:574; пунктуация осъвременена; из “Try the Spirits”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 апр. 1842 г., стр. 744; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
24. *History of the Church*, 5:423–25; пунктуация осъвременена; раздяляне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
25. *History of the Church*, 6:364; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
26. *History of the Church*, 5:256–257; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 22 ян. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
27. Уилям П. Макинтайър, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1841 г. в Наву, Илинойс; William Patterson McIntire, Notebook, 1840–1845, архиви на Църквата.

Великият план на спасението

„Великият план на спасението е тема, която трябва да привлича нашето най-стриктно внимание и на него да се гледа като на един от най-добрите небесни дарове за човечеството”.

Из живота на Джозеф Смит

През септември 1831 г. Пророкът Джозеф Смит и семейството му се местят на около 50 км югоизточно от Къртланд в Хайръм, Охайо, където близо 1 година живеят в дома на Джон и Алис (известна и като Елза) Джонсън. В този дом Пророкът извършва повечето работа по Превода на Джозеф Смит на Библията.

Това важно дело, което Пророкът нарича „едно разклонение на призованието ми”¹, значително допринася за разбирането ни на плана на спасението. Пророкът започва тази работа през юни 1830 г., когато Господ му заповядва да започне да прави чрез вдъхновение преглед на версията на Библията на крал Джеймз. Пророкът отдавна знаел, че Библията невинаги е ясна в някои важни неща. Той е забелязал, че Мороний му цитира някои библейски пасажии „с известна разлика от начина, по който (те са записани) в библиите ни” (Джозеф Смит – История 1:36). Докато превежда 1 Нефи 13:23–29, той научава, че много „неща, които са ясни и най-ценни”, са били премахнати от Библията, включително „много завети Господни” (1 Нефи 13:26).

По-късно Пророкът казва: „Аз вярвам в Библията, както е записана от перото на най-ранните автори. Неуки преводачи, небрежни преписвачи или лукави и покварени свещеници са направили много грешки... Погледнете в (Евреите 6:1) за противоречия – „Поради това, нека оставим първона-

„И Господ Бог говори на Моисей, казвайки... Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека“.

чалното учение на Христа и нека се стремим към съвършенство”. Ако човек остави първоначалното учение на Христа, как може да бъде спасен? Това е противоречие. Не вярвам в него. Ще го направя както би следвало да бъде – „Поради това, *без да оставяме* принципите на Христовото учение, нека продължаваме напред към съвършенството”.²

Воден от Духа, Джозеф прекарва почти 3 години препрочитайки Библията, правейки хиляди корекции на текста и възстановявайки загубена информация. Тази възстановена информация пролива чудна светлина над много учения, които не са ясно представени в Библията, каквато съществува днес. Тези вдъхновени поправки на текста на Библията са известни като Превод на Джозеф Смит на Библията. Стотици пасажии от Превода на Джозеф Смит на Библията сега са включени в изданието на светиите на последните дни на версията на Библията на крал Джеймз.

Преводът на Библията на Пророка е важна част от собственото му духовно образование и разгръщащото се възстановяване на евангелската истина. Докато преработва Стария и Нов завет, той често получава откровения, поясняващи или разширяващи библейските пасажии. По този начин Пророкът получава много учения от Господ, включително онези, които сега се намират в Учение и Завети 74, 76, 77, 86 и 91 и в части от много други раздели на Учение и Завети.

Когато Пророкът почва своя превод на Библията през юни 1830 г., Господ му разкрива дълъг пасаж от писанията на Моисей. Той става глава 1 от Книгата на Моисей в Скъпоценен бисер. Описва видението, в което Моисей видял Бог и говорил с Него – видение тъй забележително, че Джозеф Смит го нарича „скъпоценно късче” и „приток на сила”³. В това видение Бог учи Моисей за основната цел на великия план на спасение:

„И Господ Бог говори на Моисей, казвайки: ... Защото ето, това е делото Ми и славата Ми – да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека” (Моисей 1:37, 39).

Ученията, обредите и обещанията, които съставят плана на спасение, са разкрити на земята в тези последни дни чрез Пророка Джозеф Смит. Като човек, който ясно разбира важността на този план, Пророкът заявява: „Великият план на спасението е тема, която трябва да привлича нашето най-стриктно внимание и на него да се гледа като на един от най-добрите небесни дарове за човечеството”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

В доземния свят Исус Христос бил избран да бъде Спасителя и ние сме избирали да приемем плана на спасение.

„При първото организиране в небесата ние всички сме присъствали и сме видели Спасителя избран и определен, и планът на спасение изработен, и сме го одобрили”⁵.

„Господ (е) свещеник до века, според реда на Мелхиседек, и помазаният Син Божий отпреди основаването на света (вж. Псалми 110:4)”⁶.

„Спасението на Исус Христос бе извършено за всички човеци, за да победи над дявола... Всички ще страдат, докато те самите се подчинят на Христа.

„Спорът в небесата бил следния – Исус казал, че ще има някои души, които няма да бъдат спасени, а дяволът казал, че ще ги спаси всичките и изложил плановете си пред Великия съвет, който дал гласа си за Исус Христос. Тъй дяволът се разбунтувал против Бог и бил низвергнат заедно с всички, които го подкрепили”⁷.

Ние сме вечни същества; можем да напредваме към възвисяване, като се подчиняваме на законите на Бог.

Пророкът Джозеф Смит получава следното откровение от Господ през май 1833 г.; по-късно то е записано в Учение и Завети 93:29: „Човекът в началото също беше с Бога. Разумът или светлината на истината не беше сътворен или създаден, нито всъщност това може да стане”. През април 1844 Пророкът учи: „Имам друга тема за

размишление, планирана да извиси човека... Тя е свързана с въпроса за възкресението на мъртвите, именно душата – разума на човека – безсмъртния дух. Откъде е дошъл той? Всички учени мъже и доктори по теология казват, че Бог го е създал в началото, но това не е така: самата идея по мое мнение подценява човека. Не вярвам в учението; имам подобър източник. Чуйте, всички краища на света, защото Бог ми каза така; и ако не ми вярвате, от това истината няма да изчезне...

Спирам се върху безсмъртието на човешкия дух. Логично ли е да се каже, че разумът на духовете е безсмъртен и все пак има начало? Разумът на духовете няма начало, нито ще има край. Това е добра логика. Онова, което има начало, може да има край. Никога не е имало време, когато е нямало духове...

... Свалям пръстена си от своя пръст и го оприличавам на човешкия разум – безсмъртната част, понеже той няма начало. Да кажем, че го разрежете надве, тогава той ще има начало и край; но съединете го отново и той продължава да бъде един вечен кръг. Тъй е и с човешкия дух. Както е жив Господ, ако духът има начало, ще има и край. Всичките глупци и учени мъже и мъдrecи от началото на сътворението, които казват, че човешкият дух има начало, доказват, че той трябва да има и край; и ако това учение е вярно, вярно трябва да бъде и учението за унищожението. Но ако аз съм прав, мога смело да обявявам от покривите на къщите, че Бог изобщо никога не е имал силата да създаде човешкия дух. Сам Бог не би могъл да създаде Себе Си.

Разумът е вечен и съществува на принципа на самостоятелността. Той е дух от век на век и за него няма сътворение. Всички умове и духове, които Бог някога е изпратил на света, се поддават на растеж.

Първите принципи на човека са самостоятелно съществуващи с Бог. Сам Бог, намирайки се сред духове и слава, понеже бил по-сведущ, счел за уместно да установи закони, чрез които останалите биха могли да имат привилегията да израстнат като Него Самия. Връзката, която имаме с Бог, ни поставя в положение да израстваме в знание. Той има силата

да установи закони, за да обучава по-слабите интелекти, та те да могат да бъдат възвисени с Него, да имат една слава след друга и всичкото това знание, сила, слава и интелигентност, нужни за да бъдат те спасени в света на духовете”⁸.

„Ние считаме, че Бог е създал човека с разум, податлив на обучение, и способност, която може да нараства пропорционално на вниманието и усърдието, отделяни на светлината, предавана от небесата на съответния разум; и че колкото повече човек се доближава до съвършенството, толкова по-ясни стават идеите му и по-голяма радостта му, докато той преодолява злините в живота си и загуби всяко желание за грях; и подобно на древните светии той достигне до такъв момент на вяра, че да бъде обгърнат в силата и славата на своя Създател и възнесен да пребивава с Него. Но считаме, че това е състояние, до което още никои човек никога не е достигнал без продължителни усилия”⁹.

**Ние сме дошли на земята да получим тяло, да
добием знание и да побеждаваме чрез вяра.**

„Всички хора знаят, че трябва да умрат. И е важно, че ние трябва да разберем причините и основанията за това да бъдем изложени на превратностите на живота и смъртта, и плановете и целите на Бог за това да дойдем на света, да страдаме в него и да отпътуваме тръгнем оттук. Каква е целта да се родим, после да умрем и да напуснем този свят и да ни няма повече? Единственото разумно нещо е да допуснем, че Бог ще открие нещо във връзка с въпроса и това е един въпрос, който трябва да изучаваме повече от всеки друг. Трябва да го изучаваме ден и нощ, защото светът е неук относно тяхното истинско състояние и взаимоотношение (с Бог)”¹⁰.

„Планът на Бог преди основаването на света бил, че ние трябва да вземем skinии (тела), та чрез вяроност да победим и така да получим възкресение от мъртвите и по този начин да придобием слава, почит, сила и господство”¹¹.

„Дошли сме на тази земя, за да можем да имаме тяло и да го представим чисто пред Бога в селестиалното царство. Големият принцип на щастието се състои в това, да имаме

„Планът на Бог преди основаването на света бил, че ние трябва да вземем кожици (тела), та чрез вярност да победим“.

тяло. Дяволът няма тяло и това е неговото наказание. Той е доволен, когато може да получи човешко тяло и когато бил низвергнат от Спасителя, помолил да отиде в едно стадо свине, което сочи, че той предпочита да има свинско тяло пред никакво. Всички създания с тяло имат власт над онези, които нямат такава”¹².

„Спасението съществува, за да може човек да бъде спасен от всичките си врагове; защото докато човек не може да триумфира над смъртта, той не е спасен...“

Духовете във вечния свят са като духовете в този свят. Когато тия първите дойдат в този свят и получат кожици, после умрат и отново бъдат вдигнати в живот и получат славни тела, те ще имат превъзходство над духовете, които не са получили тела, или не са опазили своето първо състояние, подобно на дявола. Наказанието на дявола е, че той не ще има обиталище като хората”¹³.

„Принципът на знание е принцип на спасението. Този принцип може да бъде разбран от верните и усърдните; и

всеки, който не придобие достатъчно знание да бъде спасен, ще бъде осъден. Принципът на спасение ни е даден чрез знанието за Исус Христос.

Спасението не е нищо повече или по-малко от триумфа над всичките ни врагове и полагането им под нозете ни. И когато имаме силата да положим всички врагове под нозете си в този свят и знание да триумфираме над всички зли духове в идния свят, ние сме спасени, както в случая с Исус, Който трябва да царува, докато положи всички врагове под нозете Си, а най-последният враг е смъртта (вж. 1 Коринтяните 15:25–26).

Вероятно тук има принципи, над които малцина са мислили. Никой не може да има такова спасение, освен чрез скиния (смъртно тяло).

Сега, в този свят човечеството е естествено егоистично, амбициозно и се стреми към превъзходство един над друг; при все това някои желаят да изграждат както другите, така и себе си. Също така в другия свят има различни духове. Някои се стремят да превъзхождат другите. И такъв бил случаят с Луцифер, когато бил низвергнат. Той се стремял към неща, които били непозволени. Затова той бил пратен долу и е казано, че повлякъл мнозина със себе си; и големината на наказанието му, че той няма да има скиния. Това е неговото наказание”¹⁴.

Бог ни е дал морална свобода на избор и силата да избираме добро вместо зло.

„Ако хората ще добият спасение, те би трябвало, преди да напуснат този свят, да бъдат подвластни на известни правила и принципи, определени в един неизменен закон отпреди сътворението на света... Организацията на духовния и небесния светове и на духовните и небесни същества била в съответствие с най-съвършения ред и хармония: техните граници и ограничения били неотменимо определени и доброволно приети от тях в небесното им състояние, и били приети на земята от първите ни прародители. Оттук важността всички хора на земята, очакващи вечен живот, да прегърнат и приемат принципите на вечна истина”¹⁵.

„Всички хора имат право на своята свобода на избор, защото Бог е заповядал така. Той е направил хората морално свободни и им е дал сила да избират добро или зло, да търсят онова, що е добро, като следват пътеките на светостта в този живот, което носи мир на ума и радост в Светия Дух тук и пълнота на радост и щастие до Неговата дясна страна в отвъдното; или да следват посока на нечестие, вървейки в грях и непокорство против Бог, донасяйки по този начин осъждане на душите си в този свят и вечна загуба в идния”¹⁶.

„Сатана не може да ни изкуши със своите съблазни, освен ако ние в сърцата си не сме узрели и съгласни. Нашата природа е такава, че можем да устояваме на дявола; ако не бяхме така устроени, не бихме били свободни да действаме”¹⁷.

„Дяволът има власт над нас само ако ние му позволим; в момента, в който се противопоставим на каквото и да е, идещо от Бог, минаваме във властта на дявола”¹⁸.

На 16 май 1841 г. Пророкът се обръща към светиите: „Президент Джозеф Смит... отбелязва, че общо взето Сатана е обвиняван за всички злини, които вършим, но ако той е причината за всичкото ни нечестие, хората няма да могат да бъдат осъждани. Дяволът не би могъл да застави човечеството да върши зло; всичко е доброволно. Онези, които се съпротивляват на Духа Божий, ще са уязвими да бъдат въввлечени в изкушение и сетне общуването с небето ще бъде оттеглено от тези, които отказват да бъдат сторени участници в такава велика слава. Бог не би използвал никакви принудителни мерки, не би могъл и дяволът; и подобни идеи, както биват приемани от мнозина (по тези теми), са абсурдни”¹⁹.

Илайза Р. Сноу пише: „(Джозеф Смит) казва, че не го е грижа колко бързо се движим по пътя на добродетелта. Устоявайте на злото и няма опасност; Бог, хора и ангели не ще осъдят онези, които устояват на всичко, що е нечестие, няма да могат и дяволите; дяволът би се опитвал да победи невинна душа, която устоява на всичко, що е зло, със същия успех, както и да се опита да свали Иехова от престола”²⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Кои са някои от конкретните истини за плана на спасение и целите на живота, които знаем благодарение на откровенията на Пророка Джозеф Смит? Как тези истини са ви помагали?
- Джозеф Смит учи, че планът на спасение е „един въпрос, който трябва да изучаваме повече от всеки друг” (стр. 224) и „трябва привлича нашето най-стриктно внимание” (стр. 222). По какви начини можем да изучаваме плана на спасение? Като вършим всекидневните си дейности, какво можем да правим, за да отделяме най-стриктно внимание на плана на спасение? Кои са някои от начините, по които можем да преподаваме плана на околните?
- Преговорете ученията на Джозеф Смит за Съвета в небесата и за вечното ни естество (стр. 222–224). Как знанието на тези учения би могло да бъде благословия за вас в живота ви на земята?
- Пророкът Джозеф Смит свидетелства, „Всички умове и духове, които Бог някога е изпратил на света, се поддават на растеж” (стр. 223). Какво мислите, че значи това? Как тази истина може да повлияе на начина, по който посрещате предизвикателствата? Или начина, по който се чувствате във връзка със собственото ви достойнство и способности? Или начина, по който се отнасяме с другите хора?
- Прочетете абзаца, който почва стр. 224. Помислете за благословиите, които получаваме, като отделяме „внимание и усърдие... на светлината, предавана от небесата на съответния разум”.
- Преговорете ученията на Джозеф Смит за важността на това да имаме физическо тяло (стр. 224–225). Как това

знание може да повлияе на начина, по който се грижим за телата си?

- Прочетете последния абзац на стр. 225 и първия абзац на стр. 226. Помислете какво означават за вас тези учения, като упражнявате свободния си избор. Кой са някои от конкретните неща, които можем да направим, за да се съпротивляваме на влиянието на дявола?

Свързани с темата стихове: 2 Нефи 2:25; 9:6–12; Алма 34:31–33; У. и З. 76:25–32; 101:78; Авраам 3:22–25

Бележки

1. *History of the Church*, 1:238; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 175, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 6:57–58; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 15 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
3. *History of the Church*, 1:98; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, различни книжа, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 2:23; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, апр. 1834 г., стр. 152.
5. Цитирано от Уилям Клейтън, съобщаващ за недатирана беседа на Джозеф Смит, изнесена в Наву, Илинойс; в L. John Nuttall, “Extracts from William Clayton’s Private Book”, стр. 7, Journals of L. John Nuttall, 1857–1904, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг”, Прово, Юта; копие в архивите на Църквата.
6. “Baptism”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 септ. 1842 г., стр. 905; правопис и граматика осъвременени; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
7. *History of the Church*, 6:314; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън.
8. *History of the Church*, 6:310–312; главни букви осъвременени; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
9. *History of the Church*, 2:8; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*; фев. 1834 г., стр. 135.
10. *History of the Church*, 6:50; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и *Times and Seasons*, 15 септ. 1843 г., стр. 331; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.
11. Цитирано от Марта Джейн Ноултън Корей, съобщаваща за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 май 1843 г. в Наву, Илинойс; Martha Jane Knowlton Coray, Notebook, архиви на Църквата.
12. Цитирано от Уилям Клейтън, съобщаващ за недатирана беседа на Джозеф Смит, изнесена в Наву, Илинойс; в L. John Nuttall, “Extracts from William Clayton’s Private Book”, стр. 7–8, Journals of L. John Nuttall, 1857–1904, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг”, Прово, Юта; копие в архивите на Църквата.

13. *History of the Church*, 5:403; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 май 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
14. *History of the Church*, 5:387–388; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 14 май 1843 г. в Йелром, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
15. *History of the Church*, 6:50–51; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и *Times and Seasons*, 15 септ. 1843 г., стр. 331; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
16. *History of the Church*, 4:45, бележка под линия; из писмо на Първото Президентство и висшия съвет до светгите, живеещи западно от Къртлгънд, Охайо, 8 дек. 1839 г., Комърс, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, дек. 1839 г., стр. 29.
17. Цитирано от Уилям П. Макин-тайър, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1841 г. в Наву, Илинойс; William Patterson McIntire, Notebook 1840–1845, архиви на Църквата.
18. Цитирано от Уилям Клейтън, съобщаващ за недатирана беседа на Джозеф Смит, изнесена в Наву, Илинойс; в L. John Nuttall, “Extracts from William Clayton’s Private Book”, стр. 8, Journals of L. John Nuttall, 1857–1904, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг“, Прово, Юта; копие в архивите на Църквата.
19. *History of the Church*, 4:358; думите в скоби по оригинала; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 май 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено от *Times and Seasons*, 1 юни 1841 г., стр. 429.
20. *History of the Church*, 4:605; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.

Отвѣд завесата: ЖИВОТ ВЪВ ВЕЧНОСТТА

„... (Праведните, които са починали), ще бъдат вдигнати отново да пребивават в поглъщащия огън на безсмъртна слава, не да скърбят, страдат и умират повече, но да бъдат наследници Божии и сънаследници с Исус Христос”.

Из живота на Джозеф Смит

Работата на Джозеф Смит по превода на Библията довежда до едно изключително забележително видение на живота във вечността. На 16 февруари 1832 г. Пророкът работи в дома на Джон Джонсън в Хайръм, Охайо, със Сидни Ригдън, който му е писар. Той превежда Евангелието от Иоана. „От различни откровения, които бяха получени”, казва по-късно пророкът, „беше очевидно, че много важни моменти, засягащи спасението на човека, са били отнети от Библията или изгубени преди тя да бъде съставена. От тези истини, които бяха останали, изглеждаше ясно, че ако Бог награждава всеки един според делата, извършени в плътта, терминът „небеса”, отнасящ се до вечния дом на светиите, трябва да включва повече от едно царство”¹.

Пророкът превежда Иоана 5:29, описващ как всички „ще излязат” във възкресението – „ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане”. Докато той и Сидни размишляват над този стих, пред тях се открива едно чудно видение. Както пише Пророкът: „чрез силата на Духа нашите очи се отвориха и разумът ни се просветли, тъй че да видим и разберем Божиите неща, тъкмо онези неща, които бяха от нача-

*Възстановеният дом на Джон Джонсън в Хайръм, Охайо.
В дома на Джонсън през февруари 1832 г. Пророкът Джозеф Смит получава
видение за трите степени на слава, които Бог е подготвил за своите деца.*

лото, преди светът да бъде, които бяха постановени от Отца чрез Единородния Му Син, Който беше в лоното на Отца тъкмо от началото” (У. и З. 76:12–13).

В това славно видение Пророкът и Сидни Ригдън виждат Сина Божий от дясната страна на Отца и „получ(ават) от пълнотата Му” (У. и З. 76:20). Те виждат трите царства на слава, които Бог е подготвил за децата Си и научават кой ще ги наследи. Виждат също Сатана бива изгонен от присъствието на Бог и страданията на онези, които допускат да бъдат победени от Сатана.

Това видение впоследствие става раздел 76 на Учение и Завети. Пророкът обяснява: „Нищо не би могло да бъде по-приятно за светиите според реда на царството Господно от светлината, която блика над света чрез горното видение. Всеки закон, всяка заповед, обещание, истина и момент, имащи отношение към съдбата на човек, от Битие до Откровението, където чистотата на Писанията е неопетнена от човешка глупост,... свидетелстват за факта, че този документ е препис от летописите на вечния свят. Величието на идеите, чистотата на езика, размаха на действието, продължителността за изпълнение с оглед наследниците на спасение да могат да се изповядат на Господ и да коленичат, наградите за вяност и наказанията за греха са толкова далеч от човешкото тесногърдие, че всеки честен човек е принуден на възкликне: *„Дошло е от Бог”*.²

Ученията на Джозеф Смит

Бог е подготвил три степени на слава за Своите деца.

„Моят текст е за възкресението на мъртвите, ще го намерите в 14 гл. от Иоана – „В дома на Отца Ми има много обиталища” (Иоана 14:2). Трябва да бъде „В царството на Отца Ми има много княжества”, за да можете вие да бъдете наследници на Бог и сънаследници с мене... Има обиталища за онези, които спазват небесния закон и други обиталища за онези, които са се отклонявали от закона, всеки човек по реда си”³.

„Но”, казва някой, „аз вярвам един общ рай и ад, където отиват всички и всички са в подобно състояние, и са еднакво нещастни или щастливи”.

Какво? Място, където всички са струпани заедно – почтените, добродетелните и убийците и прелюбодейците, когато е писано, че те ще бъдат съдени според делата им, извършени в плътта? Но свети Павел ни съобщава за три вида слава и три райа. Той познавал един човек, който бил занесен до третото небе (вж. 1 Коринтяните 15:40–41; 2 Коринтяните 12:2–4)... Исус казва на учениците Си, „В дома на Отца Ми има много обиталища; ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място, и ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз, да бъдете и вие” (вж. Иоана 14:2–3)”.⁴

„Идете и прочетете видението в (Учение и Завети 76). Там ясно са пояснени слава и слава – една е славата на слънцето, друга на луната, и трета славата на звездите; и както една звезда се отличава от друга по слава, тъкмо тъй се отличават по слава онези в телестия свят, и всеки човек, който царува в селестия свят, е Бог за своите владения...

Павел казва, „Друг е блясъкът на слънцето, друг блясъкът на луната и друг блясъкът на звездите; па и звезда от звезда се различава по блясък” (1 Коринтяните 15:41–42)”.⁵

**Онези, които получат свидетелството
за Исус и евангелските обреди и надвият чрез вяра,
ще наследят селестият царство.**

Пророкът Джозеф Смит вижда следното във видение, по-късно записано в Учение и Завети 76:50–59, 62, 68–70:
„И ние даваме свидетелство отново, защото видяхме и чухме, и това е свидетелството за Евангелието Христово относно онези, които ще излязат във възкресението на праведните. Те са онези, които приеха свидетелството на Исус и повярваха в Неговото име, и бяха кръстени по начина на погребението Му, като бяха изцяло потопени във водата в Негово име, и това според заповедта, която той беше дал, че чрез спазване на заповедите те могат да бъдат умити и очистени

от всичките си грехове и да приемат Светия Дух чрез полагагане на ръце от онези, които са поставени и запечатани в тази власт, и които надвиват чрез вяра и са запечатани със Светия Дух на обещанието, Който Отец излива над всички онези, които са праведни и истинни.

Те са онези, които са църквата на Първородния. Те са онези, в чиито ръце Отец е дал всички неща. Те са онези, които са свещеници и царе, които са получили от пълнотата Му и от славата Му; и са свещеници на Всевишния според реда на Мелхиседек, който беше според реда на Енох, който беше според реда на Единородния Син.

Затова, както е писано, те са богове, тъкмо синовете Божии. Затова всичко е тяхно, било то животът или смъртта, или нещата от настоящето, или идните неща, всички те са техни и те са Христови, а Христос е Божий...

Те ще живеят в присъствието на Бог и на Неговия Христос во веки веков... Те са онези, чиито имена са записани в небесата, където Бог и Христос са съдии над всички. Те са онези, които са праведни човеци, усъвършенствани чрез Исус, Посредника на новия завет, Който извърши това съвършено единение чрез проливането на собствената Си кръв. Те са онези, чиито тела са селестиални, чиято слава е тази на слънцето, тъкмо славата на Бог, най-висшата от всички, за чиято слава е писано, че наподобява слънцето в небосвода”⁶.

Пророкът Джозеф Смит учи следното през май 1843 г., по-късно записано в Учение и Завети 131:1, 4: „В селестиалната слава има три небеса или степени; и за да се придобие най-висшата, човек трябва да влезе в този ред на свещеничеството (което значи новият и вечен завет на брака). Той може да влезе в някоя друга, но това е краят на царството му; той не може да има нарастване”⁷.

„В това, тогава, се състои вечният живот – да познавате единствения мъдър и истински Бог; и вие трябва да научите как сами да бъдете богове и да бъдете царе и свещеници Божии..., като вървите от една малка степен към друга и от една малка способност към друга, от благодат към благодат, от възвисяване към възвисяване, докато достигнете до въз-

Тези, които наследяват селестиялното царство, са „онези, чиито тела са селестиялни, чиято слава е тази на слънцето, тъкмо славата на Бог, най-висшата от всички“.

кресението от мъртвите и бъдете в състояние да обитавате при поглъщания огън и да седите в слава, както правят онези, които седят на престоли във вечна сила...

...(Праведните, които са починали), ще бъдат вдигнати отново да пребивават в поглъщания огън на безсмъртна слава, не да скърбят, страдат и умират повече, но да бъдат наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос. Какво е това? Да наследите същата сила, същата слава и същото възвисяване, докато достигнете до състоянието на бог и се възкачите на престола на вечна слава, както са направили онези, преди вас”⁸.

„Онези, които получават славно възкресение от смъртта, биват въздигнати над всички княжества, сили, престоли, владения и ангели и биват нарочно обявени за наследници на Бога и сънаследници с Исус Христос, имащи всички вечна сила (вж. Римляните 8:17)”⁹.

„Почитаните хора на земята”, онези, които не са доблестни в свидетелството за Исус, ще наследят терестриалното царство.

Пророкът Джозеф Смит вижда следното във видение, по-късно записано в Учение и Завети 76:71–79: „И отново, ние видяхме и терестриалния свят, и ето, вижте, те са онези, които са от терестриалния, чиято слава се различава от тази на църквата на Първородния, които са приели пълнотата на Отца, тъкмо както тази на луната се различава слънцето на небосвода.

Ето, те са онези, които умряха без закон, и също онези, които са духовете на човеци, държани в тъмница, които Синът посети, и им проповядваше Евангелието, та да могат да бъдат съдени като човеците в плътта; които не приеха свидетелството на Исуса в плътта, а го приеха след това.

Те са онези, които са почитани хора на земята, които бяха заслепени от лукавството на човеците. Те са онези, които получават от славата Му, но не от пълнотата Му. Те са онези, които получават от присъствието на Сина, но не от пълнотата на Отца.

Затова са тела терестриални, а не тела селестиални и се различават по слава, както луната се различава от слънцето. Те са онези, които не са доблестни в свидетелството за Исус; затова те не придобиват венеца за царството на нашия Бог”¹⁰.

Онези, които са нечестиви и не получават Евангелието или свидетелството на Исус, ще наследят телестиалното царство.

Пророкът Джозеф Смит вижда следното във видение, по-късно записано в Учение и Завети 76:81–85, 100–106, 110–112: „И отново, ние видяхме славата на телестиалното, чиято слава се различава от тази на по-малко царство, тъкмо както славата на звездите се различава от славата на луната на небосвода.

Те са онези, които не приеха Евангелието Христово, нито свидетелството на Исус. Те са онези, които не отричат Светия Дух. Те са онези, които са низвергнати в пъкъл. Те са онези, които не ще бъдат изкупени от дявола до последното възкресение, докато Господ, тъкмо Христос Агнецът не завърши делото Си...

Те са онези, които казват, че имат някои на едного, а някои – на друго; някои на Христос и някои на Иоан, и някои на Моисей, и някои на Илияс, и някои на Есаяс, и някои на Исаия, и някои на Енох; но не приеха Евангелието, нито свидетелството на Исус, нито пророците, нито вечния завет.

И най-накрая, те всички са онези, които няма да бъдат събрани със светиите, за да бъдат вдигнати в църквата на Първородния и приети в облака.

Те са онези, които са лъжци и чародейци, и прелюбодейци и блудници, и всеки, който обича и върши лъжа. Те са онези, които понасят гнева Божий на земята. Те са онези, които ще понасят отмъщението на вечния огън. Те са онези, които са хвърлени долу в пъкъл и изстрадват гнева на Всемогъщия Бог до пълнотата на времената, когато Христос ще е покорил под нозете Си всички врагове и ще е усъвършенствал делото Си...

И чухме гласа Господен да казва: Всички тези ще коленичат, и всеки език ще изповяда на този, Който седи на престола во веки веков; защото те ще бъдат съдени според делата им и всеки човек ще получи според делата си свое собствено владение в обиталищата, които са приготвени. И те ще бъдат служители на Всевишния, но там, където живеят Бог и Христос, те не могат да дойдат до вечни времена”¹¹.

**Мъките на нечестивите са те за знаят,
че не са успели да постигнат славата, на която
биха могли да се радват.**

„Бог е постановил, че всички, които не се подчиняват на гласа Му, няма да избегнат осъждането на пъкъл. Що е осъждането на пъкъл? Да идат в компанията на онези хора, които не са се подчинявали на Неговите заповеди... Знаем, че всички

хора ще бъдат осъдени, ако не дойдат по пътеката, открита от Него, и това е пътеката, описана от словото Господно¹².

„Голямото нещастие на покойните духове в света на духовете, където те отиват след смъртта, е да знаят, че не са успели да получат славата, на която се радват другите и на която са могли да се радват те самите; те са обвинители на самите себе си¹³.

„Няма мъка така ужасна като тази на очакването. Това е наказанието на нечестивите; техните съмнения, тревога и очакване причиняват плач, ридание и скърцане със зъби¹⁴.

„Човек е своя собствен мъчител и свой осъдител. Оттук иде и казаното, че те ще идат в езерото, което гори с огън и жупел (вж. Откровението 21:8). Мъчението от разочарованието в ума на човек е тъй силно, както и езерото, горящо с огън и жупел. Казвам ви, такова е мъчението на човека...

...Някои ще възкръснат във вечните пламъци Божии, защото Бог обитава във вечни пламъци, а някои ще възкръснат за осъждането на собствената им нечистота, което е такова изключително мъчение като езерото от огън и жупел¹⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Джозеф Смит и Сидни Ригдън размишлявали над стих в Писанията, когато получили откровението, което днес е записано в Учение и Завети 76 (стр. 231–233; вж. и У. и З. 76:15–19). Кои лични преживявания са ви помогнали да разберете, че размишлението може да доведе до засилено разбиране? Като изучавате или обсъждате тази глава, както и при останалите глави, отделяйте време да размишлявате над истините, които четете.
- Прочетете Йоана 14:2–3 и 1 Коринтяните 15:40–41. Как ученията в тази глава ви помагат да разберете тези стихове?

- В описанието на онези, които ще наследят селестриална, терестриална и телестриална слава изразът „свидетелството за Исус” е използван 5 пъти (стр. 234–239). Какви са характеристиките на човек, който е „доблестен в свидетелството за Исус”? Какви обещания са дадени на онези, които доблестни в свидетелството за Исус?
- Прочетете последния абзац на стр. 234, като отделите специално внимание на израза „надвиват чрез вяра”. Кои са някои от нещата, които може да се наложи да надвием? Как вярата в Исус Христос ни помага да надвием проблемите си в този свят?
- Прочетете последния цял абзац на стр. 235. Защо мислите, че в нашия вечен напредък трябва да се усъвършенстваме „от една малка степен към друга”? Какви изживявания, които илюстрират нуждата ни да учим и израстваме по този начин, сте имали?
- Преговорете втория абзац на стр. 238, описващ някои от хората, които ще наследят терестриалното царство. Как можем да избегнем да бъдем „заслепени от лукавството на човеците”? Как можем да помогнем на другите да избегнат да бъдат заслепени?
- Потърсете думите и изразите, които Джозеф Смит използва на стр. 239 да опише състоянието на нечестивите в идния живот. Какво ви предават тези думи и изрази? Как може човек да е „свой собствен мъчител и свой осъдител”?

Свързани с темата стихове: Алма 41:2–8; У. и З. 14:7; 76:20–49; 88:15–39

Бележки

1. *History of the Church*, 1:245; пунктуация осъвременена; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 183, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 1:252–253; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 192, архиви на Църквата.
3. *History of the Church*, 6:365; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
4. *History of the Church*, 5:425–426; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрф и

- Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
5. *History of the Church*, 6:477–478; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  6. Учение и Завети 76:50–59, 62, 68–70; видение, дадено на Джозеф Смит и Сидни Ригдън на 16 фев. 1832 г. в Хайръм, Охайо.
  7. Учение и Завети 131:1–4; думите в скоби по оригинала; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 16 и 17 май 1843 г. в Рамус, Илинойс.
  8. *History of the Church*, 6:306; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уйлям Клейтън.
  9. *History of the Church*, 6:478; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  10. Учение и Завети 76:71–79; видение, дадено на Джозеф Смит и Сидни Ригдън на 16 фев. 1832 г. в Хайръм, Охайо.
  11. Учение и Завети 76:81–85, 100–106, 110–112; видение, дадено на Джозеф Смит и Сидни Ригдън на 16 фев. 1832 г. в Хайръм, Охайо.
  12. *History of the Church*, 4:554–555; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  13. *History of the Church*, 5:425; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  14. *History of the Church*, 5:340; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уйлям Клейтън.
  15. *History of the Church*, 6:314, 317; пунктуация осъвременен; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уйлям Клейтън.

Вечерта на 24 март 1832 г. в Хайръм, Охайо, Джозеф Смит е извлечен от дома си от побесняла шайка и намазан с катран и овалян в перушина.

Стойте непоколебими през житейските бури

*„Стойте непоколебими, вие, Божи светии,
дръжте се още малко и житейските бури
ще отминат и вие ще бъдете възнаградени
от онзи Бог, на Когото служите”.*

Из живота на Джозеф Смит

Внощта на 24 март 1832 г. Джозеф Смит остава до късно, грижейки се за 11-месечния си син Джозеф, който бил болен от дребна шарка. По онова време сем. Смит живее в дома на Джон Джонсън в Хайръм, Охайо. Пророкът накрая тъкмо е легнал върху ниско легло на колелца, когато шайка от десетина мъже, пили уиски, нахлува в дома. Пророкът по-късно описва събитията от онази ужасна нощ:

„Шайката разби вратата и заобиколи в миг леглото, и... първото нещо, за което си дадох сметка, бе че ме влачеха през вратата в ръцете на една разярена шайка. Борех се отчаяно да се освободя, докато ме изнасяха, но успях само да освободя единия си крак, с който ритнах един от мъжете и той падна на входните стъпала. Незабавно бях отново надвит; и те се къляха... че ще ме убият, ако не стоя мирен, което ме накара да утихна...

После те ме стиснаха за гърлото и ме държаха така, докато загубих съзнание. Когато се свестих, докато ме влачеха с тях, на около 150 м от къщата, видях старейшина Ригдън проснат на земята, където го бяха довели за петите. Предположих, че той е мъртъв. Започнах да им се моля, казвайки, „Надявам се, че ще имате милост и ще пощадите живота ми”. На което те отвърнаха, „...Моли за помощ твоя Бог, от нас милост не чакай”.

След кратко обсъждане шайката „реши да не ме убива”, разказва Пророкът, „а хубаво да ме набият, да раздерат ризата и гащите ми и да ме оставят гол... Те изтичаха обратно и донесоха ведро с катран, когато един възкликна, кълнейки, „Да му намажем устата с катран”; и те се опитаха да пхнат бъркалката за катран в устата ми; въртях си главата насам-натам, тъй че не можах; и те закрепяха, „... Дръж си главата неподвижна да ти дадем малко катран”. После се опитаха да пхнат в устата ми едно шишенце и го счупиха в зъбите ми. Всичките ми дрехи бяха съдрани от мен с изключение на яката на ризата ми; един от мъжете се хвърли върху ми и ме дереше с нокти като дива котка...

После те ме оставиха и аз опитах да се изправа, но отново паднах; изчистих катрана от устата си, та можех да дишам по-свободно и след известно време започнах да се съвземам, и се изправих, при което видях две светлини. Упътих се към едната от тях и открих, че това е къщата на татко Джонсън. Като стигнах до вратата,... катранът ме е сторил да изглеждам като покрит с кръв и когато съпругата ми ме видяла, помислила, че съм премазан от бой и припаднала...

Приятелите ми прекараха нощта да стържат и махат катрана и да чистят и къпят тялото ми; така на сутринта бях готов отново да бъда облечен”.

Дори след това изпитание Пророкът остава непоколебим в изпълнение на отговорностите си пред Господ. Следващият ден бил неделя. „Хората дойдоха на събрание в обичайния час за богослужение”, пише Пророкът, „и сред тях дойдоха също шайкаджиите... С изранена и обезобразена плът аз проповядвах на конгрегацията както обикновено, а следобеда на същия ден кръстих трима души”¹. Джозеф, синът на Ема и Джозеф, умира 5 дни след нападението на шайката в резултат на излагането на студения нощен въздух, докато боледува от шарка.

Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата, казва: „Господ казал на Джозеф, че ще го изпита дали ще остане в завета Му или не, тъкмо до смърт. Той го изпитал; и макар (Джозеф) да трябвало да се сражава срещу целия свят и да

противостои на предателствата на лъжливи приятели, макар целия негов живот да бил арена на трудности, безпокойство и грижа, във всичките несгоди, хвърляния в затвора, гонения от шайки и жестокости, през които преминал, той бил винаги верен на своя Бог².

Ученията на Джозеф Смит

Онези, които следват Исус Христос, ще бъдат изпитвани и трябва да докажат, че са верни на Бог.

„Няма сигурност освен в ръцете на Иехова. Никой друг не може да избавя, а Той не ще ни избави, освен ако не се докажем верни Нему и в най-жестокото страдание. Защото този, чиито дрехи ще бъдат изпрани в кръвта на Агнето, трябва да изстрада с вяра голямо страдание (вж. Откровението 7:13–14), тъкмо най-голямата от всички скърби³.

„Съдбите на всички хора са в ръцете на един справедлив Бог и Той не ще стори несправедливост на никого; и следното нещо е сигурно, че онези, които искат да живеят благочестиво в Христа, ще бъдат гонени (вж. 2 Тимотея 3:12); и преди дрехите им да бъдат избелени в кръвта на Агнето, според Иоан Откровителят трябва да се очаква те да минат през голяма скръб (вж. Откровението 7:13–14)⁴.

„Хората трябва да страдат, та да могат да дойдат на хълма Сион и да бъдат въздигнати в небесата⁵.

Докато страда много по време на задържането си в затвора Либърти през зимата на 1838-1839 г., Джозеф Смит пише до членовете на Църквата: „Обични братя, казваме ви, че доколкото Бог е казал, че Той ще изпита людетте и ще ги очисти като злато (вж. Малахия 3:3), сега ние мислим, че това е времето, когато Той е избрал Своето собствено тежко изпитание, в което ние сме изпитвани; и мислим, че ако преминем през него в някаква степен на безопасност и опазим вярата, това ще бъде знак за това поколение, напълно достатъчен да ги остави без оправдание; мислим също, че това ще бъде изпитание за вярата ни, равностойно на онова на Авраам и че древните няма да има за

какво да се хвалят пред нас в съдния ден, че са преминали през по-тежки изпитания, защото ще можем да сложим на везните същата тежест като тях”⁶.

„Изпитанията само ще ни дадат знанието, нужно да разберем мисленето на древните. Лично аз считам, че никога не бих се чувствал като сега, ако не бях изстрадал несправедливостите, които изстрадах. Всички неща ще съдействат за добро на тия, които любят Бога (вж. Римляните 8:28)”⁷.

Джон Тейлър

Джон Тейлър, трети президент на Църквата, казва: „Чух Пророка Джозеф да казва, говорейки веднъж на Дванадесетте: “Ще трябва да преминете през всякакви изпитания. И е толкова необходимо за вас да бъдете изпитани, колкото за Авраам и други Божии хора, и (каза той), Бог ще се грижи за вас, ще ви подхване, ще опъне всяка струна на сърцето ви, и ако вие не можете да издържите, няма да заслужите наследство в селестиалното царство на Бог”. ... Джозеф Смит така и не се наслади на повече от няколко месеца покой, след като получи истината; и накрая той бе убит в затвора Картидж”⁸.

Бог ще подкрепя и благославя онези, които уповават на Него по време на изпитанията си.

„Силата на Евангелието ще ни позволи да устоим и да понесем търпеливо големите несгоди, които ни връхлитат от всички страни... Колкото по-силно е гонението, толкова по-големи са даровете Божии върху Неговата Църква. Да, всички неща ще съдействат за добро на онези, които желаят да отдадат живота си заради Христа”⁹.

„Едничката ми надежда и увереност е в този Бог, Който ми е дал живот, в Когото е цялата сила, Който сега е пред мен и пред Чиито очи сърцето ми постоянно е открито. Той е Утешителят ми, Той не ме е изоставил”¹⁰.

„Знам в Кого уповавам; аз стоя върху канарата; дъждовете не могат, не, те няма да ме повалят”¹¹.

След като Пророкът е избавен от затвора Либърти, той казва следното относно това изживяване: „Благодарение на Бог ние бяхме избавени. И макар че някои от нашите обични братя трябваше да запечатат свидетелството си със своята кръв и умряха като мъченици за делото на истината,

„Макар и тежка, мъката им бе кратка,
А радостта им е безкрайна”.

Нека не скърбим като „другите, които нямат надежда” (вж. 1 Солунците 4:13); бързо приближава времето, когато отново ще ги видим и заедно ще се радваме без страх от нечестиви човеци. При все това онези, които са починали в Христа, Той ще доведе със Себе Си, когато дойде да бъде прославен от Своите светии и почетен от всички онези, които вярват, но ще донесе мъст върху Своите врагове и всички онези, които не се подчиняват на Евангелието.

Тогава сърцата на вдовиците и сираците ще бъдат утешени и всяка сълза ще бъде изтрита от лицата им. Испитанията, през които е трябвало да преминат, ще съдействат за тяхно добро и ще ги подготвят за обществото на онези, които са преминали през голяма горест и са изпразили дрехите си в кръвта на Агнето и са ги сторили бели (вж. Римляните 8:28; Откровението 7:13–14, 17)”¹².

Пророкът пише следното в писмо до светиите на 1 септември 1842 г., по-късно записано в Учение и Завети 127:2: „А що се отнася до опасностите, през които съм призован да премина, те ми изглеждат незначителни, тъй като завистта и гневът човешки са били моята обичайна участ през всичките дни на живота ми... Аз привикнах да плувам в дълбоки води. И всичко това е станало за мен втора природа, и аз, също като Павел, изпитвам желание да ликувам в нещастията, защото до ден днешен Богът на моите бащи ме е избавял от всички тях и ще ме избавя и занапред, защото вижте,

ето, аз ще възтържествувам над всичките си врагове, защото Господ Бог го е изрекъл”¹³.

**Верните не роптаят в несгода, а са благодарни
за Божията доброта.**

На 5 декември 1833 г. Пророкът пише до ръководителите на Църквата, председателстващи над преследваните в Мисури светии: „Помнете да не роптаете при Божиите взаимоотношения с Неговите създания. Вие все още не сте изпитали онова, на което са били подложени древните пророци и апостоли. Спомнете си Даниил и трите деца на Израил (Седрах, Мисах и Авденаго), Еремия, Павел, Стефан и много други, твърде многобройни да ги споменем, убити с камъни, посечени, поставени на изпитание, заклани с нож и (които) се скитали в овчи и кози кожи, бидейки лишени, бедстващи, страдащи, за които светът не бил достоен. Те се скитали из пустини и по планини и се криели по пещери и ровове на земята; при все това те всички били засвидетелствани чрез вярата (вж. Евреите 11:37–39); и посред всичките им несгоди те ликували, че били сметени за достойни да бъдат гонени заради Христа.

Ние не знаем през какво ще ни се наложи да преминем, преди Сион да бъде избавен и установен; затова ни е крайно нужно да живеем близо до Бог и винаги да сме в стриктно подчинение на всичките Му заповеди, та да можем да имаме съвест, чиста от престъпления към Бог и човек...

... Упованието ни е в Бог и сме решени, бидейки подпомогани от Неговата благодат, да браним каузата и да останем верни докрая, та да можем да бъдем увенчани с венци на селестиялна слава и да влезем в покоя, подготвен за децата Божии”¹⁴.

Пет дни по-късно Пророкът пише до ръководителите на Църквата и светии в Мисури: „Нека сме благодарни, че нещата са така добри за нас и че сме още живи, и може би Бог е приготвил за нас голяма добрина в това поколение, и може да се съгласи ние и в бъдеще да прославяме името Му. Изпитвам благодарност, че няма повече хора,

„Упованието ни е в Бог и сме решени, бидейки подпомагани от Неговата благодат, да браним каузата и да останем верни докрая“.

които са се отрekli от вярата; моля се на Бог в името на Исус всички вие да останете във вярата до края”¹⁵.

Дневникът на Пророка за 1 януари 1836 г. отбелязва: „В началото на една нова година сърцето ми е изпълнено с благодарност към Бог, че опази живота ми и живота на моето семейство през още една изтекла година. Ние бяхме подкрепяни и поддържани посред едно нечестиво и извратено поколение, макар и изложени на всичките несгоди, изкушения и нещастие, които са част от човешкия живот; поради това аз, така да се каже, се смирявам в пръст и пепел пред Господа”¹⁶.

Относно възстановяването си от една болест през юни 1837 г. Пророкът казва: „Това е един от многото примери, когато съм бивал довеждан от състояние на здраве до границите на гроба и също тъй внезапно изцеляван, за което сърцето ми се преизпълва с благодарност към моя Небесен Отец и отново желая да посветя себе си и всичките си сили в Негова служба”¹⁷.

**Доверието в Божията сила, мъдрост и любов
ще ни помогне да избегнем обезсърчението
по време на изпитания.**

„Всички трудности, които могат и ще пресекат нашия път, трябва да бъдат преодолені. Макар душата да е изпитвана, сърцата да изнемощават и ръцете да се отпускат, ние не трябва да се обръщаме назад; в това трябва да имаме силна воля”¹⁸.

„Имайки доверие в силата, мъдростта и любовта на Бог, светиите могли да преминат през най-враждебни обстоятелства и често когато според всички човешки изгледи нямало друго освен смърт и унищожението (изглеждало) неминуемо, се проявявала силата Божия, Неговата слава се откривала и следвало избавление; и светиите, подобно на чедата на Израил, които напущали египетската земя през Червения море, пеели химн в прослава на Неговото свято име”¹⁹.

„Знам, че облакът ще се разпръсне и царството на Сатана ще лежи в руини с всичките му черни планове; и че светиите ще се явят като злато, седем пъти изпитано с огън, и че всичките небесни и земни благословии, които Бог може да отпусне заради Христа, ще се умножат върху главите им”²⁰.

„Стойте непоколебими, вие, Божии светии, дръжте се още малко и житейските бури ще отминат и вие ще бъдете възнаградени от онзи Бог, на Когото служите, и Който ще оцени както подобава всичките ви трудове и несгоди заради Христа и Евангелието. Вашите имена ще бъдат повтаряни на потомците като имена на Божии светии”²¹.

Джордж А. Смит, който служил като съветник на президент Бригъм Йънг, получава следния съвет от Пророка Джозеф Смит във време на голяма трудност: „Той ми каза, че никога не трябва да се обезкуражавам, каквито и трудности да ме сполетят. Ако потъна в най-дълбоката мина на Нова Скотия и целите Скалисти планини се струпат отгоре ми, не трябва да се обезкуражавам, а да се държа, да проявявам вяра и да поддържам силен дух, и тогава най-накрая ще преодолея всичко и ще се изкача на върха”²².

Само няколко дни преди Пророкът да бъде мъченически убит, във време, когато той и светиите знаят, че животът му е в опасност, Джозеф взема ръката на Ейбрахам Ч. Ходж и казва: „Сега, братко Ходж, нека каквото ще става, да става; не отричай вярата и всичко ще бъде наред”²³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа на стр. 243–244. Защо мислите, че Пророкът Джозеф Смит бил в състояние да понесе изпитанията, които му се случвали? Какви са мислите или чувствата ви, когато си го представяте да проповядва на конгрегацията с „изранена и обезобразена плът”?
- Прочетете третия абзац на стр. 245. Как мислите, че страданието ни помага да се подготвим за възвисяване? (За някои примери вж. стр. 245–246). Какво сте научили от вашите изпитания?
- Три пъти в тази глава Джозеф Смит ни уверява, че „изпитанията, през които трябва да преминем, ще съдействат за (наше) добро” (стр. 247; вж. и стр. 246). Как сте видели истината в това изявление?
- Прочетете третия и четвъртия цели абзаци на стр. 246. Какви изживявания, при които Господ ви е утешавал по време на изпитанията ви, можете да споделите? Какво значи за вас да „стоите върху канарата”?
- Джозеф Смит съветва светиите да не роптаят, нито да се оплакват относно Божиите взаимоотношения с нас (стр. 248). По какви начини ни влияе роптаенето? Кой са някои от начините, по които следва да откликнем на изпитанията? (За някои примери вж. стр. 248–250).
- Какво значи да имаме „силна воля”, когато се изправим пред трудности? (стр. 250).
- Прочетете съвета на Пророка към Джордж А. Смит (стр. 250). Как този съвет би могъл да ви помогне, когато се сблъскате с изпитания?

Свързани с темата стихове: Псалми 55:22; Иоана 16:33; Алма 36:3; Еламан 5:12; У. и З. 58:2–4; 90:24; 122:5–9

Бележки

1. *History of the Church*, 1:261–264; курсив премахнат; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 205–208, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Уилфърд Уудрф, *Deseret News: Semi-Weekly*, 18 окт. 1881 г., стр. 1; пунктуация и главни букви осъвременени.
3. Писмо от Джозеф Смит до Уилям У. Фелпс и други, 18 авг. 1833 г., Къртлгнд, Охайо; Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 1:449; из писмо на Джозеф Смит до Едуард Партридж и други, 5 дек. 1833 г., Къртлгнд, Охайо.
5. *History of the Church*, 5:556; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.
6. *History of the Church*, 3:294; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
7. *History of the Church*, 3:286; из писмо на Джозеф Смит до Презендия Хънтингтън Бюъл, 15 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; фамилното име на сестра Бюъл погрешно е изписано като „Бул” в *History of the Church*.
8. Джон Тейлър, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21 авг. 1883 г., стр. 1.
9. Писмо от Джозеф Смит до Уилям У. Фелпс и други, 18 авг. 1833 г., Къртлгнд, Охайо; Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
10. Писмо от Джозеф Смит до Уилям У. Фелпс, 31 юли 1832 г., Хайръм, Охайо; Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
11. *History of the Church*, 2:343; из писмо на Джозеф Смит до Уилям Смит, 18 дек. 1835 г., Къртлгнд, Охайо.
12. *History of the Church*, 3:330–331; пунктуация осъвременена; из “Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.”, *Times and Seasons*, ноем. 1839 г., стр. 8.
13. Учение и Завети 127:2; писмо от Джозеф Смит до светиите, 1 септ. 1842 г., Наву, Илинойс.
14. *History of the Church*, 1:450; из писмо на Джозеф Смит до Едуард Партридж и други, 5 дек. 1833 г., Къртлгнд, Охайо.
15. *History of the Church*, 1:455; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до Едуард Партридж и други, 10 дек. 1833 г., Къртлгнд, Охайо.
16. *History of the Church*, 2:352; из дневника на Джозеф Смит, 1 ян. 1836 г., Къртлгнд, Охайо.
17. *History of the Church*, 2:493; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, стр. 762–763, архиви на Църквата.
18. *History of the Church*, 4:570; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 30 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
19. *History of the Church*, 4:185; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 178.
20. *History of the Church*, 2:353; из дневника на Джозеф Смит, 1 ян. 1836 г., Къртлгнд, Охайо.
21. *History of the Church*, 4:337; из доклад на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, 7 апр. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 апр. 1841 г., стр. 385.
22. Джордж Албърт Смит, “History of George Albert Smith by Himself”, стр. 49; George Albert Smith, Papers, 1834–1875, архиви на Църквата.
23. *History of the Church*, 6:546; пунктуация осъвременена; из “History of the Church” (ръкопис), кн. F-1, стр. 147, архиви на Църквата.

Сърце, пълно с любов и вяра: писмата на Пророка до семейството му

„Помни, че съм твой и на децата истински и верен приятел завинаги. Сърцето ми е завинаги препълнено със чувства към вас. О, нека Бог ви благослови всички”.

Из живота на Джозеф Смит

В своето пророческо призвание Джозеф Смит се налага продължително да пътува, за да посрещне нуждите на една бързо разрастваща се организация. След като той определя Индипендънс, Мисури, като мястото за изграждането на Сион през лятото на 1831 г., Църквата там расте бързо, също като в Къртлънд, Охайо. От 1831 до 1838 г. Църквата има два населени центъра – един в Мисури и другия в Къртлънд, където живее Пророкът. През този период пророкът изминава трудният 1 500–километров път 5 пъти, за да ръководи развитието на Църквата там.

През 1833 г. и отново през 1837 г. Джозеф Смит посещава Горна Канада (днес Южен Онтарио), проповядвайки Евангелието и укрепвайки клоновете. През 1834 и 1835 г. той пътува до Мичигън, за да посети членовете на Църквата. През годините той проповядва Евангелието и води делата на Църквата в Спригфийлд, Илинойс, в Бостън и Салем, Масачузетс, в окръг Монмаут, Ню Джързи, в Ню Йорк Сити и Олбъни, Ню Йорк, в Синсинати, Охайо, във Филадельфия, Пенсилвания, във Вашингтон, окръг Колумбия, редом с други места.

Пътуванията на Пророка често го откъсват от неговия дом и семейство, както и гоненията, с които той многократно се

Многобройните отговорности на Пророка, както и гоненията, пред които е изправен, често го откъсват от семейството му. Докато той и брат му Хайръм са в затвора Либърти, съпругата на пророка Ема и техният син Джозеф идват да го посетят.

сблъсква. Той многократно е несправедливо арестуван и затварян и бива жертва на десетки неоснователни съдебни искове. Например на 27 юли 1837 г. Пророкът и няколко други ръководители на Църквата напускат Къртлънд, за да посетят светиите в Канада. Когато достигат до Пейнсвил, Охайо, са „задържани цял ден по злонамерени и целящи тор-моз съдебни искове”. Тъй като не са далеко от Къртлънд, те си тръгват към къщи, за да си починат и отново да тръгнат на път на другия ден. „Към залез слънце се качих в моя файтон, за да се върна у дома в Къртлънд”, пише Пророкът. „В този миг шерифът скочи във файтона, сграбчи юздите и ми връчи нова призовка”¹.

Многобройните отсъствия на Пророка от къщи са жестоко изпитание за него и семейството му. Писмата му до Ема разкриват самотата, която изпитва, и копнежът по нея и децата им. Той постоянно пише за голямата си любов към своето семейство и за вярата си в Бог. Дава им също и насърчителни уверения, изразявайки оптимизъм за бъдещето въпреки негодите, с които се сблъскват.

На 1 април 1832 г. Пророкът напуска дома си за второто си пътуване до Мисури, само седмица след като е намазан с катран и овалян в перушина от една шайка, и 2 дни след смъртта на осиновения си син. Със сигурност сърцето му е тежало от тъга и грижа по жена му Ема и единственото му живо дете Джулия. Докато се връща у дома следващия месец, нетърпелив да бъде отново със семейството си, той е задържан за няколко седмици в Грийнвил, Индиана. Епископ Нюъл К. Уитни, един от спътниците на Пророка, жестоко е наранил крака си при злополука с дилижанс и трябва да оздравее, преди да може да пътува. През това време Пророкът по някакъв начин е отровен, което е причина да повръща тъй силно, че размества челюстта си. Той отива до епископ Уитни, който макар и още на легло, дава на Джозеф свещеническа благословия. Пророкът незабавно оздравява.

Скоро след това изживяване Пророкът пише следните редове на жена си: „Брат Мартин (Харис) пристигна тук и донесе приятната новина, че семействата ни били добре,

когато той тръгвал, което силно ободри сърцата ни и съживи духа ни. Благодарим на нашия Небесен Отец за Неговата доброта към нас и всички вас... Моето състояние е много неприятно, макар че ще полагам усилия да бъда доволен, след като Господ ми помага... Бих искал да видя малката Джулия и отново да я взема на коляното си и да говоря с вас... Подписвам се, твой предан съпруг. Господ да ви благослови, мир вам, тъй че прощавайте докато се върна”².

Ученията на Джозеф Смит

Членовете на семейството се молят един за друг, като се утешават и укрепяват.

До Ема Смит на 13 октомври 1832 г. от Ню Йорк Сити, Ню Йорк: „Този ден се разходих из най-великолепната част на град Ню Йорк. Сградите наистина са големи и чудесни, за удивление на всеки, който ги гледа... След като разгледах всичко, което имах желание да гледам, се върнах в стаята си да размишлявам и успокоя ума си; и ето, мислите за дома, за Ема и Джулия връхлетяха ума ми като порой и поисках за момент да бъда с тях. Гърдите ми са пълни с всичките чувства и нежност на родител и съпруг и ако можех да бъда с вас, щях да ви кажа много неща...

Изпитвам желание да ти кажа нещо, което да те успокои в твоето специално изпитание и сегашна несгода (по това време Ема е бременна). Надявам се Бог да ти даде сила, за да не отпаднаш. Моля се Бог да смекчи сърцата на хората около теб да бъдат мили с теб и да вземат колкото могат от бремето върху твоето рамо, и да не те огорчават. Съчувствам ти, защото знам твоето състояние, а другите не, но ти трябва да се утешаваш, знаейки, че Бог е твой приятел в небесата и че имаш един истински и жив приятел на земята, твоят съпруг”³.

До Ема Смит на 12 ноември 1838 г. от Ричмънд, Мисури, където е затворен: „Получих писмото ти, което четох пак и пак; то бе за мен нещо много скъпо. О, Боже, нека имам привилегията да видя обичното си семейство отново, радвайки се на сладостите на свободата и обществения живот.

Да ги притисна до гърдите си и да целуна прелестните им бузки ще изпълни сърцето ми с неизказана благодарност. Кажу на децата, че съм жив и вярвай, че скоро ще дойда и ще ги видя. Утеши сърцата им колкото можеш и опитай да се утешиш и ти...

P.S. Пиши ми тъй често, колкото можеш, и по възможност ела да ме видиш, вземи и децата, ако може. Постъпвай според собствените си чувства и най-добра преценка, полагай усилия да бъдеш спокойна, ако може, и вярвам, че всичко ще се оправи"⁴.

До Ема Смит на 4 април 1839 г. от затвора Либърти, Мисури: „Моя скъпа Ема, постоянно мисля за теб и децата... Искам да видя малкия Фредерик, Джозеф, Джулия и Александър, Джоана (сираче, което живеело със сем. Смит) и стария Мейджър (семејното куче). А колкото до теб, ако желаш да знаеш колко много искам да те видя, погледни в сърцето си, колко много искаш да ме видиш и прецени сама. С радост бих тръгнал оттук към вас бос и без шапка, и полугол, и го смятам за голяма радост, и никога не бих го счел за трудно... Понасям с твърдост всичкия гнет; тъй правят и тези, които са с мен. Никой от нас още не е уплашил"⁵.

До Ема Смит на 20 януари 1840 г. от окръг Честър, Пенсилвания: „Силно желая да ви видя отново в този свят. Струва ми се, че съм лишен от вашата компания за дълго време, но с помощта на Господ, скоро ще се видим... Изпълнен съм с постоянно безпокойство и ще бъда тъй, докато се прибера в къщи. Моля се Бог да ви пощади, докато се върна у дома. Скъпа моя Ема, сърцето ми е препълнено със силни чувства към теб и малките. Искам да ме помниш. Кажу на всички деца, че ги обичам и ще си дойда тъй скоро, колкото мога. Твой в плена на любовта, съпругът ти"⁶.

Отговорността да учим децата си е винаги с нас.

До Ема Смит на 12 ноември 1838 г. от Ричмънд, Мисури, където е затворен: „Кажу на малкия Джозеф, че трябва да е добро момче; татко го обича със свършена любов. Той е най-

големият и не трябва да наранява по-малките от него, а да ги утешава. Кажете на малкия Фредерик, че татко го обича с цялото си сърце; той е чудесно момче. Джулия е прекрасно малко момиче. Обичам и нея. Тя е обещаващо дете. Кажете й, че татко иска тя да го помни и да бъде добро момиче. Кажете на всички останали, че мисля за тях и се моля за всички... Малкият Александър е постоянно в мислите ми. О, моя любима Ема, искам да помниш, че съм твой и на децата истински и верен приятел завинаги. Сърцето ми е завинаги препълнено със чувства към вас. О, нека Бог ви благослови всички, амин. Твой съпруг в окови и горест”⁷.

До Ема Смит на 4 април 1839 г. от затвора Либърти, Мисури: „Искам да не оставиш тези малки приятели да ме забравят. Кажете им, че татко ги обича със съвършена любов и че прави всичко възможно да избяга от шайките и да дойде при тях. Моля те учи (децата) на всичко, което можеш, та да могат да са умни. Бъди добра и нежна с тях; не бъди избухлива към тях, но слушай какво искат. Кажете им, че татко казва, че те трябва да са добри деца и да слушат майка си. Моя скъпа Ема, върху теб лежи голяма отговорност да се опазиш пред тях в уважение и здравомислие и да ги учиш на правилни неща, да оформяш младите им и нежни умове, та да поемат по правилни пътеки и да не бъдат развалени от младостта си, виждайки неблагоприятни примери”⁸.

До Ема Смит на 9 ноември 1839 г. от Спрингфийлд, Илинойс: „Ще бъда изпълнен с постоянно безпокойство за теб и децата, докато не получа вест от вас, особено за малкия Фредерик. Бе тъй мъчително да го оставя болен. Надявам се, че ти бдиш над тези деца, както подобава на една майка и жена-светия и се опитваш да развиваш ума им и (да ги учиш) да четат и да бъдат въздържани. Не ги оставяй да се простудят и се опитвай да почиваш възможно най-много. Времето, през което ще бъда далеч от теб, ще е дълго и самотно... Бъди търпелива, докато се върна, и прави най-доброто, което можеш. Не мога да пиша каквото искам, но вярвай в най-добрите ми чувства към всички вас”⁹.

**Бог е наш приятел и ние можем да уповаваме в
Него във времена на несгоди.**

До Ема Смит на 6 юни 1832 г. от Грийнвил, Индиана: „Посещавам почти всеки ден една горичка до града, където мога да се усамотя от очите на всеки смъртен и тогава да дам простор на всичките чувства на сърцето ми в размисъл и молитва. Припомнях си всички отминали мигове на живота ми и скърбях и проливах сълзи на печал за безразсъдството ми да позволя на противника на моята душа да има тъй много власт над мен, както е имал в минали времена. Но Бог е милостив и ми е простил греховете, и сега се радвам, че Той е изпратил Утешителя при толкова от нас, колкото вярват и се смиряват пред него...

Ще се опитам да съм доволен от своя жребий, знаейки, че Бог е мой приятел. В Него аз ще намеря утеха. Предал съм живота си в Неговите ръце. Готов съм да вървя по Неговия зов. Желая да бъда с Христос. Животът не ми е мил, (освен) ако не върша Неговата воля”¹⁰.

До Ема Смит на 4 юни 1843 г. от бреговете на р. Мисисипи в Западен Илинойс; Пророкът Джозеф пътува със Сионов лагер: „Мине-не мине време, и мислите ни започват да се въртят с неизразима тревога около нашите жени и деца – нашите близки според плътта, за които сърцата ни са препълнени с чувства, и също нашите братя и приятели... Кажете на татко Смит и цялото семейство и на брат Оливър (Каудъри) да бъдат утешени и да гледат напред към деня, когато изпитанията и горестите на този живот ще свършат и ние всички (ще) се радваме на плодовете на нашия труд, ако останем верни докрая, което се моля да бъде отредено на всички ни”¹¹.

До Ема Смит на 4 ноември 1838 г. от Индианпънс, Мисури, където е затворен: „Моя скъпа и обична спътнице на сърцето ми в горест и несгода, бих искал да те информирам, че съм добре и че всички ние сме в добър дух относно нашата съдба... Много се тревожа за теб и прекрасните ми деца. Сърцето ми скърби и кърви заради братята и сестрите, и за избитите сред Божия народ... Какво Бог може да стори

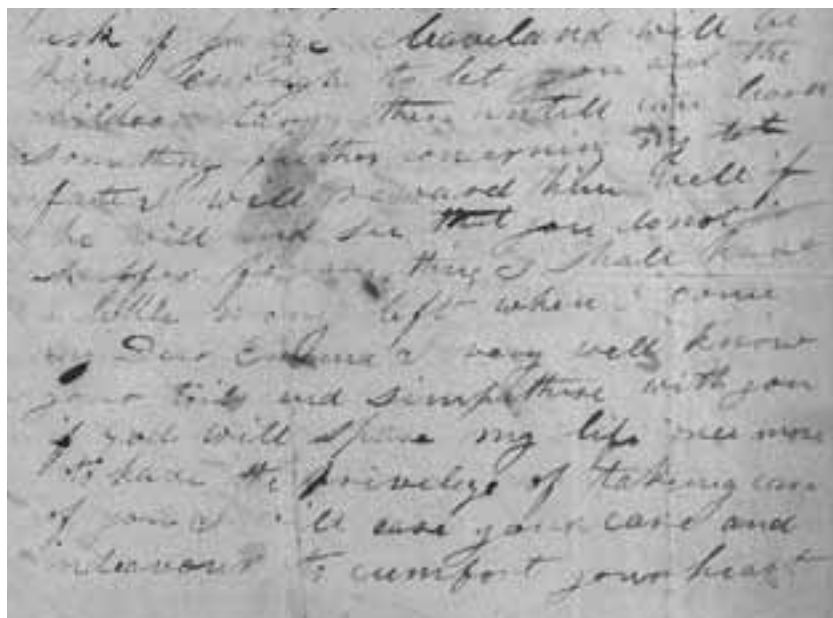
за нас не знам, но винаги при всички обстоятелства се надявам на най-доброто. Дори да отивам на смърт, ще уповам на Бог. Какви безчинства могат да бъдат извършени от шайката не знам, но очаквам да има малко или никаква сдържаност. О, нека Бог има милост към нас... Бог досега избави някои от нас; може би ще прояви още малко милост към нас...

Със сигурност в положението, в което съм, не мога да уча много и мога само да се моля за избавление, докато то бъде дадено, и да приемам всичко, така, както идва, с търпение и твърдост. Надявам се да бъдете верни и предани на всяко доверие. Не мога да пиша много при тези обстоятелства. Върши всички неща според както изискват условията и нуждите ти. Нека Бог ти даде мъдрост, благоразумие и здравомислие, като имам всички основания да вярвам, че ще ги (имаш).

Онези малки дечица са постоянно предмет на размишленията ми. Кажим им, че техният татко е още жив. Да даде Бог той отново да може да ги види. О, Ема, ... не се отказвай от мен, нито от истината, но ме помни; ако не те срещна отново в този живот, дано Бог даде да се видим в небесата. Не мога да изразя чувствата си; сърцето ми е пълно. Сбогом, о, моя мила и любима Ема. Оставам завинаги твой съпруг и истински приятел¹².

До Ема Смит на 21 март 1839 г. от затвора в Либърти, Мисури: „Скъпа моя Ема, знам много добре всичките ти трудове и ти съчувствам. Ако Бог отново пощади живота ми, за да имам привилегията да се грижа за теб, ще облекча грижите ти и ще се постарая да утеша сърцето ти. Искам да се грижиш за семейството по най-добрия възможен ти начин. Вярвам, че ще сториш всичко, което можеш. Съжалявам да науча, че Фредерик е болен, но вярвам, че отново е добре и че всички вие сте добре. Искам да се опиташ да намериш време и да ми напишеш дълго писмо и да ми кажеш всичко, което можеш, даже дали старият Мейджър (кучето) е още жив и какво казват онези малки бърборковци, които висят на врата ти... Кажим им, че аз съм затвора, за да бъде спасен живота им...

Бог управлява всички неща според Своята воля. Уповавам в Него. Спасението на душата ми е от най-голяма важност за

Част от писмото, което Пророкът Джозеф Смит пише до Ема Смит от затвора Либърти на 21 март 1839 г.

мен, понеже знам със сигурност за нещата от вечността. За мен е без значение, ако небето не бърза да се намеси. Аз трябва да управлявам (кораба си) сигурно, което и възнамерявам да направя. Искам и ти да правиш същото. Вечно твой”¹³.

До Ема Смит на 16 август 1842 г. край Наву, Илинойс; Пророкът Джозеф се укрива от своите врагове: „Позволявам си да ти изкажа своите искрени благодарности за двете интересни и утешаващи посещения, които ми направи докато се подвизавам почти като изгнаник. Езикът не може да изрази благодарността на сърцето ми за топлото и искрено приятелство, което ти прояви в тези неща към мен. Засега, откакто си тръгна, времето минава доста приятно; умът ми напълно се е помирил с моята участ, нека бъде каквото бъде...

Кажете на децата, че баща им все още е добре и че той продължава да отправя гореща молитва към Всемогъщия Бог за безопасност за него, за тебе и за тях. Кажете на мама Смит, че синът ѝ ще е добре, било в живота или в смъртта, защото

Господ Бог знае това. Кажете й, че си спомням за нея през цялото време, както и Луси (сестрата на Джозеф) и всички останали. Те всички трябва да дерзаят... Сърдечно твой любящ до смъртта и през цялата вечност съпруг; завинаги”¹⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете накратко тази глава, като отбележите чувствата на Джозеф Смит към Ема и децата им. На какво ни учи примерът му – как трябва да говорим и се държим в семействата си? Какво можем да научим от усилията на Джозеф и Ема Смит да си пишат и да се виждат? Кой са някои от нещата, които сте направили, за да покажете на членове на семейството ви, че ги обичате?
- Пророкът Джозеф казва на Ема, че бил „истински и жив приятел на (нея) и децата завинаги” и ѝ благодари за нейното „топло и искрено приятелство” (стр. 259, 261). Как съпрузите и съпругите могат да подхранват приятелството си?
- В своите писма Джозеф Смит показва доверие към Ема, изразявайки увереност, че тя ще вземе правилни решения и ще направи всичко възможно да се грижи за семейството (стр. 260). Как такива изрази на доверие могат да повлияят на отношенията между съпруг и съпруга?
- Прочетете посланието на Джозеф Смит до децата му във втория абзац на стр. 261. Как получаването на тези вести може да е помогнало на децата му? Какво могат да сторят родителите във време на изпитания, за да покажат на децата си, че вярват в Бог?
- Преговорете проявите на упование в Бог на Джозеф Смит на стр. 258–261. Отбележете няколко от тях, които особено са ви развълнували. Как може да приложите тези истини в своя живот?

Свързани с темата стихове: Битие 2:24; 1 Коринтяните 11:11; Ефесяните 5:25; Мосия 4:14–15; У. и З. 25:5, 9, 14; 68:25–28

Бележки

1. *History of the Church*, 2:502; пунктуация осъвременена; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, стр. 767, и приложения, стр. 6, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 6 юни 1832 г., Грийнвил, Индиана; Chicago Historical Society, Чикаго, Илинойс.
3. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 13 окт. 1832 г., Ню Йорк Сити, Ню Йорк; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
4. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 12 ноем. 1838 г., Ричмънд, Мисури; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
5. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 4 апр. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; Библиотека Бейники, Университет Йейл, Ню Хейвън, Кънектикът; копие в архиви на Църквата. Пълното име на Джоана е Джоана Картър; тя била осиротялата дъщеря на Джон С. и Елизабет Кениън Картър.
6. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 20 ян. 1840 г., окръг Честър, Пенсилвания; Chicago Historical Society, Чикаго, Илинойс.
7. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 12 ноем. 1838 г., Ричмънд, Мисури; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
8. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 4 апр. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; Библиотека Бейники, Университет Йейл, Ню Хейвън, Кънектикът; копие в архиви на Църквата.
9. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 9 ноем. 1839 г., Спрингфийлд, Илинойс; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури; копие в архиви на Църквата.
10. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 6 юни 1832 г., Грийнвил, Индиана; Chicago Historical Society, Чикаго, Илинойс.
11. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 4 юни 1834 г., от бреговете на р. Мисисипи в Западен Илинойс; Letter Book 2, 1837–1843, стр. 58, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
12. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 4 ноем. 1838 г., Индипендънс, Мисури; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури; копие в архиви на Църквата.
13. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 21 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
14. *History of the Church*, 5:103, 105; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 16 авг. 1842 г., близо до Наву, Илинойс.

Горната стая във възстановения магазин на Нюъл К. Уитни. Джозеф и Ема Смит живеят в този магазин повече от година и Пророкът получава тук много откровения, включително откровения за Пришествието на Господ.

Второто пришествие и Хилядолетието

*„Ние, като живеем, ще ... сторим добре
да различаваме знаменията на времената,
та денят Господен да не ни „застигне
като крадец през нощта“.*

Из живота на Джозеф Смит

През септември 1832 г. Джозеф и Ема Смит и 16-месечната им дъщеря Джулия се местят от фермата на Джонсън в Хайръм, Охайо, обратно в Къртлгънд. Там те се нанасят в смесения магазин, собственост на Нюъл К. Уитни, където ще живеят повече от година. Сем. Смит живеят на втория етаж на магазина и в част от първия, която не се използва за търговия. Синът на Джозеф и Ема, Джозеф Смит III, е роден докато семейството живее там. Пак там Пророкът получава много откровения.

Едно такова откровение идва в деня на Коледа през 1832 г. Пророкът прекарва част от този ден у дома в дълбок размисъл за сериозните проблеми пред народите на света по онова време. „Появите на беди сред народите стават по-забележими от преди за периода, през който Църквата започна излизането си от пустошта”, казва Пророкът¹. Събитията в САЩ водят към гражданска война, а по цял свят епидемиите на смъртоносни болести са често явление. Докато „се моли искрено по въпроса”², Пророкът получава откровението, което сега се намира в раздел 87 на Учение и Завети. Господ открива на Джозеф, че преди Второто пришествие върху всички народи ще се излее война и природни бедствия ще накажат хората:

„жителите на земята ще скърбят поради меч и кръвопролитие; и чрез глад и мор, и земетресение, и гръм от небето, и също чрез ужасни и живи светкавици жителите на земята ще бъдат накарани да почувстват яростта и негодуванието, и наказващата ръка на един Всемогъщ Бог, докато постановеното изстребление не сложи пълен край на всички народи... Затова застанете на свети места и бъдете непоклатими, докато не настъпи денят Господен, защото ето, той идва скоро, казва Господ” (У. и З. 87:6, 8).

Два дни по-късно, на 27 декември Пророкът получава друго откровение, което съдържа много информация за Второто пришествие. В този ден в „стаята за превеждане” на Пророка – стаята от магазина на Уитни, където Джозеф върши повечето работа по превода на Джозеф Смит на Библията – се е събрала конференция на висши свещеници. Протоколите на конференцията отбелязват: „Брат Джозеф стана и каза, че за да получаваме откровение и небесните благословии, умът ни трябва да е обърнат към Бог, да упражняваме вяра и да станем едно сърце и един ум. Затова той препоръча всички присъстващи да се молят отделно и на глас на Господ (Той) да открие ни волята Си относно изграждането на Сион и за полза на светиите”.

Всеки висш свещеник „се преклони пред Господа” и после говори за чувствата и решимостта си да спазва Божиите заповеди³. Скоро след това Пророкът започва да получава от Бог откровението, което по-късно ще стане раздел 88 на Учение и Завети. Това откровение съдържа едни от най-подробните пророчества в Писанията за Пришествието на Господ и установяването на 1 000 години мир (вж. У. и З. 88:86–116).

Чрез Пророка Джозеф Смит Господ открива много пророчества за Второто пришествие, Хилядолетието и бурното време, което ще предшества тези събития. Това голямо изливане на откровения е свидетелство, че Джозеф Смит наистина е гледач, издигнат от Бог. Както свидетелства Книгата на Мормон, „гледачът може да узнава нещата, които са минали, а също и нещата, които ще дойдат и чрез (него) всичко ще бъде открито, или по-скоро тайните ще бъдат

изявени и скритите неща ще излязат наяве, и неща, които не са познати, ще бъдат сторени знайни” (Моисия 8:17).

Ученията на Джозеф Смит

Знаменията за пришествието на Спасителя се изпълняват; верните ще ги разпознаят и ще бъдат спокойни в тези усилни времена.

„Ние, като живеем, ще ... сторим добре да различаваме знаменията на времената, та денят Господен да не ни „застигне като крадец през нощта” (вж. У. и З. 106:4–5)”.⁴

„Ще предскажа, че знаменията за пришествието на Човешкия Син вече са започнали. Един мор ще опустошава след друг. Скоро ще имаме война и кръвопролитие. Луната ще се преобърне в кръв. Свидетелствам за тези неща и че пришествието на Човешкия Син е близо, тъкмо до вратите ви. Ако душите и телата ни не очакват идването на Човешкия Син и ако, след като умрем, не го очакваме, ще бъдем сред онези, които ще казват на скалите да паднат върху тях (вж. Откровението 6:15–17)”.⁵

„Скъпи и обични братя, виждаме, че дойдоха усилни времена, както бе пророкувано (вж. 2 Тимотея 3:1). Затова можем с най-съвършена увереност да очакваме изпълнението на всички тези неща, които са били написани и с повече увереност от всякога преда да вдигнем очи към светилото на деня и да кажем в сърцата си, „Ти скоро ще забулиш руменото си лице”. Онзи, Който е рекъл, „Да бъде светлина”, и стана светлина (вж. Битие 1:3), вече е казал думата Си. И отново, „Ти, луна, ти, мъждукаща светлина, ти, светило на нощта, ще се преобърнеш в кръв”.

Ние виждаме, че всяко нещо се изпълнява и че скоро ще дойде времето, когато Човешкият Син ще слезе в облаци от небето”⁶.

„Земята скоро ще бъде ожъната – ще рече нечестивите скоро трябва да бъдат унищожени от лицето ѝ, защото Господ го е казал, и кой може да спре ръката Господна или кой тук може да мери сили с Всемогъщия, защото по Негова

заповед небесата и земята трябва да преминат. Бързо приближава денят, когато възстановяването на всички неща ще се изпълни, за което всичките свети пророци са пророкували, тъкмо за събирането на дома Израилев. После ще стане така, че лъвът ще лежи редом до агнето и прочее.

Но, братя, не се обезсърчавайте, когато ви говорим за усилни времена, защото те скоро ще настъпят, понеже мечът, гладът и морът приближават. Ще има голямо унищожение върху лицето на тази земя, защото не бива да допускате, че някоя точка или чертичка от пророчествата на всичките свети пророци не ще се сбъдне и че има много, които предстои да се сбъднат. Господ е казал, че ще изпълни това и че праведните ще бъдат спасени, даже ако е чрез огън (вж. Римляните 9:28; 1 Нефи 22:17)⁷.

„Стихът всеки момент ще се изпълни, когато големи войни, глад, мор, велики беди, възмездия и пр. бъдат изсипани над обитателите на земята“⁸.

„Ние виждаме, че усилните времена наистина са дошли и нещата, които толкова дълго сме очаквали, започват най-накрая да се случват; когато видите, че смокинята започва да се развива листа, вие знаете, че лятото приближава (вж. Матей 24:32–33). На земята не остава още много време за изпълнението на тези неща. То вече е започнало. Предполагам, че скоро по цялата земя ще има затруднения. Нека сърцата ни не отслабнат, когато тези неща ни сполетят, защото те трябва да дойдат или словото няма да бъде изпълнено“⁹.

„Попитах Господ относно Неговото пришествие; и докато Го питах, Той даде знамение и каза, „В дните на Ной Аз поставих дъга в небесата като знак и белег, че в която и да е година, когато дъгата може да бъде видяна, Господ няма да дойде; но през тази година ще има време за сеитба и за жътва: но когато видите дъгата да изчезне, това ще е белег, че ще има глад, мор и велики беди сред народите и че пришествието на Месията не е далеч“¹⁰.

„Юда трябва да се върне, Ерусалим трябва да бъде построен отново, също и храмът, и вода да извира изпод

храма, и водите на Мъртво море да бъдат изцелени (вж. Езекиил 47:1–9). Ще отнеме известно време да се възстановят стените на града и храма, пр.; и всичко това трябва да бъде свършено преди Човешкият Син да се яви. Ще има войни и слухове за войни, знамения в небето и по земята под него, слънцето ще се покрие в мрак и луната в кръв, ще има земетресения на различни места, моретата ще се надигат отвъд своите предели; после в небето ще се яви един голям знак за Човешкия Син. Но какво ще прави светът? Те ще кажат, че това е планета, комета и прочее. Но Човешкият Син ще дойде като знамението за пришествието на Човешкия Син, което ще бъде както светлината на утрото иде от изток (вж. Джозеф Смит – Матей 1:26)¹¹.

„(Аз) обясних също относно пришествието на Човешкия Син; и че представата, че светиите ще избегнат всички възмездия, докато нечестивите ще страдат, е лъжовна; защото всяка плът е обречена на страдание и „праведните едвам ще убегнат“ (вж. У. и З. 63:34); все пак много от светиите ще се спасят, защото праведните ще живеят чрез вяра (вж. Авакум 2:4); въпреки това мнозина праведни ще станат ще станат жертва на болест, на мор и пр., по причина слабостта на плътта, но ще бъдат спасени в царството Божие. Тъй че по принцип ще бъде погрешно да се каже, че този и този са прегрешили, понеже са станали жертва на болест или смърт, тъй като всяка плът е обречена на смърт; и Спасителят е казал, „Не съдете, за да не бъдете съдени“ (вж. Матей 7:1)“.¹²

**Господ няма да дойде, докато всички неща в
подготовка на пришествието Му не са изпълнени.**

„Пришествието на Човешкия Син не ще се случи – не може да се случи – преди възмездията, споменати за този час, се изсипят: които възмездия са почнали. Павел казва, „Вие сте деца на светлината, а не на мрака, та да ви постигне онзи ден като крадец през нощта“ (вж. 1 Солунците 5:4–5). Планът на Всемогъщия не е да дойде на земята и да я раздроби и стрие на прах, но Той ще го открие пред Своите служители пророците (вж. Амос 3:7)¹³.

„Исус Христос никога не е откривал на никой човек точното време, когато ще дойде (вж. Матей 24:36; У. и З. 49:7). Идете и четете Писанията, и няма да намерите нищо, което да определя изрично точния час, в който Той ще дойде; и всички, които казват такъв час, са лъжливи учители”¹⁴.

За един човек, който твърди, че е видял знака на Човешкия Син Пророкът Джозеф Смит казва: Той не е видял знака на Човешкия Син, както е предсказан от Исус; нито някой друг човек го е видял или ще го види, докато слънцето не бъде помрачено и луната не бъде окъпана в кръв; защото Господ не ми е посочил никакъв такъв знак; и както е казал пророкът, тъй трябва и да бъде – „Наистина Господ Бог няма да направи нищо, без да открие своето намерение на слугите Си пророците” (вж Амос 3:7). Затова чуй следното, о, Земя: Господ не ще дойде да царува над праведните в този свят през 1843 г., нито докато всичко за Младоженеца не бъде готово”¹⁵.

**Онези, които са мъдри и верни, ще бъдат готови,
когато Господ дойде отново.**

„Когато размишлявам за бързината, с която приближава великият и славен ден на пришествието на Човешкия Син, когато Той ще дойде да приеме своите светии при Себе Си, където те ще пребивават в присъствието Му и ще бъдат увенчани със слава и безсмъртие, като помисля, че скоро небесата ще се разтърсят и земята ще потрепери и ще се олюлее насам-натам, и че небесата ще се разгърнат като свитък, който е бил навит, и че всяка планина и остров ще побягнат, аз се провиквам в сърцето си, Що за хора трябва да бъдем във всяко свято деяние и благочестие! (вж. 2 Петрово 3:11)”¹⁶

„Земята стене под поквара, гнет, тирания и кръвопролитие и Бог иде от скритото Си място, както е казал, че ще стори, за да опечали народите по земята. Даниил в своето видение видял размирица след размирица; той „гледа(л), догдето се положиха престоли, и Старият по дни седна”; и един като човешки син бил доведен пред него, и всички народи, племена, езици и люде Му служели и Му се подчи-

нявали (вж. Даниил 7:9–14). Ние трябва да бъдем праведни, та да можем да сме мъдри и да разбираме; защото никой от нечестивите не ще разбере, но праведните ще разберат и онези, които обърнат в праведност мнозина, ще сияят като звездите до вечни векове” (вж. Даниил 12:3)¹⁷.

„Нека богатите и учените, мъдрите и благородните, бедните и нуждаещите се, роби и свободни, черни и бели внимават как живеят и се придържат към знанието за Бог и вършат правосъдие и правда по земята в праведност и се готвят да срещнат Съдията на живи и мъртви, защото часът на Неговото пришествие е близо”¹⁸.

„Нека бъдем мъдри във всички неща и да спазваме всичките заповеди Божии, та спасението ни да бъде сигурно. Като държим всеоръжието си готово и се готвим за уреченото време, и носейки всеоръжието на праведността, ще можем да противостоим в този зъл ден (вж. Ефесяните 6:13)”¹⁹.

През декември 1830 г. Пророкът Джозеф Смит казва следното в писмо до членовете на Църквата в Колсвил, Ню Йорк: „Дано всички вие бъдете верни и очаквате времето на нашия Господ, защото появата Му приближава.

„А (за) годините и времената, братя, няма нужда да ви се пише, защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем. Когато казват: Мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките при непразна жена, и никак няма да избегнат.

Но вие, братя, не сте в тъмнина... И тъй, да не спим, както другите, но да бъдем будни и трезвени. Защото които спят, нощем спят, и които се опиват, нощем се опиват;

а ние, които сме от деня, нека бъдем трезвени и нека облечем за брониен нагръдник вяра и любов и да турим за шлем надеждата за спасение. Защото Бог ни е определил не на гняв, но да получим спасение чрез нашия Господ Исус Христос” (1 Солунците 5:1–4, 6–9).

Затова утешавайте се един друг, тъкмо както правите, защото усилените времена приближават... Мирът на земята е отнет частично и скоро ще бъде съвсем; да, унищоженията

са пред вратите ни и скоро ще бъдат в домовете на нечестивите и онези, които не познават Бог.

Да, вдигнете глави и се радвайте, защото вашето изкупление приближава. Ние сме и ще бъдем най-покровителствания народ, съществувал някога от основаването на света, ако останем верни в спазване заповедите на нашия Бог. Да, тъкмо Енох, седмият от Адама, видял нашето време и възликувал (вж. Моисей 7:65–67), и пророците от онзи ден насетне са пророкували за Второто пришествие на нашия Господ и Спасител, Исус Христос, и са ликували в деня на покой на светите; да, и апостолите на нашия Спасител също са ликували при появата Му в облак с небесните множества, за да живее с човека на земята хиляда години (вж. Откровението 1:7). Затова ние имаме основание да ликуваме.

Ето, пророчествата от Книгата на Мормон започват да се изпълняват толкова бързо, колкото времето ги осъществява. Духът на живия Бог е върху мен, затова кой ще каже, че аз няма да пророкувам. Близко е времето, когато ще трябва да бягаме в търсене на безопасност там, където Господ повели. Бойте се не от онези, които ви изкарват виновни в съдебното дело (вж. Исаия 29:20–21), а бъдете верни във вашето свидетелство на едно измамническо и извратено поколение, че денят на пришествието на нашия Господ и Спасител е близо. Да, гответе пътя на Господ, права направете пътеката за Него (вж. Матей 3:3).

Кой ще се отдръпне поради съблазни, защото съблазните трябва да дойдат, но горко на онези, от които дойдат, защото камъкът трябва да падне върху тях и да ги стрие на прах (вж. Матей 18:7; 21:43–44). Понеже пълнотата на езичниците идва, горко на онези, които не се покаят и не бъдат кръстени в името на нашия Господ и Спасител Исус Христос за опрощение на греховете им, и не влязат през стеснената порта, и не бъдат преброени в дома Израилев. Защото Бог не ще бъде винаги подиграван и гневът Му ще се излее върху онези, които хулят свящото Му име; защото мечът, гладът и унищожението скоро ще ги застигнат в грешния им живот,

защото Бог ще отмъсти и ще излее чашите на Своя гняв, и ще спаси Своите избрани (вж. Откровението 16:1).

И всички онези, които се подчинят на заповедите Му, са Негови избрани и Той скоро ще ги събере от четирите ветрища, от единия край на земята до другия (вж. Матей 24:31) на място, където е волята Му; затова чрез търпение ще придобиете душата си (вж. Лука 21:19)²⁰.

**Хилядолетието ще бъде време на мир, когато
Спасителят ще царува над земята.**

Символът на вратата 1:10: „Ние вярваме,... че Христос ще царува лично на земята и че земята ще бъде обновена и ще получи райската си слава”²¹

„Планът на Бог ... е бил ... да установи мир и добро сред човеците, да насърчава принципите на вечната истина, да доведе нещата до такова състояние, че да обедини човек с неговите ближни, да накара света да „изковат ножовете си на палечници, и копията си на сърпове” (Исаия 2:4), да накара народите на земята да пребивават в мир и да донесе хилядолетната слава, когато „земята ще дава произведението си, ще възобнови (райската) си слава и ще стане като Господната градина”...

Това е бил планът на Иехова от началото на света и е Негова цел сега – да сложи в ред нещата по света по Негово собствено време, да застане начело на света и да вземе юздите на управлението Своята собствена ръка. Когато това бъде сторено, ще бъде отслужено възмездие в праведност; анархията и объркването ще бъдат унищожени и „народите... нито ще се учат вече на война” (вж. Исаия 2:4) ...

... Моисей е получил словото Господно от Самия Бог; той бил устата на Бог за Аарон, а Аарон учел народа и на граждански, и на духовни дела; те двамата били едно, няма спор; тъй ще бъде, когато бъдат постигнати целите на Бог: когато „Господ ще е цар над цялата земя” и „Ерусалим ще е Негов престол”. „Защото от Сион ще излезе поука, и словото Господно от Ерусалим” (вж. Захарий 14:9; Еремия 3:17; Михей 4:2).

„Бързо приближава денят, когато възстановяването на всички неща ще се изпълни... После ще стане така, че лъвът ще лежи редом до агнето”.

... „Онзи, комуто е правото, ще притежава царството и ще царува, докато Той покори всички неща под нозете Си” (вж. Езекиил 21:27; 1 Коринтяните 15:27]; грехът ще скрие побелялата си глава, Сатана ще бъде вързан и делата на мрака унищожени; правосъдието ще стане връвта, и правдата отвеса, и „онзи, който се бои от Господа, ще бъде въздигнат в този ден” (вж. Исаия 2:11; 28:17)”²²

„Че Исус ще обитава земята за хиляда (години) заедно със светиите не е правилно – Той ще царува над светиите и ще слиза, и ще напътства, както е сторил с петстотинте братя (вж. 1 Коринтяните 15:6), и онези от първото възкресение също ще царуват с Него над светиите”²³.

След Хилядолетието земята ще бъде променена в осветено, селестиално състояние.

„Докато вечеряхме, отбелязах на семейството ми и присъстващи приятели, че когато земята бъде осветена и стане като едно море от стъкло, тя ще бъде един голям Урим и

Тумим и светиите биха могли да гледат в нея и да виждат както са виждани”²⁴.

„Тази земя ще бъде върната обратно в присъствието на Бог и увенчана със селестиална слава”²⁵.

„След като малкото време (от последния бунт на Сатана) изтече и земята мине през последната си промяна и бъде увенчана със слава, тогава кротките ще наследят земята, където обитават праведните”²⁶.

Пророкът проповядва следното на 2 април 1843 г., записано по-късно в Учение и Завети 130:9: „Тази земя в своето осветено и безсмъртно състояние ще бъде направена като кристал и ще бъде Урим и Тумим за жителите, които живеят на нея, чрез които всички неща, отнасящи се до едно понизше царство или до всички царства от по-нисш ред ще бъдат изявени на онези, които ще живеят на нея; и тази земя ще бъде Христова”²⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете последните два цели абзаца на стр. 266 и обърнете внимание на подготовката на висшите свещеници да получат откровението, което сега е раздел 88 на Учение и Завети. Помислете как този разказ се отнася до вас в усилията ви да разберете пророчествата за Второто пришествие.
- Прочетете пророчествата на Джозеф Смит за усилените времена преди пришествието на Господ (стр. 267–271). Как можем да останем в мир дори при такива изпитания? Защо мислите, че трябва да знаем и разбираме знаменията за Второто пришествие? Кои знамения за Второто пришествие са били изпълнени или се изпълняват?
- Прочетете петия цял абзац на стр. 269 и третия абзац на стр. 271. Какво предполага изразът „като крадец през

нощта” за пришествието на Господ? Защо мислите, че Господният ден няма да застигне децата на светлината като крадец през нощта?

- Как можем да се подготвим за Второто пришествие на Спасителя? (За някои примери вж. стр. 270–275.) Помислете как ще се почувствате да видите Спасителя, ако сте подготвени за Неговото пришествие. Като се готвим за Второто пришествие, как можем да избегнем чувствата за страх или тревога?
- Преговорете пророчествата на Джозеф Смит за Хилядолетието (стр. 273–275). Какво си мислите и чувствате, докато размишлявате за този период от време?

Свързани с темата стихове: Михей 4:1–7; У. и З. 29:9–25; 45:36–71; 88:95–98, 110–15; Джозеф Смит – Матей 1:21–55

Бележки

1. *History of the Church*, 1:301; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 244, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Учение и Завети 130:13; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 2 април 1843 г. в Рамус, Илинойс.
3. Висш съвет на Къртланд, протоколи дек. 1832–ноем. 1837 г., запис за 27 дек. 1832 г., стр. 3–4, съобщено от Фредерик Г. Уилямс, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 3:331; из “Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.”, *Times and Seasons*, ноем. 1839 г., стр. 9.
5. *History of the Church*, 3:390; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
6. *History of the Church*, 3:291; пунктуация осъвременена; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
7. Писмо от Джозеф Смит и Джон Уитмър до светиите в Колвил, Ню Йорк, 20 авг. 1830 г., Хармони, Пенсилвания; в Нюъл Найт, *Autobiography and Journal*, ок. 1846–1847, стр. 133–136, архиви на Църквата.
8. *History of the Church*, 6:364; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
9. *History of the Church*, 3:286; из писмо на Джозеф Смит до Презендия Хънтингтън Бюъл, 15 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; фамилното име на сестра Бюъл погрешно е изписано като „Бул” в *History of the Church*.
10. *History of the Church*, 6:254; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
11. *History of the Church*, 5:337; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 април 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
12. *History of the Church*, 4:11; пунктуация осъвременена; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 28 септ. 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Джеймс Мълхоланд.
13. *History of the Church*, 5:336–37; из беседа, изнесена от Джозеф Смит

- на 6 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
14. *History of the Church*, 6:254; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
  15. *History of the Church*, 5:291; из писмо на Джозеф Смит до издателя на *Times and Seasons*, 28 фев. 1843 г., Наву, Илинойс; публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1843 г., стр. 113.
  16. *History of the Church*, 1:442; из писмо на Джозеф Смит до Моузеу Никърсън, 19 ноем. 1833 г., Къртлънд, Охайо.
  17. *History of the Church*, 5:65; из “The Government of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юли 1842 г., стр. 857; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
  18. *History of the Church*, 6:93; из обръщение на Джозеф Смит до щата Върмонт, 29 ноем. 1843 г., Наву, Илинойс, публикувано като *General Joseph Smith’s Appeal to the Green Mountain Boys*, 1843 г., стр. 7.
  19. Писмо от Джозеф Смит и други до Езекия Пек, 31 авг. 1835 г., Къртлънд, Охайо; в “The Book of John Whitmer”, стр. 80, Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури; копие от “The Book of John Whitmer” в архиви на Църквата.
  20. Писмо от Джозеф Смит и Джон Уитмър до светите в Колвил, Ню Йорк, 2 дек. 1830 г., Файет, Ню Йорк; в Нюъл Найт, *Autobiography and Journal*, ок. 1846–1847, стр. 133–136, архиви на Църквата.
  21. Символът на вярата 1:10.
  22. *History of the Church*, 5:61, 63–65; пунктуация осъвременена; из “The Government of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юли 1842 г., стр. 855–857; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
  23. Цитирано от Уилям П. Макинтайър, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1841 г. в Наву, Илинойс; Уилям Патерсън Макинтайър, дневник 1840–1845, архиви на Църквата.
  24. *History of the Church*, 5:279; из дневника на Джозеф Смит, 18 фев. 1843 г., Наву, Илинойс.
  25. Цитирано от Уилям Клейтън, съобщаващ за недатирана беседа на Джозеф Смит, изнесена в Наву, Илинойс; в L. John Nuttall, “Extracts from William Clayton’s Private Book”, стр. 8, Journals of L. John Nuttall, 1857–1904, L. Tom Perry Special Collections, Университет „Бригъм Йънг“, Прово, Юта; копие в архиви на Църквата.
  26. Цитирано от Уилям П. Макинтайър, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1841 г. в Наву, Илинойс; Уилям Патерсън Макинтайър, дневник 1840–1845, архиви на Църквата.
  27. Учение и Завети 130:9; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 2 апр. 1843 г. в Рамус, Илинойс.

На събрание в училището за пророци на 27 февруари 1833 г. Пророкът в присъствието на няколко братя получава откровение, известно като Словото на мъдростта. После той влиза в главната стая и прочита откровението на събраните братя.

Придобиване на знания за вечните истини

*„Човек бива спасен, откакто започне
да получава знание”.*

Из живота на Джозеф Смит

Пророкът Джозеф Смит „обичаше да учи”, пише Джордж К. Канън. „Той обичаше знанието заради неговата праведна сила. През горестите, които го обсаждаха от деня, в който за пръв път стори знайно своето общение с небесата на един скептичен свят, той постоянно напредваше в придобиването на разум. Господ му бе заповядал да учи и той се подчиняваше... Умът му, стимулиран от Светия Дух, грабваше с готовност всички верни принципи и той един по един овладяваше тези раздели и стана учител в тях”¹.

През 1833 г. Пророкът и една група къртлъндски светиинимат уникалната възможност да изучават Евангелието. През януари на онази година Пророкът организира, според Господната заповед (вж. У. и З. 127–141), училището за пророци, за да обучава носителите на свещеничеството за работата им в служението и да ги подготви да проповядват Евангелието. Училището се провежда в стаята на втория етаж в магазина на Нюъл К. Уитни, където живее Пророкът. Посещават го около 25 братя, някои пътуват стотици километри за привилегията да учат Евангелието в стая, не по-голяма от 3 на 4 метра. Много от тези мъже по-късно стават апостоли, седемдесетници и други ръководители на Църквата. Макар Пророкът и другите братя понякога да изучават език, те се съсредоточават основно над евангелските учения, като усърдно провеждат заниманията си от ранна утрин до късен следобед. Това училище трае 4 месеца, а по-късно

подобни училища се провеждат в Къртлгънд и в Мисури, като ги посещават стотици хора.

На събранието на училището, проведено на 27 февруари 1833 г. Пророкът получава важно откровение. В ранните дни на Църквата употребата на алкохол, тютюн, кафе и чай е обичайна в обществото и сред членовете на Църквата. Като гледа братята да употребяват тютюн по време на занятията, Пророкът бива угрижен. Бригъм Йънг си спомня: „Когато се събирали в тази стая след закуска, първото, което правели, било да запалят лулите си и докато пушат, да говорят за великите неща на царството... Често когато Пророкът влизал в стаята да води учебните занятия, се озовавал сред облак от тютюнев дим. Това и оплакванията на жена му, че трябва да чисти такъв мръсен под (от тютюна за дъвчене) карат Пророка да мисли по въпроса и той пита Господ относно поведението на старейшините при употребата на тютюн, и резултатът от запитването на Пророка било откровението, известно като Словото на мъдростта”.²

Милиони хора са последвали съвета в това откровение и са получили материални и духовни благословии, включително „мъдрост и големи съкровища от познание”, обещани на онези, които ходят в подчинение на Божиите заповеди (У. и З. 89:19).

Съкровища от духовно познание се изливат върху братята, посещаващи училището за пророци, и те напредват много в разбирането си за Евангелието. На събранието на училището от 18 март 1833 г. Сидни Ригдън и Фредерик Г. Уйлямз са отделени като съветници на Пророка в Първото Президентство. След това „Пророкът поучаваше братята на вяност и усърдие в спазването на Божиите заповеди и даде много напътствия за полза на светиите с обещание, че чистите по сърце ще виждат небесно видение; и след като остана за кратко в тайна молитва, обещанието се изпълни, защото за мнозина присъстващи очите на разума им се отвориха от Духа Господен, за да видят много неща... Много от братята видяха едно небесно видение на Спасителя и множества от ангели, и много други неща”³.

Пророкът обяснява, „Голяма радост и задоволство постоянно се излъчваха от лицата на посещаващите училището за пророци и на светиите при разказа за откритите неща и напредъка ни в познанието за Бог”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

Евангелието на Исус Христос обхваща всички истини; верните приемат истините, които Бог е открил, и оставят настрана лъжливите обичаи.

„Мормонството е истина и всеки, който го прегърне, се чувства свободен да прегърне всяка истина: затова оковите на суеверието, фанатизма, невежеството и свещеническото лукавство падат веднага от шията му, и очите му са отворени широко да видят истината, и истината побеждава свещеническото лукавство...

... Мормонството е истина, с други думи учението на светиите от последните дни е истина... Първият и основен принцип на нашата свята религия е че ние вярваме, че имаме право да приемем пълната истина и всички нейни елементи, без ограничения, стеснения, или забрани от вярвания или човешки суеверия, или от властването един над друг, когато тази истина е ясно проявена пред умовете ни и имаме в най-висока степен доказателство за същата”⁵.

През януари 1843 г. Джозеф Смит разговаря с група хора, които не са членове на Църквата: „Аз заявих, че най-важната разлика в гледищата между светиите от последните дни и сектантите е, че последните са ограничени от някакво конкретно верую, което отказва на членовете им привилегията да вярват във всичко друго, което не се съдържа там, докато светиите от последните дни... са готови да вярват във всички съществуващи истинни принципи така, както биват откривани от време на време”⁶.

„Не мога да повярвам в никое от веруютата на различните деноминации, защото всички те имат в себе си по нещо, което не мога да приема, макар всички да съдържат някаква истина. Искам да дойда в присъствието Божие и да науча

всички неща, но веруютата установяват колчета (граници) и казват, „До тук ще дохождаш, но не по-нататък” (Иов 38:11); нещо, което не мога да приема”⁷.

„На всички онези, които са склонни да установяват колчета за Всевишния аз казвам, Вие не ще успеете да достигнете славата Божия. За да стане сънаследник на наследството на Сина, човек трябва да изостави всичките си лъжливи обичаи”⁸.

„Голямото нещо, което ние трябва да знаем, е да схванем какво Бог е установил преди сътворението на света. Кой го знае? Органична предразположеност на човешкия род е да поставя колчета и граници за делата и пътищата на Всеомогщия... Това, което е било скрито отпреди основаването на света, е открито на бебетата и сучещите в последните дни (вж. У. и З. 128:18)”⁹.

„Когато хора отварят устата си против (истината), те не нараняват мен, а себе си... Когато неща, които са от най-голямо значение, биват подминавани от слабоволни хора без дори да се замислят, бих желал да видя истината установена с всичките ѝ последици и да ги притисна до гърдите си. Вярвам във всичко, което Бог някога е откривал, и никога не съм чул за човек, осъден за това, че е вярвал твърде много; но те са осъждани за неверие”¹⁰.

„Когато Бог предлага благословия или знание на някой човек, и този отказва да го получи, ще бъде осъден. Израилтяните се молели Бог да говори на Моисей, не на тях, в резултат на което Той ги прокълнал с плътска заповед”¹¹.

„Винаги съм имал удовлетворението да видя как правдата тържествува над грешката и мракът отстъпва пред светлината”¹².

Придобиването на знание за вечните истини е съществено за постигане на спасение.

„Знанието е необходимо за живота и благочестието. Горко на вас, свещеници и духовници, които проповядвате,

че знанието не е нужно за живота и спасението. Махнете апостолите и прочее, махнете знанието и ще се окажете достойни за осъждането на пъкъл. Знанието е откровение. Чуйте, всички вие, братя, това е големият ключ: знанието е силата Божия за спасение”¹³.

„Знанието гони мрака, несигурността и съмнението, понеже те не могат да съществуват там, където е знанието... В знанието има сила. Бог има повече сила от всички останали същества, защото Той има по-голямо знание; и отгук Той знае как да подчини всички останали същества на Себе Си. Той има власт над всичко”¹⁴.

„Доколкото отпадаме от Бог, ние се принизяваме до дявола и губим знание, а без знание не можем да бъдем спасени, и докато нашите сърца са пълни със зло и ние учим зло, няма място в тези наши сърца за добро или изучаване на добро. Бог не е ли добър? Тогава и вие бъдете добри; ако той е верен, и вие бъдете верни. Прибавете към вярата си добродетел, към добродетелта си знание и търсете всяко добро нещо (вж. 2 Петрово 1:5).

„ ... човек бива спасен не по-рано откакто започне да получава знание, защото ако не получи знание, той ще бъде поробен от някоя нечиста сила от другия свят, тъй като нечистите духове ще имат повече знание и съответно повече сила от много хора по земята. Отгук, ние се нуждаем от откровение, което да ни помага и да ни дава знание за Божиите неща”¹⁵.

Джозеф Смит учи следното през април 1843 г., записано по-късно в Учение и Завети 130:18–19: „Всяко едно качество на мъдростта, което придобием в този живот, ще възкръсне с нас при възкресението. И ако в този живот човек се сдобие чрез старание и подчинение с повече познание и мъдрост, отколкото друг, в идния свят той ще има преимущество в същата степен”¹⁶.

Джозеф Смит учи следното през май 1843 г., записано по-късно в Учение и Завети 131:6: „Невъзможно е човек да бъде спасен в невежество”¹⁷.

Ние получаваме знание за вечните истини чрез усърдно изучаване и молитва.

Докато служи в Първото Президентство, Джордж А. Смит съобщава: „Джозеф Смит учеше, че всеки мъж и жена следва да търсят Господ за мъдрост, че трябва да получават знание от Него, Който е извора на знание, и че евангелските обещания, както са открити, трябва да ни потвърдят да вярваме, че като поемем по този курс, следва да достигнем целта, към която се стремим”¹⁸.

Пророкът Джозеф Смит пише следното на един човек, който се е присъединил към Църквата неотдавна: „Ти помниш свидетелството, което дадох в името на Господа Исуса, относно великото дело, което Той е донесъл в последните дни. Ти знаеш моя начин на общуване, как с кротост и простота аз ви заявих какво ми е донесъл Господ чрез служението на Своите свети ангели за това поколение. Моля се Господ да позволи да пазиш тези неща в ума си, защото знам, че Неговият Дух ще даде свидетелство на всички, които усърдно търсят знание от Него”¹⁹.

Пророкът Джозеф Смит пише следното на един човек, който иска да научи повече за Църквата: „Изучавай Библията и толкова от книгите ни, колкото можеш да намериш, моли се на Отца в името на Исус Христос, вярвай в обещанията, дадени на бащите и умът ти ще бъде отведен до истината”²⁰.

„Божии неща са от голяма важност и тях могат ги открият само време, опит и внимателни, солидни и сериозни размишления. Умът ти, о, човече, ако ще водиш някоя душа към спасение, трябва да се разшири като най-високите небеса и да изследва и размишлява над най-тъмната бездна и над безкрайния простор на вечността – ти трябва да общуваш с Бог. Колко по-благородни и изпълнени с достойнство са мислите за Бог от празните фантазии на човешкото сърце!...

„Знам, че Неговият Дух ще даде свидетелство на всички, които усърдно търсят знание от Него“.

... Нека честност, здравомислие, прямота, сериозност, добродетел, чистота, кротост и непринуденост увенчаят навсякъде главите ни; и накрая, нека станем като малки деца, без злоба, измама или лицемерие. И сега, братя, след вашите горести, ако вършите тези неща и се молите горещо и винаги упражнявате вяра в очите на Бог, Той ще ви даде познание чрез Своя Свят Дух, да, чрез неизказуемия дар на Светия Дух (вж. У. и З. 121:26)²¹.

Можем да получаваме знание за вечните истини малко по малко; можем да научаваме всички неща толкова бързо, колкото сме в състояние да ги понесем.

„Не е мъдро да имаме всичкото знание представено пред нас наведнъж; но ние следва да го приемаме малко по малко; тогава ще можем да го разберем“²².

„Когато се изкачвате по стълба, трябва да започнете от началото и да се изкачвате стъпка по стъпало, докато стигнете до върха; същото е и с принципите на Евангелието – трябва да почнете с първия и да продължавате, докато научите всичките принципи на възвисяването. Но ще мине дълго време, след като сте преминали през завесата, преди да ги научите. Не всичко може да бъде научено в този свят; с много усилия ще научим за спасението и възвисяването си тъкмо отвъд гроба”²³.

Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство дават следните напътствия на светиите, събрани в Наву: „На онези, които ... могат да помогнат в това велико дело, ние казваме – нека те дойдат в това място; правейки това, те не само ще помогнат в придвижването на царството, но ще бъдат в положение да имат предимството да получават напътствия от Президентството и други ръководители на Църквата и да се издигат все по-високо и по-високо по стълбата на разума, докато могат „да разбер(ат) заедно със всички светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да позна(ят) Христовата любов, която никое знание не може да обгърне” (Ефесяните 3:18–19)”²⁴

„Бог не е открил на Джозеф нищо освен онова, което Той ще стори знайно на Дванадесетте, и дори последният от светиите може да знае всички неща толкова бързо, колкото е в състояние да ги понесе, защото трябва да дойде денят, когато никой човек да не трябва да каже на ближния си, Познайте Господа; защото всички ще Го познават, от най-малкия, до най-големия (вж. Еремия 31:34)”²⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете първия абзац на стр. 282. Помислете за навици или идеи, които могат да „поставят колчета и граници за

делата и пътищата на Всемогъщия” в живота ни. Какво мислите, че трябва да правим, за да приемем цялата истина, която Господ ще ни даде?

- Преговорете последния цял абзац на стр. 282. Кога знанието е изтласкало мрака и съмнението от живота ви? Защо мислите, че получаването на знание за истината е съществено за спасението? (За някои примери вж. стр. 282–283).
- От ученият на Пророка Джозеф Смит можем да видим, че Сатана желае ние да губим знание (стр. 282–283) и че Господ желае да ни даде знание (стр. 283–284). Какво можем да научим от този контраст?
- Какво можем да направим, за да увеличим знанието си за истината? (За някои примери вж. стр. 281–283, 282–286). Преговорете абзаца, който почва в края на стр. 283. Изберете няколко от характерните неща, изброени в този абзац. Как всяко от тези неща ни подготвя да получим знание?
- Прочетете първия цял абзац на стр. 286. Какво можем да научим от сравнението на изучаването ни на евангелските принципи с катерене по стълба? Какво правите за постоянно увеличаване на вашето знание за Евангелието?
- Какви са мислите или чувствата ви, като размишлявате над последния абзац на тази глава?

Свързани с темата стихове: Притчи 1:7; 1 Тимотея 2:3–4; 2 Нефи 28:29–31; Алма 5:45–47; У. и З. 88:118

Бележки

1. Джордж К. Канън, *The Life of Joseph Smith, the Prophet*, 1888 г., стр. 189.
2. Бригъм Йънг, *Deseret News: Semi-Weekly*, 25 фев. 1868 г., стр. 2; главни букви осъвременени.
3. *History of the Church*, 1:334–335; из протоколи от събрание на училището за пророци, проведено на 28 март 1833 г. в Къртланд, Охайо; съобщено от Фредерик Г. Уилямз.
4. *History of the Church*, 1:334; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 281, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
5. Писмо от Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 53–54; правопис и граматика осъвременени.

6. *History of the Church*, 5:215; из "History of the Church" (ръкопис), книга D -1, стр. 1433, архиви на Църквата.
7. *History of the Church*, 6:57; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 15 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
8. *History of the Church*, 5:554; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.
9. *History of the Church*, 5:529–530; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 13 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
10. *History of the Church*, 6:477; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
11. *History of the Church*, 5:555; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.
12. Писмо от Джозеф Смит до Оливър Каудъри, 24 септ. 1834 г., Къртланд, Охайо, публикувано в *Evening and Morning Star*, септ. 1834 г., стр. 192.
13. Цитирано от Марта Джейн Ноултън Корей, съобщаваща за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 май 1843 г. в Наву, Илинойс; Марта Джейн Ноултън Корей, дневник, архиви на Църквата.
14. *History of the Church*, 5:340; главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
15. *History of the Church*, 4:588; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
16. Учение и Завети 130:18–19; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 2 апр. 1843 г. в Рамус, Илинойс.
17. Учение и Завети 131:6; напътствия, дадени от Джозеф Смит на 16 и 17 май 1843 г. в Рамус, Илинойс.
18. Джордж А. Смит, *Deseret News: Semi-Weekly*, 29 ноем. 1870 г., стр. 2.
19. *History of the Church*, 1:442; из писмо на Джозеф Смит до Моузеф Никърсън, 19 ноем. 1833 г., Къртланд, Охайо.
20. *History of the Church*, 6:459; из писмо на Джозеф Смит до Уашингтън Тъкър Смит, 12 юни 1844 г., Наву, Илинойс.
21. *History of the Church*, 3:295–96; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; части от това писмо са включени по-късно в Учение и Завети като раздели 121, 122 и 123.
22. *History of the Church*, 5:387; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 14 май 1843 г. в Йелром, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
23. *History of the Church*, 6:306–307; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
24. *History of the Church*, 4:186; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 179.
25. *History of the Church*, 3:380; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.

„Колко е добро и колко угодно... да живеят в единодушие”

*„Продължително усилие, съсредоточено усилие,
усилие на всички заедно”.*

Из живота на Джозеф Смит

На 27 декември 1832 г. Пророкът Джозеф Смит получава заповед от Господ светиите да започнат да строят храм в Къртлгънд (вж. У. и З. 88:119). На 1 юни 1833 г. Господ дава още напътствия на пророка: „Сега ето, това тук е мъдрост и волята на Господа: нека домът бъде построен, но не по начина на света ... ; нека бъде построен по начин, който Аз ще покажа на трима от вас” (У. и З. 95:13–14).

Няколко дни по-късно Господ изпълнява обещанието Си, като дава на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство едно забележително видение, в което те виждат подробни планове за храма. Фредерик Г. Уйлямз, втори съветник в Първото Президентство, по-късно си спомня: „Джозеф (Смит) получил словото Господно да вземе двама от съветниците си, (Фредерик Г.) Уйлямз и (Сидни) Ригдън, и да дойде пред Господа, а Той щял да им покаже плана или модела на дома, който да бъде построен. Ние паднахме на колене и призовахме Господа, и сградата се яви в кръгозора ни: аз бях първия, който я забеляза. После всички ние я видяхме заедно. След като я гледахме достатъчно дълго отвън, зданието като че ли дойде върху нас”¹.

Когато Джозеф Смит обяснява на съвета на висшите свещеници славния план, който е бил открит на Първото Пре-

След като Джозеф Смит обяснява плана на храма Къртланд, както е открит от Господ, Хайръм Смит изтичва да вземе коса, възкликвайки „Ние се готвим да строим Господен дом и аз съм решен да бъда първият, който се хваща на работа“.

зидентство, братята са възхитени и веднага отиват да изберат парцел – петно в една нива с пшеница, която братя Смит засели предната година. Хайръм Смит незабавно изтичва да вземе коса да разчисти терена за строеж, възкликвайки „Ние се готвим да строим Господен дом и аз съм решен да бъда първият, който се хваща на работа”².

Това чувство на ентузиазъм става обединяващо, докато светиите работят и правят жертви, за да изградят първия храм в тази диспенсация. Под ръководството на Ема Смит жените правят чорапи, панталони и якета за строителите на храма. Жените изготвят също храмовите завеси и килими, като работата по интериора се ръководи от Бригъм Йънг. Брат Джон Танър продава своята 890-хектарова ферма в Ню Йорк, пристигайки в Къртлгънд тъкмо навреме да заеме на Пророка 2 000 долара за откупуване на ипотеката на храмовия парцел, която е почти просрочена. За да защитят храма от заплашващите го шайки, нощем го пазят мъже, спящи в същите дрехи, които денем носят като строители.

Пророкът заявява: „Големи приготовления бяха направени да се започне дома Господен, и въпреки че Църквата бе бедна, все пак нашето съгласие, хармония и щедрост изобилстваха, за да ни укрепят да вършим Господните заповеди”³.

Ибър Ч. Кимбъл, който става член на Кворума на Дванадесетте година преди освещаването на храма, описва това голямо усилие: „Цялата църква се обедини в това начинание и всеки предлагаше помощ. Онези, които нямаха впрягове, отиваха да работят в каменните кариери и подготвяха камъните за извличане до дома”⁴. Старейшина Кимбъл също си спомня: „Джозеф каза, „Хайде, братя, нека вървим в кариерата и да работим за Господ”. И Пророкът лично отиваше с престилка и бричове от коноп и работеше на кариерата, вадейки камъни като всички нас. После всяка събота изкарвахме всички впрягове, за да довлечем камъните до храма и продължавахме така, докато домът бе завършен; и жените ни през цялото време плетяха, предаха и шиеха и ... вършеха всякаква работа”⁵.

Усилията на къртлъндските светии се отличават със съгласие, жертва и отдаденост, които правят възможни изпълнението на Господните цели в следващите години. Това е един от многото пъти, когато светиите полагат усилия заедно, вслушвайки се в увещанието на Пророка Джозеф Смит: „Продължително усилие, съсредоточено усилие, усилие на всички заедно”⁶.

Ученията на Джозеф Смит

Когато работим заедно в единство, можем по-добре да постигаме Божиите цели.

„(Ние) се чувстваме радостни да можем да посрещнем светиите на още една обща конференция (октомври 1840 г.)... Светиите са ревностни, неуморни и енергични както винаги във великото дело на последните дни; и (това) ни дава радост и утеха и силно ни насърчава, докато се борим с трудностите, които неизбежно лежат на пътя ни.

„Нека братята винаги проявяват такъв дух и поддържат ръцете ни и ние трябва, ние ще продължим напред; делото на Сион ще се търкаля, храмът Господен ще бъде издигнат, старейшините на Израил насърчени, Сион построен и ще стане гордостта, радостта и славата на цялата земя; и песента на възхвала, почит, слава и величие към Този, Който седи на престола, и към Агнето до вечни времена ще отеква от хълм на хълм, от планина на планина, от остров на остров и от континент на континент, и царствата на този свят ще станат царство на нашия Господ и Неговия Христос (вж. Откровението 11:15).

Ние наистина сме щастливи да знаем, че съществува такъв дух на единство в църквите, у дома и в чужбина, на този континент и на морските острови, защото чрез този принцип и чрез съсредоточено действие ще бъдем в състояние да приведем в действие целите на нашия Бог”⁷.

„(Храмът в Наву) напредва с голяма бързина; от всеки се полагат големи усилия за подпомагане на строежа, а материали от всякакъв вид са в процес на транспортиране до тук

и ние се надяваме грубият строеж на сградата да приключи до идната есен... Там през зимата често имаше по петдесет човека, добиващи камък от кариерата, докато в същото време множество други бяха заети в транспортирането му и в други видове работа...

Докато заетите множества участваха в тези няколко занаята, вършейки всекидневната си работа и отработвайки една десета от времето си, други бяха не по-малко отзивчиви да плащат десятъците и даренията си за същата велика цел. Никога от основаването на тази Църква не сме виждали проява на по-голяма готовност за спазване (изискванията) на Иехова, по-пламенно желание да се върши Божията воля, по-напрегнато усилие или по-големи жертви от времето, когато Господ е казал, „Нека храмът бъде построен от десятъка на хората Ми” (вж. У. и З. 97:10–11). Изглеждаше сякаш духът на предприемчивостта, благотворителността и подчинението се установи за постоянно върху стари и млади, и братя и сестри, момчета и момичета и дори непознати хора, които не са в Църквата, се обединиха в ненадмината щедрост в изпълнението на това велико дело; нито в множество случаи бе възможно да се откаже на вдовицата да пусне своите две лепти от оскъдния си доход.

Сега ние желаем да отпразним към всички, млади и стари, членове на Църквата или не, своите искрени благодарности за безпримерната щедрост, доброта, усърдие и подчинение, които те толкова навременно проявиха по сегашния случай. Не че ние лично или поотделно сме финансово облагодетелствани, но когато братята, както е в този случай, показват единство на цел и намерение и всички слагат рамо на колелото, нашите грижи, трудове, мъки и тревоги са съществено намалени, игото ни е сторено благо и бремето ни леко (вж. Матея 11:30)⁸.

„Сега, позволете ми още веднъж да кажа за всички, подобно на древния псалмист, „Колко е добро и колко угодно да живеят братя в единомушие”. „Угодно е като онова скъпоценно миро на главата, което слизаше по брадата, Аароновата брада, което слизаше по яката на одеждите му,

угодно... като ермонската роса, която слиза по сионските хълмове” е подобно единомушие, „Защото Господ там е заръчал благословието – живот до века.” Единомушието е сила. (Вж. Псалми 133: 1–3)”.⁹

Ние израстваме в единомушие, като се стремим да се подчиняваме на Божиите закони и да преодоляваме егоистичните си чувства и предразсъдъци.

През декември 1840 г. Пророкът пише на членовете на Кворума на Дванадесетте и други свещенически ръководители, които служат на мисия във Великобритания: „ ... твърде задоволително за ума ми е, че има такова добро разбирателство между вас и че светиите тъй бодро се вслушват в съвета и (полагат големи усилия) помежду си в този труд на обич и в подпомагане на истината и праведността. Тъкмо тъй следва да бъде в Църквата на Исус Христос; единомушието е сила. „Колко угодно е да живеят братя в единомушие!” (Псалми 133:1). Нека светиите на Всевишния винаги да развиват този принцип и ще последват най-славните благословии не само за тях лично, но за цялата Църква – редът на царството ще бъде поддържан, служенията в него уважавани и изискванията му с готовност и бодро слушани...

Нека светиите помнят, че великите неща зависят от тяхното лично усилие и че те са призвани да работят заедно с нас и Светия Дух в осъществяване на великото дело на последните дни, и пред вид широтата, благословиите и славата на това дело нека всяко егоистично чувство не само бъде погребано, а унищожено; и нека любовта към Бог и човека преобладава и царува триумфално във всеки ум, нека сърцата им станат като на Енох от древността и разбират всички неща, сегашни, минали и бъдещи и не остават назад в никоя дарба, като чакат явлението на Господ Исус Христос (вж. 1 Коринтяните 1:7).

Делото, в което ние единомушно сме ангажирани, не е обикновено. Враговете, срещу които трябва да се борим, са изкусни и майстори на ловкото действие; нам подобава да бдим тъй, че да съсредоточим усилията си и сред нас да

*„Единодушието е сила. „Колко угодно е да живеят братя в единодушие!“
Нека светите на Всевишния винаги да развиват този принцип“.*

съществуват най-добри чувства; и тогава с помощта на Все-могъщия ще продължаваме от победа към победа и от завоевание към завоевание; нечестивите ни страсти ще бъдат усмирени, предразсъдъците ни ще отмрат, в сърцата ни няма да има място за омраза, порокут ще скрие уродливата си глава и ние ще застанем одобрени в очите на небесата и ще бъдем признати за синове Божии.

Нека си дадем сметка, че живеем не за себе си, а за Бог; като направим това, върху нас ще се установят най-големите благословии както за време, така и за вечността”¹⁰.

„Бихме казали на светиите, които идват тук (в Наву), че сме положили основата за събирането на Божия народ в това място и очакваме, че когато светиите дойдат, ще бъдат под назначеното от Бог ръководство... Ние тук се опитваме да опашем кръста си и да очистим редиците си онези, които

вършат беззаконие, и се надяваме че когато нашите братя от странство пристигнат, ще ни помагат да придвижваме напред това добро дело и да изпълним този велик план, та „Сион да може да бъде построен в праведност и всички народи да се стекат под знамето му”, и като Божий народ под Негово ръководство и покорни на закона Му да можем да израстваме в праведност и истина; и когато целите Му бъдат изпълнени, да можем да получим наследство сред онези, които са осветени”¹¹.

„Ние, всеки от нас, имаме своите другари, връзки, семейства и приятелства, и намираме, че връзките на приятелството... и братството ни обединиха неделимо заедно с хиляди скъпи приятелства; ние прегърнахме едната обща вяра, тъкмо онази, която „веднъж завинаги бе предадена на светиите” (Юдово 1:3). Бяхме привилегирани да чуем вечното Евангелие, което ни бе дадено чрез духа на пророчество, чрез отваряне на небесата, чрез дара на Светия Дух, чрез служението на ангели и чрез силата Божия... Кръвно родство и симпатия струят по цялото тяло, тъкмо тялото на Христа, което според заявлението на Павел е Неговата Църква; и никоя част на тялото не може да бъде наранена, без останалите да почувстват болката, защото, казва Павел, ако страда една част, всичките части страдат с нея; или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея (вж. 1 Коринтяните 12:12–27)”¹².

Най-големите материални и духовни благословии винаги произтичат от единодушие на усилията.

През януари 1841 г. Пророкът Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство дават напътствие на светиите, пристигащи в Наву от различни краища на света: „Ние можем да завършим това велико дело на последните дни чрез съсредоточаване на действието и единодушие на усилието..., като ползата ни, и материална, и духовна, ще бъде крайно засилена и небесните благословии трябва да текат върху ни като неспирен поток; относно това, мислим, няма място за съмнение.

Най-големите материални и духовни благословии, винаги произтичащи от вяроност и общо усилие, никога не съпътстват индивидуалното усилие или начинание. Историята на всички минали векове щедро свидетелства за този факт...

Ние бихме искали светиите да разберат, че когато дойдат тук, не бива да очакват съвършенство или че всичко ще бъде в хармония, мир и любов; ако те хранят такива идеи, несъмнено ще бъдат заблудени, защото тук има хора не само от различни щати, но и от различни нации, които, макар да изпитват голяма привързаност към делото на истината, имат своите предразсъдъци на образованието и съответно ще се иска известно време тези неща да могат да бъдат преодолени. Отново, тук има някои, които са се вмъкнали неочаквани и се стараят да сеят раздор, спор и враждебност сред нас и вършейки това, да донесат зло сред светиите... Затова нека онези, които идат в това място, да бъдат решени да спазват Божиите заповеди и да не бъдат обезсърчавани от нещата, които изброихме, и те ще преуспяват – небесният разум ще им бъде даден и те накрая ще видят ясно с очите си и ще се радват на цялостните плодове на тази слава, която е запазена за праведните.

За да бъде издигнат храма Господен, от страна на светиите ще се изискват големи усилия, та те да могат да построят един дом, който да бъде приет от Всемогъщия и в който да се проявят Неговата сила и слава. Затова нека онези, които могат, щедро да жертват своето време, таланти и имущество за преуспяването на царството и за любовта, която те изпитват към делото на истината, ... бъдете единопдушни с нас във великото дело на последните дни, и споделяйте горестите, та в крайна сметка да споделим и славата и триумфа"¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Помислете относно заявлението на Пророка Джозеф Смит, „Продължително усилие, съсредоточено усилие, усилие на всички заедно” (стр. 292). Какво става, когато едно усилие не е достатъчно продължително или съсредоточено? Какво става, когато хората теглят в разни посоки? Как можем да приложим заявлението на Пророка в нашите домове? Или в нашите църковни призования?
- Прочетете втория цял абзац на стр. 293. Защо нашето бреме става по-леко, когато работим заедно? (За някои примери вж. стр. 289–293). Какви принципи са ви помогнали да работите в по-голямо единодушие с околните?
- Преговорете първия цял абзац на стр. 294. Кой са някои от опасностите на егоизма? Какво можем да сторим, за да унищожим егоистичните чувства в нас? Как се чувствате, когато оставяте „любовта към Бог и човека (да) преобладава” в сърцето ви?
- Преговорете абзаца, който на стр. 296. По какви начини са ви ползвали „връзките на приятелството” и „скъпи приятелства” във вашия район или клон? Как районите и клоновете се ползват, когато „кръвно родство и симпатия струят по цялото тяло”?
- Изучете абзаца, който почва на стр. 297. Защо мислите, че е глупаво да се очаква съвършенство у членовете в нашите райони и клонове? Кога сте видели несъвършена група хора да използват различните си таланти и способности за общо дело? Какви са били резултатите от това обединено усилие?

Свързани с темата стихове: Матей 18:19–20; Иоана 17:6–26; Мосия 18:21; 3 Нефи 11:29–30; У. и З. 38:24–27; Моисей 7:18

Бележки

1. Фредерик Г. Уйлямз, цитирано от Труман О. Енджъл, в Truman Osborn Angell, *Autobiography* 1884, стр. 14–15, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.

2. Хайръм Смит, цитиран в Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 ръкопис, книга 14, стр. 1–2, архиви на Църквата.

3. *History of the Church*, 1:349; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 296–297, архиви на Църквата.
4. Ибър Ч. Кимбъл, “Extracts from Н. С. Kimball’s Journal”, *Times and Seasons*, 15 апр. 1845 г., стр. 867–868.
5. Ибър Ч. Кимбъл, *Deseret News*, 27 май 1863 г., стр. 377; пунктуация и главни букви осъвременени.
6. Цитирано от Бригъм Йънг, *Deseret News: Semi-Weekly*, 20 апр. 1867 г., стр. 2; пунктуация осъвременена.
7. *History of the Church*, 4:212–213; пунктуация осъвременена; разделение на абзаци променено; из доклад на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство, 4 окт. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 187.
8. *History of the Church*, 4:608–9; пунктуация и граматика осъвременени; из “The Temple”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 2 май 1842 г., стр. 775–776; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
9. *History of the Church*, 6:70; из писмо на Джозеф Смит до светиите, 1 ноем. 1843 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 ноем. 1843 г., стр. 376–377; това писмо неправилно е датирано 8 ноем. 1843 г. в *History of the Church*.
10. *History of the Church*, 4:227, 230–31; правопис осъвременен; из писмо на Джозеф Смит до Дванадесетте, 15 дек. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 ян. 1841 г., стр. 258, 260–261; това писмо неправилно е датирано 19 окт. 1840 г. в *History of the Church*.
11. *History of the Church*, 5:65–66; из “The Government of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юли 1842 г., стр. 858; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
12. “To the Saints of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 окт. 1842 г., стр. 951; правопис, пунктуация и граматика осъвременени; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
13. *History of the Church*, 4:272–273; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, 15 ян. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 ян. 1841 г., стр. 276–277.

*Ръководителите в Господното царство „трябва да бѣд(ат) надарен(и) с
мѣдрост, знание и разбиране, за да уч(ат) и вод(ят) Божия народ“.*

Да ръководиш по Господния начин

*„Аз ги уча на правилните принципи
и те сами се ръководят”.*

Из живота на Джозеф Смит

Докато светиите в Къртлгънд работят и правят жертви, за да съградят храм сред тях, светиите в окръг Джаксън, Мисури, се сблъскват с жестоко гонение. Колкото повече членове на Църквата се местят в Мисури, толкова се обтягат отношенията със заселниците, които са там от повече време. Жителите на Мисури се боят да не загубят политическия контрол, подозрителни са към непознатите религиозни вярвания на Църквата и не харесват склонността на светиите да търгуват помежду си. Шайките стават все по-брутални в гонението си над светиите и през ноември 1833 г. ги прогонват от домовете им. Като изоставят по-голямата част от своите добитък и имущество, светиите бягат на север, отначало в окръг Клей, Мисури, където за известно време намират убежище.

Пророкът Джозеф Смит, който живее в Къртлгънд, е дълбоко угрижен относно страданията на светиите в Мисури и копнее да им помогне. През февруари 1834 г. Господ му открива, че трябва да организира група светии, които да извършат поход до окръг Джаксън. Тази група, наречена Сионов лагер, трябва да възстанови земите и имуществото, незаконно отнети от членовете на Църквата (вж. У. и З. 103:21–40). Лагерът официално е сформиран на 6 май 1834 г. и накрая включва повече от 200 души. Участниците, въоръжени и организирани като военен корпус, стигат близо до окръг Джаксън в средата на юни, след като изминават над 1 400 км.

Членовете на лагера всеки ден извървяват дълги разстояния, често при задушаваша горещина, с недостатъчно храна и вода. Близкото общуване един с друг през многото седмици път, придружено от умора и глад, подбуждат някои мъже да се карат помежду си и да критикуват Пророка.

Въпреки всичките проблеми на това опасно и трудно пътуване, Джозеф Смит учи членовете на лагера на важни принципи на ръководство, докато ги води ден след ден. Уилфърд Уудръф, член на Сионов лагер, който по-късно става четвърти президент на Църквата, заявява: „Получихме опит, който никога не бихме могли да придобием по никакъв друг начин. Имахме привилегията да наблюдаваме лицето на Пророка, иммахме привилегията да пропътуваме хиляда мили с него и да видим как Духът Божий действа с него, и откровенията на Исус Христос до него, както и изпълнението на тези откровения”¹.

След като групата пристига в Мисури, те почват преговори с щатските власти, но тези опити за мирно решение пропадат. Когато въоръженият конфликт изглежда неизбежен, Пророкът се моли за напътствие и на 22 юни 1834 г. получава откровение, разпускащо лагера и заявяващо, че в онзи момент Сион не може да бъде изкупен (вж. У. и З. 105). За членовете на лагера Господ казва, „Аз съм чул молитвите им и ще приема приношението им; и за Мен е целесъобразно, че те трябва да бъдат доведени дотам за изпитание на вярата им” (У. и З. 105:19).

Сионов лагер не постига политическите си цели, но има трайни духовни резултати. През февруари 1835 г., когато Пророкът организира Кворума на дванадесетте апостоли и Кворума на Седемдесетте, 9 от Дванадесетте апостоли и всички от Седемдесетте са служили в Сионов лагер. Както си спомня Джозеф Йънг, един от първите членове на Седемдесетте, Пророкът обяснил на една група от онези братя: „Бог не желаше вие да се биете. Той не би могъл да организира царството Си с дванадесет души, които да отворят евангелските двери на народите, и със седемдесет мъже под тяхно ръководство, които да ги следват, освен ако Той не ги

вземе измежду група хора, които са предложили живота си и са направили жертва, голяма като тази на Авраам”².

Тъкмо в Сионов лагер Бригъм Йънг, Ибър Ч. Кимбъл, Уилфърд Уудрѳ и други придобиват практическо обучение, което им позволява да водят светиите от Мисури към Илинойс през 1839 г. и по-късно до долината Солт Лейк. От своето преживяване с Пророка тези братя научават да ръководят по Господния начин.

Ученията на Джозеф Смит

Ръководителите учат правилни принципи и помагат на ръководените да се научат да ръководят себе си.

Джон Тейлър, трети президент на Църквата, съобщава: „Преди няколко години в Наву в мое присъствие един господин, член на законодателната власт, попита Джозеф Смит как той успява да ръководи толкова много хора и да запази такъв съвършен ред, отбелязвайки в същото време, че за тях е невъзможно да постигнат това на никое друго място. Г-н Смит отбеляза, че това е много лесна работа. „Как”, отговори господинът, „за нас тя е много трудна”. Г-н Смит отвърна, „Аз ги уча на правилните принципи и те сами се ръководят”³.

Бригъм Йънг, втори президент на Църквата, съобщава: „Господа, които идваха да видят Джозеф Смит и неговите хора, множество пъти питаха, „Как така можеш да контролираш тъй лесно своите хора? Изглежда те не правят друго, освен онова, което им казваш; как можеш да ги управляваш тъй лесно?” Той казваше, „Изобщо не ги управлявам. Господ е открил от небесата някои принципи, по които трябва да живеем в тези последни дни. Наближава времето, когато Господ ще отбере Своите люде от нечестивите и ще довърши делото Си в праведност, и принципите, които Той е открил, аз проповядвам на людете, и те се опитват да живеят според тях, и сами се ръководят”⁴.

В отговор на едно обвинение, че се стреми към власт, Джозеф Смит казва: „По отношение на властта над човешките умове, която имам, бих казал – тя е последица на силата

на истината в ученията, за представянето на които бях оръдие в ръцете Божии, а не поради някаква принуда от моя страна... Питам, аз упражнявал ли съм някаква принуда над кой да е човек? Не съм ли му дал свобода да не вярва в кое да е учение, проповядвано от мен, ако прецени така? Защо моите врагове не нанасят удар върху учението? Не могат: то е истинно и аз предизвиквам всички да опитат да го опровергават”⁵.

„Един брат, който работи в офиса на в. *St. Louis Gazette*... искаше да знае на какъв принцип съм получил толкова много власт... Казах му, че получавам власт въз основа на принципите на истината и добродетелта, които ще траят и след като съм умрял и свършен”⁶.

Ръководителите получават нужната им мъдрост от Духа и приемат Господните благословии върху себе си.

„Един Божий човек трябва да бъде надарен с мъдрост, знание и разбиране, за да учи и води Божия народ”⁷.

Джозеф Смит пише на членовете на Кворума на Дванадесетте и други свещенически ръководители, които служат на мисия във Великобритания: „Мога да кажа, че доколкото съм запознат с вашите действия, съм свършено доволен, че те са били вършени с мъдрост, и нямам съмнения, че Духът Господен ви е направлявал; и това доказва в ума ми, че сте били смирени и желанията ви са били за спасението на вашия ближен, а не за собственото ви превъзсяне и егоистични интереси. Докато светиите проявяват подобна нагласа, съветите им ще бъдат одобрявани и усилията им увенчавани с успех.

Има много и важни неща, за които искате съвет, но които мисля, че свършено ще бъдете в състояние да разрешите, тъй като сте по-запознати със специфичните обстоятелства от мен; и аз имам голямо доверие в обединената ви мъдрост...

Обични братя, вие трябва да си давате в някаква степен сметка за чувствата ми, когато размишлявам за великото дело, което сега се разгръща, и за отношението ми към него,

докато то се разширява към далечни земи и хиляди хора го прегръщат. Давам си в някаква степен сметка за отговорността ми и за нуждата ми от подкрепа от небето и мъдрост свише, та да мога да уча тези хора, които сега стават многоброен народ, на принципите на праведността и да ги водя съгласно волята небесна, тъй че те да станат съвършени и готови да срещнат Господ Исус Христос, когато Той се яви във велика слава. Мога ли да разчитам на молитвите ви към Небесния Отец за мен и на всичките молитви на всички мои братя и сестри в Англия (които още не съм видял, но които обичам), та да мога да избегна всяка хитрост на Сатана, да преодоля всяка трудност и да доведе този народ до радостта на онези благословии, запазени за праведните? Моля това от вас в името на Господ Исус Христос”⁸.

През 1833 г. Пророкът и други ръководители на Църквата пишат до членовете в Томпсън, Охайо, съобщавайки им, че брат Селмън Гий е назначен да председателства над тях: „Нашият обичан брат Селмън... бе ръкоположен от нас... да ви води и проповядва нещата, които са според божественото, в когото имаме голямо доверие, каквото предполагаме, че имате и вие. Затова ние ви казваме – да, не само ние, а също и Господ – приемете го като такъв, знаейки, че Господ го е назначил в това служение за ваше добро, поддържайте го в молитвите си, като се молите за него постоянно да може да бъде надарен с мъдрост и разбиране за Господното знание, та чрез него да бъдете опазени от нечисти духове и всякакви раздори и несъгласия и да израствате в благодатта и познанието на нашия Господ и Спасител, Исус Христос.

... Накрая, братя, молете се за нас да сме в състояние да вършим делото, за което сме призвани, та вие да може да се радвате на Божиите тайнства, тъкмо в пълнота”⁹.

Пророкът дава следния съвет на група свещенически ръководители, за да ги напътства в техните обсъждания: „Всеки следва да говори на свой ред и в своето място, и в своето време и срок, та да може да има съвършен ред във

всички неща; и ... всеки човек ... следва да бъде сигурен, че може да хвърли светлина по въпроса, вместо да разпространява мрак, ... което може да бъде сторено, като хората се съсредоточат отблизо да изучават промисъла и волята Господни, Чийто Дух винаги ги прави да се проявят, и показва истината, за да я разберат всички, които имат Духа”¹⁰.

„Когато Дванадесетте или кои да са други свидетели застават пред конгрегациите на земята и проповядват със силата и проявата на Духа Божий, и хората са удивени и смутени от учението и кажат, „Този човек изнесе силна беседа, голяма проповед”, тогава нека този човек или тези хора не приписват славата на себе си, но да внимават да бъдат смирени и да отдават възхвалата и славата на Бог и Агнеца; защото чрез силата на свящото свещеничество и Светия Дух те имат силата да говорят така. Какво си ти, човече, ако не прах? И от кого получаваш своята сила и благословии, ако не от Бог?”¹¹

Ръководителите в Господното царство обичат онези, на които служат.

„Колкото повече остарявам, толкова по-любящо става сърцето ми към вас. Във всички времена съм желал да се откажа от всичко грешно, защото искам тези хора да имат един праведен водач. Освободих умовете ви, позволявайки ви да узнаете нещата на Исус Христос... В сърцето ми има само добри чувства”¹².

„Сектантските свещеници се провикват по мой адрес и питат, „Защо този празнословец печели толкова много последователи и си ги запазва?” Отговарям – така е, защото аз имам принципа на любовта. Всичко, което мога да предложа на света, е добро сърце и добродетелна ръка”¹³.

Няколко дни преди да отиде в затвора Картидж, Пророкът изразява любовта си към светиите: „Бог ви е изпитал. Вие сте добри хора; затова ви обичам с цялото си сърце. Няма по-голяма любов от това, щото човек да даде живота си за приятелите си (вж. Йоана 15:13). Заставали сте до мен в моменти на беда и аз съм готов да пожертвам живота си, за да ви предпазя”¹⁴.

Ръководителите в Господното царство учат чрез своята служба и пример.

Докато членовете на Сионов лагер вървят от Къртланд, Охайо, до Мисури, те научават много принципи на ръководство от общуването си с Джозеф Смит. Джордж А. Смит, член на Сионов лагер, си спомня: „Пророкът Джозеф пое в пълна мяра от трудностите на цялото пътуване. Освен грижите за снабдяване и председателстване над лагера, той повечето време вървеше пеш и нозете му също бяха в мехури, кръв и рани, което бе естествена последица от извървяването на 40 до 65 км дневно в горещия сезон на годината. Но през цялото пътуване той никога не пророни роптание или оплакване, докато повечето мъже в лагера му се жалваха от наранени пръсти, мехури по ходилата, дълги преходи, оскъдно снабдяване с провизии, лошо качество на хляба и царевичните питки, гранясало (развалено) масло, лошо мирищещ мед, червясал бекон и сирене и прочее. Дори куче не можеше да залае някои хора, без те да се оплачат на Джозеф. Ако им се налагаше да лагеруват в район с лоша вода, това почти ставаше причина за бунт. При все това ние бяхме Сионов лагер и мнозина от нас не се молеха, бяха неразумни, нехайни, непредпазливи, глупави или подли, но не го знаехме. Джозеф трябваше да ни понася и наставлява като деца. Имаше обаче мнозина в лагера, които никога не възроптаха и винаги бяха готови и охотни да постъпят според желанията на нашия ръководител”¹⁵.

Следват откъси от разказа на Пророка за май 1834 г.: „Всяка нощ преди да се оттеглим за почивка при звука на тръбата, ние се покланяхме на Господ в отделни палатки и отправяхме с молитва своята благодарност; при сутрешния звук на тръбата, около 4 ч., всеки мъж отново бе на колене пред Господа, умоляващ Неговите благословии за деня”¹⁶.

27 май 1834 г.: „Въпреки че враговете ни постоянно изричаха заплахи за насилие, ние не се бояхме, нито се колебаехме да продължаваме своя път, защото Бог бе с нас и Неговите ангели вървяха пред нас, и вратата на малката ни група

бе непоколебима. Знаехме, че ангелите са наши спътници, защото ги виждахме”¹⁷.

29 май 1834 г.: „Открех, че на част от моя отряд е бил поднесен негоден хляб, докато аз получих от същия готвач хубав, вкусен хляб. Упрекнах брат Зебеди Колтрин за това пристрастие, защото желях моите братя да се хранят така добре, както и аз”¹⁸.

Джон М. Чидестър, член на Сионов лагер, си спомня: „Като минаваше през щата Индиана, Сионов лагер трябваше да прекоси много лоши тресавища; съответно трябваше да вържем въжета за фургоните, та да им помогнем да преминат, и Пророкът бе един от първите на въжето, както си беше с боси крака. Това бе характерно за него във всички моменти на трудност.

Продължихме пътуването си, докато стигнахме р. Уакенда, като изминахме 40 км без почивка или храна. Трябваше да преминем тази река с ферибот и открихме на отсрещната страна едно наистина желано място за лагеруване, което бе извор на задоволство за нашите вече уморени и гладни мъже. Стигайки до това място, Пророкът обяви, че имал подтик да продължим да вървим и като застава начело, подкани братята да го последват.

Това предизвика разцепление в лагера. Лаймън Уайт и други отначало отказаха да следват Пророка, но накрая дойдоха. По-късно стана ясно, че Пророкът е бил вдъхновен да се преместим на около 11 км. После ни бе съобщено, че на около 13 км по-надолу от мястото, където прекосихме реката, е имало група мъже, които се били организирали да ни нападнат онази нощ”¹⁹.

По време на похода на Сионов лагер някои от участниците роптаят и се оплакват. Пророкът наказва виновните и предупреждава, че ще ги върхлети беда, ако не се покаят. Макар някои да чуват съвета му, други – не. Скоро пламва холера и някои членове на лагера умират. Орсън Прат, който по-късно служи в Кворума на Дванадесетте, си спомня: „Дали Пророкът престана да се тревожи за благополучието на лагера? Дали в чувствата си той се

*„Пророкът бе един от първите на въжето, както си беше с боси крака”,
си спомня един член на Сионов лагер. „Това бе характерно за него
във всички моменти на трудност”.*

отчужди от своите другари в часа на тяхното наказание и горест? Стана ли той техен враг, защото бе казал тежки неща срещу тях? Не! Сърцето му се топеше от съчувствие, гърдите му горяха от любов, състрадание и доброта, и с усърдие и вяност, подобаващи на верен приятел в момент на опасност, той лично служеше на болните и умиращите и помагаше в погребването на мъртвите. Всяка негова постъпка по време на това сурово изпитание даваше допълнително потвърждение на лагера, че въпреки всичките им недостатъци той все пак ги обичаше”²⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете първия абзац на стр. 304. Какви силни страни виждате в подхода на Пророка Джозеф Смит към ръководенето? Как мислите, че ще откликнат на подобно ръководство повечето хора?
- Преговорете ученията на Пророка за нуждата ръководителите да получават мъдрост от Духа (стр. 305–308). Какво може да помогне на ръководителите да получават нужната мъдрост?
- Преговорете втория цял абзац на стр. 306: Защо смиренето и безкористността са важни отличителни черти за ръководителите? Какви други черти мислите, че трябва да имат ръководителите?
- Джозеф Смит говори открито за любовта и нежните си чувства към светиите (стр. 306–307). Как разбирате кога един ръководител наистина ви обича? Кога сте били благословени чрез любовта на някой ръководител?
- Изучете разказите за Сионов лагер на стр. 302–304 и 307–309. Какви качества на ръководител проявява Пророкът?
- Помислете за вашите отговорности на ръководител във вашето семейство, Църквата, вашата професия, училище, общност или на друго място. Обмислете какво може да направите, за да следвате примера на Джозеф Смит.

Свързани с темата стихове: Изход 18:13–26; Притчи 29:2; Матей 20:25–28; Алма 1:26; У. и З. 107:99–100

Бележки

1. Уилфърд Уудръф, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21 дек. 1869 г., стр. 1; пунктуация и главни букви осъвременени.
2. Цитирано от Джозеф Смит-старши, в *History of the Church*, 2:182, бележка под линия; от Джозеф Смит-старши, *History of the Organization of the Seventies*, 1878 г., стр. 14.
3. Джон Тейлър, “The Organization of the Church”, *Millennial Star*, 15 ноем. 1851 г., стр. 339.
4. Бригъм Йънг, *Deseret News: Semi-Weekly*, 7 юни 1870 г., стр. 3.
5. *History of the Church*, 6:273; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 24 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
6. *History of the Church*, 6:343; из дневника на Джозеф Смит, 25 апр. 1844 г., Наву, Илинойс.
7. *History of the Church*, 5:426; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс;

- съобщено от Уилфърд Уудрф, Уилард Ричардз.
8. *History of the Church*, 4:228–230; правопис осъвременен; из писмо на Джозеф Смит до Дванадесетте, 15 дек. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 ян. 1841 г., стр. 259–260; това писмо неправилно е датирано 19 окт. 1840 г. в *History of the Church*.
  9. Писмо от Джозеф Смит и други до членовете на Църквата в Томпсън, Охайо, 6 фев. 1833 г., Къртлгънд, Охайо; Letter Book 1, 1829–1835, стр. 25–26, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
  10. *History of the Church*, 2:370; из дневника на Джозеф Смит, 15 ян. 1836 г., Къртлгънд, Охайо.
  11. *History of the Church*, 3:384; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудрф и Уилард Ричардз.
  12. *History of the Church*, 6:412; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
  13. *History of the Church*, 6:498; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  14. *History of the Church*, 6:500; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 18 юни 1844 г. в Наву, Илинойс. Съставителите на *History of the Church* са обединили няколко устни съобщения от очевидци в едно описание на тази беседа.
  15. Джордж А. Смит, “History of George Albert Smith by Himself”, стр. 30, George Albert Smith, Papers, 1834–1875, архиви на Църквата.
  16. *History of the Church*, 2:64–65; от Ибър Ч. Кимбъл, “Elder Kimball’s Journal”, *Times and Seasons*, 15 ян. 1845 г., стр. 771.
  17. *History of the Church*, 2:73; от Ибър Ч. Кимбъл, “Elder Kimball’s Journal”, *Times and Seasons*, 15 ян. 1845 г., стр. 772.
  18. *History of the Church*, :75; из Джордж А. Смит, “History of George Albert Smith by Himself”, стр. 17, George Albert Smith, Papers, 1834–1875, архиви на Църквата.
  19. Джон М. Чидестър, в “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1 март 1892 г., стр. 151; пунктуация осъвременена.
  20. Орсън Хайд, *Deseret News*, 30 юли 1853 г., стр. 66.

*Пророкът Джозеф Смит преподава на група братя, вкл. Бригъм Йънг (ляво).
Бригъм Йънг казва, че Пророкът „можеше да вземе Писанията и да ги направи тъй ясни и прости, че всеки да може да ги разбере“.*

Истини от притчите на Спасителя в Матей 13

„Колелата на колесницата на царството продължават да се търкалят, тласкани от могъщата ръка на Иехова, и въпреки цялото противопоставяне ще продължават да се търкалят, докато всичките Му слова не се изпълнят”.

Из живота на Джозеф Смит

Тъй като строежът на храма Къртлгънд приближава завършека си, Джозеф Смит и светиите почват да се готвят за големите благословии, които ще получат там. В помощ на подготовката на братята за освещаването на храма през ноември 1835 г. в училището за старейшини започва сесия. Това училище е основано през 1834 г. като продължение на училището за пророци, провеждано преди това.

Заедно с други предмети Джозеф Смит и останалите братя учат иврит, езикът, на който изначално е написана по-голямата част от Стария завет. Дневникът на Пророка за този период показва, че той изучава иврит почти всеки ден, често по много часове дневно. Записките в дневника му включват изрази, като „прекарах деня в учене на иврит” или „бях на училище и четох на иврит”¹. На 19 януари 1836 г. той пише: „Прекарах деня в училище. Господ ни благослови в учението ни. Този ден започнахме да четем библиите си на иврит много успешно. Сякаш Господ открива умовете ни по един чудодееен начин, за да разбираме словото Му на оригиналния език”². Месец по-късно пише: „Бях на училище и четох и превеждах с моя клас както обикновено. Душата ми се наслаждава да чете Господното слово в оригинал”³.

Преживяното от Джозеф Смит в училището за старейшини е само едно доказателство за любовта му към Писанията. Той ги изучава усърдно, намирайки в тях утеха, знание и вдъхновение през целия си живот. Показателно е, че тъкмо един пасаж от Библията го довежда до това да иска мъдрост от Бог и да получи Първото видение, когато е само на 14 г. (вж. Яковово 1:5)

Трудовете и проповедите на Пророка са пълни с цитати и тълкувания, защото той изучава Писанията тъй обширно, че те стават неразделна част от мисленето му. В своите учения той пряко цитира Писанията, позовава се на тях, парафразира ги и ги използва като основа на проповедите си. „Зная Писанията и ги разбирам”, заявява той през април 1844 г.⁴

Изключителното му познаване на Писанията му позволява да проповядва и да ги тълкува с голяма сила и яснота, и мнозина, които са го чували да говори, помнят това му умение. Президент Бригъм Йънг си спомня, че Пророкът „можеше да вземе Писанията и да ги направи тъй ясни и прости, че всеки да може да ги разбере”⁵.

Уондъл Мейс припомня: „Слушал съм Пророка Джозеф Смит публично и в тесен кръг, в слънце и дъжд, както правеха мнозина, докато той ги учеше от подиума. И в моя, и в неговия дом се чувствах непринудено с него... и знаех, че човек не може да обясни Писанията, да ги разгърне пред погледа тъй ясно, че никой да не разбере погрешно смисъла им, освен ако не е учен от Бог.

Понякога се чувствах засрамен от себе си, защото макар и да бях учил Писанията тъй много още от дете, не бях видял онова, което бе тъй ясно, когато той го развиеше. Той, тъй да се каже, превърташе ключа и вратата на знанието се отваряше широко, откривайки ценни принципи, и нови, и стари”⁶.

Познаването на Писанията от Пророка е видно в следното писмо, където той дава пророческо тълкуване на притчите на Спасителя от Матей 13. Той учи, че тези притчи описват установяването на Църквата по времето на Спасителя и чудотворното ѝ разрастване и съдба в последните дни.

Ученията на Джозеф Смит

Спасителят учи чрез притчи, така че онези, които вярват в ученията Му, да могат да получат по-голямата светлина, докато онези, които ги отхвърлят, ще загубят и светлината, която имат.

„И учениците се приближили и казали (на Спасителя), защо Ти им говориш с притчи? (Бих искал тук да отбележа, че „им”, употребено в този въпрос ... се отнася до множеството). Той им отговорил и казал (на учениците), Защото *на вас* е дадено да знаете тайнствата на небесното царство, а на *тях* (на невярващите), не е дадено. Защото който има, нему ще се даде, и ще има изобилие; а който няма, от него ще се отнеме и това, което има” (Матей 13:10–12).

От казаното разбираме, че онези, които по-рано очаквали идването на Месията, според свидетелството на пророците и после по онова време, продължавали да Го очакват, но нямали достатъчно светлина поради тяхното неверие да Го разпознаят като техен Спасител и истинския Месия, съответно трябва да бъдат разочаровани и да загубят дори онова знание – или да им се отнеме всичката светлина, разбиране и вяра – които са имали по този въпрос. Следователно от онзи, който не ще получи по-голямата светлина, ще се отнеме всичката светлина, която е имал; и ако светлината, която е във вас, се превърне в тъмнина, то колко голяма ще е тази тъмнина! „Затова”, казва Спасителят, „им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; чуят, а не слушат, нито разбират. На тях се изпълнява Исаево пророчество, което казва, „С уши ще чуете, а никак няма да разберете; И с очи ще гледате, а никак няма да видите” (Матей 13:13–14).

„Сега ние откриваме, че самата причина, приписана от този пророк (Исаия) защо те няма да приемат Месията, била защото те не разбирали или не искали да разберат и виждайки, те не забелязвали; „Защото сърцето на тия люде е задебеляло. И с ушите си тежко чуват, И очите си склопиха; Да не би да видят с очите си, И да чуят с ушите си, И да разберат със сърцето си, И да се обърнат, и Аз да ги изцеля” (Матей 13:15). Но какво казва Той на учениците Си? „А вашите очи са блажени, защото

виждат, и ушите ви, защото чуват. Защото истина ви казвам, че мнозина пророци и праведници са желали да видят това, което вие виждате, но не видяха, и да чуят това, което вие чувате, но не чува” (Матей 13:16–17).

Тук отново правим бележка – понеже откриваме, че самият принцип, по който учениците се считат за благословени е, че им било позволено да виждат с очите си и да чуват с ушите си – че осъждането, което се установило върху множеството, което не получило Неговото слово, защото то не желало да вижда с очите си и да чува с ушите си, не защото не могли, нито защото нямали привилегията да виждат и чуват, а защото сърцата им били пълни с беззаконие и мерзости; „както правеха бащите ви, така правите и вие” (Деяния 7:51). Пророкът, предвиждайки, че те ще вкоравят сърцата си, ясно го заявява; и ето го осъждението на света; че светлината дойде на света и човеците избраха тъмнина вместо светлина, защото делата им бяха зли. Това е проповядвано тъй ясно от Спасителя, че и човек, който само преглежда текста, не би се объркал с него.

... Когато истината бива излагана от Божиите служители, хората имат навика да казват, Всичко е тайна; те говориха с притчи и затова не могат да бъдат разбрани. Вярно е, че те имат очи да гледат и не виждат, но никой не е тъй сляп като онези, които отказват да виждат; и макар Спасителят да говори това на тези субекти, на Своите ученици Той го излага ясно, и ние имаме основания да бъдем наистина смирени пред Бога на нашите бащи, че Той ни е записал тези неща тъй ясно, че независимо от напъните и съвместното влияние на служителите на Ваал те нямат сила да заслепят очите ни и да помрачат разбирането ни, ако ние само отворим очи и за известно време четем с прямота”⁷.

Притчата за сеяча показва последиците от проповядването на Евангелието; също и че Спасителят установил царството си в средата на времето.

„По времето, когато Спасителят казва тези прекрасни поговорки и притчи, съдържащи се в (Матей 13), ние Го намираме седнал в една ладия да говори на множеството,

*„Ето, сеячът излезе да сее; и като сееше, някои зърна паднаха край пътя;...
А други паднаха на добра земя, и дадоха плод“.*

което Го притиснало, за да чуе думите Му; и Той започнал да ги учи, казвайки:

„Ето, сеячът излезе да сее; и като сееше, някои зърна паднаха край пътя; птиците дойдоха и ги изкълваха. А други паднаха на канаристите места, гдето нямаше много пръст; и твърде скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва; а като изгря слънцето, пригоряха и понеже нямаха корен, изсъхнаха. Други пък паднаха между тръните; тръните

пораснаха и ги заглушиха. А други паднаха на добра земя, и дадоха плод, кое стократно, кое шестдесет, кое тридесет. Който има уши да слуша, нека слуша” (Матей 13:3–9)...

Но чуйте обяснението на притчата за сеяча: „При всекиго, който чуе словото на царството и не го разбира, дохожда лукавият и грабва посеяното в сърцето му”. Отбележете сега израза – посеяното в сърцето му. „Той е посеяното край пътя” (Матей 13:19). Хора, които нямат в себе си принципа на праведност и чиито сърца са пълни с беззаконие и не изпитват желание да следват принципите на истината, не разбират словото на истината, когато го чуят. Дяволът отнема словото на истината от сърцата им, защото в тях няма желание за праведност.

„А посеяното на канаристите места е оня, който чуе словото и веднага с радост го приема; корен обаче няма в себе си, но е привременен; и когато настане напаст или гонения поради словото, начаса се съблазнява. А посеяното между тръните е оня, който чува словото; но светските грижи и примамката на богатството заглушават словото, и той става безплоден. А посеяното на добра земя е оня, който чуе словото и го разбира, който и дава плод, и принася кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет” (Матей 13:20–23).

Така сам Спасителят обяснил на учениците Си притчата, която им разказал и не оставил никаква тайна или сянка в умовете на онези, които твърдо вярват в думите Му.

Следователно правим заключението, че това че самото множество или светът, както те са обозначени от Спасителя, не са получили обяснение за Неговите притчи, е поради неверието им. На вас, казва Той (говорейки на учениците си), е дадено да знаете тайните на царството Божие (вж. Матей 13:11). И защо? Поради вярата и доверието, което имали в Него. Тази притча е разказана да покаже последиците, които произтичат от проповядването на словото и ние вярваме, че това е пряка алюзия за началото или създаването на царството в онова време; ето защо ще продължим да следваме Неговите слова относно царството оттогава насам, тъкмо до края на света”⁸.

**Притчата за житото и плевелите учи, че праведните
и нечестивите ще растат заедно до края на света,
когато праведните ще бъдат прибрани,
а нечестивите изгорени.**

„Друга притча им предложи, като каза (която притча съдържа алюзия за създаване на царството, също през онази епоха на света): Небесното царство се оприличава на човек, който е посял добро семе на нивата си; но докато спяха хората, неприятелят му дойде и пося плевели между житото, и си отиде. И когато поникна стволът и завърза плод, тогава се появиха и плевелите. А слугите на домакина дойдоха и му казаха: Господине, не пося ли ти добро семе на нивата си? тогава откъде са плевелите? Той им каза: Някой неприятел е сторил това. А слугите му казаха: Като е тъй, искаш ли да идем да го оплевим? А той каза: Не искам; да не би, като плевелите, да изскубете заедно с тях и житото. Оставете да растат и двете заедно до жетва; а във време на жетва ще река на жетварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а житото прибери в житницата ми” (Матей 13:24–30).

Сега от тази притча ние научаваме не само за създаването на царството по времето на Спасителя, което е представено от доброто семе, което принася плод, но също и за разлагането на Църквата, представено от плевелите, посени от неприятеля, което Неговите ученици с удоволствие биха оплевили, или очистили Църквата, ако техните идеи биха били одобрени от Спасителя. Но Той, знаейки всички неща, казва, Не така. Сякаш Той казва, вашите идеи не са правилни, Църквата е в детството си и ако предприемете тази прибързана стъпка, ще унищожите житото, или Църквата, заедно с плевелите; затова е по-добре да ги оставим да растат заедно до жътва, или до края на света, което значи унищожението на нечестивите, което още не е изпълнено...

„...учениците Му се приближиха при Него и казаха: Обясни ни притчата за плевелите на нивата. А в отговор Той каза: Сеячът на доброто семе е Човешкият Син; нивата е

светът; доброто семе, това са чедата на царството; а плевелите са чедата на лукавия” (Матей 13:36–38).

Нека сега нашите читатели отбележат израза „нивата е светът, ... плевелите са чедата на лукавия, неприятелят, който ги пося, е дяволът; жетвата е свършекът на века (нека внимателно отбележат този израз – *свършекът на века*); а жетварите са ангели” (Матей 13:38–39).

Сега човеците не могат да имат никакви възможни основания да кажат, че това е в преносен смисъл или не значи онова, което казва, защото Той обяснява, че преди това е говорил с притчи и според този език крайт на света е унищожението на нечестивите, жътвата и крайт на света съдържат алузия пряко към човешкото семейство в последните дни, не към света, както мнозина са си представяли, и към онова, което ще предхожда пришествието на Човешкия Син и възстановяването на всичко, за което е говорено от века чрез устата на всичките свети пророци; ангелите също имат отношение към това велико дело, защото те са жътварите.

„И тъй, както събират плевелите и ги изгарят в огън, така ще бъде и при свършека на века” (Матей 13:40); ще рече, тъй като Божиите служители ходят да предупреждават народите, и свещеници, и народ, и тъй като те вкоравяват сърцата си и отхвърлят светлината на истината, ще бъдат предадени на ударите на Сатана, и законът ще бъде запечатан и свидетелството затвърдено... те са оставени в мрак и предадени в деня на изгарянето; така, бидейки обвързани от своите вярвания, връзките сторени здрави от свещениците им, (те) са подготвени да се изпълни казаното от Спасителя – „Човешкият Син ще изпрати ангелите Си, които ще съберат от царството Му всичко, що съблазнява, и ония, що вършат беззаконие, и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби” (Матей 13:41–42).

Ние разбираме, че събирането на житото в житниците или хамбарите трябва да стане, докато плевелите бъдат вързани и приготвени за деня на изгарянето; че след деня на изгарянето „праведните ще блеснат като слънцето в царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша” (Матей 13:43)⁹.

Притчата за синаповото зърно учи, че Църквата и царството Божие, установени в тези последни дни, ще се разпространят по цялата земя.

„И пак друга притча, предложена им от Него, съдържа алюзия за царството, което следва да бъде установено преди или по време на жътвата, и гласи следното, „Небесното царство прилича на синапово зърно, което човек взе и го пося на нивата си; което наистина е по-малко от всичките семена, но когато порасте, е по-голямо от злаковете, и става дърво, така щото небесните птици дохождат и се подслоняват по клончетата му” (Матей 13:31–32). Сега ние можем да открием ясно, че този образ е даден да представи Църквата, така както тя ще се появи в последните дни. Ето, царството небесно е сравнено с него. Сега, на какво прилича той?

Нека вземем Книгата на Мормон, която един човек взел и скрил на нивата си, опазвайки я чрез своята вяра, за да се появи тя в последните дни или в подходящото време; нека видим появата ѝ от земята, която наистина може да се счита за най-малкото от всички семена, но ето я да се разклонява, да, именно да се издига с високи клони и богоподобно величие, докато, като синаповото зърно, стане по-голямо от всички злакове. И наистина, тя изниква и се показва от земята, и правда наднича от небето надолу към земята (вж. Псалми 85:11; Моисей 7:62), и Бог праща долу Своите сили, дарове и ангели да се подслонят по клоните ѝ.

Царството небесно е като синапово зърно. Ето, прочее, не е ли царството Божие, което издига глава в последните дни във величието на Своя Бог, тъкмо Църквата на светиите от последните дни, подобно на непристъпна, непоклатима канара посред велика водна бездна, изложена на бурите и вихрушките на Сатана, която досега стои непоклатимо и смело посреща гигантските вълни на противопоставянето, предизвикани от вилнеещите въртопи на потъващи кораби, които с бурна пяна са се разбивали и още се разбиват върху величествения склон, тласкани напред с удвоена ярост от врага на праведността?...

Църквата е „подобн(а) на непристъпна, непоклатима кана̀ра посред велика водна бездна, изложена на бурите и вихрушките на Сатана, ко(я)то досега стои непоклатимо“.

... Облаците на мрака, подобно на гигантски вълни, отдавна се блъскат о непоклатимата кана̀ра на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; и въпреки всичко синапеното зърно продължава да издига високите си клонове все по-нагоре и по-нагоре и да се разпростира все повече и повече; и колелата на колесницата на царството продължават да се търкалят, тласкани от могъщата ръка на Иехова, и въпреки цялото противопоставяне ще продължават да се търкалят, докато всичките Му слова не се изпълнят”¹⁰.

**Свидетелствата на тримата очевидци и Писанията
от последните дни са като кваса, която била
замесена в брашно; притчата за мрежата
учи за събирането по света.**

„Друга притча им каза: Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле вкисна всичкото” (Матей 13:33). Притчата може да бъде изтълкувана, че Църквата на светиите от последните дни възниква от малкото квас, заложена у тримата очевидци. Вижте колко е подобно това на притчата! Тя бързо заквасва малкото и скоро ще закваси всичко...

„Небесното царство прилича още на мрежа, хвърлена в езерото, която събира риби от всякакъв вид и, като се напълни, изтеглиха я на брега, седнаха и прибраха добрите в съдове, а лошите изхвърлиха” (Матей 13:47–48). За да видите как действа този пример, погледнете потомството на Иосиф, разпространяването на евангелската мрежа по лицето на земята, събирането от всякакъв вид, та добрите да може да бъдат спасени в съдове, подготвени за тази цел, а ангелите ще имат грижата за лошите. „Така ще бъде и при свършека на века; ангелите ще излязат и ще отлъчат нечестивите измежду праведните, и ще ги хвърлят в огнената пещ; там ще бъде плач и скърцане със зъби. Исус им казва: Разбрахте ли всичко това? Те Му казват: Разбрахме” (Матей 13:49–51). И ние казваме да, Господи; и нека и те да могат да кажат, да, Господи, защото тези неща са тъй ясни и славни, че всеки светия в последните дни трябва да им отвърне с искрено „амин”.

„А Той им рече: Затова всеки книжник, който е учил за небесното царство, прилича на домакин, който изважда от съкровището си ново и старо” (Матей 13:52).

За да видите как действа този пример, вижте Книгата на Мормон, появила се от съкровището на сърцето. Също заветите, дадени на светиите от последните дни (Учение и Завети), също превода на Библията – донесли така от сърцето неща стари и нови, отговарящи така на трите мери брашно, вече подложени на пречистващото докосване чрез

откровение от Исус Христос, и служението на ангели, които вече са започнали това дело в последните дни, които отговарят на небесата, заквасващи цялото тесто. Амин”¹¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 313–314. Какво можем да научим от примера на Джозеф Смит, което да ни помогне в собственото ни изучаване на Писанията?
- Преговорете обяснението на Джозеф Смит защо понякога Спасителят учи чрез притчи (стр. 315–316). Какво значи според вас да виждаме с очите си и да чуваме с ушите си, докато учим евангелските истини? Защо мислите, че светлината ще бъде отнета от нас, ако не желаем да получим по-голямата светлина? Помислете какво трябва да правите, за да получите повече евангелска светлина.
- Изучете притчата за сеяча (стр. 316–318). В нея Спасителят показва, че едно и също евангелско послание има различни резултати според хората, които го получават. Защо словото Божие не може да расте у хора, чиито сърца са „пълни с беззаконие”? Защо премеждията и гонението карат някои да се отдръпнат от словото Божие? По какви начини „светските грижи” и „примамката на богатството” могат да заглушат словото в нас?
- Как можем да направим така, че нашата „почва” да бъде добра, когато словото бъде посято в нас? Какво могат да направят родителите, за да помогнат на децата си да подготвят сърцата си да приемат словото?
- В притчата за житото и плевелите (стр. 323–324) житото представлява праведните или „чедата на царството”. Плевелите представляват „чедата на лукавия”. Как можем да останем верни дори когато на „плевелите” е позволено да растат сред „житото”? Как Учение и Завети 86:1–7 ви помага да разберете притчата?

- По какви начини Църквата днес е подобна на развиващото се дърво в притчата за синапеното зърно? (За някои примери вж. стр. 320–321).
- Преговорете стр. 322. Обърнете внимание, че кваста е вещество, което кара хлебното тесто да бухва. По какви начини Писанията от последните дни са като квас за Църквата? Как те са като квас лично за вас? Как тези Писания са като съкровища, които са „стари и нови“?
- Защо в притчата за евангелската мрежа (стр. 322) мислите, че е важно в мрежата да се събира риба от всякакъв вид? Как тази притча се изпълнява днес?

Свързани с темата стихове: Лука 8:4–18; Алма 12:9–11; У. и З. 86:1–11; 101:63–68

Бележки

1. *History of the Church*, 2:326, 387; из дневника на Джозеф Смит, 7 дек. 1835 г. и 29 ян. 1836 г., Къртлътнд, Охайо.
2. *History of the Church*, 2:376; из дневника на Джозеф Смит, 19 ян. 1836 г., Къртлътнд, Охайо.
3. *History of the Church*, 2:396; из дневника на Джозеф Смит, 15 ян. 1836 г., Къртлътнд, Охайо.
4. *History of the Church*, 6:314; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бьлок и Уйлям Клейтън.
5. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 30 дек. 1857 г., стр. 340; правопис осъвременен.
6. Уондъл Мейс, *Autobiography*, ок. 1890 г., стр. 45, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
7. *History of the Church*, 2:265–266; вторият, третият и последният израз в скоби в първия абзац по оригинала; пунктуация и граматика осъвременени; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, дек. 1835 г., Къртлътнд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, дек. 1835 г., стр. 225–226.
8. *History of the Church*, 2:264–267; пунктуация и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, дек. 1835 г., Къртлътнд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, дек. 1835 г., стр. 225–226.
9. *History of the Church*, 2:267, 271; първият израз в скоби в първия и в четвъртия абзаци по оригинала; пунктуация и главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, дек. 1835 г., Къртлътнд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, дек. 1835 г., стр. 229–229.
10. *History of the Church*, 2:268, 270; думата в скоби в третия абзац по оригинала; пунктуация, главни букви и граматика осъвременени; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, дек. 1835 г., Къртлътнд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, дек. 1835 г., стр. 227–228. Вж. стр. xvi за информация по промените в официалното име на Църквата.
11. *History of the Church*, 2:270, 272; пунктуация и главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до старейшините в Църквата, дек. 1835 г., Къртлътнд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, дек. 1835 г., стр. 228–229.

*„Друго велико и славно видение се появи ненадейно над нас;
защото Илия, пророкът, който беше взет в небесата,
без да вкуси смърт, застана пред нас“.*

Илия и възстановяването на ключовете за запечатване

*„Как Бог ще дойде на помощ на това поколение?
Той ще изпрати пророк Илия”.*

Из живота на Джозеф Смит

През пролетта на 1836 г., след три години труд и жертви светиите в Къртлгънд най-накрая виждат своя красив храм завършен, първият в тази диспенсация. В неделя, 27 март, над 900 души се събират в залата за събрания и преддверието на храма за службата по освещаване. Мнозина други се събират на сесията за онези, за които не е имало място, в близката училищна зала, а други слушат през отворените прозорци на храма. Сам Пророкът помага за настаняване на вярващите.

Конгрегацията изслушва обръщение от Сидни Ригдън, съветник в Първото Президентство, и заедно изпява „Радостно да запеем” и „Адам-онди-Ахман”, написани от Уйлям У. Фелпс. После Джозеф Смит се изправя да отправи освещаващата молитва, която наскоро е получил чрез откровение. В молитвата той описва многото забележителни благословии, дадени на онези, които идват достойни в Божия храм (вж. У. и З. 109). Хорът изпява „Дух Божий” и после конгрегацията става и извиква осанна „с такава сила, че викът изглежда можеше да повдигне покрива на сградата”¹.

„Нека Твоят дом бъде изпълнен”, казва Пророкът в освещаващата молитва, „със славата Ти като с внезапен силен вятър” (У. и З. 109:37). Това е изпълнено буквално, защото много светии свидетелстват, че по време на службата по освещаване присъствали много небесни създания. Илайза Р. Сноу си спомня: „Обредите по това освещаване могат да бъдат повтаряни, но никой смъртен език не ще може да опише небесните

проявления в онзи паметен ден. На някои се явили ангели, докато всички присъстващи почувствали божествено присъствие и всяко сърце било изпълнено с „радост неизразима и пълно със слава” (вж. 1 Петрово 1:8)².

Същата вечер, докато Пророкът се събира с около 400 носители на свещеничеството в храма, „се чу шум като от връхлитащ силен вятър, който изпълни храма и цялата конгрегация едновременно стана, движена от невидима сила”. Според Пророка, „мнозина започнаха да говорят на (чужди) езици и пророкуваха; други видяха славни видения; и аз съзрях, че храмът бе пълен с ангели, който факт заявих на конгрегацията”³.

На събрание, проведено в храма седмица по-късно, на 3 април, неделя, проявите с необикновена важност продължават. След като Пророкът помага на други ръководители на Църквата в отслужването на причастието, той и Оливър Каудъри се оттеглят на подиума зад спуснатите завеси и коленичат в тържествена молитва. След като стават от тази молитва, Сам Спасителят им се явява и обявява одобрението Си на храма: „Защото ето, Аз приех този дом и името Ми ще бъде тук; и Аз ще се явявам на людете Ми с милост в този дом” (У. и З. 110:7).

След като това видение приключва, Джозеф и Оливър имат три отделни видения, в които древни пророци им се явяват, за да възстановят ключовете, нужни за Господното дело в последните дни. Пророк Моисей им се явява и им предава „ключовете за събирането на Израил от четирите краища на земята”. Идва Илияс и им предава „диспенсацията на евангелието на Авраам” (вж. У. и З. 110:11–12).

После в друго славно видение Джозеф и Оливър виждат пророк Илия (вж. У. и З. 110:13–16). Идването на Илия било толкова важно, че древният пророк Малахия го предсказал столетия по-рано, а Спасителят повторил пророчеството на нефитите (вж. Малахия 4:5–6; 3 Нефи 25:5–6; 26:1–2). Илия идва да даде на Джозеф и Оливър ключовете на запечатването – силата да завържат и потвърдят на небето всички обреди, извършени на земята. Възстановяването на силата за

запечатване било необходимо, за да се подготви света за Второто пришествие на Спасителя, защото без него „цялата земя би била напълно опустошена при Неговото пришествие” (Джозеф Смит – История 1:39).

Ученията на Джозеф Смит

Древният пророк Малахия е предсказал идването на Илия.

Пророкът Джозеф Смит казва следното относно посещението на Мороний при него вечерта на 21 септември 1823 г., както е записано в Джозеф Смит – История 1:36–39: „(Мороний) отначало цитира част от третата глава на Малахия; цитира също и четвъртата (или последната) глава от същото пророчество, макар и с известна разлика от начина, по който е записана в Библиите ни. Вместо да цитира първия стих, както гласи в нашите книги, той го цитира така:

Защото ето, идва денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви, да, и всички, които вършат нечестие, ще изгорят като плява; защото тези, които идват, ще ги изгорят, казва Господ на Силите, та няма да им остане ни корен, ни клон.

И още, той цитира петия стих по този начин: Ето, Аз ще ти разкрия Свещеничеството чрез ръката на Илия, пророка, преди да дойде великият и страшен ден Господен.

Също и следващия стих той цитира различно: И той ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към бащите им. Ако не беше тъй, цялата земя би била напълно опустошена при Неговото пришествие”⁴.

Илия се явява на Джозеф Смит и Оливър Каудъри в храма Къртлгънд.

Джозеф Смит описва появата на древния пророк Илия пред него и Оливър Каудъри на 3 април 1836 г. в храма Къртлгънд, записано по-късно в Учение и Завети 110:13–16: „Друго велико и славно видение се появи ненадейно над нас;

защото Илия, пророкът, който беше взет в небесата, без да вкуси смърт, застана пред нас и каза:

„Ето, изпълни се времето, за което бе говорено чрез устата на Малахия, който засвидетелства, че той (Илия) ще бъде изпратен преди да дойде великият и страшен ден Господен, за да обърне сърцата на бащите към чедата и сърцата на чедата към бащите им, за да не би цялата земя да бъде поразена с проклятие. Ето защо ключовете на тази диспенсация се предават във ваши ръце и по това можете да познаете, че великият и страшен ден Господен е близо, тъкмо пред вратите ви”⁵.

Илия възстановява ключовете за запечатването – силата и властта да се завържат на небето всички обреди, извършени на земята.

„Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен”, и т.н., т.н. (вж. Малахия 4:5). Защо да изпрати Илия? Защото той държи ключовете на властта да отслужва всичките свещенически обреди; и (освен) ако не е дадена властта, обредите не могат да бъдат отслужвани в праведност”⁶.

Пророкът Джозеф Смит казва следното в писмо до светиите, записано по-късно в Учение и Завети 128:8–11: „Същността на този обред (кръщението за мъртвите) се основава на силата на свещеничеството, чрез откровението на Исус Христос, в което се дава, че всичко, което вържете на земята, ще бъде вързано на небето, и всичко, което развържете на земята, ще бъде развързано на небето...”

На някои това учение, за което говорим, може да се стори твърде необичайно – сила, която записва или връзва на земята и връзва на небето. При все това, през всичките периоди на света, винаги когато Господ е давал диспенсацията на свещеничеството на някой човек или на някаква група от хора, тази сила винаги е била давана. Следователно, всичко, което тези човеци са вършели с власт и в името Господно, и са го вършели истинно и вярно, и са водели точен и верен запис на същото, е станало закон на земята и на небето и

съгласно повеленията на великия Йехова, не можело да бъде отменено. Това слово е вярно. Кой може да го послуша?

И отново един предходен случай, Матей 16:18, 19: *И Аз ти казвам, че ти си Петър и на тая канара ще съградя Моята Църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят, Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.*

Сега, великата и величествена тайна в цялата тази работа и *summit bonum* (целокупната добрина) във всичко това, което стои пред нас, се състои в придобиването на силите на Светото Свещеничество. За този, на когото тези ключове са дадени, няма никаква трудност да получи познание за фактите във връзка със спасението на чедата човешки, както за живите, тъй и за мъртвите”7.

Чрез силата за запечатване семействата могат да бъдат запечатани за време и за вечността и за мъртвите могат да бъдат извършвани свещени обреди.

„Духът, силата и призованието на Илия са да имате силата да държите ключа на откровенията, обредите, предсказанията, властите и надаряванията на пълнотата на свещеничеството на Мелхиседек и царството Божие на земята; и да получите, да придобиете и да изпълнявате всички обреди, принадлежащи към Божието царство, тъкмо обръщането на сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към бащите, тъкмо тези, които са на небето.

Малахия казва, „Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия” (Малахия 4:5–6).

Сега, това, с което се стремя да се сдобия, е знание за Бог, и ще поема свой собствен курс, за да го получа. Какво трябва да разбираме от този стих в последните дни?

По времето на Ной Бог унищожил света чрез потоп и обещал да го унищожи с огън в последните дни: но преди това

да се случи, първо трябва да дойде Илия и да обърне сърцата на бащите към чедата и т.н.

Сега стигаме до въпроса. Какъв е този сан и дело на Илия? Това е един от най-великите и важни въпроси, които Бог е откривал. Той е трябвало да изпрати Илия да запечатва бащите към децата и децата към бащите.

Сега, дали решаването на проблемите в семействата по земята е ограничено главно до живите? В никой случай. Това било далеч по-голямо дело. Илия! Що щеше да сториш, ако беше тук? Щеше ли да ограничиш работата си само върху живите? Не: аз бих ви насочил към Писанията, където въпросът е изявен: той е, че без нас те не могат да станат съвършени, нито ние без тях; бащите без чедата, нито чедата без бащите (вж. Евреите 11:40).

Искам да разберете този въпрос, защото е важен и ако го получите, това е духът на Илия, да изкупваме нашите мъртви и да се свържем с нашите бащи, които са на небето, и да запечатаме нашите мъртви, за да излязат в първото възкресение; и тук искаме властта на Илия, за да запечатаме тези, които живеят на земята, за тези, които живеят на небето. Това е властта на Илия и ключовете на царството на Иехова...

Отново: учението или силата за запечатване на Илия е, както следва: ако имате сила да запечатвате на земята и на небето, трябва да бъдем мъдри. Първото нещо, което трябва да сторите, е да идете и да запечатате на земята вашите синове и дъщери за вас, и вас за вашите отци във вечна слава”⁸.

Идването на Илия е важна подготовка за Второто пришествие на Спасителя.

„Сърцата на чедата човешки ще трябва да бъдат обърнати към бащите, и бащите към чедата, живи или мъртви, за да бъдат подготвени за Пришествието на Човешкия Син. Ако Илия не бил дошъл, цялата земя би била поразена”⁹.

„Илияс е предтеча, който да подготви пътя, а духът и силата на Илия трябва да дойдат след това, носещи ключовете на силата, изграждащи храма до завършващия камък,

„Трябва да бъдем мъдри. Първото нещо, което трябва да сторите, е да идете и да запечатате на земята вашите синове и дъщери за вас, и вас за вашите отци във вечна слава“.

поставящи печатите на Мелхиседековото свещеничество върху Израилевия дом и правещи всички неща готови; после Месията идва в Своя храм, което е последното от всички неща... Илия е трябвало да дойде и да подготви пътя, и да изгради царството преди идването на великия ден Господен”¹⁰.

„Отредено е светът да бъде изгорен в последните дни. Той ще изпрати пророк Илия и последният ще открие в откровение заветите на бащите относно децата и заветите на децата относно бащите”¹¹.

„Как Бог ще дойде на помощ на това поколение? Той ще изпрати пророк Илия... Илия ще открие заветите за запечатване сърцата на бащите за децата и на децата за бащите”¹².

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Когато Спасителят се явява в храма Къртлгънд, Той казва на Джозеф Смит и Оливър Каудъри, „Аз ще се явявам на хората Ми с милост в този дом” (стр. 328). Как възстановяването на ключовете за запечатване е проява на Господната милост? По какви други начини Той се явява в храма?
- Изучете третия и четвъртия абзаци на стр. 329. Какво учат те за мисията на Илия, което не научаваме от Малахия 4:5–6? Какво е показателно за тези различия?
- Изучете обяснението на силата за запечатване, намиращо се на стр. 330–331. Какво е сила за запечатване? Защо тя е важна за вас и семейството ви?
- Прочетете тълкуването на Джозеф Смит за делото на Илия (стр. 331–332). Що е духът на Илия? Защо е толкова важно Илия да дойде и да извърши своето дело в тези последни дни?
- Какви изживявания сте имали, при които сте обърнали сърцето си към починали членове на семейството ви? Какво могат да направят родителите, за да помогнат децата им да обърнат сърцата си към техните предци?
- Прочетете четвъртия абзац на стр. 329 и предпоследния абзац на стр. 332. Защо мислите, че земята ще бъде „поражена с проклетие” без силата за запечатване?

Свързани с темата стихове: Еламан 10:4–10; У. и З. 132:45–46; 138:47–48; Ръководство към Писанията, „Илия”, стр. 81

Бележки

1. Илайза Р. Сноу, цитирано в Едуард У. Тълидж, *The Women of Mormonism* (1877), стр. 94.
2. Илайза Р. Сноу, цитирано в *Women of Mormonism*, стр. 95.

3. *History of the Church*, 2:428; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, приложения, стр. 3–4, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от

- последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
4. Джозеф Смит – История 1:36–39.
  5. Учение и Завети 110:13–16; думата в скоби по оригинала; видение, дадено на Джозеф Смит и Оливър Каудъри на 3 апр. 1836 г. в храма Къртлгънд, Охайо.
  6. *History of the Church*, 4:211; из беседа, подготвена от Джозеф Смит и изнесена на конференция на Църквата на 5 окт. 1840 г. в Наву, Илинойс.
  7. Учение и Завети 128:8–11; писмо от Джозеф Смит до светиите, 6 септ. 1842 г., Наву, Илинойс.
  8. *History of the Church*, 6:251–53; правопис осъвременен; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
  9. *History of the Church*, 3:390; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
  10. *History of the Church*, 6:254; правопис осъвременен; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 10 март 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
  11. *History of the Church*, 5:530; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 13 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
  12. *History of the Church*, 5:555; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.

Джозеф Смит проповядва важността на това да подкрепяме своите църковни ръководители: „Онзи, който се изправя да критикува другите, като търси недостатъци в Църквата, казвайки, че те са извън пътя, докато той сам е праведен... този човек е поел право към вероотстъпничеството”.

Пазете се от горчивите плодове на вероотстъпничеството

*„Във всичките ви изпитания, горести и болести,
във всичките ви страдания, тъкмо до смъртта
внимавайте да не предадете Бог, ... внимавайте
да не отстъпите от вярата”.*

Из живота на Джозеф Смит

В седмиците преди и след завършването на храма Къртлънд през пролетта на 1836 г. светиите изживяват време на хармония и щедро изливане на даровете на Духа. Но Пророкът Джозеф Смит ги предупреждава, че ако не продължат да живеят праведно, радостта и единството им няма да траят. Дениъл Тейлър казва за това време: „Всички чувстваха, че са получили предусещане за небесата. Наистина, имаше няколко седмици, през които не бяхме изкушавани от дявола, чудехме се дали не е започнало Хилядолетието. На (събрание на братята от свещеничеството) Пророкът Джозеф се обърна към нас. Редом с други неща той каза: „Братя, за известно време Сатана не е имал сила да ви изкушава. Някои си мислят, че повече няма да има изкушения. Но ще се случи обратното; и ако не се доближавате до Господа, вие ще бъдете победени и ще отстъпите от вярата”¹.

По-късно през годината сред някои от къртлъндските светици нараства дух на отстъпничество. Някои членове стават горди, алчни и непокорни на заповедите. Някои обвиняват ръководителите на Църквата за икономическите проблеми, причинени от провала на една финансова институция в Къртлънд, основана от членовете. Това се случва през същата

1837 г., когато из САЩ преминава банкова паника, утежняваща икономическите проблеми на светиите. Между 200 и 300 членове отпадат от Църквата в Къртланд, присъединявайки се понякога към противниците ѝ да тормозят и дори физически да заплашват светиите. Някои отстъпници открито призовават Пророкът да бъде свален и се опитват да сложат на негово място свои хора. Сестра Илайза Р. Сноу си спомня: „Мнозина, които бяха смирени и верни в изпълнението на всяко задължение – готови да дойдат при всеки призив на свещеничеството – бяха станали високомерни в своя дух и издигнати в гордостта на сърцата си. Докато светиите попи- ваха от любовта и духа на света, Духът Господен се оттегли от сърцата им”².

През май 1837 г. Пророкът оплаква ситуацията в Църквата: „Изглеждаше сякаш всички сили на земята и пъкълъ са се обединили по специален начин, за да отхвърлят Църквата едновременно... Враговете отвън и отстъпниците сред нас, се обединиха в своите планове, ... и мнозина станаха зле настроени към мен, сякаш аз бях единствената причина за самите злини, срещу които най-енергично се борех”³.

Въпреки тези предизвикателства мнозинството от ръководителите и членовете на Църквата остават верни. Бригъм Йънг, член на Кворума на дванадесетте апостоли през този несигурен период, си спомня една среща, на която някои членове на Църквата обсъждали как да свалят от длъжност Пророка Джозеф: „Станах и по ясен и енергичен начин им казах, че Джозеф е Пророк, че знам това и че те могат да го ругаят и клеветят колкото искат, (но) не могат да унищожат назначаването на Божия Пророк; могат да унищожат само собствената си власт, да отрежат нишката, която ги свързва с Пророка и Бог и сами да затънат в пъкълъ. Мнозина бяха крайно разгневени от решителното ми противопоставяне на мерките им...

Събранието се разтури, без отстъпниците да могат да се обединят около какви да е мерки за противопоставяне. Това бе една криза, когато земята и пъкълъ сякаш се обединиха да свалят Пророка и Божията Църква. Колената на мнозина от

най-силните мъже в Църквата омекнаха. По време на тази обсада на мрака аз стоях близо до Джозеф и с всичката мъдрост и сила, които Бог ми бе дал, действах с всички сили да подкрепя Божия служител и да обединя кворумите на Църквата”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

Загубата на доверие в ръководителите на Църквата, критиката към тях и пренебрегването на кое да е задължение, искано от Бог, водят до вероотстъпничество.

„Ще ви дам един от *ключовете* на тайнствата в царството. Това е един неизменен принцип, който е съществувал с Бог от вечността: ако човек се изправя да критикува другите, като търси недостатъци в Църквата, казвайки, че те са извън пътя, докато той сам е праведен – знайте със сигурност, че този човек е поел право към вероотстъпничеството; и ако не се покае, ще стане отстъпник, така както Бог е жив”⁵.

Докато служи като съветник на президент Бригъм Йънг, Ибър Ч. Кимбъл съобщава: „Ще ви дам един ключ, който брат Джозеф Смит обичаше да дава в Наву. Той казваше, че първата крачка към вероотстъпничеството е загуба на доверие в ръководителите на тази Църква и царство и че където и да разпознаете този дух, можете да знаете, че носещият го е на пътя към отстъпничеството”⁶.

Докато служи в Кворума на Дванадесетте, Уилфърд Уудръф казва: „Брат Джозеф обичаше да ни дава следния мъдър съвет: „В момента, в който си позволите да сложите настрана кое да е задължение, което Бог ви призовава да изпълните, да задоволите собствените си желания, в момента, в който си позволите да сте небрежни, вие полагате основа за отстъпничество. Бъдете внимателни; разберете, че сте призвани на работа и когато Бог иска от вас да свършите тази работа, свършете я”. Друго нещо, което казваше: „Във всичките ви изпитания, горести и болести, във всичките ви страдания, тъкмо до смъртта внимавайте да не предадете Бог, да не предадете свещеничеството, внимавайте да не отстъпите от вярата”⁷.

Уилфърд Уудръф казва също: „Помня как брат Джозеф Смит посети мен, брат (Джон) Тейлър, брат Бригъм Йънг и още няколко други мисионери, малко преди да заминем на нашата мисия в Англия. Много от нас бяха болни и измъчени. В същото време чувствахме, че трябва да заминем. Пророкът ни благослови, също съпругите и семействата ни... Той ни преподаде някои много важни принципи, част от които споменавам тук. Брат Тейлър, аз, Джордж А. Смит, Джон Е. Пейдж и други бяха призовани да попълнят местата на онези (апостоли), които отпаднаха. Брат Джозеф изложи пред нас причината онези мъже да се отвърнат от Божиите заповеди. Той се надяваше да се научим на мъдрост от онова, което видим и чуем и да сме в състояние да разпознаваме духовете на другите хора, без да бъдем заставяни да се учим от нерядостен опит.

После той отбеляза, че всеки човек, всеки старейшина в Църквата и царството, който следва курс, при който би пренебрегнал или с други думи отказал да се подчини на кой да е знаен закон или заповед, или задължение – когато човек стори това, пренебрегне кое да е поискано от Бог задължение в посещаване на събрания, изпълнение на мисии или подчинение на съвет, той полага основа, която ще го отведе към отстъпничество и тази била причината онези мъже да отпадат. Те злоупотребили със свещеничеството, запечатано върху главите им. Пренебрегнали задължението да увеличават призоваванията си като апостоли, като старейшини. Използвали това свещеничество, за да се опитат да преследват собствени интереси и да вършат някаква друга работа покрай това да изграждат царството Божие”⁸.

През 1840 г. една малка организирана група членове на Църквата продължава да живее в Къртлънд, Охайо, макар повечето светии да са се събрали в Наву, Илинойс. В отговор на вестта, че един член на Църквата в Къртлънд се опитва да разруши доверието на светиите в Първото Президентство и други ръководители, Пророкът пише до един от водачите на Църквата в Къртлънд: „За да се ръководят в праведност делата на царството, е изключително

важно в сърцата на всички братя да има съвършена хармония, добро чувство, разбиране и доверие; всичките им действия да се характеризират с истинско милосърдие и любов един към друг. Ако съществува какво да е немилосърдно чувство, каквато и да е липса на доверие, гордостта, надменността и завистта ще се проявят скоро; неизбежно ще преобладава объркването и ръководителите на Църквата ще бъдат считани за нищо...

Ако светиите в Къртлгънд ме считат недостоеен за молитвите им, когато са събрани заедно и пропускат да ме подкрепят пред престола на небесната милост, за мен това е силно и убедително доказателство, че те нямат Духа Божий. Ако откровенията, които сме получили, са верни, кой трябва да води тези хора? Ако ключовете на царството са били дадени в моите ръце, кой ще отваря неговите тайнства?

Докато моите братя стоят до мен и ме насърчават, мога да се боря с предразсъдъците на света и да понасям оскърбленията и малтретиранията с радост; но когато братята ми се дистанцират, когато започват да отпадат и се стараят да забавят напредъка и делата ми, тогава изпитвам печал, но съм не по-малко решен да продължавам своята задача, бидейки уверен, че макар моите приятели на земята могат да отпаднат и дори да се обърнат против мен, все пак моят Небесен Отец победоносно ще ме подкрепи.

Надявам се обаче, че дори в Къртлгънд има някои, които не изкарват човека виновен заради една дума (вж. Исаия 29:21), а са склонни да излязат напред в защита на праведността и истината и да се грижат за всяко възложено им задължение, и които ще имат мъдрост да ги води срещу всяко движение или влияние, разчетено да внесе объркване и раздор в лагера на Израил, и които различават духа на истината и духа на грешката.

Би било приятно за ума ми да видя светиите от Къртлгънд да процъфтяват, но мисля, че времето още не е дошло; и уверявам ви, никога няма да дойде, докато не бъде установен различен ред на нещата и не бъде проявен различен дух. Когато доверието бъде възстановено, гордостта отпадне и

всеки амбициозен ум бъде облечен със смирение като с дреха, и егоизмът отстъпи на щедростта и милосърдието, и се вижда единна решимост за живот съгласно всяко слово, което излиза от устата на Господ, тогава и не по-рано може да преобладава мир, ред и любов.

Именно в резултат на амбициозните хора Къртлгънд бе напуснат. Колко често вашият смирен служител е бивал обект на завист в своя сан от такива личности, които се стараят да се издигнат на власт за негова сметка и, виждайки, че това е невъзможно, прибягват до гнусни клевети, оскърбления и други средства, за да постигнат неговото сваляне. Тези личности винаги са били първите, които се провикват срещу Първото Президентство и оповестяват техните грешки и слабости по четирите ветрища”⁹.

**Онези, които отстъпват от вярата, губят
Духа Божий, нарушават заветите си и често
преследват членовете на Църквата.**

„Макар и да изглежда странно на пръв поглед, не по-малко вярно е, че въпреки всяко обявено намерение да живеят благочестиво отстъпниците, след като се отвърнат от Христовата вяра, освен ако бързо не се покаят, рано или късно падат в капаните на нечестивия и биват изоставени от Духа Божий да проявяват своето нечестие в очите на множествата. Верните получават най-жестоките гонения от вероотстъпници. Юда бил порицан и незабавно предал своя Господ в ръцете на враговете Му, защото Сатана се вселил в него.

Има висш разум, даден всеки, който се подчинява на Евангелието с цялостно намерение в сърцето, който разум, ако бъде прегрешено срещу него, оставя отстъпника гол и лишен от Духа Божий, и този наистина скоро ще бъде прокълнат и краят му ще е да бъде изгорен. Щом онази светлина, която е била в тях някога, бъде отнета, те стават толкова помрачени, колкото по-рано са били озарени и после, не е никак чудно, ако цялата им сила се насочи срещу истината и те, подобно на Юда, започват да се стремят към унищожението на онези, които са били най-големите им благодетели.

*„Какъв по-близък приятел имал Юда на земята или на небето от Спасителя?
И първата му цел била да Го унищожи“.*

Какъв по-близък приятел имал Юда на земята или на небето от Спасителя? И първата му цел била да Го унищожи. Кой измежду всички светии на тези последни дни може да се счита тъй достоен, колкото нашия Господ? Кой е тъй свършен? Кой е тъй чист? Кой е тъй свят като Него? Могат ли да бъдат намерени такива? Той никога не е престъпил или нарушил заповед или небесен закон, в устата Му никога не е имало лъжа, нито измама в сърцето Му. При все това един човек, който ял с Него и често пиел от същата чаша, бил първия, който вдигнал пета против Него. Къде има някой като Христос? Той не може да бъде открит на земята. Защо тогава Неговите последователи трябва да се оплакват, ако биват гонени от онези, които някога са наричали братя и са смятали, че са в най-близки отношения във вечния завет?

Какъв е източникът принципът, който винаги е бил проявяван от отстъпилите от истинската Църква да преследват с двойно усърдие и да се стремят с двойно постоянство да унищожат онези, които някога са заявявали, че обичат, с които

са общували и са сключили завет да се стремят с всички сили в праведност да получат покоя на Бог? Вероятно нашите братя ще кажат, че е същият, който кара Сатана да се стреми да повали царството Божие, понеже сам той е нечестив, а царството Божие – свято”¹⁰.

„Винаги, във всяка епоха на Църквата е имало такива, които са били против принципа на добродетелта, които са обичали придобивките на този свят, следвали са принципа на неправедността и са били врагове на истината... Онези, които са били заедно с нас и са правили най-големите признания на приятелство, често са бивали най-големите ни неприятели и най-непоколебими зложелатели; ако спрат да бъдат харесвани, ако бъде засегнат техен интерес или достойнство, или бъдат разкрити в тяхното беззаконие, те винаги са първите, които вдигат ръка за гонение, за клевета (предявяване на лъжливи обвинения) и очерняне на техните братя и се стремят към провал и унищожение на техните приятели”¹¹.

„Мормонските” ренегати-отстъпници обикалят света и разпространяват различни гнусни и клеветнически сведения за нас, надявайки се така да спечелят приятелството на света, защото те знаят, че не сме от света и че светът ни мрази; затова те (от света) използват тези хора (отстъпниците) като оръдия и чрез тях се опитват да ни нанесат всякакви възможни вреди, и след това ги мразят още повече от нас, защото ги намират за низки предатели и подлизурковци (ласкатели)”¹².

Уилфърд Уудръф съобщава: „Присъствах на (едно) събрание в храма (Къртлгънд) на (19 февруари 1837 г.) Президент Джозеф Смит отсъстваше по църковни дела, но не и наполовина тъй дълго както Моисей бил на планината далеч от Израил (вж. Изход 32:1–8); при все това много от хората в Къртлгънд, макар и да не си направиха телец за поклонение както израилтяните, отвърнаха сърцата си от Господ и от служителя Му Джозеф и бяха въввлечени в спекулации и се поддадоха на лъжливи духове, докато умовете им бяха помрачени; и мнозина се противопоставиха на Джозеф Смит, и някои искаха да назначат Дейвид Уитмър да води Църквата вместо него. Сред този облак от мрачни духове Джозеф се

върна в Къртлгънд и същата сутрин се качи на подиума да се обърне към нас. Той изглеждаше доста подтиснат, но скоро Духът Божий слезе върху него и той се обърна към събранието с голяма яснота за около три часа, и накара враговете си да замлъкнат.

Когато стана, той каза, „Аз все още съм президента, пророка, гледача, откровителя и водача на Църквата на Исус Христос. Бог, а не човек ме назначи и постави на този пост, и никой човек или група хора нямаат власт да ме отстрани или да назначи друг на мое място, и онези, които са се заели с това, ако не се покаят бързо, ще изгорят пръстите си и ще идат в пъкъл“. Той остро упрекна хората за техните грехове, тъмнина и неверие; силата Божия слезе върху него и той даде свидетелство, че нещата, които говори, са истина”¹³.

Уилфърд Уудръф съобщава: „Президент Смит говори следобед (на 9 април 1837 г.) и каза в името на Господа, че възмездията Божии ще дойдат върху онези хора, които са твърдели, че са негови приятели и приятели на човешкия род в изграждането на Къртлгънд, един кол на Сион, но са се оказали предатели спрямо него и интересите на царството Божие и са дали сила в ръцете на нашите врагове срещу нас; те са угнетявали бедните светии и са им донесли беди, и са станали нарушители на заветите си, за което ще изпитат гнева Божий”¹⁴.

Дениъл Тейлър си спомня: „Скоро след пристигането на Пророка в Комърс (по-късно Наву) от затвора Мисури брат Айзък Бехунин и аз направихме посещение в неговото жилище. Тема за разговор бяха гоненията срещу него. Той повтори множество лъжливи, нелогични и противоречиви заявления, направени от отстъпници, уплашени членове на Църквата и външни хора. Каза ни също как повечето от овластените лица, които с удоволствие биха отнели живота му, когато бил арестуван, се обърнали на негова страна, след като го опознали. Той хвърли бремето на вината върху лъжливите братя...

Когато Пророкът приключи разказа си как е бил третиран, брат Бехунин отбеляза: „Ако някога напусна тази Църква,

не бих постъпил като тези мъже: бих отишъл в някое усамотено място, където за мормонството никога не е чувано, бих се заселил и никой никога не би научил, че зная за него”.

Великият гледач незабавно отвърна: „Братко Бехунин, ти не знаеш какво би направил. Несъмнено тези мъже някога са мислели като тебе. Преди да се присъединиш към тази Църква, си бил на неутрална земя. Когато ви е било проповядвано Евангелието, пред вас са били положени доброто и злото. Могли сте да избирате едното или другото. Двама диаметрално различни господари са ви канили да им служите. Когато сте се присъединили към тази Църква, вие сте постъпили да служите на Бог. Като сте сторили това, сте напуснали неутралната земя и повече не можете да се върнете обратно на нея. Ако изоставите Господаря, при Когото сте постъпили да служите, това ще бъде по подстрекателство на Злия и ще следвате неговите указания, и ще бъдете негови слуги”.¹⁵

Ако следваме пророците и апостолите и откровенията на Църквата, няма да бъдем поведени в грешна посока.

Орсън Хайд, член на Кворума на дванадесетте апостоли, съобщава: „Джозеф Пророкът ... каза, „Братя, помнете, че повечето от тези хора никога няма да тръгнат в грешна посока; и докато вървите с това мнозинство, със сигурност ще влезете в селестиалното царство”.¹⁶

Уилям Г. Нелсън съобщава: „Чувал съм Пророка да говори пред публика много пъти. На едно събрание го чух да казва: „Ще ви дам един ключ, който никога не ръждява – ако бъдете с мнозинството на Дванадесетте апостоли и архивите на Църквата, вие никога няма да бъдете поведени в грешна посока”. Историята на Църквата доказва, че това е вярно”¹⁷.

Езра Т. Кларк си спомня: „Чух Пророка Джозеф да казва, че ще даде на светиите ключ, чрез който никога няма да бъдат подведени или измамани, и това било: Господ никога не ще допусне мнозинството от тези люде да бъдат подве-

дени или измамани от шарлатани, нито ще позволи архивите на тази Църква да попаднат в ръцете на неприятеля”¹⁸.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа на стр. 337–339. Защо мислите, че хората могат да се отвърнат от праведността към вероотстъпничеството за толкова кратко време? Кой са някои от влиянията, които карат хората да отстъпват от вярата днес? Какво можем да направим, за да се пазим от тези влияния?
- Кой са някои от опасностите в това да загубим доверие в нашите църковни ръководители и да ги критикуваме? (За някои примери вж. стр. 339–342). Какво можем да направим, за да поддържаме чувство на уважение и признателност към нашите ръководители? Как родителите могат да насърчават децата си да уважават ръководителите на Църквата?
- Пророкът учи, „В момента, в който си позволите да сложите настрана кое да е задължение, което Бог ви призовава да изпълните, да задоволите собствените си желания ... , вие полагате основа за отстъпничество” (стр. 339). Какво означава за вас това заявление?
- Прочетете историята, разказана от Дениъл Тейлър (стр. 345). Защо мислите, че онези, които са отстъпили от Църквата, често тъй силно се борят против нея? (За някои примери вж. стр. 342–345). Как мислите, че трябва да отговаряме на думите и действията на такива хора?
- Прочетете последните три абзаца на главата (стр. 347). Защо за нас е важно да разберем и използваме този „ключ”, даден от Джозеф Смит?

Свързани с темата стихове: 1 Нефи 8:10–33; Еламан 3:33–35; У. и З. 82:3, 21; 121:11–22

Бележки

1. Дениъл Тейлър, “Incidents of Experience”, *Scraps of Biography*, 1883 г., стр. 32–33.
2. Илайза Р. Сноу, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 1884 г., стр. 20; пунктуация осъвременена.
3. *History of the Church*, 2:487–288; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, стр. 761, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
4. Бригъм Йънг, в *Historian’s Office, Manuscript History of Brigham Young*, 1844–46, т. 1, стр. 16, архиви на Църквата.
5. *History of the Church*, 3:385; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
6. Ибър Ч. Кимбъл, *Deseret News*, 2 апр. 1856 г., стр. 26; правопис и главни букви осъвременени.
7. Уилфърд Уудръф, *Deseret News*, 22 дек. 1880 г., стр. 738.
8. Уилфърд Уудръф, *Deseret News: Semi-Weekly*, 7 септ. 1880 г., стр. 1; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
9. *History of the Church*, 4:165–166; из писмо на Джозеф Смит до Уашингтън Тъкър Смит, 12 юни 1844 г., Наву, Илинойс.
10. *History of the Church*, 2:23; правопис, пунктуация и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено; из „Старейшините на Църквата в Къртлгънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, апр. 1834 г., стр. 152.
11. “John C. Bennett”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 авг. 1842 г., стр. 868; пунктуация и граматика осъвременени; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
12. *History of the Church*, 3:230; първи и втори израз в скоби по оригинала; из писмо на Джозеф Смит до членове на Църквата в окръг Колдуел, Мисури, 16 дек. 1838 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
13. Уилфърд Уудръф, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 19 фев. 1837 г. в Къртлгънд, Охайо; “History of Wilford Woodruff”, *Deseret News*, 14 юли 1858 г., стр. 85; главни букви и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено.
14. Уилфърд Уудръф, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 апр. 1837 г. в Къртлгънд, Охайо; “History of Wilford Woodruff”, *Deseret News*, 14 юли 1858 г., стр. 86.
15. Дениъл Тейлър, “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 авг. 1892 г., стр. 491–492; пунктуация и граматика осъвременени.
16. Орсън Хайд, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21 юни 1870 г., стр. 3.
17. Уилям Г. Нелсън, в “Joseph Smith, the Prophet”, *Young Woman’s Journal*, дек. 1906 г., стр. 543; разделяне на абзаци променено.
18. Езра Т. Кларк, “The Testimony of Ezra T. Clark”, 24 юли 1901 г., Фармингтън, Юта; в *Heber Don Carlos Clark, Papers*, ок. 1901–1974, машинописен текст, архиви на Църквата.

Мисионерската служба: свещено призвание, славно дело

„След всичко, което е било казано, най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието”.

Из живота на Джозеф Смит

През последните няколко години, когато светиите живеят в Къртлгънд, много членове и дори някои ръководители на Църквата отстъпват от вярата. Църквата сякаш минава през период на криза. „При това състояние на нещата”, пише Пророкът, „Бог ми откри, че за спасението на Неговата Църква трябва да бъде направено нещо ново”¹. Това „ново нещо” било откровение да изпрати мисионери в Англия да проповядват Евангелието.

Ибър Ч. Кимбъл, член на Кворума на дванадесетте апостоли, си спомня: „Около 1 юни 1837 г. Пророкът Джозеф дойде при мен, докато седях в... храма в Къртлгънд и шепнешком ми каза, „Братко Ибър, Духът Господен ми нашепна, „Нека служителят Ми Ибър отиде в Англия и провъзгласява Моето Евангелие, и отвори вратата на спасението за тази нация”². Старейшина Кимбъл бил поразен от мисълта за такава задача: „Почувствах се един от най-слабите Божи служители. Попитах Джозеф какво трябва да кажа, когато отида там; той ми отвърна да се обърна към Господ и Той ще ме води, и ще говори чрез мен със същия Дух, който е (ръководел) и него”³.

Пророкът призовава също Орсън Хайд, Уилард Ричардз и Джозеф Фийлдинг, живеещи в Къртлгънд, и Айзък Ръсел, Джон Снайдър и Джон Гудсън от Торонто, Канада. Тези братя

В Англия Ибър Ч. Кимбъл и Джозеф Фийлдинг били приветствани от онези, които се присъединили към Църквата в резултат на мисионерските им усилия. „Слава на Бога, Джозеф“, пише старейшина Кимбъл на Пророка, „Господ е с нас сред народите!“

трябва да се присъединят към старейшина Кимбъл в неговата мисия в Англия. Събирайки се в Ню Йорк Сити, те отплуват за Великобритания на кораба *Гарик* на 1 юли 1837 г. За първата година на мисионерите в Англия тази първа мисия извън Северна Америка довежда в Църквата около 2 000 нови обърнати във вярата. Старейшина Кимбъл пише радостно на Пророка: „Слава на Бога, Джозеф, Господ е с нас сред народите!”⁴

От Наву от Пророка е разпоредена втора апостолска мисия във Великобритания, включваща повечето членове на Дванадесетте под водачеството на Бригъм Йънг. Тръгвайки през есента на 1839 г., Дванадесетте пристигат в Англия през 1840 г. Там те почват да се трудят, което към 1841 г. довежда над 6 000 обърнати в Църквата, сбъдвайки Господното обещание, че Той ще стори „нещо ново” за спасението на Своята Църква.

От Наву Джозеф Смит продължава да изпраща мисионери по света. Старейшина Орсън Хайд пристига на британска земя през 1841 г. и по-късно продължава своята мисия до Ерусалим. Той носи препоръчително писмо от Джозеф Смит, удостоверяващо, че „приносителят на настоящите, верен и достоен служител на Исус Христос, е наш пълномощник и представител в чужди земи, да ... разговаря със свещеници, управители и старейшини на юдеите”⁵. На 24 октомври 1841 г. старейшина Хайд коленичи на ерусалимския Елеонски хълм, за да благослови и освети земята „за събирането заедно на пръснатите останки на Юда, според предсказанията на светите пророци”⁶. После старейшина Хайд пътува до Германия, където полага началните основи за растежа на Църквата там.

На 11 май 1843 г. Пророкът призовава старейшини Едисън Прат, Ноа Роджърз, Бенджамин Ф. Грюар и Ноултън Ф. Ханкс да отидат на мисии по островите на Южния Пасифик. Това е първата мисия на Църквата въобще из този обширен район. Старейшина Ханкс умира по време на плаването, но старейшина Прат отива до Южните острови, където проповядва Евангелието на о-в Тубуаи. Старейшини Роджърз и

Грюар продължават до Таити, където в резултат на усилията им са кръстени стотици хора.

Под ръководството на Джозеф Смит светиите вървят напред в изпълнение на Господната заповед: „идете по целия свят и до което място не можете да идете, трябва да изпратите известие, та да може свидетелството да отива от вас към целия свят, към всяко създание” (У. и З. 84:62).

Ученията на Джозеф Смит

Мисионерската служба е свято дело; вяра, добродетел, усърдие и любов ни позволяват да го вършим.

„След всичко, което е било казано, най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието”⁷.

През декември 1840 г. Джозеф Смит пише на членовете на Кворума на Дванадесетте и други свещенически ръководители, които служат на мисия във Великобритания: „Бъдете сигурни, обични братя, че аз не съм безразличен наблюдател на нещата, които се случват по лицето на земята и сред общите процеси, които се разгръщат, никое не е по-важно от славното дело, в което сте заети сега; затова изпитвам известно безпокойство за вас дали ще можете чрез своята добродетел, вяра, усърдие и милосърдие да се представите достойни един на друг, на Църквата на Христа и на вашия Отец, Който е в небесата, по Чиято благодат сте били призовани в такова свято призование и ви е дадена способността да изпълнявате великите и отговорни задължения, които са се установили върху вас. И мога да ви уверя, че от информацията, която получавам, се чувствам удовлетворен, че вие не сте били небрежни в задълженията си, а вашето усърдие и вяроност са били такива, че да ви осигурят усмивката на онзи Бог, Чийто служители сте, също и добрата воля на светиите по света.

Разпространяването на Евангелието из Англия със сигурност е приятно нещо, размишлението над което предизвиква необикновени чувства в гърдите на онези, които са се трудили и са понасяли бремето на деня и са негови първи поддръжници и застъпници от началото, бидейки заобиколени от най-

неблагоприятни обстоятелства, подобно на дързък баркас (голям тримачтов платноход), който се изправя невредим срещу бурята, разперва платната си на бриза и величаво си проправя път през отстъпващите вълни, съзнавайки повече от всякога здравината на своите шпангоути и опитността и способностите на капитана, лоцмана и екипажа...

„Любовта е една от главните характеристики на Божеството и трябва да бъде проявявана от онези, които се стремят да бъдат Божии синове. Човек, който е изпълнен с любовта Божия, не е доволен когато само неговото семейство има благословии, но кръстосва целия свят изпълнен с горещо желание да благославя целия човешки род. Това е било вашето чувство и то ви е накарало да се откажете от домашния уют, та да можете да сте благословия за другите, които са кандидати за безсмъртие, но чужди на истината; и защото сте вършили това, аз се моля най-избраните небесни благословии да бъдат с вас”⁸.

Ние проповядваме простите евангелски истини със смирение и кротост и избягваме да спорим с другите относно техните вярвания.

„О, вие, старейшини на Израил, чуйте гласа Ми; и когато бъдете изпратени в света да проповядвате, казвайте онези неща, които сте пратени да казвате; проповядвайте и извикайте високо, „Покайте се, понеже наближи небесното царство; покайте се и вярвайте в Евангелието”. Обявете първите принципи и оставете тайнствата настрана, за да не бъдете победени... Проповядвайте онези неща, които Господ ви е казал да проповядвате – покаяние и кръщение за опрощаване на греховете”⁹.

„Говорих и пояснявах безполезността да се проповядва на света за великите възмездия; вместо това трябва да се проповядва простото Евангелие”¹⁰.

„Старейшините (следва) да вървят напред... в кротост, в здравомислие, и да проповядват за Исус Христос и Неговото разпъване; да не спорят с другите относно тяхната вяра или религиозни убеждения, а да следват стабилен курс.

„Проповядвайте за Христа, и как са Го разпнали, и любовта към Бог, и любовта към човека... Бъдете кротки и смирени по сърце и Господ Бог на нашите бащи ще бъде с вас завинаги“.

Това аз давам като заповед, и всички, които не я спазват, ще си навлекат гонение на главите, докато онези, които я спазват, винаги ще бъдат изпълнени със Светия Дух; това казвам като пророчество”¹¹.

„Ако се представи каквато и да е възможност старейшините да проповядват първите принципи на Евангелието, нека не мълчат. Не говорете против сектите, нито срещу техните догми. Но проповядвайте за Христа, и как са Го разпнали, и любовта към Бог, и любовта към човека;... така, ако е възможно, ние можем да уталожим предразсъдъците на хората. Бъдете кротки и смирени по сърце и Господ Бог на нашите бащи ще бъде с вас завинаги”¹².

„Обърнете внимание на този *ключ* и бъдете мъдри заради Христа и заради собствената си душа. Вие не сте изпратени да бъдете поучавани, а вие да поучавате. Нека всяка дума бъде подправена с благодат. Бъдете бдителни; бъдете сдържани. Това е ден на предупреждение, не ден на много слова. Постъпвайте честно пред Бог и хората... Бъдете честни,

открити и прями във всички ваши (взаимоотношения) с човечеството (вж. У. и З. 43:15; 63:58).¹³

*Преди да замине на мисия през 1835 г., Джордж А. Смит посещава Пророка Джозеф Смит, който е негов братовчед. Джордж Албърт Смит пише: „Наминах да видя братовчедата Джозеф. Той ми даде една Книга на Мормон, стисна ми ръката и каза, „Проповядвай кратко, отправяй кратки молитви и изнасяй проповедите си със сърце, пълно с молитва”.*¹⁴

Ние проповядваме Евангелието според напътствията от Духа.

„Всички трябва да проповядват Евангелието със силата и влиянието на Светия Дух, и никой човек не може да проповядва Евангелието без Светия Дух”¹⁵.

„Както Павел казва, че на всички станал всичко, та по всякакъв начин да спаси неколцина (вж. 1 Коринтяните 9:22), тъй трябва да правят и старейшините на последните дни; и бидейки пратени да проповядват Евангелието и да предупреждават света за идващите възмездия, ние сме сигурни, че когато учат според напътствието на Духа, съгласно откровенията на Исус Христос, те ще проповядват истината и ще успяват без оплакване. Така, ние нямаме нова заповед за даване, но увещаваме старейшините и членовете да живеят според всяко слово, което излиза от Божиите уста (вж. Матей 4:4), за да не останат без славата, запазена за верните”¹⁶.

*През октомври 1839 г. Пророкът казва на една конференция: „Президент (Джозеф Смит) продължава да дава напътствия на старейшините относно проповядването на Евангелието и набляга върху необходимостта да се сдобият с Духа, та да могат да проповядват със Светия Дух, изпратен им от небесата; да са внимателни, когато говорят за неща, които не са ясно посочени в словото Божие, което води до спекулации и спор”*¹⁷.

На 14 май 1840 г. Джозеф Смит пише от Наву на старейшина Орсън Хайд и Джон Ф. Пейдж, които са поели на мисия в светата земя: „Не се обезкуражавайте по отношение на обема на работата, само бъдете смирени и верни и

*Всеки член на Църквата има отговорност да споделя Евангелието.
„Всички трябва да проповядват Евангелието, заявява Пророкът
Джозеф Смит, „свс силата и влиянието на Светия Дух“.*

тогава можете да кажете, „Що си ти, планино велика? пред Зоровавела – поле” (вж. Захарий 4:7). Онзи, който разпиля Израил, е обещал да ги събере; затова доколкото вие трябва да бъдете оръдие в това велико дело, Той ще ви надари със сила, мъдрост, мощ и разум, и всяко нужно качество, докато умовете ви ще се разширяват все повече и повече, докато бъдете в състояние да определите точно земята и небесата, ума ви да достигне вечността и да съзерцавате могъщите деяния на Иехова във всичкото им разнообразие и слава”¹⁸.

**Ние търсим възможности да проповядваме
Евангелието и да даваме свидетелство
за неговата истинност.**

През есента на 1832 г. Джозеф Смит пътува с епископ Нюъл К. Уитни от Къртлънд, Охайо, до източните САЩ. На 13 октомври Пророкът пише до Ема Смит от Ню Йорк Сити: „Когато размишлявам над този огромен град, подобен на Ниневия, не можещ да различи своята дясна ръка от лявата, да, над двеста хиляди души, сърцето ми е изпълнено

със състрадание към тях и съм решен да издигна гласа си в този град и да оставя изхода на Бог, Който държи всички неща в ръцете Си и не ще допусне косъм от главите ни да падне на земята незабелязан...

Аз разговарях с неколцина, което ми даде задоволство, и с един много красив млад джентълмен от Джързи, чието лице бе много сериозно. Той дойде и седна до мен и ме заговори за холерата, и аз узнах, че е заболял от нея и за малко не умрял. Той каза, че Господ го е пощадил за някаква мъдра цел. Възползвах се от това и започнах дълъг разговор с него. Той прие моето учение очевидно с голямо удоволствие и силно се привърза към мен. Говорихме до късно през нощта и решихме да завършим разговора на следния ден. Но имайки да върши някаква работа, той се забави, докато корабът бе готов за тръгване и трябваше да потегли. Той дойде при мен да ми каже сбогом и се разделихме с голяма неохота¹⁹.

Съпругата на Нюъл К. Уитни, Елизабет Ан, си спомня за пътуването на нейния съпруг и Джозеф Смит до източните САЩ през 1832 г.: „Съпругът ми заедно с Пророка Джозеф минаха през много от източните градове, давайки своето свидетелство и осигурявайки средства за строежа на храма Къртлънд, а също и за покупка на земи в Мисури... Той казал на съпруга ми, „Ако ни отхвърлят, те ще имат свидетелството ни, защото ще го напишем и оставим на праговете и на первазите на прозорците им”²⁰.

През 1834 г. Джозеф Смит проповядва в едно училище в Понтиак, Мичигън. Едуард Стивънсън присъства и си спомня изживяването: „Именно в това училище двама мормонски старейшини представиха възстановеното Евангелие през 1833 година, след което през 1834 г. Пророкът Джозеф Смит проповядваше с такава сила, каквато никога преди това не е била виждана в този XIX век... Мога много добре да си спомня много от словата на момчето пророк, тъй като бяха казани просто, но със сила, която бе неустоима за всички присъстващи...

С вдигната ръка той каза: „Свидетел съм, че има Бог, защото аз Го видях посред бял ден, докато се молех в една

тиха горичка през пролетта на 1820 г.” По-нататък той даде свидетелство, че Бог, Вечният Отец, сочейки друга отделна Личност, подобна на Него, казал: „Този е Моят Възлюбен Син, Него слушай”. О, как тези слова развълнуваха цялото ми същество и ме изпълниха с неизказана радост – да виждам човек, който подобно на апостол Павел от древността би могъл смело да свидетелства, че е бил в присъствието на Исус Христос! ...

... Проведе се поредица от събрания, в които към Пророка се присъединиха, също много интересно, тримата очевидци на Книгата на Мормон. По време на посещението си в този клон Пророкът даде свидетелство, че му е било заповядано да организира Църква по модела на църквата, организирана от Исус, с дванадесет апостоли, седемдесетници, старейшини, надарявания и благословии, с последващи знамения, както е записано в 16 глава на Марка... „Като Божий служител”, каза Джозеф, „аз ви обещавам, доколкото се покаете и бъдете кръстени за опрощаване на греховете си, че ще получите Светия Дух”.²¹

Докато бива отвездан от Фар Уест, Мисури през ноември 1838 г. към затвора в Ричмънд, Мисури, Пророкът отново проповядва Евангелието: „Ние бяхме посетени от някои дами и господата. Една от жените пристъпи и много откровено попита войниците кой от затворниците бил Господ, на когото „мормоните” се покланяли. Един от пазачите ме посочи с многозначителна усмивка и каза, „Това е той”. После жената се обърна към мен и запита дали твърдя, че съм Господ и Спасителя. Отвърнах, че твърдя, че съм само човек и служител за спасение, пратен от Исус Христос да проповядвам Евангелието.

Този отговор тъй изненада жената, че тя почна да пита за нашето учение и аз изнесох беседа и на нея, и на придружаващите я, и на смаяните войници, които слушаха внимателно, почти без да дишат, докато аз излагах учението на вярата в Исус Христос, покаянието и кръщението за опрощаване на греховете, с обещанието за Светия Дух, както е записано в глава 2 на Деянията на апостолите (вж. Деянията 2:38–39).

Жената бе удовлетворена и прослави Бог, така че войниците я чуха, и си тръгна, като се молеше Бог да ни закриля и избави”²².

Дан Джоунз припомня, че вечерта преди мъченическата смърт на Пророка в затвора Картидж станало следното: „Джозеф даде силно свидетелство на пазачите за божествената истинност на Книгата на Мормон, възстановяването на Евангелието, служението на ангели и че царството Божие било установено отново на земята, заради което той бил хвърлен в този затвор, а не защото е нарушил кой да е Божий или човешки закон”²³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 349–352, като отбелязвате усилията на мисионерите, организирани под ръководството на Пророка Джозеф Смит. Били ли сте повлияни по някакъв начин чрез работата на тези ранни мисионери? Ако да, как?
- Прочетете абзаца, започващ в края на стр. 353 и обмислете защо любовта ни влияе по начина, описан от Пророка. Кои са някои от другите черти, нужни да бъдем ефективни мисионери? (За някои примери вж. стр. 353–355).
- Преговорете думите на Пророка Джозеф Смит за това, на което следва да поучават мисионерите и как да го правят (стр. 354–356). Защо следва да проповядваме „първите принципи” на Евангелието? Какви могат да бъдат последиците от един спор с другите по религиозни въпроси? Какво мислите, че означава „нека всяка дума бъде подправена с благодат”, когато проповядваме Евангелието?
- Преговорете втория цял абзац на стр. 355. По какви начини Светият Дух ви е водил в усилията ви да споделяте Евангелието? Защо не можем да проповядваме Евангелието без Светия Дух?

- Преговорете изживяванията на Джозеф Смит, разказани на стр. 356–359. Какво можем да научим за споделянето на Евангелието от тези изживявания?
- По какви начини можем активно да търсим възможности да споделяме Евангелието с другите? По какви начини можем да се подготвим за такива възможности? Как можем да включим семействата си в мисионерската работа?

Свързани с темата стихове: Матей 28:19–20; 2 Нефи 2:8; Алма 26:26–37; У. и З. 4:1–7; 31:3–5

Бележки

1. *History of the Church*, 2:489; из “History of the Church” (ръкопис), книга В-1, стр. 761, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Ибър Ч. Кимбъл, “Synopsis of the History of Heber Chase Kimball”, *Deseret News*, 14 апр. 1858 г., стр. 33; пунктуация и главни букви осъвременени.
3. Ибър Ч. Кимбъл, *Deseret News*, 21 май 1862 г., стр. 370; главни букви осъвременени.
4. Цитирано по Орсън Ф. Уитни, в доклад на конференцията, окт. 1920 г., стр. 33.
5. Препоръчително писмо от Джозеф Смит и други, дадено на Орсън Хайд, 6 апр. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, апр. 1840 г., стр. 86.
6. Орсън Хайд, A Voice from Jerusalem, or a Sketch of the Travels and Ministry of Elder Orson Hyde, 1842 г., стр. 29.
7. *History of the Church*, 2:478; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртлънд, Охайо; публикувано в *Messenger and Advocate*, апр. 1837 г., стр. 487.
8. *History of the Church*, 4:226–227; правопис и граматика осъвременени; из писмо на Джозеф Смит до Дванадесетте, 15 дек. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 ян. 1841 г., стр. 258; това писмо неправилно е датирано 19 окт. 1840 г. в *History of the Church*.
9. *History of the Church*, 5:344; правопис осъвременен; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилям Клейтън.
10. *History of the Church*, 4:11; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 29 септ. 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Джеймс Мълхоланд.
11. *History of the Church*, 2:431; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 30 март 1836 г. в Къртлънд, Охайо.
12. Писмо от Джозеф Смит и други до Езека Пек, 31 авг. 1835 г., Къртлънд, Охайо; в “The Book of John Whitmer”, стр. 80, Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури; копие от “The Book of John Whitmer” в архиви на Църквата.
13. *History of the Church*, 3:384; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
14. Джордж А. Смит, “History of George Albert Smith by Himself”, стр. 36, George Albert Smith, Papers, 1834–1875, архиви на Църквата.
15. *History of the Church*, 2:477; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртлънд, Охайо; публикувано в *Messenger and Advocate*, апр. 1837 г., стр. 487.

16. *History of the Church*, 5:404; из писмо на Джозеф Смит до издателя на *Times and Seasons*, 22 май 1843 г., Наву, Илинойс; публикувано в *Times and Seasons*, 15 май 1843 г., стр. 199; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.
17. *History of the Church*, 4:13; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 окт. 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от *Times and Seasons*, дек. 1839 г., стр. 31.
18. *History of the Church*, 4:128–29; из писмо на Джозеф Смит до Орсън Хайд и Джон Е. Пейдж, 14 май 1840 г., Наву, Илинойс. Макар старейшина Хайд да е завършил мисията си в светлата земя, старейшина Пейдж остава в САЩ.
19. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 13 окт. 1832 г., Ню Йорк Сити, Ню Йорк; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
20. Елизабет Ан Уитни, “A Leaf from an Autobiography”, *Woman’s Exponent*, 1 окт. 1878 г., стр. 71; правопис, пунктуация и главни букви осъвременени.
21. Едуард Стивънсън, “The Home of My Boyhood”, *Juvenile Instructor*, 15 юли 1894 г., стр. 443–445; пунктуация и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено.
22. *History of the Church*, 3:200–201; разказ за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 4 ноем. 1838 г. край р. Мисури, докато е откарван като арестант от Фар Уест до Индипендънс, Мисури; съобщено от Парли П. Прат.
23. *History of the Church*, 6:600; разказ за напътствия, дадени от Джозеф Смит на 26 юни 1844 г. в затвора Картидж, Картидж, Илинойс; съобщено от Дан Джоунз.

Във Фар Уест, Мисури, когато вюръжена група на милицията идва да арестува Джозеф Смит, той „ги погледна с много приятна усмивка и пристъпвайки към тях, подаде ръка на всеки един“.

Да живеем с другите в мир и хармония

„Ние искаме да живеем в мир с всички хора”.

Из живота на Джозеф Смит

Едно от желанията на ранните светии е просто да им бъде позволено да живеят на мира със своята религия. Но където и да идат, мирът им убягва. През 1833 г., точно 2 години след освещаването на място за събиране в Мисури шайки принуждават светиите да напуснат окръг Джаксън, Мисури (вж. стр. 301). Членовете на Църквата намират временно убежище в окръг Клей и после, през 1836 г., започват да се местят в северен Мисури. Много от тях се установяват в новия окръг Колдуел, организиран от щатската законодателна власт да подслони светиите. Фар Уест, който бил окръжен център, скоро се превръща в растящо и процъфтяващо поселище на светиите от последните дни.

Пророкът Джозеф Смит продължава да живее в Къртлънд, Охайо, но през януари 1838 г. е принуден да напусне, бойки се за живота си. Заедно със семейството си той изминава над 1 400 км до Фар Уест, където се присъединява към живеещите там светии. По-късно през 1838 г. повечето от светиите в Къртлънд продават или изоставят домовете си и последват Пророка до Мисури. За настаняване на прииждащите в района членове на Църквата Пророкът определя райони близо до Фар Уест, където светиите могат да се установят. През юли 1838 г. са осветени крайгълните камъни за храм във Фар Уест, което дава на светиите надежда, че ще могат да създадат постоянно поселище, където да се радват на благоденствие и мир. За жалост скоро от местните заселници ги разделят напрежения, подобни на онези, които те преживяват в окръг Джаксън и през есента на 1838 г. шайки

и милиция отново почват да тормозят и нападат светиите от последните дни.

Един ден Пророкът посещава дома на родителите си във Фар Уест, когато група въоръжени членове на местната милиция идват и заявяват, че са дошли да го убият за предполагаемо престъпление. Луси Мак Смит, майката на Пророка, описва дарбата му на миротворец:

„(Джозеф) ги погледна с много приятна усмивка и пристъпвайки към тях, подаде ръка на всеки един по начин, който ги убеди, че той нито е виновен престъпник, нито още по-малко укриващ се лицемер. Те спряха и се взираха сякаш пред тях стоеше призрак.

Джозеф седна и се разговори с тях и им обясни възгледите и чувствата на хората, наричани мормони и каква е била тяхната линия на поведение, както и отношението, което са получавали от своите врагове от самото начало на Църквата. Той им каза, че злонамереността и злословието са ги преследвали постоянно, откакто са влезли в Мисури, но че те са хора, които никога, доколкото му е известно, не са нарушавали закона. Но ако са, те са готови да бъдат съдени по закона...

След това той стана и каза, „Майко, мисля, че е време да си вървя в къщи. Ема ще ме чака”. Двама от мъжете скочиха на крака, казвайки, „Не можете да си идете сам, защото не е безопасно. Ще дойдем с вас и ще ви пазим”. Джозеф им благодари и те тръгнаха с него.

Останалите стояха на вратата, докато тях ги нямаше, и аз дочух следния разговор между тях:

Първи полицай: „Не се ли почувства странно, когато Смит те държеше за ръка? Никога не съм се чувствал тъй през живота си”.

Втори полицай: „Чувствах се, сякаш не можех да мръдна. Не бих повредил и косъм от главата на този човек за нищо на света”.

Трети полицай: „Този е последният път, когато изобщо ме въвличат да дойда да убивам Джо Смит или мормоните въобще”...

Онези мъже, които тръгнаха със сина ми, обещаха да разпуснат частите на милицията под тяхно командване и да си идат вкъщи, и че ако той има каква да е нужда от тях, те щели да се върнат и да го следват навсякъде”¹.

Говорейки истината по един любезен, пряк начин, Джозеф Смит преодолява предразсъдъците и враждебността и се помирява с мнозина от онези, които са му врагове.

Ученията на Джозеф Смит

Като се стремим да сме миротворци, можем да живеем в по-голяма хармония и любов с околните.

„Исус казва: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии чада” (Матей 5:9). Ето защо ако нацията, отделен щат, общност или семейство трябва да са благодарни за нещо, това е мирът.

Мирът, прекрасно дете на небесата! Мирът, като светлина от същия велик родител, носи удоволствие, оживява и ощастливява праведните и неправедните и е самата същност на щастие на земята и блаженство горе.

Онзи, който не се е стремил с всичките сила на тялото и ума, с всичкото си влияние у дома и в чужбина, и не е карал другите да правят същото – да дирят мир и да го поддържат за своя собствена полза и удобство и за честта на своя щат, нация и страна, не може да претендира за снизхождението (милостта) на човека, нито има право на приятелството на жена или защита от държавата.

Той е червеят-дървояд, който изгризва собствените си вътрешности, и лешоядът, който пирува със собственото си тяло; той е и, ще се отнася до собствените му перспективи и благополучие, един (унищожител) на собствената си радост.

Общност от подобни създания не е далеко от пъкъл на земята и следва да бъде оставена сама като неподходяща за одобрението на свободните или за възхвалата на смелите.

Но миротворецът, О, дайте му ухо! Защото словата от устата му и учението му капят като дъжд и се спускат като

В проповедта на хълма Спасителят учи, „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи чифа“.

роса. Те са като нежната мъгла над полето и кроткия дъжд върху тревата.

Жизненост, добродетел, любов, задоволство, човеколюбие, щедрост, състрадание, човечност и приятелство тласкат живота към блаженство: и хората, само малко по-долу от ангелите, упражнявайки своята сила, привилегии и знание според реда, правилата и наредбите, дадени чрез откровение от Исус Христос, живеят заедно в единомушие; и сладкият аромат, който се носи от полъха на радост и задоволство от праведното им общуване, е като богатото благоухание от осветеното масло, изляно върху главата на Аарон или буйното ухание, носещо се от полето с арабски подправки. Да, и още, гласът на миротворецът –

„Е като музиката на небесните сфери,
Той омагьосва душите ни и укротява страховете ни,
Той превръща света в рай,
И хората в още по-скъпоценни бисери”².

„Обични братя, продължавайте в братска любов; ходете в кротост, бдете в молитва, та да не бъдете победени. Следвайте мира, както казва нашият обичан брат Павел, та да можете да бъдете деца на нашия Небесен Отец (вж. Римляните 14:19)“³.

„Човечност към всички, разум и усъвършенстване да наложим добродетелта и добро в отговор на злото са... във висша степен определени да изцелят повече болести на обществото от един призив към оръжие или дори спор, несмекчен от приятелство. Нашето мото тогава е мир с всички! Ако имаме радост в Божията любов, нека се опитаме да дадем основание за тази радост, което цял свят да не може да отрича, нито да му се съпротивлява“⁴.

„Ние искаме да живеем в мир с всички хора“⁵.

Можем да развиваме мира, като се уважаваме един друг и отказваме да дирим вина.

„Ние (се надяваме) нашите братя да бъдат внимателни към чувствата един на друг, да ходят в любов, почитайки другите повече от себе си, както се изисква от Господа“⁶.

„За човека, който желае да върши добро, следва да възхваляваме добродетелите му и да не обсъждаме неговите грешки зад гърба му“⁷.

„Сега, в този свят човечеството е естествено егоистично, амбициозно и се стреми към превъзходство един над друг; при все това някои желаят да изграждат както другите, така и себе си“⁸.

„Нека Дванадесетте и всички светии бъдат охотни да изповядат всичките си грехове, и да не запазват в тайна част от тях; и нека (те) бъдат смирени, а не да се величаят, и да не бъдат горделиви, и да не се стремят да се превъзхождат един друг, но да действат за доброто един на друг, и да се молят един за друг, и да почитат своя брат или да споменават почително неговото име, а не да злословят или да се стремят да го унищожат“⁹.

„Ако оставите настрана изсред вас всяко одумване, злословене и невеликодушни мисли и чувства, смирийте се и развивайте всеки принцип на добродетел и любов, тогава благословиите на Иехова ще се установят върху вас и вие ще видите добри и славни дни, мирът ще бъде отвътре портите ви и благоденствието във вашите граници”¹⁰.

Можем да развиваме хармония в нашите общности, като уважаваме свободата на всички да вярват според собствената им съвест.

Символът на вратата 1:11: „Ние претендираме за правото да се покланяме на Всемогъщия Бог според както диктува собствената ни съвест и даваме на хората същата привилегия; и нека те се покланят както, където и на каквото си искат”¹¹.

„Ние считаме за справедлив принцип, такъв, чиято сила вярваме, че трябва да бъде надлежно обмислена от всеки, че всички хора са създадени равни и че всички имат привилегията сами за себе си да обмислят въпросите, отнасящи се към съвестта. Съответно, ние не сме склонни, ако имаме властта да лишаваме когото и да било от упражняването на тази свободна независимост на ума, която небето тъй милостиво е дало на човешкото семейство като един от най-избраните му дарове”¹².

„Имам най-либерални гледища и чувства на милосърдие към всички секти, партии и деноминации, и считам правата и свободите на съвестта за най-свещени и скъпи; и не презирам никого заради това, че се различава в мнението си от моето”¹³.

„Светиите могат да свидетелстват дали желая да отдам живота си за своите братя. Ако е сметнато за вярно, че съм готов да умра за някой мормон, имам смелостта да заявя пред небето, че по същия начин съм готов да умра в защита правата на всеки презвитерианин, баптист и всеки добър човек от коя да е друга деноминация; защото същият принцип, който би погазил правата на светиите от последните дни, ще погази правата на римо-католиците или на коя да е друга деноминация, която може да е непопулярна и твърде слаба да се защити.

Онова, което вдъхновява душата ми, е любовта към свободата – гражданска и религиозна свобода на целия човешки род. Любовта към свободата се е просмукала в душата ми от моите деди, докато са ме люлели на коленете си...

Ако преценя, че цялото човечество греша за нещо, ще ги преследвам ли? Не. Аз ще ги извия, и то по техния собствен начин, ако не мога да ги убедя, че моят е по-добър; и не ще се стремя да принудя никой човек да вярва така, както аз, освен чрез силата на аргумента, защото истината ще си проправи сама пътя”¹⁴.

„Ние винаги трябва да си даваме сметка за онези предразсъдъци, които понякога се представят така странно и са тъй свойствени за човешката природа, спрямо нашите приятели, съседи и братя по света, които избират да се отличават по мнение и във верските въпроси. Религията ни е между нас и нашия Бог. Тяхната религия е между тях и техния Бог”¹⁵.

„Когато видим в хората добродетелни качества, следва винаги да ги признаваме, каквито и да са разбиранията им по отношение на вяра и учение; защото хората са и трябва да бъдат свободни, притежаващи неотменими права и висшите и благородни качества на законите на природа и самосъхранението, да мислят и постъпват както желаят, докато поддържат съответното уважение към правата и привилегиите на всички останали, без да накърняват никое. На драго сърце се съгласявам с това учение и го упражнявам”¹⁶.

„Всички хора имат право на своята свобода на избор, защото Бог е заповядал така. Той е направил хората морално свободни и им е дал сила да избират добро или зло, да търсят онова, що е добро, като следват пътеките на светостта в този живот, което носи мир на ума и радост в Светия Дух тук и пълнота на радост и щастие до Неговата дясна страна в отвъдното; или да следват посока на нечестие, вървейки в грях и непокорство против Бог, донасяйки по този начин осъждане на душите си в този свят и вечна загуба в идния. След като Бог в небесата е оставил тези неща на избора на всеки, не желаем да им го отнемаме. Бихме желали само да играем ролята на верния страж, съгласно словото Господно

към пророк Езекиил (Езекиил 33:2, 3, 4, 5), и да оставим другите да правят това, което им се вижда за добре”¹⁷.

„Да оставям на всеки един свобода на съвестта е един от първите принципи на живота ми, който съм развивал от детството си, бидейки учен на него от моя баща... По подразбиране винаги съм готов да умира в защита на слабите и подтиснатите в техните справедливи права”¹⁸.

„Не се месете в религиозните работи на никой човек: всички управляващи трябва да позволят на всеки да се радва необезпокоявано на своята религия. Никой човек няма право да отнема живот заради различия в религия, която всички закони и правителства трябва да покровителстват и защитават, била тя права или погрешна”¹⁹.

„Ние ще ... развиваме мир и приятелство с всички, ще гледаме собствената си работа и ще жънем успехи и ще бъдем уважавани, защото уважавайки другите, ние уважаваме себе си”²⁰.

„Макар никога да не съм изпитвал желание да насилвам никого с моето учение, се радвам да виждам предразсъдъкът да отстъпва на истината и традициите на хората да биват разсейвани от чистите принципи на Евангелието на Исус Христос”²¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа за Джозеф Смит, разговарящ с членовете на милицията (стр. 364–365). Защо смятате, че Пророкът бил в състояние да остане спокоен в тази ситуация? Обмислете други примери, когато сте видели хора да остават спокойни и мирни в трудни ситуации? Какво е последвало от действията на тези хора?
- Преговорете стр. 366–367, като търсите думи и изрази на Пророка, използвани да опишат мира и миротворците. Какви качества могат да ни помогнат да бъдем миротворци у дома и в нашите общности?

- Прочетете втория абзац на стр. 366. Как се чувствате, когато търсите грешките на другите? Как се чувствате, когато търсите добродетелните качества у другите? Как мислите, че се чувстват другите хора, когато отделите време да признаете добродетелните им качества?
- Прочетете шестия абзац на стр. 367. По какви начини можем да се изграждаме един друг? Какво са направили другите хора, за да ви изградят? Как такива действия водят до мир?
- Преговорете стр. 366–368, като търсите ученията на Пророка как следва да се отнасяме към онези хора, чиито религиозни вярвания се различават от нашите. Кои са начините да уважаваме правата на другите да „се покланят както, където и на каквото си искат“?
- Прочетете последния абзац на стр. 369. Как можем да споделяме възстановеното Евангелие с околните, като в същото време показваме уважение към техните вярвания?

Свързани с темата стихове: Ефесяните 4:31–32; Мосия 4:9–16; 4 Нефи 1:15–16; У. и З. 134:2–4, 7

Бележки

1. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845, ръкопис, книга 15, стр. 8–10, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 6:245–246; пунктуация и граматика осъвременени; из “A Friendly Hint to Missouri”, статия, написана под ръководството на Джозеф Смит, 8 март 1844 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 март 1844 г., стр. 473.
3. Писмо от Джозеф Смит и други до членовете на Църквата в Томпсън, Охайо, 6 фев. 1833 г., Къртлънд, Охайо; Letter Book 1, 1829–1835, стр. 26, Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 6:219–220; разделяне на абзаци променено; из “Pacific Innuendo”, статия, написана под ръководството на Джозеф Смит, 17 фев. 1844 г. в Наву, Илинойс; публикувана в *Times and Seasons*, 15 фев. 1844 г., стр. 443; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.
5. *History of the Church*, 2:122; из писмо от Джозеф Смит и други до Джон Линкълн и други, 21 юни 1834 г., окръг Клей, Мисури, публикувано в *Evening and Morning Star*; юли 1834 г., стр. 176.
6. *History of the Church*, 1:368; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до Уйлям У. Фелпс и братята в Мисури, 25 юни 1833 г., Къртлънд, Охайо.
7. *History of the Church*, 1:444; из дневника на Джозеф Смит, 19 ноем. 1833 г., Къртлънд, Охайо.
8. *History of the Church*, 5:388; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 14 май 1843 г. в Йелстром,

- Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
9. *History of the Church*, 3:383–384; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
  10. *History of the Church*, 4:186; из писмо на Джозеф Смит и Хайръм Смит до светиите в Къртлънд, Охайо, окт. 1840 г., Наву, Илинойс.
  11. Символът на вратата 1:11.
  12. *History of the Church*, 2:6–7; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света“, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 135.
  13. Писмо на Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 55–56.
  14. *History of the Church*, 5:498–99; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 00/562, т. 3.
  15. *History of the Church*, 3:303–304; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
  16. *History of the Church*, 5:156; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до Джеймс Арлингтън Бенет, 8 септ. 1842 г., Наву, Илинойс; фамилното име на Джеймс Бенет е изписано неправилно с две „т“ в *History of the Church*.
  17. *History of the Church*, 4:45, бележка под линия; пунктуация и граматика осъвременени; из писмо на Първото Президентство и висшия съвет до светиите, живеещи западно от Къртлънд, Охайо, 8 дек. 1839 г., Комърс, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, дек. 1839 г., стр. 29.
  18. *History of the Church*, 6:56–57; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 15 окт. 1843 г., в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  19. *History of the Church*, 6:304; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  20. *History of the Church*, 6:221; из писмо на Джозеф Смит до издателя на *Nauvoo Neighbor*, 10 фев. 1844 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Nauvoo Neighbor*, 21 фев. 1844 г.; това писмо неправилно е датирано 19 фев. 1844 г. в *History of the Church*.
  21. *History of the Church*, 6:213; пунктуация осъвременена; из писмо на Джозеф Смит до Джозеф Л. Хейууд, 13 фев. 1844 г., Наву, Илинойс.

Доблестни в делото Христово

„Обичам делото на Христа”.

Из живота на Джозеф Смит

През октомври 1838 г. конфликтът между светиите, живеещи в северен Мисури, и местните шайки и милиция, достига критична точка. На 27 октомври губернаторът на Мисури Лилбърн У. Богз издава една позорна заповед до командващия щатската милиция: „Мормоните трябва да бъдат третираны като врагове и да *бъдат унищожени* или изгонени от щата, ако е нужно за общественото благо. Техните безчинства не се поддават на описание”¹. Три дни покъсно голяма група въоръжена милиция е разположена близо до Фар Уест, място на централата на Църквата, и се готви да атакува града.

Силно угрижени за безопасността на светиите от последните дни, Джозеф Смит и други ръководители на Църквата се споразумяват да се срещнат с офицерите на милицията на 31 октомври, за да преговарят за мир. Когато обаче те наближават лагера на милицията, Пророкът и спътниците му внезапно са арестувани. После те са подкарани до лагера, където са заставени цяла нощ да лежат на студената земя във вледеняваща дъждовна буря, докато пазачите им крещат и ги проклинат. Когато офицерите решават да отведат затворниците в Индипендънс, Мисури, Джозеф и спътниците му се молят да им бъде позволено да видят семействата си.

„Заварих жена ми и децата в сълзи”, разказва Пророкът, „уплашени, че сме били застреляни от онези, които се кълнях да отнемат живота ни, и че те няма да ме видят повече... Кой може да си даде сметка за чувствата, които изпитвах в онзи миг – да бъда така откъснат от своята спътница и да я

В Ричмънд, Мисури, група затворени ръководители на Църквата с часове слушат как пазачите им се хвалят с нападенията срещу светиите. Внезапно Джозеф Смит се изправя и казва, „В името на Исус Христос аз ви порицавам и ви заповядвам да замълчите“.

оставя заобиколена от зверове в човешки образ, също и малките ми деца, не знаещ как ще бъдат посрещани техните нужди, докато аз трябваше да бъда отведен надалеч, за да могат враговете ми да ме унищожат, когато сметат за подходящо да го сторят. Съпругата ми плачеше, децата здраво се вкопчиха в мен, докато бяха изтласкани настрана от сабите на пазачите”².

След кратко задържане в Индипендънс, Мисури, Пророкът и още няколко от ръководителите на Църквата за отведени в Ричмънд, Мисури, където са затворени в една стара дървена къща, оковани заедно и строго пазени. Пророкът остава затворен в Ричмънд около 3 седмици, преди да бъде прехвърлен в затвора в Либърти, Мисури. Макар положението да е мрачно, скоро след пристигането си в Ричмънд Пророкът пише на Ема: „Ние сме затворници във вериги и под строга охрана, заради Христа и без никаква друга причина... Брат (Джордж У.) Робинсън е прикован редом с мен; той има истинско сърце и корав ум. До него е брат (Лаймън) Уайт, после брат (Сидни) Ригдън, Хайръм (Смит), после Парли (П. Прат), после Ъмейза (Лаймън), и така ние сме оковани заедно във вериги като във връзките на вечна любов. Ние сме в добър дух и се радваме, че бяхме счетени достойни да бъдем подложени на гонение заради Христа”³.

През една от студените и безкрайни нощи мъжете лежат на пода малко след полунощ, неспособни да заспят, защото пазачите се хвалят с неотдавнашните си нападения над светиите, включващи грабежи, изнасилвания и убийства. Старейшина Парли П. Прат разказва: „Слушах, докато бях тъй отвлечен, шокиран, ужасен и тъй препълнен с духа на възмутена справедливост, че една се съдържах да скоча на крака и да порицая пазачите, но не казах нищо на Джозеф или някой друг, макар да лежах до него и да знаех, че той е буден. Внезапно той се изправи на крака и заговори с глас като гръмотевица или ревящ лъв, като каза приблизително, доколкото мога да си спомня, следните думи:

„**ТИШИНА**... В името на Исус Христос аз ви порицавам и ви заповядвам да замълчите; няма да живея и една минута

повече и да слушам такива приказки. Прекратете този разговор, или някой от нас ще умре в ТОЗИ МИГ!”

Той спря да говори. Стоеше изправен в ужасно величие. Окован и безоръжен, хладнокръвен, невъзмутим и величествен като ангел, той гледаше разтрепераните пазачи, чиито оръжия се отпуснаха или бяха хвърлени на земята, колената им се разтрепераха и те, свивайки се в ъгъла или превивайки се в краката му, молеха за прошката му и останаха безмълвни до смяната на караула”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

Доблестните бодро вършат всичко по силите им дори в размирни времена.

През септември 1839 г., когато светиите започват трудната работа по изграждането на гр. Наву, Илинойс, Пророкът пише на членовете на Църквата в Къртлънд, Охайо: „Що се отнася до състоянието на Църквата тук, нещата с нас са толкова добре, колкото има основания да се очаква... Събрали са се доста семейства и очакваме това да продължи, особено след като чрез проучване установихме, че тук имаме не повече от (обичайното) съотношение на заболяемост, независимо от изпитанията, които имахме, и трудностите, на които бяхме изложени. Разчитайки както винаги на Божията милост и сила в наша подкрепа, ние се надяваме да продължаваме с всяко добро и полезно дело съвсем докрай, та като дойде времето да бъдем изпитани на везните, да не може да бъдем намерени за недостатъчни”⁵.

През септември 1842 г. Пророкът пише следното в писмо до Църквата, по-късно записано в Учение и Завети 128:19, 22: „Сега, какво чуваме в Евангелието, което сме получили? Един глас на радост! Глас на милост от небесата; глас на истина изпод земята; благовестия за мъртвите; глас на радост за живите и за мъртвите; благовестия за велика радост... Братя, не трябва ли да продължаваме в такова едно велико дело? Вървете напред, а не назад. Кураж, братя, и напред, напред към победата! Нека сърцата ви ликуват и бъдат извънредно радостни”⁶.

През 1831 г. Пророкът казва за напредъка на Църквата:
 „Бе несъмнено очевидно, че Господ ни дава сила според работата, която трябва да бъде свършена, и мощ според надпреварата, която ни предстои, и благодат и помощ според нуждите ни”⁷.

Доблестните обичат делото Христово и се стремят да развият Христови качества.

„Обичам делото на Христа и на добродетелта, непорочността и правдивия, стабилен курс на поведение, и на ходенето в святост”⁸.

„Вярвам във водене на добродетелен, правдив и свят живот пред Бога и чувствам, че мой дълг е да убеждавам всички хора, над които имам влияние, да вършат същото, та да могат те да спрат да вършат зло и да изоставят греховете си чрез праведност”⁹.

„Като укрепваме вярата си, добавяйки всяко добро качество, което украсява чедата на благословения Исус, можем да се молим във време на молитва, можем да обичаме ближните си като нас самите и да бъдем верни в горести, знаейки, че наградата за това в небесното царство е голяма. Каква утеха! Какво радост! Нека живея живота на праведника и нека наградата ми бъде като на праведник!

... Праведността трябва да бъде целта на светиите във всички неща и когато (Учение и Завети) бъде публикувана, те ще научат, че от тях се очакват велики неща. Вършете добро и се трудете в праведност, с очи отправени единствено към славата Божия, и вие ще пожънете наградата си, когато Господ въздаде на всекиго според делата му... В името на Исус Христос настоятелно ви призоваваме да живеете достойно за благословиите, които ще последват след много горест, да наситят душите на онези, които са останали верни докрай”¹⁰.

„Оттук нататък нека истината и праведността надделяват и изобилстват във вас, и във всички неща бъдете умерени, въздържайте се от пиянство, ругатни и всякакъв скверен език, и от всичко, което е несправедно или несвято; също и

от вражда, омраза и лакомия, и от всяко несвято желание. Бъдете честни един с друг, защото изглежда, че на някои тези неща не им достигат, а някои са били немилосърдни и са проявили алчност... Бог мрази такива хора – и те ще имат своята порция печал в търкалянето на голямото колело на царството, защото то се търкаля и никой не може да го спре. Сион тепърва ще оживее, макар да изглежда мъртъв”¹¹.

„Като човек, силно желаещ спасението на хората, нека ви напомня всички да се стремите с благочестиво усърдие към добродетел, святост и спазване на Господните заповеди. Бъдете добри, бъдете мъдри, бъдете справедливи, бъдете либерални, и най-вече бъдете милосърдни, винаги изобилстващи на добри дела. И нека здравето, мирът и любовта на Бог нашият Отец, и благодатта на Исус Христос, нашият Господ, да бъде и пребъдва с всички вас е искрената молитва на вашия предан брат и приятел във вечното Евангелие”¹².

„Бъдете кротки и скромни, правдиви и чисти, отвърщайте с добро на злото... Бъдете смирени и търпеливи при всички обстоятелства на живота; тогава ние ще тържествуваме по-славно”¹³.

„Чустваме, че трябва смело да поучаваме своите братя, да бъдат смирени и с молитва в сърцата, да крачат наистина като чеда на светлината и синове на деня, та те да могат да имат благодатта да устоят на всички изкушения и да превъзмогнат всяко зло в достойното име на нашия Господ Исус Христос”¹⁴.

**Доблестните се стремят да се усъвършенстват,
докато са в този живот.**

„Мисълта, че всекиму ще се въздаде според собственото му усърдие и постоянство, докато е бил в лозето, трябва да вдъхнови всеки призван да бъде служител на тези благовестия тъй да работи с таланта си, че да може да придобие други таланти, та когато Учителят седне да държи сметка за поведението на Своите служители, да може да се каже, Хубаво, добри и верни слуго! над малкото си бил верен, над

„Който не е направил увеличение, ще бъде изгонен като безполезен слуга, докато верните ще се радват на вечни почести“.

многого ще те поставя; влез в радостта на господаря си (Матей 25:21)...

... В никакъв случай нищо не бива да ни възпира да се покажем одобрени в очите на Бог, според Неговото божествено изискване. Хората нерядко забравят, че зависят от небето за всяка благословия, на която им е позволено да се радват, и че трябва да дават сметка за всяка предоставена възможност. Вие знаете, братя, че когато господарят в притчата на Спасителя за настойничествата извикал слугите си при себе си, им дал по няколко таланта, които да умножат,

докато той бил за малко в чужбина, и когато се върнал, ги извикал да дадат сметка (вж. Матей 25:14–30). Тъй е и сега. Нашият Господар отсъства само за малко и накрая Той ще повика всеки от нас да даде сметка; и където са били дадени 5 таланта, ще се искат 10; и който не е направил увеличение, ще бъде изгонен като безполезен слуга, докато верните ще се радват на вечни почести. Затова ние искрено молим благодатта на нашия Отец да се установи върху вас чрез Исус Христос, Неговият Син, та вие да можете да не отслабнете в часа на изкушението, нито да бъдете победени във време на гонение”¹⁵.

„След това напътствие вие ще бъдете отговорни за собствените си грехове; желана чест ще бъде вие тъй да ходите пред нашия Небесен Отец, че да се спасите; ние всички сме отговорни пред Бог за начина, по който усъвършенстваме светлината и мъдростта, дадени ни от нашия Господ, за да сме в състояние да се спасим”¹⁶.

Доблестните с вяра устояват докрай и ще получат венец на селестиална слава.

„Упованието ни е в Бог и сме решени, бидейки подпомогани от Неговата благодат, да браним каузата и да останем верни докрай, та да можем да бъдем увенчани с венци на селестиална слава и да влезем в покоя, подготвен за децата Божии”¹⁷.

„Подвизавайте се в доброто воинстване на вярата, та да може да получите венеца, който се пази за онези, що са останали верни до края на тяхното изпитание (вж. 2 Тимотея 4:7–8). Затова дръжте се здраво за това, което сте получили тъй щедро от ръката Божия, та когато дойдат освежителните времена, да не сте се трудили напразно, но да можете да си починете от всичките си трудове и да имате пълнота на радост в царството Божие”¹⁸.

„Не може да бъдете прекалено добри. Търпението е небесно, подчинението е благородно, прошката е милосърдна и възвисяването божествено; и онзи, който остане

верен до края, никак няма да изгуби наградата си. Един добър човек ще устои на всички неща, за да почете Христа, и дори ще остави настрана целия свят и всичко в него, за да спаси душата си”¹⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете разказа за Джозеф Смит, порицаващ пазачите, на стр. 375–376. Как този разказ влияе на чувствата ви спрямо Джозеф Смит?
- Джозеф Смит казва, че Евангелието е „глас на радост” и заявява, „Нека сърцата ви ликуват и бъдат извънредно радостни” (стр. 376). По какви начини знанието на Евангелието ни помага да ликуваме и да бъдем „извънредно радостни” дори във време на трудности?
- Прочетете първия абзац на стр. 377. Какво мислите, че значи да получим „сила според работата, която трябва да бъде свършена”? Какви примери, илюстриращи тази истина, можете да си спомните?
- Преговорете втория абзац на стр. 377. Кой са някои от чертите, които бихте очаквали от човек, който казва, че обича „делото на Христа”? (За някои примери вж. стр. 377–379).
- Като разучавате съвета на Пророка Джозеф на стр. 379–380, определете нещо в живота си, което се нуждае от усъвършенстване. Решете какво ще сторите, за да поемете отговорност за това усъвършенстване.
- Преговорете последните два абзаца на главата (стр. 380). Кой са някои от наградите на онези, които се „подвизават в доброто воинстване на вярата”? Как някои хора се опитват да ни убедят да не сме „прекалено добри”? Как можем да отвърнем на подобен натиск?

Свързани с темата стихове: Второзаконие 31:6; 2 Тимотея 1:7–8; 2 Нефи 31:19–20; Мосия 5:15; У. и З. 59:23

Бележки

1. Лилбърн У. Богз, цитирано в *History of the Church*, 3:175; из заповедите, давани на Джон Б. Кларк, 27 окт. 1838 г., Джеферсън Сити, Мисури.
2. *History of the Church*, 3:193; из “Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.”, *Times and Seasons*, ноем. 1839 г., стр. 6.
3. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 12 ноем. 1838 г., Ричмънд, Мисури; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури.
4. Парли П. Праг, *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Парли П. Праг-младши, 1938 г., стр. 210–211; курсив премахнат.
5. *History of the Church*, 4:8–9; думите в скоби по оригинала; граматика осъвременена; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до Айзък Галанд, 11 септ. 1839 г., Комърс, Илинойс.
6. Учение и Завети 128:19, 22; писмо от Джозеф Смит до светиите, 6 септ. 1842 г., Наву, Илинойс.
7. *History of the Church*, 1:176; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 118, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
8. Писмо от Джозеф Смит до Уилям У. Фелпс, 31 юли 1832 г., Хайръм, Охайо; Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата.
9. Писмо от Джозеф Смит до издателя на *Chester County Register and Examiner*, 22 ян. 1840 г., Бренди-уайн, Пенсилвания; оригиналът е частна собственост; писмото е публикувано във вестника от 11 фев. 1840 г.
10. *History of the Church*, 2:229–30, бележка под линия; из “To the Saints Scattered Abroad”, *Messenger and Advocate*, юни 1835 г., стр. 137–138.
11. *History of the Church*, 3:233; из писмо на Джозеф Смит до членове на Църквата в окръг Колдуел, Мисури, 16 дек. 1838 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
12. *History of the Church*, 5:417; из препоръчително писмо от Джозеф Смит, дадено на Бригъм Йънг, 1 юни 1843 г., Наву, Илинойс.
13. *History of the Church*, 6:411; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Блок.
14. Писмо от Джозеф Смит и висшите свещеници до братята в Джинисео, Ню Йорк, 23 ноем. 1833 г., Къртлънд, Охайо, архиви на Църквата.
15. *History of the Church*, 2:6, 23–24; из „Старейшините на Църквата в Къртлънд до техните братя по света”, 22 ян. 1834 г., публикувано в *Evening and Morning Star*, фев. 1834 г., стр. 135; апр. 1834, стр. 152.
16. *History of the Church*, 4:606; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 00/562, т. 3.
17. *History of the Church*, 1:450; из писмо на Джозеф Смит до Едуард Партридж и други, 5 дек. 1833 г., Къртлънд, Охайо.
18. Писмо от Джозеф Смит и Джон Уитмър до светиите в Колсвил, Ню Йорк, 20 авг. 1830 г., Хармони, Пенсилвания; в Нюъл Найт, *Autobiography and Journal*, ок. 1846–1847, стр. 129–130, архиви на Църквата.
19. *History of the Church*, 6:427; из писмо на Джозеф Смит и Хайръм Смит до Абиджая Теуксбъри, 4 юни 1844 г., Наву, Илинойс; фамилното име на Абиджая Теуксбъри е изписано неправилно „Теуксбъри” в *History of the Church*.

„Бог ще бъде с теб во веки веков”: Пророкът в затвора Либърти

*„В Неговото всемогъщо име сме решени да устоим
на горестите като добри войници до края”.*

Из живота на Джозеф Смит

На 1 декември 1838 г. Пророкът Джозеф Смит, брат му Хайръм и други братя са преместени от Ричмънд, Мисури, където са затворени в една къща от дървени трупи, в затвора на Либърти, Мисури. Там те престояват над 4 месеца, очаквайки съд по лъжливите обвинения, повдигнати в резултат на гонението на светиите в Мисури. През това време членовете на Църквата биват пропъждани от домовете си в Мисури от техните гонители, което причинява големи страдания. Изпитанията на светиите са източник на голяма тревога за Пророка и спътниците му по време на дългото им задържане в затвора.

Затворът Либърти се състои от горно помещение и подземна тъмница от 17 кв. м, където са държани затворниците. Пророкът описва тяхното положение: „Държаха ни под строга охрана, ден и нощ, в затвор с двойни стени и врати, без право на свобода на съвестта. Храната ни е оскъдна, еднообразна и долнокачествена; лишени сме от привилегиата да си готвим сами; принудени сме да спим на пода със слама и нямаме достатъчно одеала да се стоплим; когато имаме огън, сме принудени почти постоянно да търпим пушека. Съдиите от време на време замислено ни казват, че те знаят, че сме невинни и би следвало да бъдем освободени, но не се осмеляват да приложат закона спрямо нас, защото се боят от шайките”¹.

Докато Пророкът Джозеф Смит е в затвора Либърти, той пише няколко писма до семейството си и до светиите, в които свидетелства за Божията сила да тържествува над злото и да бъде със Своите светици „во веки веков“.

Помещението не е достатъчно високо да позволи на мъжете да стоят изправени и Александър Макрай, един от затворниците, казва, че храната е „много долнокачествена и тъй гадна, че не можеше да се яде, докато гладът не ни принудеше“².

Мърси Фийлдинг Томсън, член на Църквата, която посещава братята в затвора, по-късно пише: „Извън силите ми бе да опиша какво изпитах, когато бяхме допуснати в затвора от пазача и вратата бе заключена зад нас. Не можахме да не изпитаме ужас, давайки си сметка, че бяхме заключени в тази мрачна и тъмна дупка, подходяща само за най-закоравели престъпници; но там виждахме Пророка Джозеф – мъжът, избран от Бог да държи ключовете на Неговото царство в диспенсацията на пълнотата на времената, със сила да връзва и развързва според както Бог нареди – задържан в този противен затвор без никаква друга причина или основание освен че претендираше да е вдъхновен от Бог да установи Църквата Му сред хората“³.

По време на задържането на Пророка жена му Ема може да го посети само три пъти. Цялото им останало общуване е чрез писма. На 4 април 1839 г. Пророкът пише: „Скъпа и любима съпруго. Четвъртък вечер по залез слънце сядам да ти пиша, гледайки през решетките на този унил затвор, та да знаеш какво е положението ми. Мисля, че вече станаха 5 месеца и 6 дни, откакто ден и нощ съм под погледа на пазач, между стени, решетки и скърцащи железни врати в унил, мрачен и мръсен затвор. Само Бог знае с какви чувства пиша това писмо. Размишленията на ума при такива обстоятелства не позволяват на перото или езика или на ангелите да опишат или изразят на друго човешко същество, което не е изпитало онова, което преживяваме ние... За избавлението си се опираме само на ръката на Иехова и нищо друго“⁴.

От затвора Либърти Пророкът пише също писма до светиите, изразявайки любовта си към тях и вярата, че Бог винаги ще подкрепя онези, които уповават в Него. Повечето от следния материал е от писмо до членовете на Църквата от 20 март 1839 г., съдържащо съвета на Пророка до свети-

ите, молбите му до Бог и Божият отговор на неговите молитви. Части от това писмо впоследствие стават раздели 121, 122 и 123 на Учение и Завети.

Ученията на Джозеф Смит

Никаква несгода не може да ни отлъчи от Божията любов и общението един с друг.

„Вашият смирен служител Джозеф Смит-младши, затворник заради Господа Исуса Христа и заради светиите, задържан и затворен по силата на шайкокрацията под изтребленческото господство на негово превъзходителство губернаторът Лилбърн У. Богз, в компанията на своите колеги затворници и обични братя Калев Болдуин, Лаймън Уайт, Хайръм Смит и Александър Макрай изпращам на всички ви поздрав⁵. Нека милостта на Бог Отец и на нашия Господ и Спасител Исус Христос се установи върху всички вас и да пребъдва с вас до века. Нека знанието да ви се умножава по милостта Божия. И нека вярата и добродетелта, знанието и себеобуздание, търпението и благочестието, и братската доброта и милосърдие бъдат с вас и изобилстват, да да не сте безделни в нищо, нито безплодни (вж. 2 Петрово 1:5–8).

Доколкото знаем, повечето от вас са запознати с неправдите, смазващата несправедливост и жестокостите спрямо нас; като бяхме затворени по лъжливи обвинения в какви ли не злодейства и хвърлени в затвор със здрави стени, заобиколени от силна охрана, която постоянно ни наблюдава ден и нощ, неуморна като дявола, който изкушава Божия народ и им залага капани:

Затова, скъпи обични братя, ние сме повече от готови и желаем да претендираме за вашето общение и любов. Тъй като в нашите обстоятелства духовете ни следва да си спомнят всички неща в свято възпоменание, точно като вашите, и мислим че поради това нищо не може да ни отлъчи от Божията любов и общението един с друг (вж. Римляните 8:39), и че всякакви видове нечестие и жестокост, упражнявани върху нас, само повече ще обвържат сърцата ни и ще ги запечатат в любов.

Няма нужда да ви казваме, че сме държани в окови без причина, нито е нужно вие да ни казвате, „Прогонени сме от домовете ни и сме тормозени без причина”. Ние взаимно разбираме, че ако жителите на щата Мисури бяха оставили светиите на мира и жадуваха за мир, както беше някога, днес в щата щеше да има само мир и спокойствие; нямаше да сме в този ад,... където сме принудени да слушаме само богохулни клетви и да сме свидетели на богохулство, пианство, лицемерие и поквара от всякакъв вид. И отново, плаحوвете на сираците и вдовиците срещу тях нямаше да достигат чак до Бог. Нито невинната кръв щеше да опетни земята на Мисури... Това е един разказ за злочестина, един прискърбен разказ, да, един разказ, пълен с печал; твърде много за разказване, твърде много за размишление, прекалено за човешки същества...

(Нашите гонители) вършиха тези неща със светиите, които не им бяха сторили зло, които бяха невинни и добродетелни, които обичаха Господ, техния Бог и желяеха да изоставят всичко заради Христа. Тези неща са ужасни за разказване, но са наистина верни. Неизбежно е престъпленията да идват, но горко на онези, чрез които те идват (вж. Матей 18:7)⁶.

Несгодата трае само един къс момент; ако устоим добре, ще бъдем възвисени в присъствието Божие.

„О, Боже, къде си Ти? И къде е шатрата, която покрива тайното Ти място? Докога ще се възпира Твоята ръка, а окото Ти, да, Твоето чисто око докога ще гледа от вечните небеса неправдите против Твоите люде и Твоите служители, а ухото Ти ще бъде пронизвано от възгласите им?

Да, о, Господи, докога ще страдат те от тези неправди и незаконно подтисничество, преди сърцето Ти да се смекчи към тях, а недрата ти да се затрогнат от състрадание към тях?

О, Господи, Боже Всемогъщи, създателю на небесата, земята и моретата, и на всички неща, които в тях са, Ти, Който обуздаваш и подчиняваш дявола и мрачното и тъмно владение на Сеол! Простри ръката Си, нека Твоето око пронизва, нека шатрата Ти бъде вдигната, нека тайното Ти място

да не бъде повече покрито, нека ухото Ти се наклони, нека сърцето Ти се смекчи и нека недрата Ти се затрогнат от състрадание към нас. Нека гневът Ти се разпали срещу враговете ни; и в яростта на сърцето Си отмъсти с Твоя меч за сторените ни неправди; Спомни Си за Твоите страдащи светии, о, Боже наш, и Твоите служители ще се радват в името Ти во веки...

Сине Мой, мир на душата ти; твоето бедствие и твоите страдания ще бъдат краткотрайни; и тогава, ако ти им устоиш добре, Бог ще те възвиси горе и ти ще тържествуваш над всички твои зложелатели⁷. (Абзаците от този раздел се намират и в У. и З 121:1–8).

Божията сила е по-голяма от всяко зло и евангелските истини най-накрая ще тържествуват.

„Позволете ми да ви кажа, братя, че когато невежество, суеверие и фанатизъм се наместват там, където не бива, често за добруването на тази Църква това е като пороен дъжд от планините, който залива най-чистия и кристален поток с кал, тиня и мръсотия, и затъмнява всичко, което по-рано е било бистро, и всичко рухва в един общ потоп; но времето надживява потопа, и макар за момента да сме влачени в тинята на пороя, следващата вълна може би с течение на времето ще ни доведе до извор прозрачен като кристал и чист като сняг, докато мръсотията, плавеят и боклукът са останали и са били очистени по пътя.

Колко дълго могат да останат нечисти движещите се води? Коя сила ще възспре небесата? Колкото човек би могъл да простре слабата си ръка и да спре постановения ход на река Мисури или да я обърне обратно на течението, толкова може да се попречи на Всемогъщия да излива познание от небесата върху главите на светиите от последните дни. (Този абзац се намира и в У. и З 121:33).

„Какво е (губернаторът Лилбърн У. Богз) и неговата компания убийци освен досадни върбови коренища на брега, о които се заплита плавей? Със същия успех можем да спорим, че водата не е вода, защото планинските ручей изпращат

надолу тиня и мътят кристалната струя, макар след това да я оставят по-чиста от преди; или че огънят не е огън, защото може да бъде угасен, ако е залят с водата; както да кажем, че делото ни потъва, защото изменници, лъжци, свещеници, крадци и убийци, упорити в хитростта и убежденията си, са изсипали от позицията на властта и духовното си нечестие и от твърдините на дявола един поток от кал, тиня и мръсотия ... върху главите ни.

Не! Да не бъде. Пъкълът може да сипе яростта си като изгарящата лава на вулкана Везувий или Етна, или най-ужасната от огнедишащите планини, и все пак „мормонството“ ще устои. Водата, огънят, истината и Бог са все реалности. „Мормонството“ е истина. Бог е нейният автор. Той е нашият щит. Чрез Него сме били родени. Именно чрез Неговия глас сме били призовани в една диспенсация на Неговото Евангелие в началото на пълнотата на времената. Чрез Него сме получили Книгата на Мормон; и чрез Него продължаваме да съществуваме днес; и чрез Него ще продължим да съществуваме, ако това бъде за наша слава; и в Неговото всемогъщо име сме решени да устоим на горестите като добри войници до края.

... Когато прочетете това, ще научите, и ако не го научите, ще имате тази възможност, че стени и окови, врати и скърцащи панци, и полууплашени до смърт пазачи и тъмничари... са предвидени в самата си природа да сторят душата на честния човек да се чувства по-силна от пъкъла...

... Ние сме вашите братя и другари по страдание, и затворници за Исуса Христа заради Евангелието, и заради надеждата за слава, която е в нас”⁸.

**Спасителят разбира всичките ни страдания
и ще бъде с нас во веки веков.**

Господ утешава Пророка със следните слова: „Краищата на земята ще разпитват за името ти и безумците ще ти се присмиват, и пъкълът ще се бори против теб, докато чистите по сърце и мъдрите, и благородните, и добродетелните ще търсят постоянно съвет и власт, и благословии от ръцете

*Спасителят пред Пилат. „Синът Човешки слезе по-ниско от всички тях.
Ти по-велик ли си от Него?”*

ти. И твоите хора никога не ще се обърнат срещу теб от свидетелството на предатели. И въпреки че тяхното влияние ще те хвърли в трудности, зад решетки и стени, ти ще бъдеш на почит, освен само за кратко време, а гласът ти сред твоите врагове ще бъде по-страшен от този на свиреп лъв, поради твоята праведност, и твоят Бог ще стои до теб во веки веков.

И ако ти си призован да минеш през горест, ако си в опасност сред неверни братя, ако си в опасност сред крадци, ако си в опасност по суша или по море, ако си обвинен с всякакъв вид лъжливи обвинения, ако враговете ти те връхлетят и те откъснат от общение с баща ти и майка ти, с братята и сестрите ти, и ако с изваден меч враговете ти те откъснат от лоното на жена ти и на потомството ти, и твоят по-голям син, въпреки че е само на шест години, се хване за дрехата ти и каже: Татко мой, татко мой, защо не можеш да останеш

с нас? О, татко мой, какво ще правят тези човеци с теб, и ако след това го отблъснат с меч от теб, а ти бъдеш завлечен в тъмница и враговете ти дебнат около теб като вълци за кръвта на агне; и ако бъдеш хвърлен в яма или в ръцете на убийци, и ти бъде наложена смъртна присъда, ако бъдеш хвърлен в бездната, ако бурните вълни заговорничат против теб, ако свирепите ветрове станат твоя враг, ако небесата почернеят и всички елементи се обединят, за да преградят пътя, и най-вече, ако самите челюсти на пъкyla разтворят широко уста за теб, знай, сине Мой, че всички тези неща ще ти дадат опит и ще бъдат за твое добро.

Синът Човешки слезе по-ниско от всички тях. Ти по-велик ли си от Него?

Ето защо остана в пътя си и свещеничеството ще остане с теб, защото техните предели са определени и те не могат да ги преминат. Дните ти се знаят и годините ти няма да бъдат изброени по-малко, ето защо не се бой от това, което човек може да стори, защото Бог ще бъде с теб во веки веков”⁹. (Абзаците от този раздел се намират и в У. и З 122:1–9).

Тихият тънък глас шепне утеха на душите ни сред дълбините на печал и утеснение.

Скоро след като на Пророка е позволено да избяга от тъмничарите си в Мисури, той припомня чувствата си по време на затворничеството: „Трябва да кажа, че макар по времето, когато бях в ръцете на моите неприятели, да изпитвах голяма тревога за семейството си и приятелите, които бяха така безчовечно малтретирани, ... що се отнасяше до мен, се чувствах съвършено спокоен и покорен на волята на моя Небесен Отец. Знаех, че съм невинен, както и светиите, и че не сме сторили нищо, за да заслужим такова отношение от страна на нашите подтисници. Съответно мога да се обърна за избавление към онзи Бог, Който държи живота на всички хора в ръцете Си и Който често ме е спасявал от портите на смъртта; и въпреки че всеки път за спасение изглеждаше напълно затворен и смъртта се вираше в лицето ми, и унищожението ми изглеждаше сигурно,

според хорския светоглед, при все това, от първото ми влизане в лагера изпитвах увереност, че аз и моите братя, и семействата ни ще бъдем избавени.

Да, тихият тънък глас, който толкова често бе шепнал утеха на душата ми сред дълбините на печал и утеснение, ми нареждаше да дерзая и обещаваше избавление, което ми даде голяма утеха. И макар племената да беснееха и хората да си въобразяваха лъжи, при все това Господ на Силите, Богът на Яков бе моето прибежище; и когато Го призовах в изпълнения с бедствие ден, Той ме избави (вж. Псалми 46:7; 50:15); за което призовавам душата ми и всичко, което е вътре в мен, да благослови и слави Неговото свято име. Защото макар и да бях „угнетяв(ан)... отвсякъде, но не (съм) утеснен; в недоумение (съм), но не до отчаяние; гонен (съм), но не остав(ен); повал(ен съм), но не погуб(ен)” (вж. 2 Коринтяните 4:8–9)¹⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете описанието на затвора в Либърти, Мисури (стр. 383–385). Като изучавате и обсъждате тази глава, помислете за обстоятелствата, при които Пророкът пише словата в нея. Преговорете третия абзац на стр. 388. По какъв начин разказът на Пророка в затвора Либърти е пример за тази истина?
- Изучете третия абзац на стр. 386. Как от трудните обстоятелства понякога „духовете ни... си спомнят всички неща в свято възпоменание”? По какви начини изпитанията и гоненията „обвързват сърцата ни” към членове на семейството и приятели? Какви изживявания, свързани с тези истини, сте имали?
- Джозеф Смит заявява, че нищо не може да отлъчи него и братята му от Божията любов (стр. 386). Какви са мислите или чувствата ви, като размишлявате над това заявление?

По какви начини можем да бъдем отлъчени от Божията любов? Кои са някои от нещата, които трябва да правим, за да пребиваваме в Божията любов?

- Прочетете втория абзац на стр. 388. Какво можем да сторим, за да получим мира, който ни предлага Господ? Какво получавате от Господното уверение, че бедствието и страданията на Джозеф Смит „ще бъдат краткотрайни“?
- Преговорете уверенията на Джозеф Смит към светиите, че неприятелите на Църквата не биха могли да направят нищо, за да попречат на силата Божия (стр. 388–389). Защо ние понякога забравяме тази истина? Какво можем да направим, за да я помним?
- Изучете словата на Пророка на стр. 389–391. Как животът ни може да се промени, ако помним, че изпитанията могат да ни дадат опит и да са за наше добро? Какво значи за вас да знаете, че Спасителят е слязъл по-ниско от всички неща? Какво мислите, че значи „остани в пътя си“?
- Прочетете последните три абзаца на главата (стр. 391–392). Помислете за това кога Светият Дух ви е утешавал в трудно време. Имали ли сте такива изживявания, които са подходящи за споделяне?

Свързани с темата стихове: Филипяните 3:8–9; Мосия 23:21–24; Алма 7:11; 36:3

Бележки

1. Писмо от Джозеф Смит до Айзък Галанд, 22 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури, публикувано в *Times and Seasons*, фев. 1840 г., стр. 52; пунктуация осъвременена.
2. Александър Макрай, цитирано в *History of the Church*, 3:257; из писмо на Александър Макрай до издателя на *Deseret News*, 9 окт. 1854 г., Солт Лейк Сити, Юта, публикувано в *Deseret News*, 2 ноем. 1854 г., стр. 1.
3. Мърси Фийлдинг Томпсън, “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1 юли 1892 г., стр. 398; пунктуация осъвременена.
4. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 4 апр. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; Библиотека Бейники, Университет Йейл, Ню Хевън, Кънектикът; копие в архиви на Църквата. Когато в това писмо Пророкът се позовава, че е затворен над 5 месеца, той брой времето, когато е затворен в Индианпънс и Ричмънд, както и в Либърти.
5. Сидни Ригдън е затворен в затвора Либърти заедно с останалите братя на 1 декември 1838 г. Обаче на 25 януари 1839 г., около 2 месеца преди Пророкът да напише това писмо, Сидни получава разрешение да напусне затвора под

гарантия, защото е тежко болен. Тъй като неспирните заплахи го карат да се бои да изостави безопасността на затвора, Сидни предпочита да остане затворен до 5 февруари.

6. *History of the Church*, 3:289–291; пунктуация и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; части от това писмо са включени покъсно в Учение и Завети като раздели 121, 122 и 123.
7. *History of the Church*, 3:291, 293; правопис осъвременен; разделяне на абзаци променено. За да се подготви част от писмото на Пророка за публикуване в Учение и Завети, са направени някои дребни промени в пунктуацията, главните букви и граматиката. Затова между материала, представен в тази глава, и Учение и Завети 121, 122 и 123 има дребни различия.
8. *History of the Church*, 3:296–298; правопис и пунктуация осъвременени.
9. *History of the Church*, 3:300–301; разделяне на абзаци променено.
10. *History of the Church*, 3:328–329; разделяне на абзаци променено; из “Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.,” *Times and Seasons*, ноем. 1839 г., стр. 7–8.

Да отвърнем на гоненията с вяра и кураж

„Не бойте се, а заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество“.

Из живота на Джозеф Смит

През зимата на 1838–1839 г. милицията на щата Мисури по заповед на губернатора трябва да изгони светиите от последните дни от щата и Пророкът Джозеф Смит е хвърлен в затвора Либърти. През онази зима и последвалата я пролет се разиграват сцени на ужасни страдания, докато хиляди светици са принудени да бягат от домовете си в Мисури. Като изоставят повечето си имущество, под ръководството на Бригъм Йънг и други ръководители на Църквата, те се отправят 320 километра на изток до Западен Илинойс. Малцина светици имат добри фургони и коне и повечето спят без подслон в снега и дъжда. Някои, които нямат обувки, увиват нозете си в парцали, докато крачат по снега.

През февруари 1839 г. един добър съсед помага на Ема Смит да натовари четирите си деца и малкото багаж в един облицован със слама фургон. Когато керванът им стига до замръзналата р. Мисисипи, Ема минава по леда с децата си, като носи ръкописите от превода на Пророка на Библията в две платнени торби, вързани около кръста ѝ под полата. Тя и много други светици намират убежище в община Куинси, Илинойс, където те продължават да страдат от глад, студ и болести, макар тези страдания да са облекчени от многото прояви на добрина от грижливата общност.

Макар Пророкът Джозеф да копнее да помогне на светиите, може да направи малко освен да се моли и да дава напътствия чрез писма до Бригъм Йънг и другите братя, които

През февруари 1839 г., докато Джозеф Смит е в затвора Либърти, Ема Смит и децата ѝ прекосяват пеша замръзналата р. Мисисипи, бягайки от своите гонители.

водят светиите в негово отсъствие. В тези отчайващи обстоятелства той пише думи на насърчение и мир до членовете на Църквата: „Възлюбени мои братя, нека бодро свършим всички неща, които са по силите ни, и тогава ние можем да спрем с пълната увереност, че ще видим спасението Божие и ръката Му, която ще бъде открита” (У. и З. 123:17).

На 6 април 1839 г. Пророкът и неговите колеги-затворници поради смяна на мястото, на което се гледа делото, са преместени от затвора Либърти в Гелътин, окръг Давиес, Мисури. След явяване пред съда там на братята е предписана нова смяна на мястото от Гелътин в Кълъмбия, окръг Буун, Мисури. Но в средата на април, докато Пророкът и останалите затворници са отвеждани в Кълъмбия, пазачите им позволяват да избягат. След седмица братята се присъединяват към основната група на светиите в Куинси, Илинойс. Старейшина Уилфърд Уудръф пише в дневника си за своята среща с Пророка: „Ние... още веднъж имахме щастливата привилегия да се ръкуваме с брат Джозеф... Той ни поздрави с голяма радост. Той тъкмо бе получил избавление от затвора и ръката на своите неприятели и се бе завърнал в присъствието на семейството и приятелите си... Джозеф бе искрен, откровен и непринуден както винаги. Сестра Ема бе истински щастлива”¹.

Пророкът по-късно отдава специално уважение на своите приятели свети, които заедно с него доблестно изтърпели тъй много заради своята вяра във възстановеното Евангелие на Исус Христос. „Държането на светиите пред натрупалите се неправди и страдания бе достойно за похвала; куражът им в защита на техните братя от опустошенията на шайките, привързаността им към делото на истината при най-непоносими и утесняващи обстоятелства, които човек е възможно да понесе, любовта им един към друг, готовността им да окажат помощ на мен и моите братя, които бяхме затворени в тъмница, жертвите им при напускането на Мисури и помощта им за бедните вдовици и сираци и осигуряването им с къщи в една по-гостоприемна земя – всичко това работеше заедно, за да ги издигне в почитта на всички добри и добродетелни хора и да им осигури благоразположението и одобрението на Иехова и едно име тъй нетленно както вечността”².

Ученията на Джозеф Смит

Врагът на истината се опълчва срещу Господните служители, особено когато те се доближават до Господ.

„Заради нашата вяра върху главите ни от време на време се стоварва гонение, ... като тътен на гръмотевици”³.

„Нашите религиозни принципи са пред света, готови за изследване от всички хора, при все това си даваме сметка, че цялото гонение срещу нашите приятели бе повдигнато вследствие на клевети (лъжливи обвинения) и погрешни тълкувания, не почиващи на истина и праведност. Издържахме това подобно на всички други религиозни групи в тяхното зараждане”⁴.

„Не се чудете тогава, ако сте преследвани, но помнете словата на Спасителя: „слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят” (вж. Йоана 15:20); и всичките несгоди, през които трябва да минат светиите, са изпълнението на словата на пророците, говорени от началото на света”⁵.

„Когато върша най-доброто, на което съм способен – когато постигам най-голямото добро, тъкмо тогава срещу мен се изправят най-големите злини и подозрения... Неприятелите на този народ никога не ще се уморят от гоненията си срещу Църквата, докато не бъдат победени. Очаквам, че те ще групират срещу мен всичко, което е в тяхна власт и че ние ще трябва да водим дълга и ужасна война. Онзи, който ще поведе войната на истинския християнин срещу покварата на тези последни дни, ще изправи за постоянно срещу себе си нечестиви хора, дяволи и всичките адски сили на мрака. Когато срещу някого се опълчват нечестиви и покварени люде, това е критерий дали човекът води християнска война. Блажени сте, когато всички говорят против вас лъжливо всякакво зло, и пр. (вж. Матей 5:11). Ще бъде ли човек считан за лош, когато хората говорят зло за него? Не. Ако човек се изправи и противопостави на света на греха, той може да очаква всички нечестиви и покварени духове строени в боен ред срещу него.

„Но това ще бъде само за кратко време, и всички тези несгоди ще бъдат отблъснати от нас, доколкото сме верни и не сме победени от тези нечестия. Виждайки благословиите от надаряването да се разгръщат и царството да се разширява и разпростира от океан до океан, ние ще ликуваме, че не сме били победени от онези глупави неща”⁶.

„Някои мислят, че неприятелите ни биха се задоволили от моето унищожение; но аз ви казвам, че веднага след като пролеят моята кръв, те ще зажадуват кръвта на всеки човек, в чието сърце обитава и едничка искрица от духа на пълнотата на Евангелието. Съпротивата на тези хора се движи от духа на противника на всяка праведност. Тя цели не да унищожи мен, а и всеки мъж и жена, осмелили се да вярват в ученията, които Бог ме вдъхнови да проповядвам на това поколение”⁷.

„Научих от опит, че врагът на истината не спи, нито спира усилията си да предубеди умовете на общностите срещу Господните служители, като подклажда възмущението на хората по всички важни или интересни въпроси”⁸.

Онези, които обичат Бог, ще понесат гонението с кураж и вяра.

„Всички вие, светии, възползвайте се от този важен *ключ* – във всичките ви изпитания, беди, изкушения, несгоди, спънки, хвърляне в затвор и смърт се уверете, че не предавате небето; че не предавате Исус Христос; че не предавате братята; че не предавате Божиите откровения, били те в Библията, Книгата на Мормон или Учение и Завети, или къде да е другаде, дадени някога или които ще бъдат дадени и открити на човека в този или в идния свят”. Да, във всичките би битки и сблъсъци внимавайте да не вършите нищо от това, иначе по полите на дрехите ви ще се намери невинна кръв и вие ще идете в ада”⁹.

През пролетта на 1830 г. светииите са преследвани поради публикуването на Книгата на Мормон: „Книгата на Мормон (жезълът на Иосиф в ръката на Ефрем) бе публикувана от известно време и, както бяха предсказали древните пророци, „се счете като чуждо нещо” (вж. Осия 8:12). Поя-

През зимата на 1838–1839 г. хиляди светии от последните дни са принудени да избягат от домовете си в Мисури, изминавайки 320 км до Илинойс.

вата ѝ предизвика немалко раздвижване. За вярвачите в нейната истинност последва голяма съпротива и много гонение. Но сега стана така, че истината внезапно изникна от земята и праведността надникна от небето надолу (вж. Псалми 85:11; Моисей 7:62), тъй че ние не се бояхме от нашите противници, знаейки че имаме на наша страна и истината, и праведността, че с нас са и Отца, и Синът, защото имахме ученията на Христа и пребъдвахме в тях; и затова продължавахме да проповядваме и да даваме информация на всички, които искаха да чуят”¹⁰.

През 1839 г. Уилфърд Уудръф пише: „Джозеф се обърна към нас с няколко думи и каза, „Помнете, братя, че ако вие сте затворени, брат Джозеф е бил затворен преди вас. Ако сте сложени някъде, където можете да виждате братята си само през решетките на прозореца, докато сте оковани заради Евангелието на Исус Христос, помнете, че брат Джозеф е бил в същите условия”¹¹.

През 1841 г. Джозеф Смит и съветниците му от Първото Президентство пишат: „Истината, подобно на

як дъб, се издигна невредима сред борещите се стихии, които бяха я връхлетели с огромна сила. Пороите следваха, вълна след вълна бързо един след друг, и не я погълнаха. „Те издигнаха гласа, си, о, Господи, пороите издигнаха гласа си; но Господ на Силите е по-могъщ от силните морски вълни” (вж. Псалми 93:3–4); нито пък пламъците на гонението с всичките действия на шайките, бяха в състояние да я унищожат; но също като храста на Моисей тя остана неунищожена и сега в този момент представлява важна гледка и за хора, и за ангели.

„Накъде можем да обърнем очи, за да видим друга такава истина? Съзерцаваме хора, които са прегърнали една религиозна система, която е непопулярна и привързаността към която ги води до повтарящи се гонения. Хора, които заради любовта си към Бог и привързаността си към делото Му са страдали гладни, боси, голи, изтърпели опасности и почти всяко лишение. Хора, които заради своята религия е трябвало да оплакват преждевременната смърт на родители, съпрузи, съпруги и деца. Хора, които са предпочели смъртта пред робството и лицемерието и са били почитени по характер, и са стоели твърдо и непоколебимо във времена, които са били изпитание човешките души”¹².

**Божията могъща сила ще подкрепя онези,
които са гонени заради праведността.**

Докато е в затвора Либърти, Джозеф Смит пише на светшите: „Не мисля, че сърцата ни отслабват, като че ни се случва нещо чудно (вж. 1 Петрово 4:12), защото сме видели и сме били убедени в тези неща от по-рано, и имаме увереност в една по-добра надежда от тази на нашите гонители. Затова Бог е укрепил плещите ни за бремето. Ние ликуваме в нашата горест, защото знаем, че Бог е с нас, че Той е наш приятел и че ще спаси душите ни. Не ни е грижа, че те могат да убият тялото; те не могат да навредят на душата (вж. Матей 10:28). Не молим за благосклонност от ръцете на шайките, нито на света, нито на дявола, нито на неговите пратеници отстъпниците и онези, които обичат лъжата и лъжат и

се кълнат в лъжи, за да отнемат живота ни. Ние никога не сме лицемерили, нито ще го сторим заради живота си... Ние знаем, че сме се стремели с целия си ум, мощ и сила да вършим Божията воля и всички неща, които Той ни е заповядал...

... Спасителят казва, „Неизбежно е престъпленията да идват, но горко на онези, чрез които те идват” (вж. Матей 18:7). И още, „Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас” (Матей 5:11–12).

Сега, скъпи мои братя, ако някои хора някога са имали основание да претендират за това обещание, това сме ние, защото знаем, че светът не само ни мрази, но и говори лъжливо срещу нас всякакво зло, без никаква причина освен че сме се стремели да проповядваме пълнотата на Евангелието на Исус Христос...

„И сега, скъпи и многообични братя – и като казваме братя, имаме пред вид онези, които са останали верни в Христа, мъже, жени и деца, ние ви увещаваме в името на Господа Исуса да бъдете силни във вярата в новия и вечен завет и нищо да не ви плаши пред враговете ви... Дръжте се тъкмо до смърт; защото „който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси”, казва Исус Христос (вж. Марка 8:35)”¹³.

Също от затвора Либърти Пророкът и светниците му в Първото Президентство пишат до ръководителите на Църквата: „Братя, не бойте се, а заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. Що за човек е Божият служител, който се бои от друг човек, или смъртният мъж, който трепери от друг смъртен мъж? Нито считайте неочаквани огнените изпитания, с които сме изпитвани, като че ни се случва нещо чудно. Помнете, че всички ние сме били участници в подобни несгоди (вж. 1 Петрово 4:12–13). Затова радвайте се на нашите несгоди, чрез които бивате

усъвършенствани и чрез които биде усъвършенстван и началелят на нашето спасение (вж. Евреите 2:10). Нека сърцата ви и сърцата на всичките светии бъдат утешени с вас и нека те се веселят извънредно, защото голяма е наградата ни на небесата, понеже така нечестивите гониха пророците, които бяха преди нас (вж. Матей 5:11–12)¹⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа на стр. 395–397. Какво ви прави впечатление относно начина, по който Джозеф Смит и събратята му светии реагират на гонението? Защо мислите, че те искали да устоят на гонението?
- Прочетете стр. 398–399, където Пророкът Джозеф учи, че праведните хора често ще се изправят пред гонение. Защо мислите, че това е така? Как гонението днес е подобно на гонението от времето на Джозеф Смит? Как се отличава?
- На стр. 399 Джозеф Смит споделя един ключ в помощ на светиите. Кои изживявания са ви показали стойността на този ключ? Какъв друг съвет бихте могли да дадете на човек, изправен пред гонение поради вярата си? (За някои примери вж. стр. 399–400).
- Преговорете стр. 401–403, където Джозеф Смит ни уверява, че Господ ще ни подкрепя, когато отвръщаме на гонението с вяра и кураж. Какво мислите, че значи да кажеш, че Бог е „Бог е укрепил плещите ни за бремето“? Как можем да „ликуваме в нашата горест“ и да „се радваме в несгодите си“? По какви начини мислите, че несгодите могат да ни помогнат да станем съвършени?

Свързани с темата стихове: Матей 5:43–44; Римляните 8:35–39; 2 Нефи 26:8; Мосия 24:8–16; 3 Нефи 6:13

Бележки

1. Уилфърд Уудръф, дневници, 1833–1898 г., запис за 3 май 1839 г., архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. *History of the Church*, 3:329–30; из “Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.”, *Times and Seasons*, ноем. 1839 г., стр. 8.
3. *History of the Church*, 6:210; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 фев. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
4. *History of the Church*, 2:460; из писмо от Джозеф Смит и други до Джон Торнтън и други, 25 юли 1836 г., Къртлгънд, Охайо, публикувано в *Evening and Morning Star*, авг. 1836 г., стр. 358.
5. *History of the Church*, 3:331; пунктуация осъвременена; из “Extract, from the Private Journal of Joseph Smith Jr.”, *Times and Seasons*, ноем. 1839 г., стр. 8–9.
6. *History of the Church*, 5:140–141; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 00/562, т. 3.
7. *History of the Church*, 6:498; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 18 юни 1844 г. в Наву, Илинойс. Съставителите на *History of the Church* са обедили няколко устни съобщения от очевидци в едно описание на тази беседа.
8. *History of the Church*, 2:437; из писмо от Джозеф Смит до Оливър Каудъри, апр. 1836 г., Къртлгънд, Охайо, публикувано в *Messenger and Advocate*, апр. 1836 г., стр. 289.
9. *History of the Church*, 3:385; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
10. *History of the Church*, 1:84; из “History of the Church” (ръкопис), книга А-1, стр. 41, архиви на Църквата.
11. Уилфърд Уудръф, съобщаващ за изявление, направено от Джозеф Смит на 7 юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; Wilford Woodruff, *Journals*, 1833–98, архиви на Църквата.
12. *History of the Church*, 4:337; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из доклад на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство, 7 апр. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 апр. 1841 г., стр. 384–385.
13. *History of the Church*, 3:227–229, 232–233; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до членове на Църквата в окръг Колдуел, Мисури, 16 дек. 1838 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
14. Писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до Ибър Ч. Кимбъл и Бригъм Йънг, 16 ян. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури, архиви на Църквата.

Духовните дарове на изцеление, езици, пророчество и разпознаване на духове

*„Никой човек не може да е служител на
Исус Христос, освен ако няма свидетелството
за Исус, и това е духът на пророчеството”.*

Из живота на Джозеф Смит

След кратък период на подслоняване в Куинси, Илинойс, в началните месеци на 1839 г. светиите започват да се преместват около 80 км на север в поселището Комърс, Илинойс. След освобождаването си от затвора в Мисури Пророкът започва да купува участъци земя в и около Комърс като място за събиране на хилядите, които са избягали от Мисури и сега се нуждаят от място да изградят наново живота си. Към юли 1839 г. хиляди светии лагеруват в палатки и фургони на източния бряг на р. Мисисипи в Комърс, докато други са намерили подслон в изоставени военни казарми на отсрещния бряг на реката, в Монтроуз, Айова. В този нов дом светиите работят, за да почистят и отводнят блатистата земя край реката. Много членове на Църквата са изхапани от комари и сериозно заболяват от малария и други болести. Някои умират, други са на смъртно легло. Джозеф и Ема прибират в своя дом от трупи толкова много болни хора, че Пророкът отстъпва леглото си и спи отвън в палатка.

На 22 юли, по средата на епидемията, която засяга толкова много хора, светиите виждат с очите си онова, което старейшина Уилфърд Уудръф ще нарече „ден на Божията сила”¹. В онази утрин Пророкът става, призовава Господ в

На 22 юли 1839 г. Илайджа Фордъм се вдига от „съня на смъртта“, след като Джозеф Смит влиза в дома му и заявява, „Илайджа, заповядавам ти, в името на Исус от Назарет, да станеш и да бъдеш изцелен!“

молитва и, бидейки пълен с Духа Господен, отслужва на болните в дома си, в двора във и надолу по реката. Прекосява реката и посещава дома на Бригъм Йънг в Монтроуз, за да му даде благословия за изцеление. После, придружен от Сидни Ригдън, Бригъм Йънг и други членове на Дванадесетте, продължава милосърдната си мисия сред други светии в Айова. Старейшина Уудръф припомня едно от най-паметните изцеления в онзи ден:

„Прекосихме площада и влязохме в дома на брат (Илайджа) Фордъм. От около час той умираше и ние очаквахме всеки миг да му бъде последен. Почувствах как Божията сила облива нашия Пророк. Когато влязохме в къщата, брат Джозеф доближи брат Фордъм и взе дясната му ръка... Той видя, че очите на брат Фордъм бяха изцъкдени и той бе безмълвен и в безсъзнание.

След като го хвана за ръката, (Пророкът) погледна умиращият мъж в лицето и каза: „Братко Фордъм, не ме ли позна?“ Отначало той не отговори, но после всички можехме да видим въздействието на Духа Божий, който се установи върху него.

Джозеф отново каза: „Илайджа, не ме ли позна?“ С тих шепот брат Фордъм отвърна, „Да!“ После Пророкът каза, „Нямаш ли вяра да бъдеш изцелен?“

Отговорът, малко по-ясен от преди, бе: „Боя се, че е твърде късно. Ако бе дошъл малко по-рано, може би“. Той имаше вид на човек, който се буди от сън. Това бе сънят на смъртта. После Джозеф каза: „Вярваш ли в Исус Христос?“ „Да, братко Джозеф“, бе отговорът.

Тогава Пророкът на Бог заговори с висок глас и с величието на Божеството: „Илайджа, заповядвам ти, в името на Исус от Назарет, да станеш и да бъдеш изцелен“.

Словата на Пророка бяха не като слова на човек, а като глас Божий. Стори ми се, че къщата потрепера из основи. Илайджа Фордъм скочи от леглото си като човек, вдигнат от мъртвите. Здрав тен покри лицето му и животът се прояви във всяко негово действие. Стъпалата му бяха увити в лапи от (царевично брашно). Той ги изтръска с подритване,

разпилявайки съдържанието, и после поиска дрехите си и ги облече. Помоли за паница мляко и хляб и ги изяде, после сложи шапката си и ни последва да улицата, за да посетим други болни”².

Във време на отчаяна нужда светиите изживяват един изблик на дара на изцеление от ръцете на Пророка.

Ученията на Джозеф Смит

**Болните могат да бъдат изцелени чрез
вяра и упражняване на свещеническа сила,
според Господната воля.**

„Кой е знакът за изцеление на болните? Полагането на ръце е знакът или начинът, посочен от Яков, и обичаят на древните светии, според както е заповядано от Господ и ние не можем да получим благословиите, следвайки каква да е друга линия освен начина, посочен от Господ (вж. Яковово 5:14–15)”³.

През юли 1839 г., когато светиите неотдавна са се преместили в Комърс, Илинойс, и болестта си шири сред тях, Джозеф Смит записва: „Сред братята започна да се шири много болест, също и сред обитателите на мястото, тъй че тази и последвалата седмица бяха основно прекарани в посещаване и служба на болните; някои имаха достатъчно вяра и бяха изцелени, други не...

„Неделя, 28. – Събранието беше проведено както обикновено... Говорих и увещавах членовете на Църквата поотделно да сложат домовете си в ред, да изчистят вътрешността на съда и да се съберат следващия Господен ден да вземат от причастието, та чрез подчинение на обредите ние да можем да надделеем, заедно с Бог, над унищожителя и болните да могат да бъдат изцелени. Цялата тази седмица бе прекарана главно сред болните, които общо взето събираха сила и възстановяваха здравето си”⁴.

„Много от праведните ще паднат жертва на болест, на мор и прочие, по причина слабостта на плътта и все пак ще бъдат спасени в царството Божие. Тъй че ще бъде прин-

ципно погрешно да се каже, че този и този са прегрешили, понеже са станали жертва на болест или смърт, тъй като всяка плът е обречена на смърт; и Спасителят е казал, „Не съдете, за да не бъдете съдени” (вж. Матей 7:1)”⁵.

**Целта на дара за езици е да се проповядва
Евангелието на другите.**

През 1834 г. Пророкът говори на конференция на старейшините: „После Джозеф Смит даде обяснение на дара за езици, че той е специално установен за проповядване Евангелието на други народи и езици, но не е бил даден за управляване на Църквата”⁶.

„Що се отнася до дара за езици, всичко, което можем да кажем, е че на това място сме го получили, както и древните: желяем обаче вие да бъдете внимателни, за да не бъдете измамани... Сатана несъмнено ще ви причинява безпокойства относно дара за езици, ако не внимавате; не е възможно да бъдете твърде предпазливи към него, нито да се молите прекомерно. Нека Господ ви даде мъдрост във всички неща”⁷.

„Аз прочетох 13 гл. на 1 Коринтяните (на събрание, състояло се на 26 декември 1841 г.), също част от 14 гл., и отбелязах, че дарът за езици е необходим в Църквата; ... дарът за езици чрез силата на Светия Дух в Църквата е за полза на Божиите служители да проповядват на невярващите, като в деня на Петдесетница”⁸.

„Езиците са дадени с цел проповядване сред онези, чиито говор е непонятен, като в деня на Петдесетница и пр., и не е нужно в Църквата на езиците да се обръща специално внимание, защото всеки човек, който има Светия Дух, може да говори за Божиите неща на своя език, както и да говори на друг език; защото вярата не иде от знамения, а като се чуе словото Божие”⁹.

„Не бъдете тъй любопитни относно езиците, не говорете на непознати езици, освен ако там не присъства тълкувател; основната цел на езиците е да се говори на чужденци и ако хората са прекалено нетърпеливи да покажат интелигентността си, нека им говорят на собствените си езици. Даро-

„Дарът за езици чрез силата на Светия Дух в Църквата е за полза на Божиите служители да проповядват на невярващите“.

вете на Бог са всички полезни на мястото им, но когато се прилагат към онези, които Бог не е имал пред вид, могат да причинят рана, да станат клопка и проклятие вместо благословия¹⁰.

„Имаме също братя и сестри, които са имали лъжлив дар за езици; те мърморят с неестествен глас, а телата им са разкривени ... ; докато в Духа Божий няма нищо неестествено“¹¹.

„Не говорете за дара за езици без да го разбирате или без тълкуване. Дяволът може да говори чужди езици; противникът ще дойде със своето дело; той може да изкуши всякакви хора; той може да говори на английски или холандски. Нека никой не говори на чужди езици, освен ако не тълкува, и със съгласието на онзи, който е поставен да председателства; тогава той може да разпознава, тълкува или някой друг да го направи“¹².

„Ако имате нещо за откриване, нека то бъде на вашия собствен език; не се отдавайте прекомерно на упражняването на дара за езици или дяволът ще се възползва от невинните и

лековерните. Може да говорите езици за собствена утеха, но излагам следното като правило – ако нещо бъде преподавано чрез дара за езици, то не бива да бъде получавано като учение”¹³.

Макар само един човек може да говори като пророк на Църквата, духът на пророчеството позволява на всички ни да свидетелстваме за Исус Христос.

„Никой човек не е служител на Исус Христос, без да бъде пророк. Никой човек не може да е служител на Исус Христос, освен ако няма свидетелството за Исус, и това е духа на пророчеството” (вж. Откровението 19:10)”¹⁴.

„Иоан Откровителят казва, че свидетелството за Исус е духа на пророчеството (вж. Откровението 19:10). Сега, ако някой човек има свидетелството за Исус, той няма ли духа на пророчеството? И ако той има духа на пророчеството, аз питам, не е ли той пророк? И ако е пророк, няма ли да получава откровение? И всеки човек, който не получава откровение за себе си, трябва да бъде осъден, защото свидетелството за Исус е духът на пророчеството. Защото Христос казва, искайте и ще получите; и ако стане така, че той получи нещо, аз питам, не е ли това откровение? И ако някой човек няма свидетелство за Исус или духа Божий, той не е Негов, тъкмо на Христа. И ако не е Негов, трябва да бъде осъден”¹⁵.

Един гост в Наву е записал какво учи Джозеф Смит по време на разговор: „Пророкът Джозеф (каза, че)... за да бъде служител на Исус, човек трябва да свидетелства за Исус; и за да свидетелства за Исус, човек трябва да има духа на пророчеството, защото, според Иоана, свидетелството за Исус е духът на пророчеството.

Ако човек претендира, че е служител на Исус и няма духа на пророчеството, той трябва да е лъжлив свидетел, защото не притежава онзи дар, който го прави достоен за това служение; и разликата между (Джозеф Смит) и духовниците на това поколение е, че последният уверява, че притежава този дух на пророчество, който го прави достоен да свидетелства

за Исус и спасителното Евангелие, а духовенството отрича този дух, тъкмо духът на пророчеството, който единичък би могъл да ги направи истински очевидци или свидетели на Господа Исуса, и да уверяват, че са истинските служители на спасението”¹⁶.

„Вярата идва чрез слушане на словото Божие, чрез свидетелството на Божиите служители; това свидетелство е винаги съпроводено от Духа на пророчество и откровение”¹⁷.

Дарът за разпознаване на духове позволява на верните да различават влиянието на добрите и лошите духове.

В ранните дни на възстановената Църква членовете ѝ, както и членове на други религиозни групи, понякога действат под влиянието на зли (нечисти) или лъжливи духове, вярвайки, че са под влиянието на Светия Дух. Пророкът Джозеф Смит учи: „Последните събития, случили се сред нас, правят абсолютно наложително мое задължение да кажа нещо по отношение на духовете, от които хората биват подтиквани.

От Писанията на апостолите (в Новия завет) е очевидно, че по тяхно време съществували много лъжливи духове, които „излязоха по света” и за разпознаването им е нужен разум, който единствено Бог може да даде, както и за изявяване кои духове са от Бога (вж. 1 Иоаново 4:1–4). Светът като цяло е скандално невеж по отношение тъкмо на това нещо, и защо би трябвало да е иначе – „никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух” (вж. 1 Коринтяните 2:11)...

„Изглежда във всяка епоха е имало недостиг на информация по тази тема. Във всички времена и сред почти всички хора са се проявявали духове от всякакъв вид... Всички са имали своите духове, всички вярвали, че техните духове имат свърхестествени способности и твърдели, че техните духове са от Бога. Кой ще реши тайната? „Изпитвайте духовете”, казва Иоан (1 Иоаново 4:1), но кой трябва да го стори? Образованият, красноречивият, философът, мъдрият, духовникът – всички са невежи... Кой може да изкара на бял свят

и разгърне скритите тайни на лъжливите духове, които тъй често се явяват сред светиите от последните дни? Ние отговаряме, че никой не може да стори това без свещеничеството и без да има знание за законите, по които са управлявани всички духове; понеже както „никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух”, така и никой не може да познава дяволския дух и неговата сила и влияние, освен чрез притежаване на повече от човешки разум и разкриване чрез свещеничеството на тайните действия на неговите хитрости...

Човек трябва да разпознава духовете, преди да може да изкара на бял свят това пъклено влияние и да го разгърне във всичките му унищожавачи душата, сатанински и страшни краски; защото нищо не представлява по-голяма вреда за човешките чедра от това да бъдат под влиянието на лъжлив дух, като мислят, че имат Духа Божий. Хиляди са попадали под влиянието на неговата ужасна сила и пагубни последици...

Както сме отбелязвали преди, голямата трудност се крие в невежеството за природата на духовете, законите, по които те са управлявани, и знаците, по които могат да бъдат познавани; ако за узнаване на Божиите неща се изисква Духът Божий, и само чрез него може да бъде демаскиран дяволският дух, тогава естествено следва, че освен ако някой човек или група хора нямат връзка или откровение от Бог, разкриващо пред тях действието на духа, те завинаги трябва да останат невежи по отношение на тези принципи; защото аз твърдя, че ако един човек не може да разбере тези неща освен чрез Духа Божий, и 10 000 души не могат; по същия начин това е непостижимо за мъдростта на образования, езика на красноречивия и властта на могъщия. И накрая ние трябва да стигнем до заключението, каквото и да мислим за откровението, че без него не можем да знаем, нито да разберем нищо за Бога или за дявола; и колкото и неохотен да бъде светът относно приемането на този принцип, от разнообразни веруя и представи по този въпрос е видно, че те не разбират нищо от този принцип и също така е ясно, че без общение свише трябва да останат невежи...

Един човек трябва да може да разпознава духове, както казахме преди, за да разбере тези неща, и как ще получи той този дар, ако не бяха даровете от Духа? И как тези дарове могат да бъдат получени без откровение? „Христос възлезе нависоко и даде дарове на хората; и даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители” (вж. Ефесяните 4:8, 11). И как биват избрани апостолите, пророците, пастирите, учителите и благовестителите? Чрез пророчество (откровение) и чрез полагање на ръце, чрез божествено общение и по божествено назначен обряд, чрез посредничество на свещеничеството, организирано според реда Божий, по божествено предписание. Апостолите в древни времена държали ключовете на това свещеничество – за тайнствата на царството Божие, и съответно им било позволено да отключват и разкриват всички неща, свързани с управлението на Църквата, благоденствието на обществото и бъдещата съдба на хората, и със свободата на избор, силата и влиянието на духовете, защото могли да ги контролират по желание, да им нареждат да си тръгват в името на Исус Христос и да откриват техните пакостливи и тайни действия, когато се опитвали да заблудят Църквата, прикрити под религиозно одеяние и да воюват против нейния интерес и разпространяването на истината...

... Нашият Спасител, апостолите и дори членовете на Църквата били надарени с този дар, защото, както казва Павел, „на един е даден дарът за езици, на друг тълкуването на езици, на друг да върши велики дела, на друг пророчество, а на друг да разпознава духове” (вж. 1 Коринтяните 12:10). Всички те произхождат от същия Дух Божий и са дарове от Бог... Никой човек или група хора без редовно назначените власти, свещеничеството и разпознаването на духове, не могат да кажат кои духове са истински и кои лъжливи”¹⁸.

„Лъжливите духове обикалят земята. Ще има големи прояви на духове, и истински, и лъжливи... Не всеки дух или видение, или песен е от Бог... Дарът за разпознаване на духове ще бъде даден на председателстващия старейшина. Молете се за него той да може да има този дух”¹⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете разказа на стр. 407–408. Как той може да помогне на носителите на Мелхиседековото свещеничество да се подготвят да служат на болните? Как може да ни помогне, когато се нуждаем от свещеническа благословия? Защо мислите, че по онова време за брат Фордъм било важно да изрази вярата си в Исус Христос?
- Преговорете ученията на Пророка Джозеф на стр. 408. Какви изживявания са ви помогнали да узнаете силата на свещеничеството в изцеляването на болни? Кои принципи следва да ни водят, когато споделяме преживяното от нас, свързано с изцеляване на болни? Защо някои хора не се изцеляват, макар и да упражняват вяра и да получават свещенически благословии?
- Джозеф Смит казва, че дарът за езици „е специално установен за проповядване Евангелието на други народи и езици” (вж. стр. 408–410). Как този дар е помогнал в разпространяване на Евангелието по света? Как вие или някой, когото познавате, е получил дара за езици, за да му помогне да проповядва Евангелието?
- Преговорете ученията на Пророка за духа на пророчеството (стр. 410–411). Какво означава за вас да знаете, че всеки член на Църквата може да има духа на пророчеството?
- Преговорете ученията на Пророка за дара за разпознаване на духове (стр. 411–414). Какво е дарът за разпознаване на духове? Как можем да избегнем да бъдем измамени от нечестиви влияния? Как сегашният ни пророк и други ръководители на Църквата ни помагат да разпознаваме нечестивите влияния?

Свързани с темата стихове: 1 Коринтяните 12:1–31; 14:1–6, 22–28; Яковово 5:14–15; Мороний 10:8–17; У. и З. 46:1–33; 50:1–36, 40–44; 52:14–19

Бележки

1. Уилфърд Удръф, дневници, 1833–1898 г., запис за 22 юли 1839 г., архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Уилфърд Удръф, “Leaves from My Journal”, *Millennial Star*, 17 окт. 1881 г., стр. 670; главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено.
3. *History of the Church*, 4:555; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 20 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Удръф.
4. *History of the Church*, 4:3–5; разделяне на абзаци променено; курсив премахнат; из дневника на Джозеф Смит, 8–10, 28 юли 1839 г., Комърс, Илинойс.
5. *History of the Church*, 4:11; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 29 септ. 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Джеймз Мълхоланд.
6. *History of the Church*, 2:162; из протоколи от конференция на старейшините, проведена на 8 септ. 1834 г. в Ню Портгъдж, Охайо; съобщено от Оливър Каудъри.
7. *History of the Church*, 1:369; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до братята в Мисури, 2 юли 1833 г., Къртлгънд, Охайо.
8. *History of the Church*, 4:485; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 дек. 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
9. *History of the Church*, 3:379; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
10. *History of the Church*, 5:31–32; из “Gift of the Holy Ghost”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юни 1842 г., стр. 825–826; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
11. *History of the Church*, 4:580; пунктуация осъвременена; из “Try the Spirits”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 апр. 1842 г., стр. 747; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
12. *History of the Church*, 3:392; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
13. *History of the Church*, 4:607; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
14. *History of the Church*, 3:389; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
15. Цитирано от Джеймз Бърджис, в подборка от откъси из беседи на Джозеф Смит; Джеймз Бърджис, *Journals*, 1841–1848, т. 2, архиви на Църквата.
16. *History of the Church*, 5:407–8; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из напътствия, дадени от Джозеф Смит около ян. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено в писмо на неизвестен кореспондент на *Boston Bee*, 24 март 1843 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 май 1843 г., стр. 200.
17. *History of the Church*, 3:379; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 юни 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
18. *History of the Church*, 4:571–75, 580; пунктуация и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променено; из “Try the Spirits”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 апр. 1842 г., стр. 743–745, 747; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
19. *History of the Church*, 3:391–92; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит около юли 1839 г. в Комърс, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.

Силата на прошката

*„Хайде, скъпи братко, тъй като войната е
отминала, Защото приятелите в
началото са приятели завинаги”.*

Из живота на Джозеф Смит

През лятото на 1839 г. Пророкът дава на мястото в Илинойс, където светиите се събират на брега на р. Мисисипи, името *Наву*. Името произхожда от иврит и значи „красиво положение или място, и носи в себе си също идеята за покой”¹. Под ръководството на Пророка светиите започват да превръщат селището Комърс в красив град. Първо заменят своите хижи и шатри с пограничните къщи от трупи, после започват да се появяват известен брой къщи от греди и солидни тухлени къщи. Те садят овощни и декоративни дървета, лозя и храсти, за да разкрасят обширните си парцели земя. В красивия си Наву светиите се надяват да намерят мирно място на спасение, където биха могли да оставят гоненията от Мисури зад гърба си.

В това време на строителство Джозеф Смит има едно изживяване, което показва състрадателния му нрав и готовността да прощава на околните, позволявайки им да оставят зад себе си неправдите от миналото. Дениъл Тайлър разказва изживяването:

„Един мъж, който стоеше високо в Църквата във Фар Уест, Мисури, получи пристъп на изпотпяване и треска. Докато тялото, както и умът му били ослабени, недоволстващи личности вгорчили мислите му и го убедили да напусне светиите и да тръгне с тях. Той дал някакво свидетелство срещу Пророка. Докато светиите се установявали в Комърс, той, след

Спасителят показва състрадание към жената, хваната в изневяра (вж. Йоана 8:1–11). „Христос казва, че е дошъл да призове грешниците към покаяние, да ги спаси“, заявява Джозеф Смит.

като се оправил от болестта си, се преместил от Мисури в Куинси, Илинойс. Там той ходел да цепи дърва за огрев, за да осигури средства да отиде със семейството си в Наву и да (даде) дар на засегнатия Божий човек, ако случайно този последният би му простил и позволил да се завърне в стадото... Смятал, че за него никъде другаде нямало спасение и ако това опрощение му бъдело отказано, всичко щяло да бъде загубено. Той поел с опечалено сърце и унил вид.

Докато (мъжът) бил на път, Господ казал на брат Джозеф, че той идва. Пророкът погледнал през прозореца и го видял да идва по улицата. Веднага щом той завил да отвори портата, Пророкът скочил от креслото си, изтичал и го посрещнал в двора, възклицавайки, „О, братко, толкова се радвам да те видя"! Прегърнал го през врата и двамата плакали като деца.

Достатъчно е да кажа, че бе извършено съответното възстановяване и падналият човек отново влезе в Църквата през вратата, получи пак свещеничеството, ходи на няколко важни мисии, събра се със светиите в Сион и почина в пълна вяра².

Джордж К. Канън, който служил като съветник в Първото Президентство, допълнително свидетелства за опрощаващата природа на Джозеф Смит: „Със своята твърда защита на истината и безкрайна вярност към заповедите Божии Джозеф бе винаги милосърден към слабите и грешните. През лятото на 1835 г. той се трудеше в съветите и събранията в Къртлънд и околността и бе избран да участва в заседанията срещу няколко членове, които трябваше да бъдат проведени заради изказвания, направени срещу президентството на Църквата. Независимо дали му се падаше жребий да пледира в защита на обвинения или да обвинява, макар че сам можеше да е бил засегнат, той действаше с такава деликатност и справедливост, че спечели любовта на всички³."

Ученията на Джозеф Смит

Ние трябва да упражняваме принципа на милост и да прощаваме на нашите братя и сестри.

„Една от най-милите сцени, която може да се случи на земята, когато бъде извършен грях от един човек спрямо друг, е този грях да бъде простен и после, съгласно великия и съвършен пример на Спасителя, да се молим на нашия Отец в Небесата да опрости също (и грешника)“⁴.

„Винаги постъпвайте според принципа на милостта и бъдете готови да простите на нашия брат при първия намек за покаяние и искане на прошка; и ако простим на нашия брат и дори на нашия неприятел преди той да се покае и да поиска прошка, нашият Небесен Отец ще бъде еднакво милостив към нас“⁵.

„Търпете се и понасяйте един друг, тъкмо както Господ прави с нас. Молете се за неприятелите си в Църквата и не проклинаяте враговете си извън нея: на Мене принадлежи отмъщението, казва Господ, Аз ще сторя въздаяние (вж. Римляните 12:19). На всеки ръкоположен член и на всички ние казваме – бъдете милостиви и ще намерите милост. Стремете се да помагате да спасявате души, не да ги унищожавате: защото вие наистина знаете, че „ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние (вж. Лука 15:7)“⁶.

Илайза Р. Сноу съобщава следните думи на Пророка: „(Светиите) следва да бъдат въоръжени с милост независимо от беззаконието около нас. Той каза, че е бил оръдие в изнасяне на беззаконието на светло – при все това бе подтискащо и ужасно, че толкова много хора следваше да се поставят под осъждането на дявола и да идат на погибел. С дълбоко чувство той каза, че това са смъртни ближни, някога сме ги обичали, не трябва ли да ги насърчим да се поправят? Ние не сме им простили (още) седемдесет пъти по седем, както заповядва нашият Спасител (вж. Матей 18:21–22); вероятно

не сме им простили дори веднъж. Сега е ден на спасение на такива, ако се покаят и поправят”⁷.

„Ако предположим, че Исус Христос и светите ангели не биха ни одобрили поради някакви дреболии, какво би станало с нас? Ние трябва да сме милостиви един към друг и да се издигнем над дреболиите”⁸.

Уилард Ричардз, член на Кворума на Дванадесетте, съобщава: „Джозеф отбеляза, че всичко между него и небесата е наред, че не таи вражда към никого и се моли според молитвата на Исус и Неговия пример – „Отче, прости ми прегрешенията, както аз прощавам на онези, които прегрешават срещу мен” (вж. Матей 6:12, 14), затова и аз драговошно прощавам на всички. Ако бихме желали да си осигурим любовта на околните да я развием, ние трябва да ги обичаме, дори нашите врагове, така както обичаме приятелите си”⁹.

Прошката възстановява единството на чувствата.

„Наскърбява ме, че няма по-пълно общение; ако един член страда, всички го усещат; чрез единство на чувствата ние добиваме сила пред Бог. Христос казва, че е дошъл да призове грешниците към покаяние, да ги спаси. Христос бил осъден от самодоволните юдеи само защото приел грешниците в Своето общество; взел ги при условие, че се покаят за греховете си... Ако (грешниците) се покайват, ние сме длъжни да ги приемем и с доброта да ги осветим и пречистим от всяка неправедност, чрез нашето влияние, като бдим над тях... Нищо не помага така добре да водим хората към това да изоставят греха, както да ги вземем за ръка и да бдим над тях с деликатност”¹⁰.

Пророкът Джозеф Смит пише на група ръководители на Църквата: „Сега, братя, нека ви кажа, че аз съм предразположен да давам и да прощавам, и да търпя и понасям с всичкото дълготърпение и търпение дефектите, безразсъдствата, слабостите и нечестията на моите братя и на целия човешки род; и моето доверие и любов към вас не са намалели, нито отслабнали. И сега, ако трябва да бъдете призвани да изтърпите с нас малко от коя да е от нашите слабости и безразсъд-

ства и следва, заедно с нас, да бъдете упрекнати, не се обиждайте... Когато вие и аз се срещнем очи в очи, очаквам, без ни най-малко съмнение, че всичко между нас ще бъде отлично разбрано и ще преобладава съвършена любов, и че свещеният завет, чрез който сме обвързани заедно, ще заеме най-високото място в сърцата ни”¹¹.

На събрание със своите съветници в Първото Президентство и Дванадесетте Пророкът Джозеф Смит казва следното: „Понякога съм говорил прекалено рязко поради подтика на момента, и доколкото съм наранил чувствата ви, братя, моля за вашата прошка, защото ви обичам и ще ви подкрепям с цялото ми сърце и в пълна праведност пред Господ и пред хората; защото бъдете сигурни, братя, аз желая да преградя пороя на всяко противостоене, в щормове и бури, в гръмотевици и светкавици, на суша и море, в пустошта или сред лъжливи братя или шайки, или където Бог в Своето провидение може да ни призове. И съм решен, че нито височина, нито дълбочина, нито княжества или сили, нито сегашното, нито бъдещото, нито кое да било друго създание ще може да ме отлъчи от вас (вж. Римляните 8:38–39).

И сега аз сключвам завет с вас пред Бога, че няма да слушам или вярвам на никакво уронващо честта сведение срещу който и да е от вас, нито ще ви осъждам според чие да е свидетелство под небето, освен ако това свидетелство не е безпогрешно, докато не ви видя очи в очи и не зная с увереност; и аз гласувам неотслабващо доверие във вашата дума, защото вярвам, че сте хора на правдата. И моля същото от вас – когато ви казвам нещо, да гласувате същото доверие в моята дума, защото аз не ще ви кажа, че знам нещо, което не знам”¹².

През есента на 1835 г. братът на Пророка, Уйлям, не се съгласява с едно решение, взето от Пророка, вбесява се и започва да се отнася с Пророка с презрение, като насърчава и други хора да правят същото. Това държане оgorчава Пророка и той пише следното на Уйлям: „Аз желая, братко Уйлям, ти да се смириш. Драговошно ти прощавам и

ти знаеш непоклатимата ми и неизменна предразположеност; знам в Кого уповамвам; аз стоя върху канарата; дъждовете не могат, не, те няма да ме повалят. Знаеш, че учението, което проповядвам, е истинно, знаеш, че Бог ме е благословил.... Знаеш, че моя дълг е да те съветвам, когато грешаш. Винаги ще си позволявам да правя това, същата привилегия ще имаш и ти. Позволявам си да те съветвам поради исконното ми право; и ти давам тази привилегия, защото мой дълг е да бъда смирен и да получавам упрек или напъствие от мой брат или приятел...

И сега нека Бог има милост над дома на моя баща; нека Бог премахне враждата между мен и теб, и нека всички благословии бъдат възстановени и миналото бъде забравено завинаги. Нека смиреното покаяние ни върне и двамата при тебе, о, Боже, и при Твоята сила и защита, и венец, да се радваме на компанията на татко, мама, Алвин, Хайръм, Софрония, Самюел, Кетрин, Карлос, Луси, светиите и всичките осветени в мир завинаги, е молитвата на твоя брат¹³.

На 1 януари 1836 г. Пророкът казва следното относно усилията си да реши тази трудност в семейството му: „Въпреки благодарността, която изпълва сърцето ми, поглеждайки назад към изминалата година, и многобройните благословии, които увенчаха главите ни, сърцето ме боли вътре в мен поради трудността, която съществува в семейството на баща ми... Аз от своя страна съм решен да направя всичко възможно за изглаждане и уреждане по дружески начин на всички сегашни семейни трудности, та предстоящата година и години, били те малко или много, да бъдат прекарани в праведност пред Бога...

Братята ми Уйлям и Хайръм и чичо Джон Смит дойдоха у дома ми и ние се усамотихме в една стая, придружени от татко и старейшина Мартин Харис. После татко Смит започна разговора с молитва, след което се изказа по въпроса по много прочувствен и мил начин, тъкмо с всичката симпатия на баща, чиито чувства са били дълбоко наранени относно трудността, съществуваща в семейството му; и докато той се обръщаше към нас, Духът Божий се установи

върху нас с могъща сила и сърцата ни бяха смекчени. Брат Уйлям направи смирено признание и помоли моята прошка за оскърблението, което ми бе отправил. А там, където бях постъпил зле, аз също поисках неговата прошка.

И духът на признанието и прошката бе споделен сред всички нас, и склучихме завет един с друг пред очите на Бог и светите ангели и братята, да се стремим оттам насетне да се изграждаме в праведност един друг във всички неща и да не слушаме нечестивите сведения един за друг, но като истински братя да се обръщаме един към друг в болките си в дух на кротост и да се помиряваме, и така да спомагаме за нашето щастие и щастията на семейството, и, казано накратко, за добруването на всички. После вътре бяха поканени моята съпруга, майка ми и моят писар и ние повторихме пред тях завета, който бяхме склучили; и докато в гърдите ни набъбваше благодарност, от очите ни потекоха сълзи. После аз бях помолен да привърша разговора, което направих с молитва, и той наистина бе ликуване и време на радост¹⁴.

Като показваме дълготърпение, търпение и милост на покаяващите се, можем да им помогнем да ги доведем в „свободата на скъпите Божии чеда”.

В края на 1838 г. Уйлям У. Фелс, който е доверен член на Църквата, е сред онези, които дават лъжливо свидетелство срещу Пророка и други ръководители на Църквата, което води до затварянето на последните в Мисури. През юни 1840 г. брат Фелс пише на Джозеф Смит, молейки за прошка. Порокът Джозеф отговаря: „Трябва да кажа, че се старая с необичайни чувства да ви напиша няколко реда в отговор на вашето писмо от 29-ти (миналия месец); в същото време се радвам на дадената ми привилегия.

Вие можете в някаква степен да си давате сметка какви са чувствата ми, както и тези на старейшина Ригдън и на брат Хайръм, когато четем писмото ви – наистина сърцата ни бяха смекчени от нежност и състрадание, когато разбрахме за вашето решение, и пр. Мога да ви уверя, че съм склонен да действам по вашия случай по начин, който ще получи одоб-

Уилям У. Фелс, нарисуван тук с Джозеф Смит, след като се върнал в пълно общение със светиите, пише за Пророка, който така драговолно му простил: „Славим пророка, който с'Бога говори!“ (Химни и детски песни, стр. 50).

рението на Иехова (Чиито служител съм) и съответства на принципите на истината и праведността, които са били дадени чрез откровение; и доколкото дълготърпението, търпението и милостта винаги са характеризирали отношението на нашия Небесен Отец към смирените и каещите се, съм склонен да взема за образец примера, да ползвам същите принципи и правейки това, да бъда спасител на своите ближни.

Вярно е, че ние сме пострадали много вследствие на вашето поведение – чашата с горчивина, която вече е достатъчно пълна за смъртните да я изпият, наистина беше

препълнена, когато вие се обърнахте против нас, човек, с когото често заедно се бяхме съветвали и бяхме се радвали на много освежителни времена от Господа – „ако беше неприятел, тогава бихме претърпели” (вж. Псалми 55:12–14). „В деня, когато ти стоеше настрана, в деня, когато чужденци заведоха в плен войската му, и чужденци влязоха в портите му, и хвърлиха жребие за (Фар Уест), тогава и ти беше като един от тях. Обаче недей гледа злорадо в деня на брата си, в деня, в който той стана странник, и да не говориш надменно в деня на бедствието им” (вж. Авдия 1:11–12).

Обаче, чашата бе изпита, волята на нашия Отец бе изпълнена и ние сме още живи, за което благодарим на Господ. И бидейки избавени от ръцете на нечестиви хора по милостта на нашия Бог, ние казваме, ваша привилегия е да бъдете избавен от силите на противника, да бъдете доведен в свободата на скъпите Божии чеда и отново да заемете мястото си сред светиите на Всевишния, и чрез усърдие, смирение и любов нелицемерна да се представите на нашия Бог и вашия Бог и на Църквата на Исус Христос.

Като считам вашето признание за действително и вашето покаяние за искрено, аз ще бъда щастлив още веднъж да ви подам дясната ръка на приятелството и ще се радвам за завръщането на блудния син.

Вашето писмо беше прочетено на светиите миналата неделя и беше прието тяхното мнение, когато беше единодушно решено, че У. У. Фелпс следва да бъде приет в общение.

„Хайде, скъпи братко, тъй като войната е отминала, Защото приятелите в началото са приятели завинаги”.¹⁵

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Тази глава включва няколко разказа как Джозеф Смит прощава на другите. Преговорете тези разкази на стр. 417–419, 420–421 и 421–426. По какви начини тези истории помагат на човек, който изпитва трудности да прости на някой друг?
- Какви благословии идват в живота ни, когато прощаваме на онези, които са ни обидили? Защо понякога ни е трудно да простим на другите? Какво можем да направим, за да развием дух, който прощава повече?
- Стр. 421 съдържа кратки, мъдри изявления да прощаваме на околните. Например: „Търпете се и понасяйте един друг, тъкмо както Господ прави с нас”. „Бъдете милостиви и ще намерите милост”. „Стремете се да помагате да спасявате души, не да ги унищожавате”. „Ние трябва да сме милостиви един към друг и да се издигнем над дреболиите”. Какво научавате от всяко едно от тези изявления?
- В абзаца, който почва в края на стр. 421, преговорете думите на Пророка Джозеф Смит за ефекта от добротата и деликатността. Защо мислите, че този съвет е верен? Проявявали ли са се тези принципи във вашия живот?
- Преговорете абзаца, който почва в края на стр. 421. Какви проблеми можем да избегнем, като следваме този съвет? Защо този съвет понякога е труден за следване? Как можем да преодолеем изкушението да вярваме на отрицателните сведения за другите?
- В усилията си да прости на другите Пророкът говори за желанието си да „взема за образец примера” на Небесния Отец (стр. 425) и да живее „съгласно великия и свършен пример на Спасителя” (стр. 420). Като се стремим да следваме примера на Небесния Отец и Исус Христос, кои са някои черти на характера, които да се стремим да развиваме?

Свързани с темата стихове: Псалми 86:5; Матей 18:21–35; 1 Нефи 7:16–21; Мосия 26:29–31; У. и З. 64:9–11

Бележки

1. *History of the Church*, 4:268; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, 15 ян. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 ян. 1841 г., стр. 273–274.
2. Дениъл Тейлър, “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 авг. 1892 г., стр. 491; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
3. Джордж К. Канън, *The Life of Joseph Smith, the Prophet*, 1888 г., стр. 190–191.
4. *History of the Church*, 6:245; из “A Friendly Hint to Missouri”, статия, написана под ръководството на Джозеф Смит, 8 март 1844 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 март 1844 г., стр. 473.
5. *History of the Church*, 3:383; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 2 юли 1839 г. в Монтроуз, Айова; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
6. *History of the Church*, 2:230, бележка под линия; из “To the Saints Scattered Abroad”, *Messenger and Advocate*, юни 1835 г., стр. 138.
7. *History of the Church*, 5:19–20; думите в скоби по оригинала; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 май 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
8. *History of the Church*, 5:23; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юни 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
9. *History of the Church*, 5:498; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
10. *History of the Church*, 5:23–24; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юни 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
11. Писмо от Джозеф Смит до Едуард Партридж и други, 30 март 1834 г., Къртлгънд, Охайо; в *Oliver Cowdery Letterbook*, стр. 34–35, Huntington Library, Сан Марино, Калифорния; копие в архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
12. *History of the Church*, 2:374; разделяне на абзаци променено; из протоколи на среща на съвета на Първото президентство и Дванадесетте, състояла се на 16 ян. 1836 г. в Къртлгънд, Охайо; съобщено от Уорън Париш.
13. *History of the Church*, 2:343; из писмо на Джозеф Смит до Уйлям Смит, 18 дек. 1835 г., Къртлгънд, Охайо.
14. *History of the Church*, 2:352–54; разделяне на абзаци променено; из дневника на Джозеф Смит, 1 ян. 1836 г., Къртлгънд, Охайо.
15. *History of the Church*, 4:162–64; вторият израз в скоби в трети абзац по оригинала; пунктуация и главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено; курсив премахнат; из писмо на Джозеф Смит до Уйлям У. Фелпс, 22 юли 1840 г., Наву, Илинойс.

Изкупление за мъртвите

„Великият Иехова... знае състоянието както на живите, така и на мъртвите, и щедро е осигурил тяхното изкупление”.

Из живота на Джозеф Смит

В началото на служението си Пророкът Джозеф Смит има изживяване, което ще му помогне да се подготви за времето, когато чрез откровение ще бъде дадено учението за спасение на мъртвите. През ноември 1823 г. Алвин Смит, най-голямото дете на Луси Мак Смит и Джозеф Смит-старши внезапно сериозно се разболява и ляга на смъртно легло. Алвин е на 25 г., здрав и способен млад мъж, чиито упорит труд съдейства много за финансовата стабилност на семейството. Майка му го описва като „младеж с изключителна доброта на характера”, чието „благородство и щедрост” благославяли хората около него „всеки час от живота им”¹.

Знаейки, че умира, Алвин извиква при себе си своите братя и сестри и говори с всеки от тях. На Джозеф, който е на 18 г. и още не е получил златните плочи, Алвин казва, „Искам да бъдеш добро момче и да направиш всичко по силите си да се сдобиеш с летописите. Бъди верен, като получаваш напътствие и като спазваш всяка дадена ти заповед. Твоят брат Алвин сега трябва да те напусне, но помни примера, който той ти е давал, и давай добър пример на децата, които са по-малки от теб”².

Когато Алвин умира, семейството моли един презвитериански свещеник от Палмира, Ню Йорк, да служи на погребението му. Тъй като Алвин не бил член на конгрегацията на свещеника, последният заявява в проповедта си, че Алвин не можел да бъде спасен. Уйлям Смит, по-малкият брат на Джо-

„Когато царството Божие е установено на земята и древният ред на нещата е възстановен, Господ ни показва този дълг и привилегия и на нас ни е заповядано да бъдем кръщавани за нашите мъртви“.

зеф, припомня: „(Свещеникът) ... обяви много сериозно, че (Алвин) е отишъл в пъкъла, защото не бил член на църквата, но той беше добро момче и баща ми не хареса казаното”³.

През януари 1836 г., много години след смъртта на Алвин, Джозеф Смит получава видение на селестиалното царство, в което вижда, че Алвин, също като неговите баща и майка, един ден ще наследят това царство. Джозеф „се почуд(ил) как е станало тъй, че (Алвин) е получил наследство в това царство, пред вид на това, че бе напуснал този живот още преди Господ да бе прострял ръката Си, за да събере Израил за втори път, и не е бил кръстен за опрощаване на греховете” (У. и З. 137:6). Тогава до него достига гласът на Господ, заявяващ:

„Всички, които са умрели без познание за това евангелие и които биха го приели, ако им е било позволено да останат, ще бъдат наследници на селестиалното царство Божие; също и всички, които ще умират отсега насетне без познание за него и които биха го приели от цялото си сърце, ще бъдат наследници на това царство. Защото Аз, Господ, ще съдя всички човеци според делата им и според желанието на сърцата им” (У. и З. 137:7–9).

На 15 август 1840 г. Пророкът Джозеф Смит проповядва на едно погребение в Наву и за пръв път споделя публично учението за спасението на мъртвите. Според Саймън Бейкър, който присъства, Пророкът започнал със свидетелство, че „Евангелието на Исус Христос носи благи вести на голяма радост”. Той чете по-голямата част от 1 Коринтяните 15 и обяснява, че „апостолите говорили на хора, които разбирали кръщението за мъртвите, защото то се практикувало сред тях”. После той заявява, че „хората вече могат да действат заради своите приятели, които са напуснали този живот и че целта на плана на спасение е да спаси всички, които желаят да спазват изискванията на Божия закон”⁴.

Един месец след погребалното обръщение Пророкът посещава своя баща, който е много болен и на смъртно легло. Пророкът обсъжда с баща си учението на кръщението за мъртвите и мислите на татко Смит се насочват към неговия обичан

син Алвин. Татко Смит моли работата за Алвин да бъде свършена „веднага“. Само минути преди да умре той заявява, че е видял Алвин⁵. В края на 1840 г. сем. Смит ликува, след като Хайръм получава кръщелния обред за своя брат Алвин.

Ученията на Джозеф Смит

Бог обича всички Свои чедата и ще съди всички според закона, който са получили.

„Великите замисли на Бог относно спасението на човешкия род са твърде слабо разбрани от привидно мъдрото и учено поколение, в което живеем. Различни и противоречиви са мненията на хората относно плана на спасение, (изискванията) на Всемогъщия, необходимата подготовка за небесата, състоянието и положението на починалите духове и щастието или нещастieto, произтичащи от упражняването на праведност и беззаконие, съгласно техните различни представи за добродетел и порок...

„Докато една част от човешката раса безжалостно съди и укорява другата, Великият Родител на вселената гледа на целия човешки род с бащинска грижа и родителски поглед; Той ги вижда като Свое потомство и без което и да е от онези ограничени чувства, които влияят на чедата човешки, карайки „слънцето Си да изгрява на злите и на добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните“ (Матей 5:45). Той държи юздите на правосъдието в ръцете Си; Той е мъдър Законодател и ще съди всички хора не според ограничените, тесни човешки представи, а „според делата, извършени в смъртното тяло, били те добри или зли“, извършени в Англия, Америка, Испания, Турция или Индия. Той ще ги съди „не според това, което нямат, а според това, което имат“; онези, които са живели без закон, ще бъдат съдени без закон, а онези, които са имали закон, ще бъдат съдени по този закон. Не бива да се съмняваме в мъдростта и разума на великия Иехова; Той ще отсъди възмездие или милост на всички народи според техните различни заслуги, начините им на придобиване на разум, законите, по които са управлявани, позволените средства да добиват вярна инфор-

мация и Неговите неразгадаеми планове относно човешкия род; и когато плановете на Бог бъдат проявени и завесата на бъдното отдръпната, всички ние най-накрая ще трябва да признаем, че Съдията на цялата земя е свършил всичко правилно (вж. Битие 18:25)⁶.

„Бог съди хората според начина, по който използват светлината, която Той им дава“⁷.

„Хората ще бъдат държани отговорни за нещата, които имат, а не за нещата, които нямат... Всичката светлина и разум, дадена им от техния благодетелен Творец, били те малко или много, според тях ще бъдат съдени справедливо и ... от тях се изисква да се подчиняват и да се усъвършенстват само и единствено в дадената им светлина и разум, защото човек трябва да живее не само с хляб, а с всяко слово, което излиза от устата на Бог“⁸.

Спасителят Исус Христос предлага възможност за опрощение и избавление и за живите, и за мъртвите.

„Положението на християнските нации след смъртта е една тема, която предизвиква всичката мъдрост и талант на философа и духовника и общоприетото мнение е, че съдбата на човека е безвъзвратно определена със смъртта му и че той или става вечно блажен, или вечно нещастен; че ако човек умре без знание за Бог, той трябва да бъде осъден навеки, без никакво смекчаване на наказанието му, облекчение на мъките или и най-незабележима надежда за избавление, докато минават безкрайните векове. Колкото и общоприет да е този принцип, ще открием, че той е в разрез със свидетелството на Светото писание, защото нашият Спасител казва, че всеки грях и хула ще се прости на човеците, които хулят; но хулата против Светия Дух няма да се опрости нито в този свят, нито в идния, което очевидно показва, че в идния свят има грехове, които могат да бъдат опростени, макар грехът на богохулството (срещу Светия Дух) да не може (вж. Матей 12:31–32; Марка 3:28–29).

Петър, говорейки за нашия Спасител, също казва, че „(Той) отиде да проповядва на духовете в тъмницата, които

В света на духовете Спасителят организира праведните духове и „и ги е упълномоцил да отидат и да занесат светлината на Евангелието на онези, които са били в мрак“ (У. и З. 138:30).

едно време бяха непокорни, когато Божието дълготърпение ги чакаше в Ноевите дни” (1 Петрово 3:19, 20). Тук ние имаме един разказ за нашия Спасител, проповядващ на духовете в затвора, на духовете, които са били затворени от времето на Ной; и какво им проповядвал Той? Че те трябвало да останат там? Със сигурност не! Нека свидетелства Неговото собствено заявление. „Защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите, прати Ме да проглася освобождение на пленниците, и прогледване на слепите, да пусна на свобода угнетените” (Лука 4:18). Исаия го казва – „Да извадиш запрените от затвор, и седящите в мрака из тъмницата” (Исаия 42:7). Твърде очевидно е, че Той отишъл не само да им проповядва, а да ги избави, или изведе от тъмницата...

„Великият Иехова е обмислил всичките свързани със земята събития, отнасящи се към плана на спасение, преди той да започне да действа, или преди „звездите на зората (да) пееха заедно” от радост (Иов 38:7); миналото, настоящето и бъдещето са били и са за Него едно вечно „сега”; Той е знаел

за падението на Адам, за беззаконията на до-потопните хора (живелите преди Великия потоп), за дълбината на беззаконието, което щяло да бъде свързано с човешкия род, тяхната слабост и мощ, тяхната сила и слава, техните вероотстъпничества, техните престъпления, праведност и беззакония; Той разбирал падението на човека и изкуплението му; Той знаел за плана на спасение и учел за него; Той бил запознат със състоянието на всички народи и с тяхната участ; Той заповядвал всички неща според повеленията на собствената Си воля; Той познава състоянието както на живите, така и на мъртвите, и щедро е осигурил тяхното изкупление според различните им обстоятелства и законите на царството Божие, било в този или в идния свят⁹⁹.

**Бог е съвършено справедлив и милостив
към всички хора, живи и мъртви.**

„Идеята за справедливостта, възмездието и милостта на Бог, която някои хора формират, е твърде глупава за вниманието на един разумен човек: например за много от нашите обикновени свещеници е обичайно да предполагат, че ако човек не е, както те го наричат, обърнат във вярата, и умре в това състояние, той завинаги ще остане в пъкъла без никаква надежда. Той трябва да прекара безчет години в мъчение и то никога, никога, никога да не свърши; при все това се казва, че тази вечна мъка обикновено зависи от чиста случайност (шанс). Счупването на подкова, скъсването дрехата на служителите или особеното място, на което живее човек, могат непряко да са средствата за това осъждане или причината той да не бъде спасен.

Ще предложи един случай, който не е изключителен: Двама мъже, които са били еднакво нечестиви, които са пренебрегвали религията, се разболяват по едно и също време; единият има добрия късмет да бъде посетен от някой, който да се помоли и бива обърнат във вярата няколко минути преди да умре; другият праща за трима различни души, които да се молят за него, шивач, обушар и тенекеджия; тенекеджията трябва да запой един тиган, шивачът има да прави илик на палто, което е спешно, а обушарят трябва да

закърпи бързо нечия обувка; никой от тях не може да дойде навреме, човекът умира и отива в пъкьла: единият от двамата е възвисен в лоното на Авраам, седи в Божието присъствие и се радва на безкрайно, непрекъснато щастие, докато другият, добър колкото и първия, потъва във вечно осъждане, непоправима мъка и безнадеждно отчаяние, защото някой е имал обувка за кърпене, илик на палто за правене или тиган за запояване.

Плановете на Иехова не са тъй несправедливи, твърденията на Светото писание тъй (илюзорни), нито планът на спасение за човешкия род тъй несъвместим със здравия разум; при такива действия Бог би се намръщил с неодобрение, ангелите биха скрили главите си от срам и всеки добродетелен, разумен човек би се отвратил.

Ако човешките закони награждават всеки човек според неговите заслуги и наказват всеки нарушител според различните му престъпления, със сигурност Господ не би бил по-жесток от човека, защото Той е мъдър законодател и Неговият закон е по-безпристрастен, постановленията Му по-справедливи и решенията Му по-съвършени от човешките; и както човек съди ближния си по закон и го наказва според наказанието на закона, тъй и Бог в небесата съди „според делата, извършени в смъртното тяло” (вж. Алма 5:15). Да се каже, че езичниците ще бъдат осъдени, защото не са вярвали в Евангелието, би било нелепо, и да се каже, че всички юдеи ще бъдат осъдени, защото не са повярвали в Исус би било еднакво абсурдно; защото „как ще повярват в Този, за Когото не са чули, и как могат да чуят без проповедник, и как той може да проповядва, без да бъде изпратен” (вж. Римляните 10:14–15); следователно нито юдеите, нито езичниците могат да бъдат виновни, че са отхвърлили несъвместимите възгледи на сектантството, нито че са отхвърли кое да е свидетелство, освен изпратеното от Бог, защото както проповедникът не може да проповядва, без да бъде изпратен, тъй и слушателят не може да повярва, (освен) ако чуе „изпратен” проповедник, и не може да бъде осъден за нещо, което не е чул, и бидейки без закон, ще трябва да бъде съден без закон”¹⁰.

**Наш дълг и привилегия е да бъдем
кръстени и потвърдени за онези, които
са починали без Евангелието.**

„Когато говорим за благословиите, имащи връзка с Евангелието, и последиците, свързани с неподчинение на изискванията, често ни се задава въпроса какво става с нашите бащи. Ще бъдат ли те осъдени за неподчинение на Евангелието, когато никога не са го чули? Със сигурност не. Но те ще имат същата привилегия, на която се радваме и ние, чрез вечното свещеничество, което служи не само на земята, а и на небето, и чрез мъдрите действия на великия Иехова. Оттук следва, че онези, които се споменават в Исаия (вж. Исаия 24:21–22), ще бъдат посетени от свещеничеството и ще излязат от своя затвор на същия принцип, както онези, които били непокорни по времето на Ной, били посетени от нашия Спасител (Който носел вечното Мелхиседеково свещеничество) и Той им проповядвал Евангелието в затвора. И за да могат те да изпълнят всичките (изисквания) на Бог, живи приятели били кръстени за техните мъртви приятели, изпълнявайки така изискването на Бог, което гласи, „ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“ (Иоана 3:5). Те били кръстени, разбира се, не заради себе си, а за своите мъртви... Павел, говорейки за мъртвите, казва, „Иначе, какво ще правят тия, които се кръщават заради мъртвите? Ако мъртвите никак не се възкресяват, защо се и кръщават заради тях?“ (1 Коринтяните 15:29)...

И сега, когато великите цели на Бог се движат бързо към тяхното реализиране и нещата, казани от пророците, се изпълняват, когато царството Божие е установено на земята и древният ред на нещата е възстановен, Господ ни показва този дълг и привилегия и на нас ни е заповядано да бъдем кръщавани за нашите мъртви, изпълнявайки така словата на Авдий, когато говори за славата на последните дни: „И избавители ще възлязат на хълма Сион, за да съдят Исавовите остатъци, и царството ще бъде на Господа“ (вж. Авдия 1:21). Едно разбиране на тези неща изглажда Писанията на истината, обяснява методите на Бог към човека, поставя човешкия

род на равна нога и е в съответствие с всеки принцип на праведността, справедливостта и истината. Ще завършим с думите на Петър: „Защото доволно е миналото време, когато сте живели така, както желаят да живеят езичниците... понеже затова се проповядва благовестието и на мъртвите, тъй щото, като бъдат съдени по човешки в плът, да живеят по Бога в дух (1 Петрово 4:3, 6)”.¹¹

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 429–432, като отбележите как учението за спасението на мъртвите повлиява на Джозеф Смит и семейството му. Какъв ефект има това учение за вас и вашето семейство?
- На стр. 432–435 преговорете ученията на Пророка Джозеф за Бог Отец и Исус Христос. По какви начини тези учения въздействат на мислите и чувствата ви за нашия Отец в Небесата и за Спасителя? По кои начини те се отнасят към спасението на мъртвите?
- Прочетете ученията на Пророка на стр. 433–434 и 435–436. Как Бог съди Своите деца?
- Джозеф Смит казва, че кръщението на мъртвите е „дълг и привилегия” (стр. 437). По какви начини тази работа е дълг? Какви изживявания сте имали, при които сте чувствали, че тя е привилегия? Какво може да сторите, за да придвижвате Господното дело за онези, които са починали? Как родителите могат да помогнат на децата си да участват в него?
- Как учението за спасението на мъртвите показва справедливостта на Бог? Как то показва Неговата милост? След като прочетете тази глава, как бихте обяснили това учение на човек от друга вяра?

Свързани с темата стихове: Исаия 49:8–9; 61:1–3; Иоана 5:25; У. и З. 138:11–37

Бележки

1. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 4, стр. 5–6, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Алвин Смит, цитирано в Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 4, стр. 4, архиви на Църквата.
3. Уилям Смит, интервю на Е. С. Бригс и Дж. У. Питърсън, окт. или ноем. 1893 г., първоначално публикувано в *Zion's Ensign* (издание на реорганизираната Църква на Исус Христос на светиите от последните дни, наричана сега Общност на Христа); препечатано в *Deseret Evening News*, 20 ян. 1894 г., стр. 2.
4. Саймън Бейкър, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 15 авг. 1840 г. в Наву, Илинойс; в *Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 15 авг. 1840 г. Вж. и *History of the Church*, 4:231.
5. Джозеф Смит-старши, цитиран в Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 14, стр. 296, 301, архиви на Църквата.
6. *History of the Church*, 4:595–596; пунктуация осъвременена; из “Baptism for the Dead”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 апр. 1842 г., стр. 759; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
7. *History of the Church*, 5:401; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 май 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
8. Писмо от Джозеф Смит до чичо му Сайлъс Смит, 26 септ. 1833 г., Къртланд, Охайо; в Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1845 г. ръкопис, стр. 228–229, архиви на Църквата.
9. *History of the Church*, 4:596–597; първият израз в скоби в първия абзац по оригинал; правопис и пунктуация осъвременени; разделяне на абзаци променено; из “Baptism for the Dead”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 апр. 1842 г., стр. 759–760; редактор на изданието бил Джозеф Смит. Откровение, получено от президент Джозеф Ф. Смит през октомври 1918 г., пояснява, че когато Спасителят бил в света на духовете, Той посетил праведните духове и назначил пратеници, които да отидат при нечестивите духове с евангелското послание (вж. У. и З. 138:18–23, 28–32).
10. *History of the Church*, 4:597–598; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из “Baptism for the Dead”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 апр. 1842 г., стр. 760; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
11. *History of the Church*, 4:596–597; вторият израз в скоби в първия абзац по оригинал; правопис и пунктуация осъвременени; разделяне на абзаци променено; из “Baptism for the Dead”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 апр. 1842 г., стр. 760–761; редактор на изданието бил Джозеф Смит.

Възстановеният храм Наву, издигащ се на мястото на първоначалния храм. Когато се строел оригиналният храм Наву, Пророкът Джозеф Смит заявил, „Нуждаем се от храма повече от всичко друго“.

Получаване на храмовите обреди и благословии

Храмът е място, където Бог може да „открива на Своя народ обредите на дома Си и славата на царството Си, и да учи хората на пътя на спасението”.

Из живота на Джозеф Смит

От най-ранните дни на възстановяването Господ учи Пророка Джозеф Смит за важността на строежа на храмове. Макар Пророкът да е принуден много пъти да се мести и постоянно да се сблъсква с неща, изискващи неговото време и внимание, той никога не губи от поглед нуждата да се построи дом на Господ. В Индипендънс, Мисури, е осветен участък за храма. В Къртлънд, Охайо, е завършен и осветен красив храм. Във Фар Уест, Мисури, са положени крайъгълните камъни на друг, който е изоставен. Сега, когато членовете на Църквата започват да изграждат наново живота си в Наву – мнозина от тях без достатъчно храна, подслон или работа, Джозеф Смит знае, че най-важното дело на светиите отново е да построят храм.

В отговор на Господната заповед Пророкът и светиите бързат колкото е възможно по-скоро да започнат да строят Господния дом. Но Пророкът си дава сметка, че строежът може да отнеме години и знае, че светиите имат нужда от пълните храмови благословии. Съответно на 4 май 1842 г., макар храмът още да не е завършен, Джозеф Смит отслужва надаряване на една малка група верни братя.

Групата се събира в горната стая на магазина от червени тухли на Пророка, която е „подредена да представлява интериора на храма дотолкова, доколкото позволяваха обстоя-

телствата”¹. Франклин Д. Ричардз от Кворума на дванадесетте апостоли пише: „Когато Духът подсказа (на Джозеф Смит), че делото на живота му приближава края си и когато видя, че земните му дни могат да свършат преди завършването на храма, той призова неколцина избрани и им предаде обредите на свято то надаряване, тъй че божествените богатства на ума му да не бъдат загубени за света със смъртта му”².

Историята на Пророка разказва: „Прекарах деня в горната част на магазина, ... на съвет с генерал Джеймс Адамз от Спригфийлд, патриарх Хайръм Смит, епископите Нюъл К. Уитни и Джордж Милър и президент Бригъм Йънг и старейшини Ибър Ч. Кимбъл и Уилард Ричардз, като ги напътствах в принципите и реда на свещеничеството, като обърнах внимание на умиванията, помазванията, надаряванията и предаването на ключовете, принадлежащи на Аароновото свещеничество, също и за най-висшия ред на Мелхиседеково свещеничество, разказвайки за реда, принадлежащ на Стария по дни и всички онези планове и принципи, чрез които всеки е в състояние да осигури пълнотата на онези благословии, които са били приготвени за Църквата на Първородния, и да отиде и пребивава в присъствието на Елохим във вечните светове. На този съвет за пръв път в тези последни дни бе установен древният ред на нещата.

И съобщенията, които направих на този съвет, бяха за духовни неща, които да бъдат получени само от духовно мислещи хора: и на тези мъже не бе сторено знайно нищо повече от онова, което ще бъде сторено знайно на всички светии от последните дни веднага щом бъдат готови да го получат и бъде подготвено подходящо място те да им бъдат предадени, тъкмо най-слабите от светиите; затова нека светиите бъдат усърдни в изграждането на храма и на всички домове, които им е било заповядано или ще им бъде заповядано от Бог да построят отсега нататък”³.

Докато мнозинството от светиите ще получи храмовите надарявания след завършването на храма Наву, малък брой мъже и жени получават тази благословия през месеците след събранието от май 1842 г. Мърси Фийлдинг Томпсън е

сред тях. По времето, когато тя получава своето надаряване, Пророкът ѝ казва, „Това ще те изведе от мрака в чудна светлина”⁴.

Ученията на Джозеф Смит

На светиите е заповядано от Бог да строят храмове.

През януари 1833 г. в Къртлънд, Охайо, Пророкът пише: „Господ ни заповяда да построим Божий дом в Къртлънд; ... това е словото Господно към нас и ние трябва, да, с Господната помощ, ние ще се подчиним: при условие, че се подчиним, Той ни обеща велики неща, да, тъкмо посещение от небесата, за да ни удостои със Своето присъствие. Ние наистина се боим пред Господа да не би да не успеем да получим тази велика чест, с която нашият Учител предлага да ни удостои; ние се стремим към смирение и голяма вяра, за да не бъдем посрамени в Негово присъствие”⁵.

През септември 1840 г. Пророкът и съветниците му в Първото Президентство заявяват, че е дошло времето за строеж на храма Наву: „Вярвайки, че е дошло времето да се издигне молитвен дом, дом на ред, дом за поклонение на нашия Бог (вж. У. и З. 88:119), където в тази част на страната могат да бъдат получавани обредите в съгласие с Неговата божествена воля – за постигането на което се иска да бъде положено значително усилие, а също ще са необходими и средства – и тъй като делото трябва да бъде ускорено в праведност, уместно е за светиите да претеглят важността на тези неща в ума си, заедно с всичките техни последици и после да вземат такива мерки, каквито са нужни за превръщането им в действие; и въоръжавайки се с кураж, да решат да сторят всичко, което могат, чувствайки се толкова заинтересувани, сякаш цялата работа зависи само и единствено от тях. Правейки това, те ще подражават на славните дела на бащите и ще осигурят небесните благословии за себе си и за потомството си до последното поколение”⁶.

През януари 1841 г. Пророкът и съветниците му в Първото Президентство пишат: „Храмът Господен е в процес

на изграждане тук (в Наву), където светиите ще идват да се покланят на Бога на своите бащи, според реда на Неговия дом и силите на свящото свещеничество, и той ще бъде тъй съграден, че да позволи всичките служби на свещеничеството да бъдат надлежно упражнявани и да бъдат получавани напътствия от Всевишния, и от това място да бъдат носени до далечни земи. Нека, прочее, съсредоточим всичките си сили ... и се стремим да подражаваме на отците в завета и патриарсите от древността във всички тези неща, които са от такава огромна важност за това и всяко следващо поколение”⁷.

В началото на 1841 г. Джозеф Смит учи следното, както е записано от Уйлям П. Макинтайър: „Джозеф каза, че Господ казал, че следва да построим своя дом в Негово име, та да можем да бъдем кръщавани за мъртвите. Но ако не го сторим, ще бъдем отхвърлени, и мъртвите ни заедно с нас, и тази Църква няма да бъде приета (вж. У. и З. 124:32)”⁸.

През април 1842 г. Пророкът казва: „Църквата не е напълно организирана, според нейния определен ред, и не може да бъде, докато не е завършен храмът, където да бъде осигурено място за отслужването на обредите на свещеничеството”⁹.

През юли 1842 г. Пророкът заявява: „Господ ни каза да изградим храма (Наву)... ; и тази заповед е тъй задължителна за нас, както и всяка друга; и онзи, който не се включи в тези неща, е също толкова грешник, колкото и ако нарушава коя да е друга заповед; той не върши Божията воля, нито изпълнява законите Му”¹⁰.

През октомври 1843 г. Пророкът уещава светиите: „Ускорете работата в храма, подновете усилията си за напредъка на цялото дело на последните дни и ходете пред Господа в разум и праведност”¹¹.

През март 1844 г. Пророкът се среъца с Дванадесетте и храмовия комитет на Наву, за да обсъдят как да се разпределят оскъдните средства на Църквата. На това събрание Пророкът казва: „Нуждаем се от храма повече от всичко друго”¹².

Храмът Кардстън Албърта. В светите храмове Господ открива на Своя народ „славата на царството Си” и „пътя на спасението”.

**В храма ние научаваме нещата от
вечността и получаваме спасителни обреди
за нас и нашите предци.**

„Каква била целта на събирането... на Божия народ във всички времена на света? ... Главната цел била да се съгради дом Господен, където Той да може да открива на Своя народ обредите на дома Си и славата на царството Си, и да учи хората на пътя на спасението; защото има някои обреди и принципи, които, като бъдат учени и практикувани, трябва да бъдат извършвани в място или дом, построен за тази цел.

... Обредите в свещеничеството, учредени в небесата преди основаването на света за спасението на хората, не бива да бъдат изменяни или преиначавани. Всички трябва да бъдат спасени според едни и същи принципи.

Именно с тази цел Бог събира заедно Своите люде в последните дни – да изградят дом на Господа, който да ги готви за обредите и надарванията, умиванията и помазванията и пр.

Един от обредите в дома Господен е кръщението за мъртвите. Бог постановил преди основаването на света, че този обряд следва да бъде отслужван в басейн, подготвен за тази цел в дома Господен...

Учението за кръщението за мъртвите е ясно посочено в Новия завет; ... то е причината Исус да каже на юдеите, „колко пъти съм искал да събера твоите чеда, както кокошката прибира пилците си под крилата си, но не искахте!“ (Матей 23:37) – та те да могат да изпълнят обредите на кръщение за мъртвите, както и други свещенически обреди, и да получават откровение от небесата, и да станат свършени в нещата на царството Божие – но те не поискали. Така било в деня на Петдесетница: тези благословии били изсипани върху учениците при онези събития. Бог предопределил, че ще спаси мъртвите и ще го стори, като събере Своя народ заедно...

... Защо да събира хората заедно в това място? По същата причина, поради която Исус искал да събере юдеите – да получат обредите, благословиите и славата, която Бог е запазил за Своите светии. Сега ще попитам това събрание и всички светии – ще построите ли този дом и ще получите ли обредите и благословиите, които Бог е запазил за вас? Или пък не ще построите в Господа този дом и ще Го оставите да мине покрай вас и да даде тези благословии на други хора?”¹³

„Веднага щом храмът (Наву) и басейнът за кръщения са готови, ние разчитаме да дадем на старейшините на Израил техните умивания и помазвания и да присъстваме на тези последни и най-внушителни обреди, без които не можем да получим селестиални престоли. Трябва обаче да има свято място, подготвено за тази цел. Имаше обръщение за това, направено по времето, когато се полагаха основите на храма, и са осигурени условия докато работата бъде завършена, та хората да могат да получават своите надарвания и да станат князе и свещеници на Всевишния Бог... Трябва обаче да има място, специално построено за тази цел, и с цел хората да бъдат кръщавани за своите мъртви...

Господ има установен закон във връзка с това: трябва да има специално място за спасението на нашите мъртви. Наистина вярвам, че ще има такова място и там хората, които искат да спасят своите мъртви, могат да отиват и да водят семействата си, да вършат своята работа, като бъдат кръщавани и участват в другите обреди за своите мъртви¹⁴.

„Често се задава въпросът, „Не можем ли да бъдем спасени, без да преминаваме през всички тези обреди и т. н.?” Бих отговорил, не, няма да имаме пълно спасение. Исус казва, „В дома на Отца Ми има много обиталища и Аз ще отида да приготвя място за вас” (вж Йоана 14:2). Тук под *дом* трябва да се разбира царство; и всеки човек, който е възвисен до най-висшата обител, ще трябва да спазва селестиалния закон, също и целия закон¹⁵.

„Ако един човек получи пълнотата на Божието свещенство, той трябва да го получи по същия начин, както го е получил Исус Христос, и той е чрез спазване на всички заповеди и подчинение на всички обреди в дома на Господ...

Всички хора, които стават наследници на Бог и сънаследници на Исус Христос, ще трябва да получат пълнотата на обредите на Неговото царство; и онези, които не получат всичките обреди, ще останат без пълнотата на тази слава¹⁶.

„Ако бихме могли да прочетем и разберем всичко написано от времето на Адам относно връзката на човека с Бог и ангелите в едно бъдещо състояние, бихме знаели твърде малко за нея. Четене изживяванията на други хора или откровението, дадено на *тях* никога не може да даде на *нас* изчерпателен поглед на нашето състояние и истинската ни връзка с Бог. Знанието на тези неща може да бъде придобито само с опит, чрез получаване на Божиите обреди, установени за тази цел. Ако можехте да получите небесно видение за 5 минути, ще знаете повече, отколкото от прочитането на всички книги, написани някога по темата... Уверявам светиите, че истината ... може да бъде узната чрез откровения от Бог, чрез изпълнение на Неговите обреди и в отговор на молитва¹⁷.

„Редът в Божия дом е бил и винаги ще бъде същия, дори след пришествието на Христа; ще бъде същият и след изтичането на Хилядолетието, и ние накрая ще влезем в селестриалното царство Божие и ще му се радваме навеки“¹⁸.

**Храмът е място на святост, където получаваме
най-големите благословии,
които Бог има за Своите деца.**

Като част от освещаващата молитва за храма Къртлънд, дадена на Пророка Джозеф Смит чрез откровение и записана по-късно в Учение и Завети 109, Пророкът се моли: „И сега, Свети Отче, ние Те молим... да може славата Ти да почива върху Твоите люде и върху този твой дом, който ние сега Ти посветихме, за да бъде осветен и посветен като свят, и за да може святото Ти присъствие да бъде постоянно в този дом; и всички хора, които ще влязат през прага на Господния дом, да могат да усетят силата Ти и да се почувстват принудени да признаят, че Ти си го осветил и че това е Твоят дом, място на светостта Ти.

И стори тъй, Свети Отче, че всички онези, които ще се покланят в този дом, да могат да се поучават един друг със слова на мъдрост от най-добрите книги и да могат да търсят поука тъкмо чрез учение, също и чрез вяра, както Ти си казал, и да могат да израстнат в Теб, и да получат пълнота на Светия Дух, и се организират според Твоите закони, и се подготвят да се сдобият с всяко нужно нещо; и за да може този дом да бъде дом на молитва, дом на постете, дом на вяра, дом на слава и на Бога, тъкмо Твой дом...

И ние Те молим, Свети Отче, Твоите служители да могат да тръгнат от този дом, въоръжени със силата Ти, и името Ти да бъде над тях, и славата Ти да бъде около тях, и ангелите Ти да имат грижа за тях; и от това място те да могат да оповестяват истинно извънредно велики и славни вести към краищата на земята, тъй че да могат да узнаят, че това е Твое дело и че Ти си прострял ръката Си, за да изпълниш онова, което Си изрекъл чрез устата на пророците относно последните дни.

Молим Ти се, Свети Отче, да укрепиш людете, които ще Ти се покланят и с чест ще поддържат име и положение в този Твоя дом през всички поколения и за вечността, тъй че никакво оръжие, скроено против тях, да не успее, тъй че който копае ров за тях, сам да падне в него; и никакви заговори на нечестивост да нямат сила да се надигнат и да надделеят над людете Ти, на които ще бъде поставено Твоето име в този дом”¹⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете последните два абзаца на стр. 442. По какви начини храмовата работа ни „изве(жда) от мрака в чудна светлина”? Какво, мислите, значи да бъдеш „духовно мислещ”? Защо трябва да бъдем „духовно мислещи”, за да получим светлината, която е на разположение за нас в храма?
- Когато светиите работят по строежа на храма, Пророкът Джозеф Смит им казва, „Нуждаем се от храма повече от всичко друго” (стр. 444). Преговорете стр. 443–444, като търсите причини това заявление да е вярно. По какви начини заявлението на Пророка е вярно във вашия живот?
- Изучете ученията на Джозеф Смит за заповедта да строим храмове (стр. 443–444). Защо мислите, че Църквата няма да бъде „напълно организирана” без храмове и храмови обреди? Какво можем да направим днес да „ускор(им) работата в храма”? Защо трябва да „претеглим важността” на храмовата работа?
- Преговорете ученията на Пророка за светите храмови обреди и какво научаваме от тях (стр. 444–447). Кое от тези учения особено ви помага в разбиране важността на храмовите обреди?

- Прочетете третия абзац на стр. 447. Ако сте получили храмови обреди, помислете как вашето изживяване ви е научило на „(вашето) състояние и истинската (ви) връзка с Бог“. Ако никога не сте били в храма или от известно време не сте се връщали там, помислете как можете да се подготвите да посетите храма.
- Кой са някои от благословиите, които можем да получим, когато посещаваме храма? (За някои примери вж. стр. 447–448). Според прочетеното в тази глава как можете да направите посещението си в храма по-значимо?

Свързани с темата стихове: Псалми 24:3–5; Исаия 2:2–3; У. и З. 124:25–28, 39–41

Бележки

1. Лусиъс Н. Сколвил, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 фев. 1884 г., стр. 2.
2. Франклин Д. Ричардз, “A Tour of Historic Scenes”, *Contributor*, май 1886 г., стр. 301; пунктуация и главни букви осъвременени.
3. *History of the Church*, 5:1–2; правопис и граматика осъвременени; разделяне на абзаци променето; из “History of the Church” (ръкопис), книга С-1, стр. 1328–1329, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
4. Мърси Фийлдинг Томпсън, “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1 юли 1892 г., стр. 400.
5. *History of the Church*, 1:316–317; из писмо на Джозеф Смит до Уйлям У. Фелпс, 11 ян. 1833 г., Къртлгънд, Охайо; това писмо неправилно е датирано 14 ян. 1833 г. в *History of the Church*.
6. *History of the Church*, 4:186; граматика осъвременена; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 178–179.
7. *History of the Church*, 4:268; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, 15 ян. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 ян. 1841 г., стр. 274.
8. Уйлям П. Макинтайър, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1841 г. в Наву, Илинойс; William Patterson McIntire, *Notebook*, 1840–1845, архиви на Църквата.
9. *History of the Church*, 4:603; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
10. *History of the Church*, 5:65; из “The Government of God”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 юли 1842 г., стр. 857–858; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
11. *History of the Church*, 6:52; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и *Times and Seasons*, 15 септ. 1843 г., стр. 331–332; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.
12. *History of the Church*, 6:230; из дневника на Джозеф Смит, 4 март 1844 г., Наву, Илинойс.
13. *History of the Church*, 5:423–425, 427; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд

- Уудрѳ и Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 00/562, т. 3.
14. *History of the Church*, 6:319; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрѳ, Уилард Ричардз, Томас Бьлок и Уйлям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  15. *History of the Church*, 6:184; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 ян. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрѳ.
  16. *History of the Church*, 5:424; правопис осъвременен; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудрѳ и Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  17. *History of the Church*, 6:50–51; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и *Times and Seasons*, 15 септ. 1843 г., стр. 331; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.
  18. *History of the Church*, 2:309; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 ноем. 1835 г. в Къртлънд, Охайо; съобщено от Уорън Париш.
  19. Учение и Завети 109:10, 12–16, 22–26; молитва, отправена от Джозеф Смит на 27 март 1836 г. на освещаването на храма Къртлънд Охайо.

Възстановеният магазин от червени тухли в Наву. Тази сграда служи като офис на Пророка Джозеф Смит и като работно място, помагащо му да издържа семейството си. В магазина се провеждат много църковни събрания и обществени дейности.

Милосърдието, чистата любов Христова

„Любовта е една от главните характеристики на Божеството и трябва да бъде проявявана от онези, които се стремят да бъдат Божи синове”.

Из живота на Джозеф Смит

В откровение, дадено чрез Пророка Джозеф Смит през 1841 г., Господ определя колът в Наву, Илинойс, като „край-тъгълен камък в Сион, който ще бъде обработен с изтънченост, по подобие като за дворец” (У. и З. 124:2). Под ръководството на Пророка Наву се превръща в процъфтяващ център на търговия, образование и изкуства. Много хора обработват фермите си, докато онези, които притежават по акър земя (ок. 4 дка) в града, отглеждат плодове и зеленчуци в домашни градини. Из града никнат дъскорезници, тухларни, печатници, мелници и хлебарници, както и работилници на дърводелци, грънчари, тенекеджии, бижутери, ковачи и мебелисти. В Наву светиите могат да се наслаждават на театър, балове и концерти. Стотици ученици са записани в училищата из общността и се правят планове за университет.

Тъй като Наву расте бързо, няколко тухларни произвеждат червените тухли, които дават на градските сгради техния характерен изглед. Една от тях е магазинът от червени тухли на Пророка. Магазинът е построен да служи едновременно като офис за Пророка и Първото Президентство и като работно място, помагачо на Пророка да издържа семейството си. Една случка, станала в магазина от червени тухли, показва милосърдната природа на Пророка, която го прави тъй обичан.

Джеймз Лийч е англичанин, пристигнал в Наву с покръстената си сестра и съпруга ѝ, Агнес и Хенри Найтинджейл. След като търсят безуспешно работа, Джеймз и Хенри решават да помолят за помощ Пророка. Джеймз си спомня:

„Ние... открихме (Пророка) в малък магазин да продава стоки на една госпожа. Това бе първият път, когато имах възможност да го чуя и видя добре. Почувствах, че в него има ненадминат дух. Той бе различен от всеки, когото бях срещал преди, и аз си казах в сърцето, че той наистина е пророк на Всевишния Бог.

Тъй като не бях член на Църквата, помолих Хенри да го помоли за работа, но той не го стори, тъй че трябваше да го направя сам. Казах, „Г-н Смит, ако обичате, имате ли някаква работа, която да дадете на двама ни, та да си вземем някои продукти?“ Той ни погледна с ведро лице и каза с толкова силно чувство на доброта, „Добре, момчета, какво можете да вършите?“ Казахме му с какво сме се занимавали преди да напуснем родната си земя.

Той каза, „Можете ли да изкопаете една канавка?“ Отвърнах, че ще направим най-доброто, което можем. „Добре, момчета“, и вземайки рулетка, той каза, „Елате с мен“.

Той ни отведе на десетина метра от магазина, даде ми да държа ринга и разтегна цялата мерителна лента от макарата и ни отбеляза линията, по която да работим. „Сега, момчета“, каза той, „можете ли да изкопаете канавка 1 м широка и $\frac{1}{2}$ м дълбока по дължината на тази линия?“

Ние отвърнахме, че ще дадем най-доброто от себе си и той ни остави. Хванахме се на работа и когато свършихме, аз отидох и му казах, че сме готови. Той дойде, погледна я и каза, „Момчета, ако я бях направил сам, нямаше да е по-хубава. Сега елате с мен“.

Той ни отведе обратно в магазина си и ни каза да си вземем най-добрата шунка или парче свинско. Бидейки доста стеснителен, аз казах, че предпочитам той да ни даде. Тъй че той взе две от най-големите и хубави парчета месо и почувал брашно за всеки от нас и попита така добре ли е.

Казахме му, че сме готови да работим още за това, но той отвърна, „Ако вие сте доволни, и аз съм доволен”.

Благодарихме му сърдечно и си тръгнахме към къщи, радвайки се на добросърдечieto на Пророка на нашия Бог”.

Джеймз Лийч е кръстен същата година и пише, „често имах привилегията да виждам благородното лице (на Пророка), озарено от Духа и силата Божия”¹.

Ученията на Джозеф Смит

Човек, изпълнен с Божията любов, се стреми да благославя околните.

„Любовта е една от главните характеристики на Божеството и трябва да бъде проявявана от онези, които се стремят да бъдат Божии синове. Човек, който е изпълнен с любовта Божия, не е доволен когато само неговото семейство има благословии, но кръстосва целия свят, изпълнен с горещо желание да благославя целия човешки род”².

Луси Мезърв Смит записва следното: „(Джозеф Смит) казваше, „Братя и сестри, обичайте се един друг, обичайте се един друг и бъдете милостиви към враговете си”. Той повтаряше тези думи с много категоричен тон и високо „амин”³.

През юли 1839 г. Пророкът говори на група ръководители на Църквата: „После аз се обърнах към тях и дадох много напътствия... засягайки теми, много важни за всички, които искат да работят смирено пред Господа, специално учейки ги да проявяват милосърдие, милост и съчувствие, да изпитват любов един към друг във всички неща и при всякакви обстоятелства”⁴.

Ние имаме специално задължение да обичаме хората в нужда и да се грижим за тях.

„Дълг, който всеки светия трябва да изпълнява към братята си щедро, е винаги да ги обича и да им помага. За да сме праведни пред Бог, трябва да се обичаме един друг: ние трябва

да преодолеем злото; ние трябва да посещаваме сираците и вдовиците в неволята им и да се пазим неопетнени от света, защото такива добродетели бликат от великия извор на чистата религия (вж. Яковово 1:27)”⁵.

„(Един член на Църквата) трябва да нахрани гладния, да облече голия, да даде на вдовицата, да изтрие сълзата на сирачето, да утеши страдащия, било в тази Църква или в някоя друга, или извън каквато и да било църква, където и да ги намерим”⁶.

„Богатият не може да бъде спасен без милосърдие, давайки храна на нуждаещите се когато и както Бог изиска”⁷.

„Обмислете състоянието на страдащите и се опитайте да облекчите страданията им; нека хлябът ви нахрани гладните и облеклото ви покрие голите; нека щедростта ви изсуши сълзите на сирачето и ободри безутешната вдовица; нека молитвите, присъствието и добротата ви облекчат мъките на потиснатия, а щедростта ви да спомогне за техните нужди; правете добро на всички хора, най-вече на своите по вяра, та да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чеда. Спазвайте заповедите Божии – всичко, що Той е дал, дава и ще дава, и над пътищата ви ще сияе един ореол от слава; бедните ще стават и ще ви ублажават; вие ще бъдете почитани и уважавани от всички добри хора; и пътят ви ще бъде този на праведните, който ще сияе по-ярко и по-ярко, докато настане свършения ден (вж. Притчи 4:18)”⁸.

„Светият Дух... ще се излива през цялото време върху главите ви, когато упражнявате онези принципи на праведност, които са в съгласие с волята на Бог и са съответно обвързани един с друг, и внимавате на всяка цена да помните онези, които са в робство и в печал, и в тежка несгода заради вас. И ако има сред вас някои, които целят собственото си превъзнасяне и дирят собственото си богатство, докато братята им стенат в бедност и са в мъчителни изпитания и изкушения, те не могат да се ползват от ходатайството на Светия Дух, който отправя ходатайства за нас ден и нощ в неизговориими стенания (вж. Римляните 8:26).

Ние по всяко време трябва да бъдем много внимателни такава гордост никога да няма място в сърцата ни, но да благоволяваме към хората с малко имот и с всичкото дълготърпение да носим немощите на слабите”⁹.

**Милосърдието е дълготърпеливо,
милостиво и любезно.**

Илайза Р. Сноу съобщава за беседа, изнесена от Пророка: „После той почна да чете 13 гл. (от 1 Коринтяните) – „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, що звънти, или кимвал, що дрънка”; и каза, „Не се ограничавайте по отношение на възгледите си относно добродетелта на вашия ближен, но пазете се от самомнителна праведност и се ограничавайте в оценката на собствените ви добродетели, и не се мислете за по-праведни от другите; трябва да увеличавате чувствата на праведност и уважение един към друг, ако искате да постъпвате като Исус и да отведете ближните си в лоното на Авраам”. Той каза, че е проявил дълготърпение, търпеливост и търпение към Църквата, също и към своите врагове и че ние трябва да понасяме слабостите един на друг както снизходителен родител понася слабостите на своите деца.

„ ... Като израствате в невинност и добродетел, и в доброта, нека сърцата ви се разтворят, нека има в тях място за ближните; трябва да сте дълготърпеливи и да понасяте грешките и слабостите на човешкия род. Колко ценни са душите на хората!...

... Не завиждайте за труфилата и мимолетната показност на грешниците, защото те са в окаяно положение, но доколкото можете, имайте милост към тях, защото Бог скоро ще ги унищожи, ако не се покаят и не се обърнат към Него”¹⁰.

„Мъдрите хора трябва да имат достатъчно разбиране да покоряват хората с доброта. „Мек отговор отклонява от ярост”, казва мъдрецът (Притчи 15:1); и би било много достойно за светиите от последните дни да показват любовта към Бог, като се отнасят любезно към онези, които

може импулсивно или без да разбират да са постъпили зле; защото наистина Исус казва, Молете се за враговете си (вж. Матей 5:44)¹¹.

„Аз не припомням постоянно вашите слабости, нито вие следва да правите това с моите. Милосърдието, което е любов, покрива множество грехове (вж. 1 Петрово 4:8), и аз често съм покривал всичките грешки сред вас; но най-желателното нещо е да няма въобще грешки. Ние следва да развиваме кротък, спокоен и миролюбив дух“¹².

Илайза Р. Сноу съобщава за друга беседа, изнесена от Пророка: „Когато хора проявяват и най-малката доброта и любов към мен, о, каква сила има това над ума ми, докато обратното има склонността да подтиква всички груби чувства и да гнети човешката душа.

Едно доказателство, че хората са незапознати с принципите на благочестието, е да се видят намаляването на нежните чувства и липсата на милосърдие по света. Силата и славата на благочестието е разпростряна на широк принцип, за да разгърне мантията на милосърдието. Бог не гледа снизходително на греха, но когато хората са прегрешили, за тях трябва да има снизхождение... Колкото повече се доближаваме до нашия Небесен Отец, толкова по-склонни сме да погледнем с милост погиващите души; чувстваме, че искаме да ги вземем на раменете си и да хвърлим греховете им зад гърба си...

Колко често мъдри мъже и жени са се опитвали да казват на брат Джозеф какво да прави, казвайки, „О, ако бях брат Джозеф, щях да направя това и това“; но ако те бяха на мястото на брат Джозеф, щяха да открият, че мъжете или жените не бива да бъдат насилвани в царството Божие, а с тях трябва да се отнасяме дълготърпеливо и накрая ще ги спасим. Начинът да задържим всички светии заедно и делото да се търкаля е да чакаме с всичкото дълготърпение, докато Бог отсъди справедливост за тези хора. Не бива да има позволение за грях, но милостта следва да върви ръка за ръка с упрека“¹³.

„Те се заловили, Джозеф и младите мъже, да построят хижа за една вдовица. Този беше маниерът на Джозеф, винаги помагач с каквото може“.

Ние проявяваме милосърдие чрез прости дейности на служба и доброта.

„Аз съм ваш служител и мога да ви сторя добро единствено чрез Светия Дух... Ние не се представяме пред вас като нещо друго, но като ваши смирени служители, желаещи да жертват и да бъдат използвани във ваша служба“¹⁴.

Едуин Холдън си спомня: „През 1838 г. Джозеф и няколко млади мъже играели различни игри на открито, сред които игра на топка. Скоро те почнали да се отегчават. Той видял това и като ги събрал, им казал: „Нека построим хижа от трупи“. И така те се заловили, Джозеф и младите мъже, да построят хижа за една вдовица. Този беше маниерът на Джозеф, винаги помагач с каквото може“¹⁵.

Луис Мак Смит, майката на пророка Джозеф Смит, разказва за времето, когато светиите за пръв път се

заселват в Комърс, Илинойс, наречен по-късно Наву: „С течение на времето братята, които се заселваха, започнаха да се изправят пред последиците на техните трудности, които заедно с нездравословния климат ги събориха с малария и жлъчна треска до такава степен, че в някои семейства нямаше кой да даде на останалите чаша студена вода, нито да им помогне да се обслужват. Семейството на Хайръм бяха повечето болни. Най-малката ми дъщеря, Луси, също бе болна и всъщност на мястото имаше само малцина, които бяха добре.

Джозеф и Ема приемаха болни в къщи и там се грижеха за тях. И те продължаваха да го правят веднага щом хората се разболееха, докато къщата им, състояща се от 4 стаи, така се препълни, че им се наложи да опънат една шатра в двора за подслон на онази част от семейството, които още бяха на крака. По онова време на бедствие Джозеф и Ема посветиха цялото си време и внимание на грижа за болните”¹⁶.

Джон Л. Смит, братовчед на Пророка, си спомня следния инцидент, станал в същия период от време: „Пророкът Джозеф и братовчедът Хайръм ни посетиха. Всички бяхме болни, но мама бе с треска и малария, а татко повечето време не на себе си. Джозеф свали обувките от краката си, като видя мизерното ни състояние и ги надяна на нозете на татко, който бе бос, и язди до дома си без обувки. Той прати да вземат татко в къщата му и му спаси живота, и ни предостави много утеха, тъй че ние оздравяхме”¹⁷.

Елизабет Ан Уитни си спомня: „Рано през пролетта на 1840 г. отидохме до Комърс, както продължаваше да се нарича горната част от гр. Наву. Наехме една къща, принадлежаща на Хайръм Кимбъл... Там всички се разболяхме от малария, студени тръпки и треска и едва бяхме в състояние да се влачим из къщата и да се грижим един за друг. В тези мъчителни обстоятелства се роди деветото ми дете. Като ни посети и видя промяната в нашите обстоятелства, Джозеф настоя веднага да отидем и да споделим неговите помещения. Счетохме, че климатът, водата и лишенията, които бяхме понесли, вече бяха непоносими, затова се възползвахме

По време когато в Комърс, Илинойс, се шири болест, Джозеф и Ема приемат болни в дома си и там се грижат за тях.

от това предложение и отидохме да живеем в малка къщичка в двора на Пророка Джозеф; скоро възстановихме здравето си и децата заприличаха отново на себе си. Съпругът ми бе наел в един магазин, построен от Джозеф и снабден с такива стоки, от които хората действително се нуждаеха.

Един ден, докато излизах от къщата в двора, през ума ми като електрически удар мина спомен за пророчеството, което Джозеф Смит ми бе казал, докато живееше в нашата къща в Къртлънд; то бе следното: че точно както се бяхме отнесли с него, отваряйки вратите ни за него и семейството му, когато той бе без дом, така и ние в бъдеще щяхме да бъдем приети в къщата му¹⁸.

Мосия Л. Хенкок съобщава за следното изживяване, случило се в Наву докато бил юноша: „Онова лято (1841 г.) играех първата си игра на топка с Пророка. Ние се редувахме да ритаме топката и да я гоним и когато играта свърши, Пророкът каза, „Братя, гответе вашите впрягове”, което и сторихме, и подкарахме към гората. Карах фургон с един кон, стоейки на предния носач, а брат Джозеф и татко седяха на

ритлите отзад (*носач* и *ритли* са съставни части на фургона). Имаше 39 впряга в групата и ние събирахме дърва, докато фургоните ни бяха натоварени. Когато и нашият бе натоварен, брат Джозеф предложи да дърпа тояга (игра, подобна на нашето дърпане на въже, но за 2 души – б.пр.) с всеки, който би искал да се състезава с него – и той ги надви един по един.

След това Пророкът разпрати фургоните в различни места с хора, които се нуждаеха от помощ и им каза да сечат дърва за нуждаещите се светии. На всеки му харесваше да прави онова, което каза Пророкът, и макар да бяхме болнави и смъртта да бе навсякъде около нас, хората се усмихваха и се опитваха да ободрят всеки”¹⁹.

На 5 януари 1842 г. Пророкът пише следното в писмо до Едуард Хънтър, който по-късно служи като председателстващ епископ: „Нашият асортимент (в магазина от червени тухли) е относително добър – много добър, пред вид различните покупки от различни хора в различно време и при условия, които контролират избора им до някаква степен; но аз се радвам, че бяхме в състояние да се справим така добре, както се справихме, защото сърцата на много бедни братя и сестри бяха зарадвани и утешени със стоките, които сега са на тяхно разположение.

Магазинът бе претъпкан и аз стоях цял ден зад тезгяха, продавайки стоки така усърдно, както никой продавач, който някога сте виждали, в услуга на онези, които бяха принудени да минат без обичайната си коледна и новогодишна вечеря поради липса на малко захар, меласа, стафиди и пр.; също и за собствено удовлетворение, защото обичам да се грижа за светиите и да служа на всички, надявайки се да бъда възвисен в определеното от Господа време”²⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Като преговаряте разказите на стр. 453–455 и 459–462, мислете за чувствата си към Пророка Джозеф Смит. Какво ни учат тези разкази за него? По какви начини мислите, че постъпките му повлияли на хората около него? По какви начини животът ви е бил докоснат от добротата на околните?
- Преговорете първите три абзаца на стр. 456. Защо мислите, че личност, изпълнена с Божията любов, желае да благослови цялото човечество? Как постъпките ни на любов и доброта могат да помогнат в благославяне на всички хора?
- Кои са някои от отговорностите ни в грижите за нуждаещите се? (За някои примери вж. стр. 456–457). Как тези отговорности се отнасят към материалните нужди на хората? Как се отнасят към духовните нужди? Какви примери за хора, грижещи се за нуждаещите се, сте виждали?
- Прочетете абзаца, който почва в края на стр. 457. Какво можем да направим, за да израстваме в оценката си за добродетелите на околните? Защо мислите, че следва „да се пазим от самомнителна праведност и да се ограничаваме в оценката на собствените (си) добродетели“?
- Пророкът Джозеф Смит изразява загриженост относно „намаляването на нежните чувства ... в света” (стр. 458). Напротив, той казва, че следва да „увеличаваме чувствата (си) на праведност и уважение един към друг” и „нека сърцата (ни) се разтворят, нека има в (тях) място за ближните” (стр. 457–458). Какво мислите, че значи да увеличаваме чувствата си на праведност един към друг и да разтваряме душите си към ближните?
- Прочетете последния абзац на стр. 458. По какви начини прилагаме това учение, когато взаимодействаме с членове на нашето семейство?

Свързани с темата стихове: 1 Коринтяните 13:1–13; Мосия 4:14–16, 26–27; Етер 12:33–34; Мороний 7:45–48; У. и З. 121:45–46

Бележки

1. Джеймс Лийч, в "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 март 1892 г., стр. 152–153; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
2. *History of the Church*, 4:227; из писмо на Джозеф Смит до Дванадесетте, 15 дек. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 ян. 1841 г., стр. 258; това писмо неправилно е датирано 19 окт. 1840 г. в *History of the Church*.
3. Луси Мезърв Смит, в "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 авг. 1892 г., стр. 471.
4. *History of the Church*, 3:383; из дневника на Джозеф Смит, 2 юли 1839 г., Монтроуз, Айова.
5. *History of the Church*, 2:229, бележка под линия; из "To the Saints Scattered Abroad", *Messenger and Advocate*, юни 1835 г., стр. 137.
6. Редакционен отговор на писмо от Ричард Савари, *Times and Seasons*, 15 март 1842 г., стр. 732; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
7. *History of the Church*, 4:608; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 1 май 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
8. "To the Saints of God", уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 окт. 1842 г., стр. 952; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
9. *History of the Church*, 3:299; пунктуация осъвременена; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март. 1839 г., затвор Лиърти, Лиърти, Мисури.
10. *History of the Church*, 4:606–607; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
11. *History of the Church*, 6:219; разделяне на абзаци променено; из "Pacific Innuendo", статия, написана под ръководството на Джозеф Смит, 17 фев. 1844 г. в Наву, Илинойс; публикувана в *Times and Seasons*, 15 фев. 1844 г., стр. 443; този брой на *Times and Seasons* е публикуван със закъснение.
12. *History of the Church*, 5:517; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 23 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
13. *History of the Church*, 5:24; правопис осъвременен; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юни 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
14. *History of the Church*, 5:355; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 13 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
15. Едуин Холдън, в "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 март 1892 г., стр. 153; пунктуация осъвременена.
16. Луси Мак Смит, "The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet", 1844–1845 г., ръкопис, книга 17, стр. 7, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
17. Джон Лаймън Смит, *Autobiography and Diaries*, 1846–95, фотокопие, т. 1, запис за септ. 1839 г., архиви на Църквата.
18. Елизабет Ан Уитни, "A Leaf from an Autobiography", *Woman's Exponent*, 15 ноем. 1878 г., стр. 91.
19. Мосия Лаймън Хенкок, *Autobiography*, машинописен текст, стр. 22, архиви на Църквата.
20. *History of the Church*, 4:492; из писмо на Джозеф Смит до Едуард Хънтър, 5 ян. 1842 г., Наву, Илинойс.

Писмото Уентуърт

Писмото Уентуърт е разказът на Пророка Джозеф Смит „за произхода, напредъка, гонението и вратата на светиите от последните дни”, включващо заявленията, известни днес като Символ на вратата.

Из живота на Джозеф Смит

Освен че е президент на Църквата, Джозеф Смит има много други отговорности в Наву. През май 1842 г. той става кмет на Наву, което значи, че е също и главен съдия на Общинския съд в Наву. Той е генерал-лейтенант и командир на Легиона на Наву. А през февруари 1842 г. той поема и ролята на редактор на *Times and Seasons* (Времена и сезони), периодично издание на Църквата, издавано 2 пъти месечно. *Times and Seasons* осигурява на ръководителите на Църквата начин да общуват със светиите, да публикуват откровения и важни беседи и да споделят новини за Църквата. Джон Тейлър, член на Кворума на Дванадесетте, е назначен да се занимава с много страни на изданието под напътствието на Пророка.

В първия брой, който публикува като редактор, Пророкът пише, че изданието ще предоставя статии за „важните събития, които се случват всеки ден около нас, за бързия напредък на истината, многото съобщения, които получаваме всеки ден от старейшините по света, както в тази страна (САЩ), така и в Англия, в континентална Европа и други части на света; размирното състояние на народите, посланията и ученията на Дванадесетте, и откровенията, които получаваме от Всевишния”¹.

Докато Пророкът служи като редактор, *Times and Seasons* публикува важни документи. През март 1842 г. са публику-

„По искане на г-н Джон Уентуърт, ... аз написах следното кратко изложение за произхода, напредъка, гонението и вярата на светиите от последните дни, на които аз имам честта, под Бога, да бъда основател“.

вани текстът на Книгата на Авраам и две от факсимилетата, а третото факсимиле е публикувано през май. Също през март Пророкът започва публикуването на „История на Джозеф Смит“, разказът, който по-късно става *History of the Church* (История на Църквата).

В броя на *Times and Seasons* от 1 март 1842 г. Пророкът публикува документ, станал по-късно известен като писмото Уентуърт. Описвайки основанията си да изготви този документ, Пророкът обяснява: „По искане на г-н Джон Уентуърт, редактор и собственик на в. *Chicago Democrat*, аз написах следното кратко изложение за произхода, напредъка, гонението и вярата на светиите от последните дни, на които аз имам честта, под Бога, да бъда основател. Г-н Уентуърт казва, че желае да достави този документ на г-н (Джордж) Барстоу, негов приятел, който пише историята на Ню Хемпшир. Тъй като г-н Барстоу бе предприел съответните стъпки да получи вярна информация, всичко, което щях да поискам от него, бе да публикува разказа изцяло, неукрасен и без невярно тълкуване”².

Джордж Барстоу в крайна сметка не включва разказа на Пророка в историята си, защото решава книгата му да покрива събитията само до 1819 г.³ Но писмото Уентуърт има огромна стойност за светиите от последните дни. То е оригинален разказ от Джозеф Смит, свидетелстващ за свещеното му призоваване от Бог, неговите видения, служение и учения. Разказва за произхода и растежа на Църквата и гоненията на светиите. То съдържа пророческо заявление за бъдещия успех на Църквата на земята под закрилящата ръка на великия Иехова. Съдържа също някои важни детайли, които не се намират никъде другаде в ученията на Пророка, включително описание на златните плочи и план на съдържанието на Книгата на Мормон. Показателно е, че това е първият път, когато Джозеф Смит сам публикува разказ на своето Първо видение.

Завършвайки с 13-те заявления на учението на Църква, наричани сега Символът на вярата, то се явява силно свидетелство за божественото призоваване на Пророка Джозеф Смит.

Ученията на Джозеф Смит

Бог Отец и Исус Христос се явяват на Джозеф Смит в отговор на молитвата му.

„Роден съм в гр. Шарън, окръг Уиндзор, Върмонт, на 23 декември, лето господно 1805. Когато (бях) на 10 г., родителите ми се преместиха в Палмира, Ню Йорк, където живяхме 4 години и оттам се преместихме в гр. Манчестър. Баща ми бе фермер и ме научи на изкуството на земеделието. Когато бях на около 14 г., почнах да размишлявам над важността да бъда подготвен за едно бъдещо състояние и, размишлявайки (относно) плана на спасението, открих, че съществува голям сблъсък между религиозните гледища; ако отивах в една общност, те ме насочваха към един план, а друга към друг, всяка една сочеща своето отделно верую като *summit bonum* (целокупната добрина) на съвършенството. Размишлявайки, че всичко това не може да бъде право и че Бог не може да бъде автор на такава бъркотия, реших да изследвам въпроса по-пълно, вярвайки, че ако Бог има Църква, тя не би била разделена на фракции и че ако Той учи една общност да се покланя по един начин и да отслужва едни обреди, не би учил друга на принципи, които са диаметрално противоположни.

Вярвайки в словото Божие, аз имах доверие в заявлението на Яков – „Ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде” (Яковово 1:5). Оттеглих се на тайно място в една горичка и започнах да призовавам Господ; докато бях отдаден на жарка молитва, умът ми се откъсна от предметите, с които бях окръжен, и бях обгърнат от едно небесно видение, и видях две славни Личности, които съвършено си приличаха в лице и образ, заобиколени от ярка светлина, която засенчваше слънцето по обед. Те ми казаха, че всички религиозни деноминации вярват в неправилни учения и че никога не е призната от Бог като Негова Църква и царство: и ми бе специално заповядано „да не се присъединя към тях”, получавайки в същото време обещание, че пълнотата на Евангелието ще ми бъде сторена знайна в някой бъдещ момент.

**Книгата на Мормон е написана в древността
на златни плочи и връчена на Джозеф Смит
от един небесен пратеник.**

Вечерта на 21 септември, лето господно 1823-то, докато се молех на Бог и стараейки се да упражнявам вяра в скъпоценните обещания на Писанията, внезапно светлина като ден, но много по-чиста и с по-славен изглед и яркост бликна в стаята; наистина на пръв поглед изглеждаше, сякаш къщата бе обзета от всепоглъщащ огън; явлението предизвика шок, който засегна цялото (ми) тяло; в миг пред мен застана една личност, обгърната в слава, дори още по-голяма от тази, което вече ме бе обвила. Пратеникът съобщи за себе си, че е ангел Божий, пратен да донесе благата вест, че заветът, който Бог сключил с древния Израил скоро ще бъде изпълнен, че подготвителната работа за Второто пришествие на Месията трябва бързо да започне, че скоро ще дойде времето Евангелието в неговата пълнота да бъде проповядвано в сила на всички народи, та хората да могат да са подготвени за хилядолетното царуване. Бе ми казано, че аз съм бил избран да бъда оръдие в ръцете Божии да осъществя някои от целите Му в тази славна диспенсация.

Беше ми казано също за туземните обитатели на тази страна и ми бе показано кои са те и откъде са дошли; сторено ми бе знайно кратко описание за техния произход, развитие, цивилизация, закони, управления, за тяхната праведност и беззаконие, и как Божиите благословии били оттеглени накрая от тях като народ; бе ми казано също къде са сложени едни плочи, на които е издълбан съкратен летопис на древните пророци, които живели на този континент. Ангелът ми се яви три пъти през тази същата нощ и ми откри същите неща. След като имах много посещения от Божии ангели, откриващи величието и славата на събитията, които следваше да се развият в последните дни, на сутринта на 22 септември, лето господно 1827-о, ангелът Господен предаде летописите в ръцете ми.

Тези летописи бяха издълбани на плочи, изглеждащи на вид като злато; всяка плоча бе 15 см широка и 20 см дълга,

*„Сутринта на 22 септември, лето господно 1827,
ангелът Господен предаде летописите в ръцете ми”.*

и не по-дебела от обикновена ламарина. Те бяха изпълнени с издълбани египетски знаци и подвързани заедно в един том като листа на книга, с три пръстена, преминаващи през всичките плочи. Томът бе около 15 см дебел и част от него бе запечатана. Знаците по незапечатаната част бяха малки и красиво издълбани. Цялата книга показваше много белези на древност в изработката си и много майсторство в изкуството на гравирването. С летописите имаше и странен уред, който древните наричали „Урим и Тумим”, съставен от два

прозрачни камъка, монтирани в края на лък, закопчан за нагръдник. Посредством Урима и Тумима аз преведох летописа чрез дара и силата Божи.

... Тази книга... ни казва, че нашият Спасител се явил на този континент след Своето възкресение; че Той установил тук Евангелието в неговата пълнота, богатство и сила, и благослов; че те имали апостоли, пророци, благовестители, пастори и учители, същият ред, същото свещеничество, същите обреди, надарявания, власт и благословии, на които се радвали на източния континент; че народът бил отхвърлен вследствие на техните прегрешения; че на последния от пророците, които живели сред тях, било заповядано да напише съкращение на техните пророчества, история и прочее и да го скрие в земята, и че то щяло да се появи и да бъде обединено с Библията за изпълнение на Божиите цели в последните дни. За по-подробен разказ бих препратил към Книгата на Мормон, която може да бъде купена в Наву или от всеки от пътуващите ни старейшини.

Веднага щом новината за това откритие се разчу, лъжливи съобщения, неверни тълкувания и клевети полетяха като на крилата на вятъра във всяка посока; къщата често биваше обсаждана от шайки и злонамерени хора. По мене няколко пъти бе стреляно, като се отървах на косъм и всяко средство бе пуснато в ход, за да ми се отнемат плочите; но силата и благословията Божия бяха с мен и неколцина започнаха да вярват в моето свидетелство.

Макар срещу Църквата да могат да се вихрят гонения, нищо не може да спре напредъка на истината.

На 6 април 1830 г. в гр. Файет, окръг Сенека, щат Ню Йорк, бе организирана „Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни“. Някои братя бяха призовани и поставени от Духа на откровението и пророчеството, и започнаха да проповядват според както Духът им дава да говорят, и въпреки че са слаби, са укрепени чрез Божията сила, и мнозина бяха доведени до покаяние, потопени във водата, и бяха изпълнени със Светия дух чрез полагане на

ръце. Те видяха видения и пророкуваха, бесовете бяха прогонени и болните изцелени чрез полагаане на ръце. Оттогава делото се придвижва напред с учудваща бързина и скоро бяха създадени църкви в щатите Ню Йорк, Пенсилвания, Охайо, Индиана, Илинойс и Мисури; в последния споменат щат значителни поселища бяха установени в окръг Джаксън: мнозина се присъединяваха към Църквата и броят ни бързо растеше; закупихме много земя, фермите ни раждаха изобилно и се радвахме на мир и щастие в домовете и семейства си, и в нашите общности; но тъй като не можехме да общуваме със съседите си (повечето от които бяха най-низки хора, избягали от лицето на цивилизованото общество в граничния район, за да избегнат ръката на правосъдието) в техните среднощни гуляи, нарушаването на Господния ден, конните надбягвания и хазарт, те започнаха отначало да ни осмиват, после да преследват, и накрая организирана шайка се събра и палеше къщите ни, мажеше с катран и валяше в перушина и бичуваше много от братята ни, и накрая, противно на закона, справедливостта и човечността, ги пропъди от техните жилища; бездомни, те трябваше да се скитат из суровата и пуста прерия, докато децата оставяха кървави следи из нея. Това се случи през месец ноември и те нямаха друг покрив освен небесния балдахин в този суров годишен сезон; управляващите си затвориха очите пред това събитие и макар да имахме документи, че земите ни са свободни от финансови тежести и че не сме нарушили никой закон, не можахме да получим компенсация.

Имаше мнозина болни, които бяха така нечовешки прогонени от домовете им и трябваше да понасят всичките тези неправди и да дирят дом където могат. Резултатът бе, че мнозина от тях, бидейки лишени от удобствата на живота и нужните грижи, умряха; много деца останаха сираци, много жени (останаха) вдовици и мъже вдовци; фермите ни бяха завладени от тълпата, хиляди говеда, овце, коне и свине бяха отнети, а покъщнината, стоките от магазините ни, печатницата и печатарските букви бяха почупени, отнети или унищожени по друг начин.

Много от нашите братя се преместиха в окръг Клей, където останаха до 1836 г., 3 години; там нямаше упражнено насилие, но имаше заплахи от насилие. Но през лятото на 1836 г. тези заплахи започнаха да добиват по-сериозна форма, от заплахи се мина към свикване на публични събрания, приети бяха резолюции, заплашени бяхме с отмъщение и разрушение, и нещата отново добиха страшен вид; окръг Джаксън бе достатъчен прецедент и тъй като властите в този окръг не се намесиха, те (властите в окръг Клей) заявиха, че също не ще го сторят, в което се уверихме, че е вярно, след като се обърнахме към тях, и след много лишения и загуба на имущество отново бяхме прогонени от домовете си.

След това се установихме в окръзи Колдуел и Давиес, където построихме големи и обширни поселища, мислейки да се освободим от силата на гнета, като се заселвахме в нови окръзи със съвсем малко обитатели в тях; но там не ни беше позволено да живеем в мир, а през 1838 г. отново бяхме нападнати от шайки, от губернатора Богз бе издадена заповед за изстребление и със санкцията на закона из окръга кръстосваха организирани бандити, крадяха нашите говеда, овце, свине и пр., много от людете ни бяха хладнокръвно убити, целомъдрието на жените ни бе погазено и ние бяхме принудени да се откажем писмено от имуществото си пред острието на меча; и след като изтърпяхме всяко унижение, с което бяхме обсипвани от една нечовешка, нечестива банда мародери, около дванадесет до петнадесет хиляди души, мъже, жени и деца бяха прогонени от огнищата и от собствените си земи, за които имаха документи, че са свободни от финансови тежести, бездомни, без приятели и без подслон (посред зима) да се скитат като изгнаници по земята или да дирят убежище в по-дружелюбна среда и сред по-малко варварски хора. Мнозина се разболяха и умряха вследствие на студа и трудностите, които трябваше да понесат; много жени останаха вдовици, деца – сираци и в мизерия. Би ми отнело повече време, отколкото ми е дадено тук, да опиша несправедливостта, неправдите, убийствата, кръвопролитията, кражбите, мъката и бедите, причинени от варварските, нечовешки и беззаконни събития в щата Мисури.

В гореописаната обстановка ние пристигнахме в щата Илинойс през 1839 г., където намерихме гостоприемни хора и приветливо място за живеене: хора, желаещи да бъдат ръководени от принципите на закона и човечността. Започнахме да изграждаме град, наречен Наву, в окръг Хенкок. Тук ние наброяваме шест до осем хиляди, освен големия брой в съседния окръг и в почти всеки окръг на щата. Имаме издадена ни харта за града и харта за Легиона, частите на който сега наброяват 1 500 души. Имаме също харта за университет, за земеделско и манифактурно дружество, свои закони и администрация и притежаваме всичките привилегии, на които се радват други свободни и просветени граждани.

Гонението не спря напредъка на истината, а само добави масло в пламъка, тя се разпространява с нарастваща бързина. Горди от каузата, която са приели и съзнаващи своята невинност и истинността на (религиозната) им система, сред клеветата и упреци старейшините на тази Църква вървят и установяват Евангелието в почти всеки щат на съюза (САЩ); то прониква в нашите градове, разпространява се в селата ни и кара хиляди наши интелигентни, благородни и патриотични граждани да се подчиняват на божествените му заповеди и да се ръководят от свещените му истини. То се разпространява и в Англия, Ирландия, Шотландия и Уелс, където през 1840 г. бяха пратени малко от нашите мисионери и над 5 000 души застанаха под знамето на истината; сега там хора се присъединяват във всяка страна.

Нашите мисионери отиват сред различни народи и знамето на истината беше издигнато в Германия, Палестина, Нова Холандия (Австралия), Източните Индии и на други места; знамето на истината е издигнато; ничия нечестива ръка не може да спре напредъка на делото; гоненията може да се усилят, тълпите може да се обединяват, може да се събират армии, клевети може да (ни) позорят, но истината за Бог ще върви напред смело, величаво и независимо, докато проникне на всеки континент, посети всяка област, премине през всяка страна и прозвучи във всяко ухо, докато целите на Бог бъдат постигнати и великият Иехова каже, че делото е свършено.

**Символът на вярата описва основни учения
и принципи на нашата религия.**

„Ние вярваме в Бога, Вечния Отец, и в Сина Му Исус Христос, и в Светия Дух.

Ние вярваме, че хората ще бъдат наказани за собствените си грехове, а не за Адамовото прегрешение.

Ние вярваме, че чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси чрез подчинение на законите и обредите на Евангелието.

Ние вярваме, че първите принципи и обреди на Евангелието са: първо, Вярa в Господ Исус Христос; второ, Покаяние; трето, Кръщение чрез пълно потапяне за опрощение на греховете; четвърто, Полагане на ръце за даване дара на Светия Дух.

Ние вярваме, че за да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му, човек трябва да бъде призван от Бога чрез пророчество и чрез полагане на ръце от тези, които имат власт.

Ние вярваме в същата организация, която е съществувала в Първоначалната Църква, а именно: апостоли, пророци, пастири, учители, благовестители и тъй нататък.

Ние вярваме в дара за езици, за пророчество, откровение, видения, изцеляване, тълкуване на езици и тъй нататък.

Ние вярваме, че Библията е словото Божие, доколкото е преведена правилно; вярваме също, че и Книгата на Мормон е словото Божие.

Ние вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие.

Ние вярваме в буквалното събиране на Израил и във възстановяването на Десетте племена; че Сион (Новият Ерусалим) ще бъде изграден на американския континент; че Христос ще царува лично на земята и че земята ще бъде обновена и ще получи райската си слава.

Ние претендираме за правото да се покланяме на Всеомогъщия Бог според както диктува собствената ни съвест и даваме на хората същата привилегия; и нека те се покланят както, където и на каквото си искат.

Ние вярваме в това, че сме поданици на крале, президенти, управници и съдии, в подчинението, уважението и подкрепянето на закона.

Вярваме в това да сме честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и в правенето на добро на *всички* хора; ние наистина можем да кажем, че следваме съвета на Павел: Вярваме във всичко, надяваме се на всичко, издържали сме много неща и се надяваме да бъдем способни да издържим всичко. И ако има нещо добродетелно, хубаво или достойно за похвала, ние го търсим. (Вж. Символът на вярата 1:1–13).

С уважение, и прочее,

ДЖОЗЕФ СМИТ⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Джозеф Смит пише писмото Уентуърт в отговор на молба на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу (стр. 467). Кога хора са ви питали за историята или вярванията на Църквата? Като изучавате или обсъждате тази глава, помислете как бихте могли да отговорите на подобни въпроси в бъдеще. Какво можем да научим от думите на Джозеф Смит в писмото Уентуърт за това как да отговаряме на подобни въпроси?
- Прочетете какво казва Пророкът за своето Първо видение (стр. 468). Как може, когато следващият път разказвате на някого за Първото видение, да помогнете човекът да го разбере и да осъзнае какво значи то за вас?
- Прочетете описанието на Пророка за появата на Книгата на Мормон (стр. 469–471). Какво значение има Книгата

на Мормон за вашия живот? Кой са някои от начините, по които можем да споделяме свидетелствата си за Книгата на Мормон?

- На стр. 471–474 Джозеф Смит дава кратка история на началото на Църквата и после свидетелства за нейната съдба. Какви са чувствата ви, като учите втория цял абзац на стр. 474? Защо мислите, че гонението не може да спре напредъка на Църквата? Кой са някои от примерите за хора, които продължават напред въпреки противопоставянето? (Обмислете примери от Писанията, историята на Църквата и вашия живот).
- Преговорете Символа на вярата (стр. 474–476). По какви начини Символът на вярата ви е помогнал? Защо мислите, че молим децата от Неделното училище за деца да го учат наизуст? Обмислете организиране на график, тъй че да можете да изучите или наизустите Символа на вярата.

Свързани с темата стихове: Джозеф Смит – История 1:1–75

Бележки

1. “To Subscribers”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 15 фев. 1842 г., стр. 696; главни букви осъвременени; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
2. *History of the Church*, 4:535–436; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 706. Името на г-н Барстоу неправилно е изписано „Бастоу“ в *History of the Church* и *Times and Seasons*.
3. Макар писмото, както изглежда, никога не било публикувано от Джон Уентуърд или Джордж Барстоу, същият разказ с някои допълнения и преработки е публикуван в националната преса през 1844 г. от И. Дениъл Ръп в “Latter Day Saints”, *He Pasa Ekklesia [The Whole Church]: An Original History of the Religious Denominations at Present Existing in the United States*, стр. 404–410.
4. *History of the Church*, 4:536–41; думата в скоби “about” в първия абзац на стр. 438 по оригинал; думите в скоби в осми абзац на стр. 445 по оригинал; правопис и пунктуация осъвременени; из писмо на Джозеф Смит, написано по искане на Джон Уентуърт и Джордж Барстоу, Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 1 март 1842 г., стр. 706–710. В няколко различни случая Пророкът Джозеф Смит пише или диктува подробен разказ за Първото видение. Разказът в писмото Уентуърд е един от тях. Официалният разказ от Писанията се намира в Джозеф Смит – История в Скъпоценен бисер. Също така при подготовката за публикуване на Символа на вярата в изданието от 1981 г. на Скъпоценен бисер са направени малки промени. Затова между сегашната версия на Символа на вярата и версията, представен в тази глава, има дребни различия.

На 17 март 1842 г. Пророкът Джозеф Смит организира женското Общество за взаимомолюци на Наву. „Църквата никога не е организирана съвършено, докато жените не са така организирани“, заявява Пророкът.

Обществото за взаимопомощ: божествена организация на жените

*„Ако живеете според вашите привилегии,
ангелите не могат да бъдат възпрени да
са ваши другари и помощници”*

Из живота на Джозеф Смит

През пролетта на 1842 г. членовете на Църквата в Наву са заети с работа по строежа на храма Наву. Двама такива членове са Сара Грейнджър Кимбъл и нейната шивачка, Маргарет А. Кук, които, докато един ден си говорели, решават да обединят усилията си, за да помогнат на строителите на храма. Сестра Кимбъл казва, че ще предостави плат, та сестра Кук да направи ризи за мъжете. Двете жени решават да поканят други сестри да се присъединят към тях в създаване на дамски клуб, за да доразвият благотворителните си усилия. Сара Грейнджър Кимбъл си спомня: „Сестрите-съседки се събраха в моя салон и решиха да се организират. Аз бях упълномощена да повикам сестра Илайза Р. Сноу и да я помоля да напише устав и правила и да ги представи на президент Джозеф Смит преди следващото ни събрание в четвъртък”.

След като преглежда предложения устав и правила, Пророкът ги обявява за най-добрите, които някога е виждал, но после казва: „Не това е нещото, от което се нуждаете. Кажете на сестрите, че приношението им е прието от Господ и Той има за тях нещо по-добро от писан устав. Каня ги да се срещнат с мен и неколцина от братята ... следващият четвъртък следобед”.¹

Съответно на 17 март Пророкът, придружен от старейшини Джон Тейлър и Уилард Ричардз, се среща с 20 жени на

различна възраст в горната стая на магазина от червени тухли. Пророкът официално организира женското общество за взаимопомощ на Наву и учи присъстващите за целите на новата организация. Сестрите избират Ема Смит за президентка на Обществото за взаимопомощ, а Ема избира своите две съветнички. После Пророкът прочита откровение, получено 12 г. по-рано, в което Господ определя Ема да събира химни за публикуване и я посочва като „избрана жена” (У. и З. 25:3). Ема Смит става да говори, наблюдайки на огромния потенциал на обществото: „Ние ще направим нещо изключително... Очакваме необикновени събития и спешни призвания”².

Ема Смит, първата обща президентка на Обществото за взаимопомощ, винаги е имала силно желание да служи на другите и да изгражда Божието царство, заявявайки веднъж, че желае да бъде „благословия за всички, които по какъвто и да било начин биха могли да се нуждаят от мен”³. В Ню Йорк тя шие дрехи за мисионерите, призвани да проповядват Евангелието на ламанитите (индианците). В Къртлгънд работи с други жени да събира одеала, храна и облекло, които участниците в Сионов лагер да отнесат на страдащите светии в Мисури. Та помага да се готви храна, да се шият панталони, блузи и чорапи на строителите на храма Къртлгънд. Взема толкова много работници като пансионери, че тя и Джозеф трябва да спят на пода. В ранните дни на Наву тя посвещава много от времето и вниманието си на грижи за многобройните жертви на маларията, лагериращи около дома ѝ по бреговете на р. Мисисипи. В тези и други неща тя е пример за служба на много сестри по нейно време. Поли Ейнджъл си спомня, че когато Пророкът видял група жени, заети в ушиването на завесите за разделяне частите на храма Къртлгънд, той казал, „Е, сестри, ... на вас винаги може да се разчита. Сестрите винаги са първи и най-напред във всички добри дела”⁴.

От онези ранни дни на Обществото за взаимопомощ жените в Църквата остават една огромна сила за добро. На събрание, проведено седмица след организирането на Обществото за взаимопомощ, Луси Мак Смит, майка на Пророка, дава съвет на сестрите, който се отнася до милиони

жени в Църквата днес: „Ние трябва да се грижим нежно една за друга, да се утешаваме и да се напътстваме, та да можем всички да седим заедно на небето”⁵.

Ученията на Джозеф Смит

Обществото за взаимопомощ, организирано под ръководството свещеничеството и по негов образец, е съществена част от Църквата.

Сара Грейнджър Кимбъл си спомня, че малко преди Пророкът Джозеф Смит да организира Обществото за взаимопомощ, той казва: „Аз ще организирам жените под ръководството на свещеничеството по образец на свещеничеството... Църквата никога не е организирана съвършено, докато жените не са така организирани”⁶.

Историята на Пророка за 24 март 1842 г. отбелязва: „В този ден бе завършена организация(та) на (женското Общество за взаимопомощ). Г-жа Ема Смит зае президентското кресло, г-жите Елизабет Ан Уитни и Сара М. Кливлънд са нейни съветнички; г-ца Елвира (Коулз) е ковчезник, а известната ни и талантлива поетеса г-ца Илайза Р. Сноу е секретар”⁷.

Илайза Р. Сноу съобщава: „Президент Джозеф Смит стана. Говори за организирането на женското Общество за взаимопомощ; каза, че е дълбоко заинтересуван то да може да бъде изградено във Всевишния по един приемлив начин”⁸.

Илайза Р. Сноу съобщава също: „(Джозеф Смит) призова сестрите винаги да съсредоточават вярата и молитвите си и да оказват доверие на... онези верни мъже, които Бог е поставил начело на Църквата да водят Неговия народ; че ние следва да ги подкрепяме и поддържаме в молитвите си... Ако това Общество слуша съвета на Всемогъщия, чрез ръководителите на Църквата, те ще имат силата да командват кралици в своите редици”⁹.

„Това Общество ще получи напътствие според реда, установен от Бог, чрез посредничеството на назначените да водят – и сега аз превъртам ключа заради вас в името на Бог, и това Общество ще се възрадва, и от този момент знание

и интелигентност ще се леят – това е началото на по-добри времена за това Общество”¹⁰.

Обществото за взаимопомощ позволява жените да постъпват съгласно своята човеколюбива природа, грижейки се за нуждаещите се.

„Това е едно благотворително Общество и съответстващо на вашата природа; за жените е естествено да изпитват чувства на милосърдие и човеколюбие. Сега вие имате условията, при които можете да постъпвате според онези чувства, които Бог е поставил в гърдите ви”¹¹.

„Рече Исус, „Правете това, което сте Ме виждали Аз да правя” (вж. 2 Нефи 31:12). Тези са великите ключови думи, според които обществото да действа ”¹².

Уилард Ричардз съобщава: „Към събранието на (женското Общество за взаимопомощ) се обърна президент Джозеф Смит, за да илюстрира целта на обществото – че това общество на сестри може да подтикне братята към добри дела с грижа за нуждите на бедните – стремеж към милосърдие и служене на нуждите им, да помага чрез промяна на нравите и укрепване добродетелите на общността”¹³.

„По молба аз посетих женското Общество за взаимопомощ, чиято цел е да подпомага бедните, мизерстващите, вдовицата и сирака, както и да постига всякакви благотворителни цели... Имаше значително присъствие при организирането на обществото, също и на следващите събрания, на някои от най-умните, човечни, филантропични и уважавани дами; и сме дълбоко уверени от знанието на тези чисти принципи на великодушие, които бликат спонтанно от човечните им и филантропични сърца, че със средствата, с които разполагат, те ще се притекат на помощ на странника, ще излеят масло и вино в раненото сърце на мизерстващите, ще изсушат сълзите на сирачето и ще накарат сърцето на вдовицата да се радва.

Нашите жени винаги са били известни с постъпките си на великодушие и доброта; ... посред гоненията им, когато хлябът на безпомощните им деца биваше изтръгван от жестоките потисници, те винаги бяха готови да отворят врати на

„Това е едно благотворително Обществото... Сега вие имате условията, при които можете да постъпвате според онези чувства, които Бог е поставил в гърдите ви“.

изморения пътник, да разделят оскъдната си храна с гладния и да споделят с по-нуждаещите се и мизерстващи ограбените си и обеднели гардероби; и сега, когато те живеят в по-дружелюбна среда и сред по-малко варварски хора и притежават удобства, на които не са се радвали досега, се чувствате убедени, че с техните съсредоточени усилия положението на страдащият бедняк, на странника и на сирака ще се подобри”¹⁴.

Обществото за взаимопомощ насърчава жените да упражняват святост и да се напътстват една друга.

„Женското Обществото за взаимопомощ трябва не само да помага на бедните, но да спасява души”¹⁵.

„Сега, обични сестри, ... желаем вие да вършите своята част, а ние ще вършим нашата, защото искаме да спазваме заповедите на Бог във всички неща, както са ни дадени направо от небета, да живеем според всяка дума, излязла от устата на Господ. Нека Бог прибави Своя благослов върху

главите ви и да ви води във всичките пътеки на добродетелта, чистотата и благодатта”¹⁶.

„Обществото (за взаимопомощ) продължава да се справя добре: техните принципи са да упражняват святост. Бог ви обича и молитвите ви за мен ще са от голяма полза: нека не спират да се възнасят постоянно към Бога за мен”¹⁷.

„Вие трябва да смекчите неправдата и чрез добрите си примери да насърчавате старейшините към добри дела”¹⁸.

Уилард Ричардз съобщава: „Президент Джозеф Смит прочете откровението към Ема Смит от книгата на Учение и Завети (У. и З. 25), и заяви, че тя трябвало... да тълкува Писанията на всички, и да учи дамската част на общността; и че тя не е сама, но че и други могат да стигнат до същата благословия”¹⁹.

Илайза Р. Сноу съобщава: „Тъй като (Пророкът Джозеф Смит) имаше тази възможност, той щеше да обучава дамите в това общество и да им посочва пътя как да се държат, та да могат да постъпват според Божията воля...

Ако живеете според тези принципи, колко голяма и славна ще бъде наградата ви в селестиалното царство! Ако живеете според вашите привилегии, ангелите не могат да бъдат възпрени да са ваши другари и помощници. Жените, ако са чисти и невинни, могат да дойдат в присъствието Божие; защото какво е по-приятно на Бог от невинността; вие трябва да бъдете невинни или не можете да дойдете пред Бог: ако ще идваме пред Бога, трябва да се пазим чисти, както чист е Той”²⁰.

Обществото за взаимопомощ насърчава жените да следват примера на Спасителя, като показват милост и избягват спора.

„Ако желаете Бог да има милост над вас, имайте милост един към друг... Ние сме пълни с егоизъм; дяволът ни ласкае, че сме много праведни, когато се съсредоточаваме над грешките на другите. Можем да живеем само като се покланяме на Бог; всеки трябва да го прави сам за себе си, никой не може да го стори за друг. Колко благо се отнася Спасителят

към Петър, казвайки, „Когато се обърнеш, утвърди братята си” (Лука 22:32). В друг случай Той му казва, „Любиш ли Ме?” и като получава отговора на Петър, казва, „Паси овцете Ми” (Иоана 21:15–17). Ако сестрите (обичат) Господ, нека хранят овцете, не да ги унищожават...

„Сестри от обществото, ще има ли кавга помежду ви? Не ще има. Вие трябва да се покаете и да получите Божията любов. Преустановете самомнителната праведност. Най-доброто средство или принцип да доведете бедните до покаяние е да служите за посрещане на техните потребности”²¹.

Илайза Р. Сноу съобщава следните думи на Пророка: „Независимо че сред нас има недостойни, добродетелните не бива от съмнение да огорчават и подтискат без нужда тези нещастни хора – те дори следва да бъдат насърчавани отсега нататък да живеят тъй, че да бъдат почитани от това общество, които са най-добрата част от общността. Той каза, че има да препоръча две неща на членовете на това общество, да бдят с удвоено внимание над езика: никоя организация не може въобще да съществува без това... Целта е да направите тъй, че онези, които не са толкова добри, да се променят и да се върнат на пътеката на добродетелта, та да могат да се броят сред добрите...”

Взирайте се в себе си – езикът е непокорен орган – дръжте си езиците за дребните неща, една дребна приказка може да хвърли света в огън”²².

„Малките лисици погубват лозята – дребните злини най-много вредят на Църквата. Ако имате лоши чувства и говорите за тях един на друг, това има тенденция да доведе до пакост”²³.

„Не опетнявайте ничия репутация. Ако членове на Обществото се държат неподходящо, заемете се с тях и дръжте всичко поверително, и пазете свята всяка репутация”²⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете заявлението на Ема Смит в началото на стр. 480. Защо мислите, че сестрите от Обществото за взаимопомощ са в състояние да постигат изключителни неща? По какви начини вие и семейството ви сте били благословени чрез усилията на сестри от Обществото за взаимопомощ? Прочетете съвета от Луси Мак Смит в края на стр. 480. По какви начини сестрите от Обществото за взаимопомощ следват този съвет днес?
- Пророкът Джозеф Смит организира Обществото за взаимопомощ „под ръководството на свещеничеството по образец на свещеничеството” (стр. 481). Как това ги отделя от другите организации за служене по света? (За някои примери вж. стр. 481). Защо мислите, че Църквата не била „никога организирана съвършено”, докато Джозеф Смит не организирал Обществото за взаимопомощ?
- Как отговорностите на сестрите от Обществото за взаимопомощ днес се сравняват със задачите, които сестрите получавали от Джозеф Смит? (За някои примери вж. стр. 481–484). Прочетете първия цял абзац на стр. 482. По какви начини възможностите да служим ни помагат да станем по-подобни на Спасителя?
- Прочетете първия абзац на стр. 483. Какво, мислите, значи да спасяваш нечия душа? По какви начини членовете на Обществото за взаимопомощ изпълняват тази отговорност в материален и в духовен план?
- Преговорете третия цял абзац на стр. 482 и третия абзац на стр. 484. Какво могат да направят сестрите от Обществото за взаимопомощ, за да насърчават добрите дела сред носителите на свещеничеството? Какво могат да направят носителите на свещеничеството, за да подкрепят сестрите от Обществото за взаимопомощ в тяхната работа?
- Прочетете абзаца, който почва в края на стр. 483. Какво можем да научим от това заявление за отговорностите и възможностите на всяка сестра?
- Пророкът предупреждава да не се „съсредоточаваме над грешките на другите” (стр. 484). Какво мислите, че значи

това? Как такова поведение може да попречи на усилията на Обществото за взаимопомощ или всеки друг кворум или група в Църквата? Какво можем да направим, за да храним Господните овце, вместо да се съсредоточаваме над грешките им?

Свързани с темата стихове: Притчи 31:10–31; 1 Коринтяните 13:8; У. и З. 25:1–16; 88:125

Бележки

1. Сара Грейнджър Кимбъл, “Auto-biography”, *Woman’s Exponent*, 1 септ. 1883 г., стр. 51.
2. Ема Смит, цитирано в Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, запис за 17 март 1842 г., стр. 12, съобщено от Уилард Ричардз, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
3. Ема Хейл Смит, Blessing, 1844 г., машинописен текст, архиви на Църквата.
4. Цитирано от Поли Ейнджъл, в Едуард У. Тълидж, *The Women of Mormondom* (1877), стр. 76.
5. Луси Мак Смит, цитирано в Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, запис за 24 март 1842 г., стр. 18–19, съобщено от Илайза Р. Сноу, архиви на Църквата.
6. Цитирано в Сара Грейнджър Кимбъл, “Auto-biography”, *Woman’s Exponent*, 1 септ. 1883 г., стр. 51.
7. *History of the Church*, 4:567; из “Ladies’ Relief Society”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 апр. 1842 г., стр. 743; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
8. *History of the Church*, 4:570; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 30 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
9. *History of the Church*, 4:604–605; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
10. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу в Обществото за взаимопомощ, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, стр. 40, архиви на Църквата.
11. *History of the Church*, 4:605; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
12. *History of the Church*, 5:20; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 май 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
13. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 17 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз в Обществото за взаимопомощ, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, стр. 7, архиви на Църквата.
14. *History of the Church*, 4:567–568; из “Ladies’ Relief Society”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 1 апр. 1842 г., стр. 743; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
15. *History of the Church*, 5:25; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юни 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
16. Писмо от Джозеф Смит и други ръководители на Църквата до Обществото за взаимопомощ на Наву, 1842 г., Наву, Илинойс; в Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, стр. 88, архиви на Църквата.
17. *History of the Church*, 5:141; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
18. *History of the Church*, 4:605; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
19. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 17 март 1842 г. в Наву, Или-

- нойс; съобщено от Уилард Ричардз в Обществото за взаимопомощ, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, стр. 8, архиви на Църквата.
20. *History of the Church*, 4:604–605; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  21. *History of the Church*, 5:24–25; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 юни 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
  22. *History of the Church*, 5:20; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 май 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
  23. *History of the Church*, 5:140; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
  24. Беседа, изнесена от Джозеф Смит на 17 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз в Обществото за взаимопомощ, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, стр. 10, архиви на Църквата.

Колко славни са верните, справедливи и предани приятели

„Приятелството е един от възвишените основни принципи на мормонизма.... То обединява човешкия род с щастливото си влияние”.

Из живота на Джозеф Смит

През август 1842 г. гражданските власти от Мисури правят многократни опити да заловят Пророка Джозеф Смит. Боейки се, че ще бъде убит, ако го арестуват и откарат в Мисури, Пророкът се укрива. На 11 август той праща съобщение на няколко верни приятели и членове на семейството да се срещнат на остров в р. Мисисипи недалече от Наву. Същата нощ Ема Смит, Хайръм Смит, Нюъл К. Уитни и други се събират на брега на реката и с малка лодка отиват до уговореното място на срещата. Щастлив, Пророкът стиска ръката на всеки, благодарен за помощта и утехата на истинското приятелство. По-късно той надълго описва в дневника си чувствата си на благодарност към своите роднини и приятели. Някои от тези записки в дневника са включени в тази глава. Няколко седмици по-късно Пророкът завършва едно писмо с думи, изразяващи чувствата му към тях: „Аз съм както винаги ваш смирен служител и неизменен приятел, Джозеф Смит” (У. и З. 128:25).

Светиите отговарят на чувствата на Пророка, смятайки го не само за свой пророк, но и за приятел. Бенджамин Ф. Джонсън, близък приятел и личен секретар на Джозеф Смит, припомня: „Джозеф Пророкът – като приятел той бе верен, дълготърпелив, благороден и предан... Като събеседник за

*Хайрѝм Смит бил непрестанно извор на сила и подкрепа за брат си Джозеф.
„Братко Хайрѝм”, заявява Пророкът, „какво вярно сърце имаш ти!”*

общуване той бе много надарен – бе мил, щедър, обичаш смеха... Понякога за веселие той се бори с приятел или често мери силите си с другите в теглене на тояга, седнал на пода с крака, опрени в техните. Но никога не намираше равен по сила. Шеги, картинки, описващи думи, римуване на стихчета и пр., не бяха нещо необичайно. Но по-често се случваше да поиска да изпее една или няколко от любимите си песни... При все това, макар и тъй общителен и на моменти веселяк, той не допускаше безочливост или неподходящи своеволия”¹.

Джозеф Смит е тъй милосърден, колкото и общителен, както си спомня един млад мъж: „Бях в дома на Джозеф; той бе там и няколко мъже седяха на оградата. Джозеф излезе и поговори с всички нас. Скоро се приближи един мъж и каза, че предната нощ къщата на един беден брат, който живеел на известно разстояние от града, била изгорена. Почти всички мъже казаха, че съжаляват за човека. Джозеф бръкна в джоба си, извади пет долара и каза, „Изпитвам съжаление към този брат за сумата от пет долара; вие с каква сума ще изразите своето съжаление?”²

Вероятно голямата обич на Джозеф Смит към приятелите му прави предателствата на някои от тях особено тежки за понасяне. В Наву приятели, на които Пророкът има доверие, се обръщат срещу него. Обаче много приятели отвръщат на лоялността на Пророка, като устояват с него до края.

Един такъв приятел е Уилард Ричардз, член на Кворума на Дванадесетте, който е затворен с Джозеф и Хайръм Смит и Джон Тейлър в Картидж, Илинойс. Докато са държани в затвора, на мъжете е позволено да се преместят от килията на приземния етаж в по-удобната стая на втория етаж на затвора. После, малко преди мъченичеството, тъмничарят предлага, че затворниците ще са на по-сигурно място в съседната килия с железни решетки. Джозеф пита старейшина Ричардз, наричан „доктор” от приятелите си, защото практикувал медицина: „Ако отидем в килията, ще дойдеш ли с нас?” Докторът отвръща, „Братко Джозеф, ти не ме помоли да прекося реката с теб, не ме помоли да дойда в Картидж, не ме помоли да дойда в затвора с теб – и мислиш,

че аз ще те изоставя сега? Но ще ти кажа какво ще направя; ако бъдеш осъден на обесване за измяна, аз ще бъда обесен на твоето място и ти ще си тръгнеш свободен”. Джозеф казва, „Не можеш”. Докторът отговаря, „Ще го сторя”³.

Ученията на Джозеф Смит

Истинските приятели облекчават взаимно своите скърби и остават верни дори във време на несгоди.

Джозеф Смит пише следното за членове на семейството и приятели, които го посещават на 11 август 1842 г., докато се укрива: „Колко добро и славно ми се струва да намериш чисти и свети приятели, които са верни, справедливи и предани, които не се обезсърчават и чиито колене не са отслабнали и са утвърдени, докато служат на Господ, посрещайки моите нужди в деня, когато гневът на моите неприязтели бе изсипан върху мен...

„Колко славни бяха чувствата ми, когато срещнах тази ярна и дружелюбна група в нощта на единадесети, в четвъртък на острова при устието на блатото (тресавището) между Зарахемла и Наву: с каква неопикуема възхита и какъв изблик на радост бяха пълни гърдите ми, когато онази вечер взех за ръка моята обична Ема – тя, която бе моя съпруга, тъкмо жената на моята младост и избора на сърцето ми. Много бяха отраженията в ума ми, когато за момент помислих за множеството места, които бяхме призовани да прекосим, мъките и неволите, скърбите и страданията, и радостите и утехите от време на време, които обсипваха пътя ни. О, каква хармония обзе ума ми за миг, тя отново бе тук, ... безстрашна, твърда и непоколебима – незаменимата, любяща Ема!

Там бе брат Хайръм, който след това ме улови за ръка – един истински брат. Аз си мислех, братко Хайръм, какво върно сърце имаш ти! О, нека вечният Иехова положи корона от вечни благословии върху главата ти като награда за грижата, която си проявил за моята душа! О, колко много са скърбите, които сме споделяли заедно; и отново се намираме заедно оковани от безпощадната ръка на подтисничеството. Хайръм, името ти ще бъде записано в книгата на

Господния закон, защото онези, които идват след теб, могат да гледат за пример от твоите дела.

Казах си, ето тук е и брат Нюъл К. Уитни. Колко пъти гледки на печал са обсивали заедно пътищата ни, и все пак се срещаме още веднъж да ги споделим отново. Ти си верен приятел, на когото огорчените човешки синове могат да се доверяват в най-съвършена сигурност. Нека благословиите на Всевечния увенчаят и твоята глава. Колко горещо е сърцето ти! Колко загрижена е душата ти за добруването на човек, който е бил пропъден и мразен от почти всички хора. Братко Уитни, ти не знаеш колко силни са онези връзки, привързали моята душа и сърце към теб...

Не мисля да споделям подробностите за онази свята нощ, която винаги ще бъде помнена от мен, но имената на верните са онова, което искам да запиша тук. Тези хора аз срещнах във време на успех и те бяха мои приятели; и сега ги срещам в несгода, и те все още са мои горещи приятели. Тези хора обичат Бога, на Когото служат; те обичат истините, които провъзгласявам; те обичат добродетелните и свети учения, които пазя в сърцето си с най-топли чувства и с този плам, който не може да бъде отречен...

... Надявам се също, че ще видя отново (приятелите си), ще мога да се потрудя за тях и да служа за тяхна утеха. Те не ще дирят приятел, докато съм жив; сърцето ми ще обича и ръцете ми ще се трудят за онези, които обичат и се трудят за мен, и ще бъда винаги верен на приятелите си. Ще бъда ли аз неблагодарен? Наистина не! Да не бъде!"⁴

На 23 август Пророкът продължава: „Открих, че чувствата ми ... към моите приятели се възраждат, докато размишлявам за добродетелите и добрите качества и черти на малцината верни, които сега записвам в книгата на Господния закон – имената на които стояха редом с мен във всеки миг на опасност тези дълги 15 години, които изминаха – да кажем например, моят по-голям и обичан брат Джозеф Найт-старши, който бе сред първите, грижещ се за моите потребности, докато бях в началото на труда си по довеждане на бял свят на Господното дело и полагане основите на

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Петнадесет години той бе верен и предан, и справедлив, и образцов, и добродетелен, и любезен, без да се отклонява ни наляво, ни надясно. Ето един праведен човек, нека Бог Всемогъщи продължи дните на възрастния мъж, и нека неговото треперещо, измъчено и грохнало тяло бъде обновено и му бъде върнато в силата на здравето, ако това е волята Ти, о, Боже; и за него от синовете на Сион, докато има и един останал, бъде казвано, че този човек е верен мъж на Израил; затова името му не ще бъде никога забравено...

... Когато си спомням верните малцина, които сега са живи, ще си спомням също и верните мои приятели, които са мъртви, защото те са много; много са и постъпките на добрина – бащина и братска добрина – които те са ми дали; и откакто бях преследван от жителите на Мисури, сцените, които ми идват наум, са многобройни...

Има много души, които съм обичал с любов, по-силна от смъртта. На тях аз доказах, че съм верен – решен съм да докажа, че съм верен, докато Бог ме призове да умра”⁵.

Приятелството сплотява човешкия род, разсейвайки омразата и недоразуменията.

„Не ме е грижа какъв е характерът на човека; ако той ми е приятел – истински приятел, аз ще съм му приятел и ще му проповядвам Евагелието на спасението, и ще му дам добър съвет, помагайки му да се измъкне от неговите трудности.

Приятелството е един от възвишените основни принципи на мормонството; (то е предназначено) коренно да промени и цивилизова света, войните и раздорите да спрат и хората да станат приятели и братя...

... Приятелството е като брат (Тиодър) Търли в ковачницата си, спояващ желязо о желязо; то сплотява човешкия род с щастливото си влияние”⁶.

„Приятелството, което интелигентни същества биха приели като искрено, трябва да възникне от любов, а тази любов да израсне от добродетел, която е толкова част от религията, колкото светлината – част от Иехова. Оттук и

казаното от Исус, „Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си (Иоана 15:13)“⁷

През март 1839 г., докато Джозеф Смит е в затвора Либърти, Мисури, с няколко свои другари Пророкът пише до членове на Църквата: „Миналата вечер получихме няколко писма – едно от Ема, едно от Дон К. Смит (братът на Джозеф) и едно от епископ (Едуард) Партридж – всичките излъчващи дух на доброта и утеха. Бяхме много доволни от тяхното съдържание. От дълго време бяхме без информация и когато прочетохме тези писма, те бяха освежаващи за душите ни като лек ветреца, но радостта ни бе примесена с печал поради страданията на бедните и много онеправдани светии. И не е нужно да ви казваме, че сърцата ни бяха обзети от неудържимо състрадание и от очите ни извираха сълзи, но онези, които не са били заключени между стените на затвора без причина или повод, могат да имат само слаба представа колко сладък е гласът на приятеля; един жест на приятелство от какъвто и да е източник събужда и призовава към действие всички сродни чувства; той донася в миг всичко, що е минало, хваща настоящето с енергията на светкавица, гони да грабне бъдещето със силата на тигър; той тласка ума напред и назад, от едно нещо към друго, докато накрая всяка враждебност, злоба и омраза, и минали различия, недоразумения и лоши постъпки победно са хвърлени в нозете на надеждата“⁸.

Светиите Божии са верни приятели един на друг.

Пророкът пише следната бележка до член на Църквата през август 1835 г.: „Помним семейството ви, с всичките първи семейства в Църквата, които прегърнаха истината. Помним вашите загуби и скърби. Нашите първи връзки не са разкъсани; ние сме заедно в добро и зло, в скърби и радости. Нашият съюз, надяваме се, е по-силен от смъртта и никога не ще бъде разделен“⁹.

За един празник, на който присъства през януари 1836 г. в Къртлвуд, Пророкът казва: „Бях на пищен празник у епископ Нюъл К. Уитни. Този празник бе по реда на Сина

Много светии, пристигащи на кея в Наву, си спомнят как Джозеф Смит идва да ги посрегне, докато слизат от кораба, приветствайки ги в новия им дом.

Божий – поканени бяха недъгави, куци и слепи, според напътствията на Спасителя (вж. Лука 14:12–13)... Компанията бе голяма и преди да хапнем, изпяхме някои от песните на Сион, и сърцата ни бяха радостни от предвкушване на онези радости, които ще бъдат излени върху главите на светиите, когато бъдат събрани заедно на хълма Сион да се радват вечно на обществото един на друг, тъкмо на всичките небесни благословии, когато няма да има никой да ни безпокои или да ни кара да се боим”¹⁰.

Сестра Презендия Хънтингтън Бюъл се опитва да посети Джозеф Смит, докато е в затвора Либърти през 1839 г., но е отпратена от тъмничаря. По-късно Пророкът ѝ пише: „О, каква радост би било за нас да видим своите приятели! Да имам привилегията да говоря с теб би възрадвало сърцето ми, но ръката на тиранията е върху нас... Искам (съпругът ти) и ти да знаете, че съм ваш истински приятел... Езикът не може да опише каква неизразима радост дава на човек, който 5 месеца е бил между стените на затвора, това да види лицето на някой приятел. Струва ми се, че след това

сърцето ми винаги ще бъде по-смекчено от преди. Когато мисля за страданието на Църквата, сърцето ми постоянно кърви. О, ако можех да бъда с тях! Не бих се отдръпнал от бремето и трудностите, за да им дам утеха и успокоение. Искам благословията да мога още веднъж да издигна гласа си сред светиите. Бих излял душата си на Бог за тяхно напътствие”¹¹.

Говорейки в Наву, Илинойс, където много членове на Църквата пристигат с малко материално имущество, Пророкът учи: „Ние следва да развиваме състрадание към огорчените сред нас. Ако има място на земята, където хората да развиват духа и да изливат масло и вино в гърдите на огорчените, то е тук, и този дух се проявява тук; и макар (човек) да е странник и огорчен, когато пристига, той намира брат и приятел, готов да служи на нуждите му.

Ако трябва да бъда огорчен от този свят, бих счел за една от най-големите благословии съдбата да ме прати там, където навсякъде около мен мога да намеря братя и приятели”¹².

Джордж А. Смит, братовчедът на Пророка, си спомня: „В края на разговора Джозеф обви ръцете си около мен, притисна ме към гърдите си и каза, „Джордж А., обичам те като собствения си живот”. Почувствах се тъй развълнуван, че едва можех да проговоря”¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете първия абзац на стр. 489. После обърнете на стр. 491–493 и отбележете отличителните черти, които Джозеф Смит цени у Ема Смит, Хайръм Смит, Нюъл К. Уитни и Джозеф Найт-старши. Защо мислите, че тяхното приятелство било такава утеха за него в трудни времена? По какви начини сте били подкрепяни от приятели, когато сте изправени пред несгода? Какво можем да сторим да подкрепим околните, когато са подложени на изпитания?

- Повечето от историите в тази глава са за стойността на истинското приятелство в трудни времена. Но в абзаца, почващ в края на стр. 489, Бенджамин Ф. Джонсън разказва за приятелските маниери на Джозеф Смит в мирни времена. Каква поука извличате от това описание? Как приятелствата и семейните ни взаимоотношения се заздравяват, когато отделим време да се смеем и играем заедно?
- Изучете четвъртия цял абзац на стр. 494. Защо мислите, че Джозеф Смит казва, че приятелството е „един от възвишените основополагащи принципи на мормонизма”? По какви начини възстановеното Евангелие може да помага на хората да гледат един на друг като приятели? Как други президенти на Църквата са били пример на приятелство с всички хора?
- Преговорете петия цял абзац на стр. 494. Как приятелството е подобно на спояване на желязо о желязо?
- Прочетете втория абзац на стр. 497 и следващия абзац. Отбележете позоваването на „масло и вино” от притчата за добрия самарянин (Лука 10:34). Кой са някои от специфичните неща, които можем да сторим, за да следваме съвета на Пророка? А примера на добрия самарянин?

Свързани с темата стихове: 1 Царете 18:1; Притчи 17:17; 2 Нефи 1:30; Мосия 18:8–10; Алма 17:2; У. и З. 84:77; 88:133

Бележки

1. Писмо от Бенджамин Ф. Джонсън до Джордж Ф. Гибс, 1903 г., стр. 6–8; Бенджамин Франклин Джонсън, *Papers, 1852–1911*, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. Андрю Дж. Уъркмън, в “*Recollections of the Prophet Joseph Smith*”, *Juvenile Instructor*, 15 окт. 1892 г., стр. 641.
3. *History of the Church*, 6:616; пунктуация осъвременена; из дневника на Уилард Ричардз, 27 юни 1844 г., Картидж, Илинойс.
4. *History of the Church*, 5:107–109; правопис, пунктуация и главни букви осъвременени; из дневника на Джозеф Смит, 16 авг. 1842 г., край Наву, Илинойс.
5. *History of the Church*, 5:124–25, 127; из дневника на Джозеф Смит, 23 авг. 1842 г., край Наву, Илинойс; тази записка неправилно е датирана 22 авг. 1842 г., в *History of the Church*.
6. *History of the Church*, 5:517; първата група думи в скоби по оригинала; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 23 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.

7. *History of the Church*, 6:73; из писмо на Джозеф Смит до Джеймз Арлингтън Бенет, 13 ноем. 1843 г., Наву, Илинойс; фамилното име на Бенет е изписано неправилно с две „т“ в *History of the Church*.
8. *History of the Church*, 3:293; правопис осъвременен; из писмо на Джозеф Смит и други до Едуард Партридж и Църквата, 20 март. 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури.
9. Послепис в писмо на Джозеф Смит и други до Езекия Пек, 31 авг. 1835 г., Къртлгънд, Охайо; в “The Book of John Whitmer”, стр. 80–81, Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури; копие на “The Book of John Whitmer” в архиви на Църквата.
10. *History of the Church*, 2:362–363; из дневника на Джозеф Смит, 7 ян. 1836 г., Къртлгънд, Охайо.
11. *History of the Church*, 3:285–286; правопис осъвременен; из писмо на Джозеф Смит до Презендия Хънтингтън Бюъл, 15 март 1839 г., затвор Либърти, Либърти, Мисури; фамилното име на сестра Бюъл погрешно е изписано като „Бул“ в *History of the Church*.
12. *History of the Church*, 5:360–361; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
13. Джордж А. Смит, цитирано в *History of the Church*, 5:391; от Джордж А. Смит, “History of George Albert Smith by Himself”, стр. 1, George Albert Smith, Papers, 1834–1875, архиви на Църквата.

Залата за кръщения във възстановения храм Наву. В басейни за кръщения, подобни на този, светиите получават обряда кръщение за онези, които са починали.

Да станем избавители на хълма Сион

„Как трябва те да станат избавители на хълма Сион? Като строят храмовете си, изграждат басейни за кръщение и вървят напред и получават всички обреди... за всички свои предци, които са починали”.

Из живота на Джозеф Смит

За членовете на Църквата, живеещи в Наву през 40-те г. на XIX в., извършването на обреди за техните починали роднини е главен фокус на усилията им. Откакто през 1840 г. са извършени първите кръщения за починали роднини в тази диспенсация, светиите търсят родословна информация за свои предци и мнозина влизат в кръщелните води вместо тези обични свои близки.

Отначало кръщенията за мъртвите се извършват в р. Мисисипи или местни реки. Но през януари 1841 г., когато светиите правят планове за храма Наву, Господ заявява: „няма кръщелен купел на земята, тъй че те, Моите свети, да могат да бъдат кръщавани за онези, които са мъртви, защото мястото на този обред е в Моя дом и не може да бъде приемлив за Мен, освен само в дните на бедността ви, когато не сте в състояние да Ми изградите дом” (У. и З. 124:29–30).

Кръщенията за починали в реката са прекратени на 3 октомври 1841 г., когато Пророкът обявява: „Повече няма да има кръщения за мъртвите, докато обредът не може да бъде извършван в Господния дом... *Защото така каза Господ!*”¹ Светиите бързо започват да изграждат временен дървен басейн в новоизкопаното подземие на храма Наву. Той е построен от уисконсински бор и почива на гърбовете

на 12 дървени бика. Басейнът е осветен на 8 ноември за ползване „докато храмът бъде завършен, когато по-траен такъв ще заеме мястото му”². На 21 ноември 1841 г. шестима членове на Кворума на Дванадесетте извършват кръщения за 40 починали души, първото кръщение за мъртвите в басейна.

Ранните изживявания на светиите с кръщенията за мъртвите ги учат за важноста да се водят архиви в Господната Църква. Макар кръщенията за мъртвите в местните реки да са извършвани със съответната свещеническа власт, те не са били официално вписани. Съответно тези кръщения трябва да бъдат извършени повторно. В обръщение от 31 август 1842 г. Пророкът обяснява: „Всички хора, кръщавани за мъртвите, трябва да имат присъстващ регистратор, та той да е очевиден на записването и да свидетелства за истинността и валидността му... Затова нека отсега нататък на записването и свидетелството за кръщението на мъртвите да се обръща внимание”³. Пророкът обсъжда този въпрос по-пространно в писмо, което пише на светиите на следващия ден и в друго писмо от 6 септември. Те двете сега са разделени 127 и 128 на Учение и Завети.

В раздел 127 Пророкът записва следните напътствия от Господ: „Когато които и да са от вас са кръщавани заради мъртвите ви, нека има регистратор и нека той бъде очевиден на кръщенията ви; и нека чуе с ушите си, та да може да свидетелства за истината, казва Господ, тъй че чрез всичките ви записвания това да може да бъде записано в небесата... И отново, нека всички записи да се поддържат в ред, за да могат да се сложат в архивите на светия Ми храм, за да се помнят от поколение на поколение (У. и З. 127:6–7, 9).

Докато светиите напредват с това свято дело, „скоро стана явно, че някои имат дълги записи на своите мъртви, на които желаят да служат”, припомня старейшина Джордж А. Смит, член на Кворума на Дванадесетте. „Видя се, че това е само началото на едно необятно дело и че да се отслужват всичките евангелски обреди на множеството мъртви не бе лека работа. Някои от Дванадесетте попитаха Джозеф дали не би могло да има по-кратък начин за отслужване на тъй много хора. Джозеф всъщност отговори: „Господните закони са неизменни; ние

трябва да постъпваме в пълно съгласие с онова, което ни е дадено чрез откровение. Не бива да очакваме да свършим тази обширна работа за мъртвите за кратко време”.⁴

Ученията на Джозеф Смит

Учението за спасението на мъртвите показва величието на Божията мъдрост и състрадание.

„Всички онези, които не са имали възможност да чуят Евангелието и да получат служението на вдъхновен човек в плътта, трябва да го имат след това, преди да могат да бъдат окончателно съдени”⁵.

„Че Бог следва да *спаси* мъртвите вече не е по-невероятно от това, че Той следва да *вдигне* мъртвите.

Няма време, когато духът е прекалено стар да се доближи до Бог. Всички, които не са извършили непроситим грях, за който няма опрощение както в този, така и в идния свят, са близо до опрощаващата милост. Има начин духовете на мъртвите да бъдат освободени; той е чрез силата и властта на свещеничеството – чрез връзване и развързване на земята. Това учение е славно, тъй като излага величието на божественото състрадание и великодушие в обхвата на плана за човешкото спасение.

Тази славна истина е изцяло предназначена да разшири разбирането и да подкрепя душата в неприятности, трудности и беди. За илюстрация представете си случая с двама души, братя, еднакво умни, учени, добродетелни и чудесни, ходещи в почтеност и със спокойна съвест, доколкото са били в състояние да различат що е дълг от мътния поток на обичая с множество неправилни идеи или непълното разбиране на естествения ум.

Единият умира и е погребан без никога да е чул Евангелието на помирието; посланието на спасението е пратено до другия, той го чува и го прегръща и става наследник на вечен живот. Трябва ли единият да стане участник в славата, а другият да бъде обречен на безнадеждна погибел? Няма ли шанс за неговото избавление? Сектантството отговаря, „никакъв”...

Това учение представя в ясна светлина мъдростта и милостта Божии в подготвяне на обред за спасение на мъртвите, кръстени чрез заместник, като имената им биват записвани на небето и те са съдени според делата, извършени в плътта. Това учение било главна тема на Писанията. Светиите, които пренебрегват починалите си роднини, правят това с риск за собственото си спасение”⁶.

През декември 1840 г. Джозеф Смит пише на членовете на Кворума на Дванадесетте и други свещенически ръководители, които служат на мисия във Великобритания: „Предполагам, че учението за „кръщение на мъртвите” е достигало преди това писмо до ушите ви и може да е предизвиквало някои питання в ума ви относно същото. Не мога в това писмо да ви дам всичката информация по въпроса, която може би бихте желали; но ... бих казал, че то със сигурност е практикувано от древните църкви; и св. Павел се старае да докаже учението за възкресението от същите и казва, „Иначе, какво ще правят тия, които се кръщават заради мъртвите? Ако мъртвите никак не се възкресяват, защо се и кръщават заради тях?” (1 Коринтяните 15:29).

За пръв път споменах публично учението, когато изнасях погребалната проповед на брат Сеймур Бърнсън; и оттогава дадох няколко напътствия по въпроса в Църквата. Светиите имат привилегията да бъдат кръстени за онези свои роднини, които са мъртви... Без да навлизам в темата, вие несъмнено ще видите нейната последователност и основателност; и вероятно тя представя Евангелието на Христос в неизмеримо по-голям мащаб, отколкото някой си го е представял”⁷.

**Ние ставаме избавители на хълма Сион, като
вършим светите обреди за мъртвите.**

„Ако можем с властта на свещеничеството на Сина Божий да кръстим човек в името на Отца, Сина и Светия Дух за опрощение на греховете, за нас е също такава привилегия да действаме като заместници и да бъдем кръстени за опрощение на греховете за и в полза на нашите мъртви роднини, които не са чули Евангелието или пълнотата му”⁸.

„Най-голямата отговорност, която Бог ни е възложил в този свят,
е да търсим нашите мъртви”.

„Библията казва, „Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; и той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия” (Малахия 4:5–6).

Сега, думата *обърне* тук следва да бъде преведена *обвърже* или запечата. Но каква е целта на тази важна мисия, или как трябва да бъде изпълнена тя? Ключовете трябва да бъдат предадени, духът на Илия да дойде, Евангелието да бъде възстановено, светиите Божии събрани, Сион построен и светиите ще възлязат като избавители на хълма Сион (вж. Авдия 1:21).

Но как ще станат те избавители на хълма Сион? Като строят храмовете си, изграждат басейни за кръщение и вървят напред и получават всички обреди, кръщения, потвърждения, умивания, помазвания, ръкополагания и запечатваща власт върху главите си за всички свои предци, които са починали, и ги изкупват, та да могат тези да се явят при първото възкресение и бъдат възвисени до престоли на славата с тях;

и тук е веригата, която свързва сърцата на бащите към децата и на децата към бащите, което изпълва мисията на Илия...

Светиите нямат много време да изкупят и спасят своите мъртви и да съберат заедно живите си роднини, та те също да бъдат спасени преди земята да бъде поразена и постановеното унищожение да се стовари върху света.

Аз бих посъветвал всички светии да положат всички усилия и да съберат заедно всички свои живи роднини (в храма), та те да могат да бъдат запечатани и спасени, да могат да бъдат подготвени за деня, когато тръгне погубващият ангел; и ако всеки в Църквата положи всички усилия да спаси своите мъртви, да запечата потомството си и да събере своите живи приятели и не отделя никаква част от времето си на света, те едва биха успели, преди да падне нощта, когато никой не може да работи”⁹.

„Има кръщение и прочее, което да се изпълни за онези, които са живи, и кръщение за онези, починали без знание за Евангелието... Не само е нужно вие да се кръстите за вашите мъртви, но и ще трябва да минете през всички обреди за тях, същите, през които сте минали, за да спасите себе си...

... Следва да има място, където всички народи да идват от време на време да получават своите надарвания; и Господ казва, че то ще бъде мястото за кръщение на мъртвите. Всеки човек, който е бил кръстен и принадлежи на царството, има правото да бъде кръстен за онези, които вече са си отишли; и в момента, в който евангелският закон бъде спасен тук от приятелите им, които действат като техни заместници, Господ има служители там да ги освободи. Човек може да действа като заместник на своите роднини; евангелските обреди, които са били установени преди основаването на света, така ще бъдат изпълнени от тях и ние можем да бъдем кръстени за онези, с които имаме силно приятелство”¹⁰.

„Всички онези, които са умрели във вяра, отиват в затвора на духовете да проповядват на мъртвите по плът, но живи в дух; и онези духове проповядват на духовете (в затвора), та да могат тези да живеят по Бога в дух, и човеците им служат в плътта; ... и така те биват сторени щастливи (вж. 1 Петрово

4:6). Затова онези, които се кръщават за мъртвите, са избавителите на хълма Сион и те трябва да получат умиванията и помазванията за своите мъртви също като за самите себе си¹¹.

**Бог ни е възложил голямата отговорност
да търсим нашите мъртви.**

„Ще отворя очите ви относно мъртвите. Всички неща, които Бог в безкрайната Си мъдрост е видял, че са подходящи и добри да ни бъдат открити, докато пребиваваме в земния живот, по отношение на смъртните ни тела, ни се откриват сами по себе си и независимо от влеченията на тази смъртна скиния, но биват открити на духовете ни, все едно че въобще нямаме тела; и онези откровения, които ще спасят душите ни, ще спасят и нашите тела. Бог ни ги открива със знанието, че няма вечна загуба на тялото или скинията. Оттук и отговорността, ужасната отговорност, която лежи върху нас във връзка с нашите мъртви; защото всичките духове, които не са се подчинили на Евангелието в плътта, трябва или да се подчинят в духа, или ще бъдат осъдени. Тържествена мисъл! – ужасна мисъл! Нищо ли не може да се направи? Никаква подготовка, никакво спасение за нашите бащи и приятели, които са починали без да имат възможност да чуят повеленията на Човешкия Син? ...

Какви обещания са дадени в откровение по темата за спасението на мъртвите и що за хора са онези, които могат да бъдат спасени, макар телата им да гният и да се разлагат в гроба? Когато Неговите заповеди ни учат, това е пред вид вечността, защото Бог гледа на нас сякаш сме във вечността; Бог пребива във вечността и вижда нещата не както нас.

Най-голямата отговорност, която Бог ни е възложил в този свят, е да търсим нашите мъртви. Апостолът казва, „Те не могат да постигнат съвършенство без нас“ (вж. Евреите 11:40); защото е нужно в ръце да имаме запечатващата сила, за да запечатим децата ни и своите мъртви за диспенсацията на пълнотата на времената – диспенсацията, в която ще се изпълнят обещанията за спасението на човека, дадени от Исус Христос преди основаването на света.

... Нужно е онези, които са живели преди, и онези, които идват след нас, да имат спасение заедно с нас; и затова Бог го е направил задължително за човека. Прочее, Бог казва, „Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; И той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия” (Малахия 4:5–6)¹².

Пророкът Джозеф Смит пише следното в писмо до светиите, записано по-късно в Учение и Завети 128:15–18, 22, 24: „И сега, възлюбени мои братя и сестри, уверявам ви, че тези са принципите по отношение на мъртвите и живите, които не могат да бъдат лесно подминати, що се отнася до нашето спасение. Защото тяхното спасение е нужно и е от основно значение за нашето спасение, според както каза Павел относно бащите – че без нас те не могат да бъдат сторени съвършени, нито пък ние можем да бъдем сторени съвършени без нашите мъртви.

И сега, във връзка с кръщението за мъртвите ще ви дам друг цитат от Павел, 1 Коринтяните 15:29: *Иначе какво ще правят тия, които се кръщават заради мъртвите, ако мъртвите никак не се възкресяват? Защо тогава те се кръщават заради мъртвите?*

И отново, във връзка с този цитат, аз ще ви дам цитат от един от пророците, който бе отправил зора си към възстановяването на свещеничеството, славните неща, които ще бъдат разкрити в последните дни, и по особен начин към този най-славен от всички въпроси, принадлежащи към вечното Евангелие, а именно кръщението за мъртвите; защото Малахия казва, последната глава, стихове 5-ти и 6-ти: *Ето, Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен; И той ще обърне сърцето на бащите към чадата, и сърцето на чадата към бащите им, да не би да дойда и поразя земята с проклетия.*

Аз можех да дам и по-ясен превод на това, но то е достатъчно ясно, за да послужи за целта ми и тъй както е. Достатъчно е да се знае в този случай, че земята ще бъде поразена с проклетие, освен ако няма спояващо звено от един или друг

вид между бащите и чедата, по един или друг въпрос. И ето, кой е този въпрос? Това е кръщението за мъртвите. Защото ние без тях не можем да бъдем сторени съвършени, нито те без нас могат да бъдат сторени съвършени...

... Нека сърцата ви ликуват и бъдат извънредно радостни. Нека земята избухне в песен. Нека мъртвите изрекат химни на вечна възхвала на Цар Емануил, Който е постановил още преди светът да бъде това, което ще ни позволи да ги откупим от тъмницата им, защото затворниците ще си тръгнат свободни...

... Прочее, нека и ние като църква и като народ, и като светии от последните дни да принесем на Господа приношение в праведност; и нека да представим в светия Му храм, когато бъде завършен, книга, съдържаща записите за умрелите ни, която ще заслужава пълно приемане¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 501–502, като отбелязвате как Джозеф Смит и ранните светии израствали в разбирането си на учението за кръщение за мъртвите. Мислете как трябва да са се чувствали светиите, когато за пръв път са научили за спасението на мъртвите. Какво изпитахте, когато за пръв път участвахте в обреди за мъртвите?
- Прочетете третия и четвъртия абзаци на стр. 503. Как учението за спасението на мъртвите показва състраданието и милостта на Бог? По какви начини това учение „разширява разбирането“ и „подкрепя душата“?
- Какво значи да си избавител на хълма Сион? (За някои примери вж. стр. 504–505). Защо мислите, че за нашите починали предци е невъзможно да станат съвършени без нас? Защо мислите, че е невъзможно ние да станем съвършени без тях?

- Преговорете някои от ученията на Пророка Джозеф Смит за голямата ни отговорност да „гърсим нашите мъртви” (стр. 506–509). Какви изживявания сте имали, когато сте научавали за предците си? Как обичта към семейството ви и вярата ви в Бог са били укрепени, докато сте научавали за предците си? Как извършването на храмови обреди за предците ви е повлияло на чувствата ви към тях?
- Какво можем да сторим, за да помогнем на децата да ценят семейното си наследство? Какво можем да сторим да им помогнем да участват в храмовата работа и работата по семейна история.

Свързани с темата стихове: Римляните 14:9; У. и З. 128:8–11

Бележки

1. *History of the Church*, 4: 426; из протоколи от конференция на Църквата, проведена на 3 окт. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 окт. 1841 г., стр. 578.
2. *History of the Church*, 4:446–447; из “History of the Church” (ръкопис), книга С-1, приложения, стр. 44, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
3. *History of the Church*, 5:141; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
4. Джордж А. Смит, беседа, изнесена на 25 дек. 1874 г. в Сейнт Джордж, Юта; в St. George Stake, General Minutes, т. 4, архиви на Църквата.
5. *History of the Church*, 3:29; из уводна статия, публикувана в *Elders' Journal*, юли 1838 г., стр. 43; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
6. *History of the Church*, 4:425–426; из протоколи от конференция на Църквата, проведена на 3 окт. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 окт. 1841 г., стр. 577–578.
7. *History of the Church*, 4:231; разделяне на абзаци променено; из писмо на Джозеф Смит до Дванадесетте, 15 дек. 1840 г., Наву, Илинойс; това писмо неправилно е датирано 19 окт. 1840 г. в *History of the Church*.
8. *History of the Church*, 4:569; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 март 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
9. *History of the Church*, 6:183–184; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 ян. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
10. *History of the Church*, 6:365–366; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
11. Цитирано от Джордж Лауб, в подборка от откъси от беседи на Джозеф Смит, ок. 1845 г.; Джордж Лауб, *Reminiscences and Journal* Jan. 1845–Apr. 1857, стр. 21, архиви на Църквата.
12. *History of the Church*, 6:312–313; ръкопис осъвременен; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уйлям Клейтън.
13. Учение и Завети 128:15–18, 22, 24; писмо от Джозеф Смит до светите, 6 септ. 1842 г., Наву, Илинойс.

Семейството: най-сладкият съюз за време и за вечността

„Домът ни бе обзет от най-сладкия съюз и щастие. Нито спор, нито несъгласие смущаваха мира ни и сред нас цареше спокойствие”. (Луси Мак Смит)

Из живота на Джозеф Смит

Към 1843 г., макар храмът Наву още да не е завършен, Пророкът обявява учението за спасение на мъртвите и отслужва храмовото надаряване на група верни светии. Но все още предстои да бъде въведена една съществена част от святата храмова работа. На 16 май 1843 г. Пророкът пътува от Наву за Рамус, Илинойс, където отсяда в дома на близкия си приятел Бенджамин Ф. Джонсън. Вечерта той учи брат и сестра Джонсън и няколко близки приятели на „новия и вечен завет на брака”. Той обяснява, че този завет е „реда на свещеничеството”, нужен да се получи най-висшата степен на селестиалното царство (вж. У. и З. 131:1–4). Също така той учи, че освен ако мъж и жена не встъпят в завет за вечен брак, „те ще спрат да се множат след като умрат, или няма да имат деца след възкресението”. Онези, които встъпят в този завет и останат верни, „ще продължат да се множат и ще имат деца в селестиална слава”¹.

Два месеца по-късно, на 12 юли 1843 г., в горния офис на магазина от червени тухли Пророкът диктува на Уйлям Клейтън откровение за учението за вечния брак (У. и З. 132). Пророкът знае и проповядва това учение от известно време преди това. В това откровение Господ заявява, че ако мъж и жена не са запечатани със силата на свящото свещеничество, „те не могат да бъдат уголемени, а остават поотделно и самостоятелно, без възвисяване, в своето състояние на

Парли П. Прат заявява: „Именно Джозеф Смит ме научи как да ценя милите отношения на баща и майка, съпруг и съпруга, брат и сестра, син и дъщеря“.

спасение за цялата вечност (вж. У. и З. 132:15–18). За да получат възвисяване, съпрузите и съпругите трябва да бъдат запечатани със силата на свещеничеството и после да останат верни на заветите си:

„Истина ви казвам, ако един мъж се ожени за жена чрез словото Ми, което е Мой закон, и чрез новия и вечен завет, и той бъде запечатан върху тях чрез Светия Дух на обещанието оногова, който е помазан и на когото Аз съм дал тази сила и ключовете на свещеничеството, ... с тях ще бъде сторено във всички неща това, което Моят служител е запечатил върху тях, както за време, тъй и за през цялата вечност; и ще бъде в пълна сила, когато те са извън света; и те ще минат покрай ангелите и боговете, които са поставени там, към своето възвисяване и слава във всички неща, според както е било запечатано върху главите им, която слава ще бъде изобилие и продължение на потомствата им во веки веков.

Тогава те ще станат богове, защото нямат край; ето защо ще пребъдват от вечност във вечност, защото те продължават; тогава те ще бъдат над всичко, защото всички неща са им подчинени. Тогава те ще бъдат богове, защото имат всичката сила и ангелите са им подчинени. Истина, истина ви казвам, освен ако не спазвате закона Ми, вие не можете да постигнете тази слава” (У. и З. 132:19–21).

За старейшина Парли П. Праг от Кворума на Дванадесетте знанието на това учение задълбочило любовта към семейството му: „Именно Джозеф Смит ме научи как да ценя милите отношения на баща и майка, съпруг и съпруга, брат и сестра, син и дъщеря. Именно от него научих, че жената на сърцето ми може да бъде моя за време и за цялата вечност; че фината хармония и привързаност, които ни правят мили един на друг, идат от извора на вечната божествена любов. От него научих, че бихме могли да култивираме тази привързаност, да растем и добавяме от нея през цялата вечност, докато резултатът от безконечния ни съюз би било потомство, многобройно като звездите в небесата или пясъка на морския бряг... Бях обичал преди, но не знаех защо. Но сега обичах – непорочно – със сила на въздигащо, високо

чувство, което би извисило душата ми над преходните неща на тази низка сфера и би я разпростряла като океана... Накратко, сега можех да обичам с духа и също с разбиране”².

Ученията на Джозеф Смит

Съпрузи и съпруги взаимно се почитат, като показват обич, доброта и привързаност.

„Бракът (е) една небесна институция, постановена в Едемската градина”³.

„Дълг на съпруга е да обича, скъпи и поддържа съпругата си и да се привърже към нея и никоя друга (вж. У. и З. 42:22); той следва да я уважава като себе си и да се отнася към чувствата ѝ с нежност, защото тя е негова плът и кости, предназначена да му бъде помощ както в материалните, така и в духовните неща; тя е някой, върху чиито гърди да може да излее всичките си жалби без ограничение, който е там, за да поеме част от товара му, да утешава и насърчава чувствата му с нежния си глас.

Мястото на мъжа е да стои начело на своето семейство, ... не да управлява жена си като тиранин, нито като човек ревнив и уплашен да не би съпругата му да не ще да си „знае” мястото и да му пречи да упражнява властта си. Негов дълг е да бъде Божий човек (защото Божият човек е мъдър човек), готов по всяко време да получи от Писанията, от откровенията и свише такива напътствия, каквито са нужни за назидаването и спасението на семейството му”⁴.

На едно събрание на сестрите от Обществото за взаимопомощ Джозеф Смит казва: „Не бива да дразните съпрузите си поради техните постъпки, но нека се чувства силата на вашата невинност, доброта и привързаност, която е по-голяма от тази на воденичен камък на врата; не стълкновение, не кавга, не противоречие, нито спор, но кротост, любов, чистота – това са нещата, които следва да ви издигат в очите на всички добри мъже...

...Когато един мъж е сполетян от беда, когато е объркан от грижа и трудност, ако може да срещне усмивка вместо

спор или мърморене, ако може да бъде посрещнат с нежност, това ще успокои душата му и ще утеши чувствата му; когато умът е отчаян, той се нуждае от утехата на привързаността и добротата... Когато отивате у дома, не казвайте лоша дума на съпрузите си, но нека отсега добротата, мило-сърдието и обичта увенчаят делата ви”⁵.

Илайза Р. Сноу съобщава: „(Пророкът Джозеф Смит) призова сестрите винаги да съсредоточават вярата и молитвите си и да оказват доверие на своите съпрузи, които Бог е наредил те да почитат”⁶.

Деца почитат своите родители, като им изразяват благодарност и цял живот ги обичат много.

През октомври 1835 г. Пророкът за известно време посещава всеки ден смъртно болния си баща, ходейки при него „с голяма тревога”. Дневникът на Пророка отбелязва: „Отново се грижих за баща си, който е много болен. В тайна молитва сутринта Господ каза, „Служителю Мой, баща ти ще живее”. Грижих се за него целия този ден със сърце, възвисено към Бог в името на Исус Христос Той да го върне към здравето, та аз да мога да бъда благословен с присъствието и съвета му, считайки за една от най-големите благословии на земния живот да бъда благословен с общението на родители, чиито зрели години и опит ги правят способни да дадат най-полезния съвет. Вечерта влезе брат Дейвид Уитмър. Обърнахме се към Господ в могъща молитва в името на Исус Христос, положихме ръце върху него и смърчихме болестта. И Бог чу и отговори на молитвите ни – за голяма радост и задоволство на душите ни. Нашият възрастен баща стана и се облече, и викаше и славеше Господа”⁷.

„Благословена е майка ми, защото душата ѝ винаги е пълна великодушие и човеколюбие; и въпреки възрастта си тя ще получи сила и ще бъде утешена сред семейството си, и ще има вечен живот. И благословен е баща ми, защото ръката Господна ще бъде над него, понеже ще види как несгодата за неговите деца преминава, и когато резултатите от живота му са напълно узрели, той ще се види като масли-

ново дърво, чиито клони са се превили от много плод; той ще притежава също обиталище свише”⁸.

Запомнил съм сцени от детството ми. Мислил съм за баща ми, който е мъртъв... Той бе с благороден ръст и притежаваше издигнат, свят, възвисен и добродетелен ум. Душата му се извисяваше над всички онези долни и низки принципи, които са тъй типични за човешкото сърце. Сега казвам, че доколкото знам, той никога през живота си не е постъпил долно, не е сторил нещо, което може да счита за невеликодушно. Обичам баща си и паметта му; и споменът за благородните му дела присъства с голяма сила в ума ми, а много от добрите му родителски съвети са записани на паметна плоча в сърцето ми.

Свещени за мен са мислите, които скъпя много, за историята на неговия живот, които са минали през ума ми и са били внедрени там от собственото ми наблюдение откакто съм се родил. Свещени са прахът му и мястото, където той е положен. Свята за мен е гробницата, която направих да обгради главата му. Нека паметта за моя баща живее вечно... Нека Бог, Когото обичам, гледа отгоре и ме спаси от враговете ми тук, и ме отведе за ръка, та да мога да застана на хълма Сион и заедно с баща ми да бъда увенчан завинаги там.

Думите и езикът са неспособни да изразят благодарността, която дължа на Бог затова, че ми е дал такива почетени родители.

Майка ми също бе една от най-благородните и добри жени. Дано Бог даде да се продължат дните ѝ, също и моите, та да можем да живеем и се радваме дълго, общувайки един с друг”⁹.

„Когато мислим с каква грижа и неотслабващо усърдие нашите родители са се стремели да бдят над нас и колко часове на мъка и безпокойство са прекарвали над люлките и край креватчетата ни, когато сме били болни, колко внимателни трябва да бъдем към чувствата им на стари години! За нас не може да бъде източник на сладко размишление да кажем или сторим нещо, което ще сваля бялата им коса със скръб в гроба”¹⁰.

Джозеф Смит бил отгледан в семейство, където родители и деца се обичали и уважавали един друг. Тази картина изобразява сем. Смит, събрано отново с техния баща през 1816 г., след като той отишъл преди тях в Палмира, Ню Йорк, да подготви преместването им там.

Любовта между братя и сестри може да бъде сладка и трайна.

За двама от братята си, които умират млади, Пророкът пише: „Алвин, по-големият ми брат – помня добре спазмите на печал, които се надигаха в младите ми гърди и почти пръснаха нежното ми сърце, когато той умря. Той бе най-големия и благороден в семейството на баща ми. Той бе

сред най-благородните синове на човешките... В него нямаше измама. Той живя неопетнен от времето, когато бе дете... Той бе един от най-спокойните хора, и когато умря, ангелът Господен го посети в последните му мигове...

Брат ми Дон Карлос Смит... също бе благородно момче; не научих за никакъв недостатък в него; никога не видях у това дете неморална постъпка или склонност към безбожност или низост от раждането му до времето на смъртта му. Той бе прелестно, добродушно, добросърдечно, добродетелно и вярно, почтено дете; и нека моята душа да иде също там, където отива неговата”¹¹.

Джозеф Смит пише следното в писмо до по-големия си брат Хайръм: „Мой многообични братко Хайръм, много съм загрижен за теб, но винаги те споменавам в молитвите си, призовавайки Бог да те пази невредим въпреки хората или дяволите... Бог да те пази”¹².

За Хайръм Пророкът пише: „Мога да се моля в сърцето си всички мои братя да са като обичния ми брат Хайръм, който притежава нежността на агне, почтеността на Иов и накратко, кротостта и смирението на Спасителя; обичам го с любов, по-силна от смъртта”¹³.

Родителите, които обичат, подкрепят и се молят за децата си, носят неизмерими благословии в техния живот.

След посещенията си на хълма Кумора през септември 1823 г. Джозеф Смит разказва изживяването си на своето семейство и после продължава да споделя изживяванията си с тях. Майката на Пророка пише: „Всяка вечер ние събирахме децата си заедно. Мисля, че представлявахме най-странното семейство, живяло някога на земята, седнали всички в кръг, баща, майка, синове и дъщери, слушащи с тревога и затаен дъх религиозните проповеди на едно (седемнадесет)годишно момче...

Бяхме убедени, че Бог всеки момент ще извади на бял свят нещо, с което ще можем да се укрепим духовно и умствено, от което да добием по-определена идея за всичко, на което

„Всяка вечер ние събирахме децата си заедно”, припомня Луси Мак Смит, „баща, майка, синове и дъщери, слушащи с тревога и затаен дъх религиозните проповеди на едно (седемнадесет) годишно момче”.

бяхме учени до този момент, и му се радвахме с изключително голяма радост. Домът ни бе обзет от най-сладкия съюз и щастие. Нито спор, нито несъгласие смущаваха мира ни и сред нас цареше спокойствие”¹⁴.

Към края на похода на Сионов лагер през юни 1834 г. Джозеф и Хайръм Смит, заедно с много други, са засегнати от холера. Майка им разказва следното за техните изживявания: „Радостта на Хайръм и Джозеф ... да ни видят отново здрави бе изключително голяма, извънмерна, поради всич-

ките опасности, които бяха избягнали по време на отсъствието си. Те седнаха до мен, по един от всяка страна, Джозеф държейки едната ми ръка, а Хайръм другата и разказаха следното: ...

„Болестта дойде при нас в миг и за няколко минути ние се оказахме в ужасна беда. Дадохме си безмълвни знаци и напуснахме къщата, за да отидем в някое уединено място да се обединим в молитва Бог да ни избави от това ужасно въздействие. Но преди да се отдалечим достатъчно, та да не ни прекъсват, едва можехме да стоим на краката си и бяхме силно разтревожени, бойки се че ще трябва да умрем в тази западна пустош, тъй далече от семействата си, дори без привилегията да благословим своите деца или да им дадем една дума на прощален съвет. Хайръм извикал, „Джозеф, какво трябва да сторим? Трябва ли да бъдем отхвърлени от лицето на земята от това страшно бедствие?“ „Нека“, казал (Джозеф), „да коленичим и помолим Бог да отстрани гърчовете и другите страдания и да ни възстанови здравето, та да можем отново да се върнем при семействата си“. Тъй и сторихме, но без никаква полза, нещата дори станаха по-зле...

Скоро стигнахме до решението отново да призовем Бог за милост и да не ставаме, докато единият или другият от нас получи свидетелство, че ще бъдем изцелени... Известно време се молихме, първо единият, после другият, и скоро усетихме, че гърчовете почват да отпускат хватката си. И скоро след това Хайръм скочи на нозете си и възкликна, „Джозеф, ще се върнем, защото видях ясно видение, в което майка се молеше на колене за нас под ябълковото дърво и тъкмо сега тя със сълзи моли Бог да пощади живота ни, та да може отново да ни види в плътта. И Духът ми даде свидетелство, че нейните и нашите молитви ще бъдат чути“. И от този миг ние бяхме изцелени и поехме по пътя ни, радвайки се”.

„О, майко моя“, каза Джозеф, „колко често молитвите ти са били средство в наша помощ, когато сенките на смъртта са ни наобикаляли”.¹⁵

Любовта на Луси Мак Смит към синовете ѝ е илюстрирана от разказа ѝ как Пророкът и брат му Хайръм са

отведени от Фар Уест, Мисури, през ноември 1838 г. в Индианпънс и после в Ричмънд, Мисури, където е трябвало да бъдат затворени. Семейството се бои, че Джозеф и Хайръм ще бъдат убити. „Когато до нас дойде вестта, че синовете ни ще бъдат отведени надалеч, пратеникът ни каза, че ако въобще искаме да видим синовете си отново живи, трябва да идем при тях, тъй като са в един фургон, който ще ги откара след няколко минути. Мъжът ми бе твърде болен, за да може да тръгне, но аз и Луси (дъщерята) тръгнахме сами, защото бяхме единствените здрави в семейството.

Когато доближихме на около 350 м от фургона, не можехме да продължим поради хората, които го бяха наобиколили. „Аз съм майката на Пророка”, извиках, „няма ли тук един джентълмен, който да ми помогне през тази тълпа до фургона, та да мога да хвърля последен поглед на децата си и да говоря с тях преди да умрат?” Един човек се отзова да направи път сред войниците и ние тръгнахме посред саби, мускети, пистолети и байонети, заплашвани от смърт на всяка стъпка, докато накрая стигнахме там. Мъжът, който ни придружаваше, заговори на Хайръм, който седеше отпред, и му каза, че майка му е тук и иска той да ѝ протегне ръката си. Той направи това, но не ми бе позволено да го видя, защото чергилото на фургона бе от много плътен плат, стегнато завързан отпред и здраво заковано отстрани...

После нашият приятел ни отведе до задната част на фургона, където бе Джозеф, и заговори с него, казвайки, „Г-н Смит, майка ви и сестра ви са тук и желаят да се ръкуват с вас”. Джозеф провря ръка между фургона и чергилото, където то бе заковано за края на дъската. Уловихме го за ръка, но той не ни проговори. Не можех да понеса да го оставя, без да чуя гласа му. „О, Джозеф”, рекох, „поговори на бедната си майка още веднъж. Не мога да си ида без да те чуя да говориш”.

„Бог да те благослови, майко”, каза той, после се разнесе вик и фургонът тръгна, откъсвайки сина ми от нас точно когато Луси притискаше ръката му към себе си за една последна сестринска целувка, защото знаехме, че те са осъдени на разстрел.

Успяхме да се върнем обратно в къщи, макар че едва бяхме в състояние да стоим на краката си... Известно време в къщата не се чуваше нищо освен въздишки и хлипане, тъй като тогава не знаехме друго освен че сме видели Джозеф и Хайръм за последен път. Но посред мъката си почувствах утешение, което надминаваше всяка земна утеха. Бях изпълнена с Духа Божий и чрез дара на пророчеството получих следното: „Нека сърцето ти бъде утешено относно твоите деца, защото косъм не ще падне от главите им”.... „Моите деца”, казах си, „не плачат повече. Тълпата няма да ги убие, защото Господ ми показва, че Той ще ги избави от ръцете на враговете им”. Това бе голяма утеха за всички ни и след това ние вече не бяхме тъй изтормозени, че животът им ще бъде отнет”¹⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете описанието на старейшина Парли П. Прат как знанието на учението за вечния брак е благословило живота му (стр. 513). Как това учение влияе на чувствата, които изпитваме към своите семейства? Или на начина, по който се отнасяме един към друг в къщи?
- Прочетете съвета на Джозеф Смит към съпрузите и съпругите (стр. 514–515). Обмислете как част от този съвет се отнася и до мъжете, и до жените. Защо е важно и за бащите, и за майките да изучават Писанията и да получават откровения за ръководене на семейството? Кой са някои от нещата, които един мъж може да стори, ако види, че жена му е „сполетяна от беда”? Защо и съпрузите, и съпругите трябва да избягват да използват „лоша дума”?
- Като възрастен Пророкът Джозеф продължава да се радва на общуване с родителите си, да търси съвета им и да ги почита (стр. 515–518). Кое от заявленията на Пророка за родителите му особено ви впечатлява? Какви примери на

трайно влияние за добро, което родители могат да имат върху децата си, сте видели? Помислете какво можете да сторите, та да почитате повече родителите си.

- Преговорете заявленията на Пророка относно братята му Алвин, Дон Карлос и Хайръм (стр. 517–518). Защо мислите, че връзката между братя и сестри може да бъде тъй трайна и силна? Какво могат да направят родителите, за да насърчат своите синове и дъщери да са добри приятели? Какво могат да направят братята и сестрите, за да подхранват приятелството си един с друг?
- Преговорете разказа на Луси Мак Смит за нейния син Джозеф, учещ семейството (стр. 518). Какви изживявания, в които сте изпитали „съюз и щастие” с членове на семейството си можете да споделите? Какво могат да научат родителите от изживяването, което имали Джозеф и Хайръм, когато били изцелени от холера? (Вж. стр. 519–520).

Свързани с темата стихове: Изход 20:12; 1 Коринтяните 11:11; Ефесяните 6:1–4; Мосия 4:14–15; Моисей 3:18, 21–24

Бележки

1. *History of the Church*, 5:391; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 май 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уйлям Клейтън.
2. Парли П. Праг, *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Парли П. Праг-младши, 1938 г., стр. 297–298; разделяне на абзаци променено.
3. *History of the Church*, 2:320; из дневника на Джозеф Смит, 24 ноем. 1835 г., Къртлънд, Охайо.
4. “On the Duty of Husband and Wife”, уводна статия, публикувана в *Elders’ Journal*, авг. 1838 г., стр. 61; разделяне на абзаци променено; редактор на изданието бил Джозеф Смит.
5. *History of the Church*, 4:605–607; правопис осъвременен; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
6. *History of the Church*, 4:604; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 28 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
7. *History of the Church*, 2:289; из дневника на Джозеф Смит, 8 и 11 окт. 1835 г., Къртлънд, Охайо.
8. *History of the Church*, 1:466; разделяне на абзаци променено; из дневника на Джозеф Смит, 180 дек. 1833 г., Къртлънд, Охайо.
9. *History of the Church*, 5:125–126; из дневника на Джозеф Смит, 23 авг. 1842 г., край Наву, Илинойс; тази записка неправилно е датирана 22 авг. 1842 г., в *History of the Church*.
10. *History of the Church*, 2:342; из писмо на Джозеф Смит до Уйлям Смит, 18 дек. 1835 г., Къртлънд, Охайо.

11. *History of the Church*, 5:126–127; из дневника на Джозеф Смит, 23 авг. 1842 г., край Наву, Илинойс; тази записка неправилно е датирана 22 авг. 1842 г., в *History of the Church*.
12. Писмо от Джозеф Смит до Хайръм Смит, 3 март 1831 г., Къртлгънд, Охайо; Joseph Smith, Collection, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
13. *History of the Church*, 2:338; из дневника на Джозеф Смит, 18 дек. 1835 г., Къртлгънд, Охайо.
14. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 4, стр. 1, архиви на Църквата.
15. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 13, стр. 12–14, архиви на Църквата.
16. Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 г., ръкопис, книга 16, стр. 3–6, архиви на Църквата.

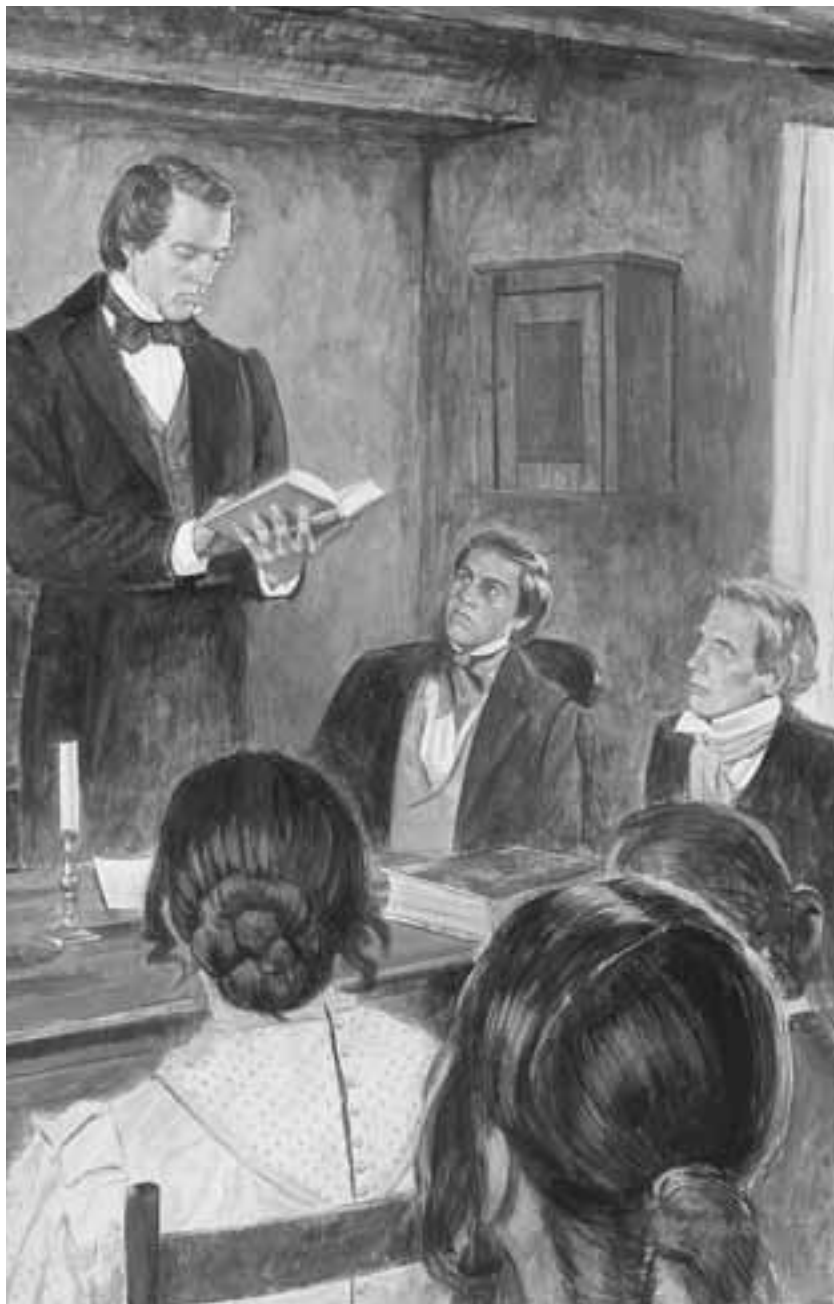
„Той бе Пророк Божий”: съвременници на Джозеф Смит свидетелстват за пророческата му мисия

„Иска ми се да викам „алелуя” всеки път, когато си помисля, че някога съм познавал Джозеф Смит, Пророкът”. (Бригъм Йънг)

Из живота на Джозеф Смит

В Наву светиите често се събират заедно да чуят как Пророкът Джозеф Смит им говори. Тъй като там няма достатъчно голяма сграда, която да побере всички светии, Пророкът често говори на открито. Той често говори в една горичка, намираща се западно от храма, където могат да се съберат хиляди хора. За ръководителите на Църквата и ораторите е конструирана подвижна платформа, а конгрегацията седи на тревата или на пънове и тухли. Пророкът говори също и на други места в Наву, включително незавършения храм и частни домове. Един посетител на Наву от началото на 1843 г. съобщава, че видял провеждане на събрания „върху грубия под на подземие то на храма, където Пророкът често проповядва”¹.

Когато Пророкът говори на открито, той често започва речта си с молба светиите да се молят вятърът или дъждът да бъдат укротени, докато приключи. На конференция, проведена в Наву на 8 април 1843 г., Пророкът започва обръщението си, казвайки: „Имам да отправя три искания до конгрегацията: Първата е – нека всички, които имат вяра, да я упражнят и да молят Господ да укроти вятъра, защото както духа в момента, не мога да говоря дълго без сериозна вреда за здравето ми;

„Хората обичаха да слушат (Пророка Джозеф Смит), защото той бе пленен с откровение“, заявява Лоренцо Сноу. „Съгласно Господното обещание онези, които приемаха проповядваните от него принципи, получаваха от Господ свидетелство за тяхната истинност“.

следващата е да мога да имам молитвите ви Господ да укрепи дробовете ми, та да можете вие всички да чувате; и третата е да се молите Светият Дух да се установи върху мен, та да съм в състояние да заявя, че тези неща са верни”².

Уречените срещи, на които говори Пророкът, са много важни за членовете на Църквата и понякога той говори пред конгрегации от по няколко хиляди души. „Никой слушател не се уморяваше от беседата му”, припомня Парли П. Прат. „Знам как той задържаше една конгреция от охотни и жадни слушатели за много часове заедно, посред студ или пек, дъжд или вятър, докато те се смееха в един момент и плачеха в следващия”³. Алва Дж. Александър, който в периода на Наву е момче, си спомня, че „никакви забавления или игри не ми бяха така интересни, както да слушам как той говори”⁴.

Ъмейза Потър си спомня как присъствал на една могъща проповед, която Пророкът Джозеф Смит изнася пред голяма група светии в Наву:

„Когато (Пророкът) говори около 30 минути, се изви силен вятър и буря. Прахът бе тъй гъст, че не можехме да се виждаме един друг и някои хора започнаха да напускат, когато Джозеф ги призова да спрат и да издигнат молитви към Всемогъщия Бог вятърът да спре да духа и дъждът да престане да вали, и каза, че така щяло да стане. За няколко минути ветровете и дъждът спряха и стихииите се укротиха, сякаш в лятно утро. Бурята се раздвои и мина северно и южно от града, и ние можехме да виждаме отдалеч как дърветата и храстите се люлеят от вятъра, докато там, където бяхме, бе тихо един час и през това време бе изнесена една от най-великите проповеди, произнасяна от устата на Пророка, по голямата тема за мъртвите”⁵.

Светиите, които чуват Пророка Джозеф Смит да говори, дават силни и ярки свидетелства за неговата пророческа мисия. Много от тях записват спомените си за беседите, които са чули, и изживяванията, които са имали с него, защото искат идващите след тях поколения да знаят, че Джозеф Смит наистина е бил Божий пророк, както го знаят те.

Свидетелства за Джозеф Смит

Подобно на ранните светии ние можем да знаем, че Джозеф Смит е пророк, чрез когото Господ възстановява пълнотата на Евангелието.

Бригъм Йънг, втори президент на Църквата: „Иска ми се да викам „алелуя” всеки път, когато си помисля, че някога съм познавал Джозеф Смит, Пророкът, когото Господ въздигна и ръкоположи и комуто даде ключовете и силата да строи царството Божие на земята, и го подкрепи. Тези ключове са поверени на този народ, и ние имаме силата да продължим делото, което Джозеф започна”⁶.

Илайза Р. Сноу, обща президентка на Обществото за взаимопомощ от 1866 до 1887 г.: „В делото на истината и праведността – във всичко, което би било от полза за неговия ближен, честността му бе непоколебима като небесните стълбове. Той знаеше, че Бог го е призовал за делото и всичките обединени сили на земята и пъкyla не можеха нито да го възпрат, нито да го отклонят от целта му. С помощта на Бог и своите братя той положи основата на най-великото дело, установявано някога от човек – дело, простиращо се не само до живите днес и всички идни поколения, но и до мъртвите.

Той дръзко и смело се изправи срещу лъжливите традиции, суеверията, религиите, фанатизмът и невежеството на света, доказвайки, че е верен на всеки даден чрез откровение от небето принцип – верен на своите братя и верен на Бог, после запечата свидетелството си със своята кръв”⁷.

Витсавее У. Смит

Витсавее У. Смит, обща президентка на Обществото за взаимопомощ от 1901 до 1910 г.: „Знам, че той бе това, което твърдеше че е – истински Божий пророк, и чрез него Господ възстанови вечното Евангелие и всеки обред и надаряване, които ще ни заведат в селестиалното царство”⁸.

Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата: „Чувствах извън-

мерна радост в това, което виждах у брат Джозеф, защото в обществените му и лични действия той носеше със себе си Духа на Всемогъщия и проявяваше величие на душата, което не бях виждал у никои друг човек”⁹.

Дениъл Макартър, ранен член на Църквата, който по-късно довежда един от първите кервани с ръчни колички в Солт Лейк Сити: „Свидетелството ми е, че той бе един истински пророк на живия Бог; колкото повече слушах словата му и гледах делата му, толкова повече се убеждавах, че той наистина е видял Бог Отец и Неговия Син Исус Христос, и светите ангели Божи... Винаги ми се е струвало, че ако някога изобщо съм знаел нещо на тази земя, то със сигурност е, че той беше пророк”¹⁰.

Александър Макрай, един от затворените с Джозеф Смит в затвора Либърти: „Толкова голямо бе доверието ни в (Джозеф Смит), че когато той кажеше, „Тъй рече Господ”, ние бяхме уверени, че Той наистина е казал така; и колкото повече изпитвахме казаното от него, толкова по-голямо доверие имахме, защото в нито един момент не открихме словото му да не се сбъдва”¹¹.

Лаймън О. Литълфийлд, член на Сионов лагер: „Всичката енергия на душата му бе погълната от славното дело на последните дни, за което той бе призован от своя Божествен Учител”¹².

Мери Алис Канън Ламбърт

Мери Алис Канън Ламбърт, обвърнатата във вярата англичанка, която емигрира в Наву през 1843 г. „За пръв път видях Джозеф Смит през пролетта на 1843 г. Когато лодката, с която пресякохме р. Мисисипи, достигна кея на Наву, няколко от братята-ръководители бяха там, за да посрещнат кервана светии, които пристигаха. Сред тези братя бе Пророкът Джозеф Смит. Познах го в мига, в който очите ми се спряха върху него, и в този миг получих своето свидетелство, че той е пророк Божий... Не ми го посочиха. Разпознах

го сред всичките останали мъже и макар да бях още дете (само на 14 г.), знаех, че виждам един Божий пророк”¹³.

Ангъс М. Канън, член на Църквата, който живее в Наву и после става президент на кол в Солт Лейк Сити: „При един случай си спомням как брат Джозеф се обърна към събрание на светиите през пролетта на 1844 г. Бе под няколко големи дъбови дървета в падина южно от храма, близо до ул. „Парли”. Той беседваше върху факта, че при установяването на Своята Църква Бог е постановил само един човек да е упълномощен от Бог да получава откровения, задължителни за Църквата... Именно в онзи същият случай чух Пророкът да заявява, че е получил Мелхиседековото свещеничество чрез служението на Петър, Яков и Иоан.

Впечатлението, създадено в моя млад ум от вдъхновените речи на Джозеф Смит, ме придружаваше целия ми последвал живот; и когато иначе мрак щеше да обгърне ума ми, неговото свидетелство възлизаше ярко пред мен, давайки ми доказателство, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е била установена и ръководена чрез доказана сила и власт от Бог”¹⁴.

Хайръм Смит, брат на Пророка и патриарх на Църквата: „Имало е пророци и преди, но Джозеф притежава духа и силата на всичките пророци”¹⁵.

Джозеф Смит е един пример, който можем да следваме в развиване на характер, подобен на Христовия.

Парли П. Праг

Парли П. Праг, член на Кворума на дванадесетте апостоли от 1835 до 1857 г.: „Сам президент Джозеф Смит бе висок и добре сложен, силен и енергичен, с бяла кожа и светла коса, сини очи, много малка брадичка и характерно за него изражение... Изразът на лицето му винаги бе мек, приветлив, сияещ от интелигентност и добронамереност, смесен

с интерес и една несъзнателна усмивка или ведрина, и напълно свободен от всякаква резервираност или изкуствена важност; и имаше нещо, свързано с настойчивия и пронизващ поглед на очите му, сякаш той би проникнал до най-дълбоките бездни на човешкото сърце, би се втренчил във вечността, би проникнал до небесата и би разбрал всички светове. Той притежаваше една благородна смелост и независимост на характера, държането му бе просто и непринудено, упрекът му бе ужасен като лъв, добронамереността му безгранична като океана, умът му всеобхватен¹⁶.

Джон Нийдхъм, рано обърнат във вярата англичанин: „Джозеф Смит е велик човек, човек с принципи, честен и открит, не лицемерно набожен и унил, а точно обратното. Наистина някои се озадачават, защото той е тъй честен и открит, ясно говорещ, ведър мъж, но това ме кара да го обичам още повече¹⁷.“

Емлин Б. Уелс, обща президентка на Обществото за взаимопомощ от 1910 до 1921 г.: „Аз ... свидетелствам, че той бе най-великият човек и пророк, и най-великата личност на това поколение, най-великият, сигурна съм да го кажа, от времето на Спасителя. Неговата величава външност бе нещо чудесно. Бихте си помислили, че той е много по-висок и едър, отколкото всъщност беше. Вероятно много от вас са забелязвали хора, имащи такъв вид, когато станат и заговорят. Така бе с Пророка Джозеф Смит. Не знам да съществуват негови изображения, сравними с красотата и величието на присъствието му¹⁸.“

Мери Алис Канън Ламбърт: „Любовта на светите към него бе неизразима. Те с готовност биха дали живота си за него. Когато той щеше да говори, всяка работа биваше оставяна, та да могат те да чуят думите му. Той не бе обикновен човек. Светии и грешници еднакво усещаха и разпознаваха силата и влиянието, които той носеше със себе си. Невъзможно бе да го срещнеш и да не се впечатлиш от силата на неговата личност и влияние¹⁹.“

Джон М. Бърнхейзъл

Джон М. Бърнхейзъл, доктор по медицина, който отсяда в дома на Джозеф и Ема в Наву за няколко месеца през 1843 и 1844 г.: „Джозеф Смит природно е човек с голяма сила на ума, притежаващ много енергия и решителност на характера, голяма проникателност и дълбоко познаване на човешката природа. Той е човек на спокойната преценка, широки възгледи и във висша степен се отличава с любовта си към правдата. Добър и услужлив е, щедър и великодушен, общителен и ведър и притежаващ ум, отдаден на съзерцание и размишление. Той е честен, прям, безстрашен и независим и тъй свободен от лицемерие, колкото въобще е възможно да откриете сред хората... Като религиозен учител, както и като човек той е много обичан от хората му”²⁰.

Джес Н. Смит, братовчед на Джозеф Смит: „(Пророкът бе) несъмнено най-подобния на Бог човек, който съм виждал някога... Знам, че по природа той бе неспособен на лъжа и измама, притежавайки най-голяма доброта и благородство на характера. В негово присъствие се чувствах, сякаш той може да чете мислите и чувствата ми. Знам, че той беше всичко, което твърдеше че е”²¹.

Уилям Клейтън

Уилям Клейтън, обвърнат във вярата англичанин, който служи като чиновник при Джозеф Смит: „Колкото повече бях с него, повече го обиквах; колкото повече го опознавах, толкова повече му вярвах”²².

Джозеф Ф. Смит, шести президент на Църквата: „Той бе изпълнен с най-благородната и чиста човешка същност, която често се проявяваше в невинни забавления – игра на топка, борба или шеговити схватки с братята му; и когато се забавляваше, той

не стоеше като човек, глътнал бастун и с каменно лице, което не може да се усмихва, нито да има радост в сърцето. О, той бе пълен с радост, пълен с веселие, пълен с любов и всяко друго свойство, правещо хората велики и добри и едновременно обикновени и невинни, тъй че можеше да слезе под всички неща, и имаше силата, по благодатта Божия, да разбира също и целите на Всемогъщия. Такъв бе характерът на Пророка Джозеф Смит²³.

**Като пророк, чрез когото е възстановено
Евангелието, Джозеф Смит проповядва Божия
план на спасение с яснота и сила.**

Бригъм Йънг: „Превъзходството на славата на характера на брат Джозеф Смит бе, че той можеше да сведе небесните неща до разбирането на простосмъртните. Когато проповядваше на хората – откривайки Божиите неща, волята на Бог, плана на спасението, целите на Иехова, връзката, в която се намираме с Него и всичките небесни същества, той свеждаше проповедите си до възможностите на всеки мъж, жена и дете, правейки ги ясни като добре очертана пътека. Това би следвало да убеди всеки, който някога го е чул, в божествената му власт и сила, защото никой друг човек не можеше да проповядва като него и никой не може да открива Божиите неща освен чрез откровенията на Исус Христос²⁴.

Хауърд Корей, чиновник при Джозеф Смит: „Изучавах Евангелието, както беше открито от Джозеф Смит, и се чудех дали е възможно човек, не подпомаган от Светия Дух, да получи откровение за такава система на спасение и възвисяване на човека. Заключениеето ми беше, че не е възможно. Седях и слушах неговите проповеди от подиума в Наву множество пъти, като бях напълно увлечен от неописуемото му красноречие – сила на израза – говорейки така, както никога не бях чувал да говори никой друг човек²⁵.

Джозеф Л. Робинсън

Джозеф Л. Робинсън, съветник в епископство в Наву: „Ние отдавна бяхме повярвали и наистина знаехме, че Джозеф Смит е истински и смирен Божий пророк, но сега очите ни го виждаха и ушите ни чуваха гласа му, който бе като гласа на могъщите небесни гръмотевици, при това езикът му бе мек и напътствен, много поучаващ. Но в думите и проповядването му присъстваха сила и величие, които никога не бяхме виждали у никой човек преди, защото той бе могъщ пророк, свят Божий човек. Той наистина бе просветен в нещата, принадлежащи на царството Божие и бе изпълнен със Светия Дух, Който му бе постоянен спътник”²⁶.

Орсън Спенсър, баптистки свещеник, който се присъединява към Църквата през 1841 г.: „Доктринално г-н Смит е във висша степен близък до Писанията. Никога не ми е ставало известно той да отрича или омаловажава и едничка истина от Стария и Новия завети, а знам винаги да ги е обяснявал и защитавал по един отличен начин. Бидейки помазан от Бог за целта на проповядването и усъвършенстването на Църквата, нужно бе той да знае как да сложи в ред нещата, все още липсващи да осъществят неща стари и нови, като добре инструктиран преписвач. Той, както изглежда, увеличаваше това служение и апостолство; при неговия досег древните пророци се връщаха към живот и красотата и силата на откровенията им се предаваха с вълнуващ интерес на всички, които слушаха”²⁷.

Иона Р. Бол, член на Църквата, живеещ в Наву: „Бях на събрание. Чух Пророка да проповядва в партера на храма. Присъстваха няколко хиляди души да го слушат. Няма грешка. Начинът, по който той разкрива Писанията, е безспорен и над всякаква пресметливост. Текстът му бе върху 1 глава на 2 Петрово. Той го обясни ясно като слънце (по пладне)”²⁸.

Уилям Клейтън: „Имахме привилегията да разговаряме с Джозеф Смит-младши и бяхме възхитени от компанията му...

Той е... човек с правилна преценка и притежава изобилие от интелигентност, и докато го слушате да разговаря с вас, получавате разум, който разширява ума ви и кара сърцето ви да ликува. Той е много непринуден и обича да напътства бедните светии. Мога да разговарям с него също толкова леко, колкото и с вас и по отношение на това да даде напътствие той казва, „Даром съм го получил и ще го дам даром“. Охотен е да отговаря на всеки въпрос, който му задавам и му е приятно да го питам. Изглежда знае изключително добре Писанията и докато разговаря по коя да е тема, се разкриват такава красота и светлина, каквито не съм виждал никога преди. Ако бях дошъл нарочно от Англия да поговоря с него няколко дни, бих щел, че си е струвало усилието”²⁹.

Мърси Фийлдинг Томпсън

Мърси Фийлдинг Томпсън, обвърната във вярата англичанка, чиито съпруг Робърт Б. Томпсън работи като чиновник при Джозеф Смит: „Бях... чула неговите ясни и отлични обяснения на важни и трудни въпроси. За него всички неща изглеждаха прости и лесни за разбиране и затова той можеше да ги направи ясни за останалите така, както не можеше никой друг човек, когото бях слушала”³⁰.

Подобно на ранните светии ние можем да ценим високо словата на Джозеф Смит и да живеем според принципите, които той проповядва.

Емълин Б. Уелс

Емълин Б. Уелс: „В Пророка Джозеф Смит аз разпознах, вярвам, голямата духовна сила, която носеше радост и утеха на всички светии... Силата на Бог се установи върху него в такава степен, че при много случаи той изглеждаше преобразен. Изражението му бе меко и почти детско, когото си почиваше, а когато се обръщаше към хора, които го оби-

чаха почти до обожание, славата на лицето му бе неописуема. В други моменти голямата сила на държането му – повече от гласа му, който за мен бе несравнимо красноречив, като че ли разтърсваше мястото, където стояхме, и проникваше в най-дълбоките кътчета на душите на слушащите го, и съм сигурен, че те биха отдали живота си, за да го защитят. Винаги съм слушала като омагьосана всяко негово слово – избрания от Бог в тази последна диспенсация”³¹.

Лоренцо Сноу

Лоренцо Сноу, пети президент на Църквата: „Първият път, когато видях Пророка Джозеф Смит, бе като момче, (на около 17 г.) Той говореше пред една малка конгрегация. Разказваше им за посещенията на ангела при него... Хората обичаха да го слушат, защото той бе пълен с откровение... Съгласно Господното обещание онези, които приемаха проповядваните от него принципи, получаваха от Господ свидетелство за тяхната истинност”³².

Едуард Стивънсън, член на Седемдесетте от 1844 до 1897 г.: „Видях го за пръв път през 1834 г. в Понтиак, Мичигън, и впечатлението, което той ми направи тогава, ми доставя много удоволствие да го разказвам на многото му приятели сега. Любовта към него като истински Божий пророк бе незаличимо запечатана в ума ми и винаги е била с мен оттогава, макар вече да изминаха почти 60 години. Същата година, 1834-та, посред една много голяма конгрегация, пророкът с голяма сила свидетелства за посещенията на Отца и Сина и за разговора, който е имал с Тях. Никога преди това не бях чувствал такава голяма сила, както при тези два случая”³³.

Мери Ан Стърнз Уинтърз, доведена дъщеря на старейшина Парли П. Прат: „Стоях близо до Пророка, докато той проповядваше на индианците в горичката край храма. Светият Дух освети лицето му, докато то грейна като ореол около него и словата му проникваха в сърцата на всички, които го чуваха...

Видях мъртвите тела на братята Джозеф и Хайръм, докато лежах в кметството, след като бяха докарани от Картидж, видях и някои от дрехите, които бяха носили, обагрени с кръвта им. Знаем, че те бяха Божии мъже, пророк и патриарх, предани и верни. Нека бъдем достойни да ги срещнем отново в идния свят!”³⁴

Уилфърд Уудръф, съобщавайки за проповед от 6 април 1837 г.: „Президент Джозеф Смит-младши стана и се обърна към конгрегацията в течение на 3 часа, облечен в сила, дух и с образа на Бог. Той разкриваше своите мисли и чувства в дома на приятелите си. Представи много неща от огромна важност на вниманието на старейшините на Израил. О, да можеха те да бъдат написани в сърцата ни като с желязна писалка, за да останат завинаги, та да можем да ги прилагаме в живота си (вж. Иов 23–24). От сърцето и устата на Пророка Джозеф се лееше извор на светлина, принципи и добродетел, чиято душа като на Енох се разшири като вечността – казвам, че такива факти, предоставени по такъв убедителен начин би следвало да унищожат всяко неверие и съмнение от ума на слушателите, защото подобен език, чувство, принципи и дух не могат да произтичат от мрака. Това, че Джозеф Смит-младши е Божий пророк, въздигнат за избавлението на Израил, е толкова вярно, колкото, че сърцето ми гори вътре в мен”³⁵.

Бригъм Йънг: „Откакто за пръв път видях Пророка Джозеф, никога не съм изоставял и дума, казана от него относно царството. И това е ключът на знанието, което имам днес – че слушах словата на Джозеф и ги кътах в сърцето си, и милеех за тях, молейки моя Отец в името на Неговия Син Исус да ги върне в ума ми, когато се наложи. Аз милеех за Божиите неща и това е ключът, който държа днес. Аз силно желяех да се уча от Джозеф и от Духа Божий”³⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете свидетелствата за Пророка Джозеф Смит на стр. 528–530. Какво ви впечатлява в тези свидетелства? Каква е основата на вашето свидетелство за Джозеф Смит? Как получихте това свидетелство? Може да го запишете в дневника си или да го споделите с вашето семейство.
- Страници 530–533 съдържат заявления, описващи външния вид, личността и характера на Джозеф Смит. Как те влияят на чувствата ви към Джозеф Смит? Потърсете начини, по които бихте могли да развиете някои от същите тези черти на характера.
- Изучете свидетелствата за начина, по който Пророкът Джозеф проповядвал Евангелието и обяснявал Писанията (стр. 533–535). Как могат тези свидетелства да ни помагат, докато изучаваме и проповядваме Евангелието?
- Преговорете последния раздел на тази глава (стр. 537). Как може да следвате примера на Уилфърд Уудръф и Бригъм Йънг в изучаването на тази книга? Как може да следвате примера им, като изучавате ученията на живите пророци? Какво мислите, че значи да позволим истината да бъде „написана в сърцата ни като с желязна писалка“?

Свързани с темата стихове: 2 Нефи 3:6–19; У. и З. 24:1–9; 124:1

Бележки

1. Цитирано в *History of the Church*, 5:408; главни букви осъвременени; из писмо на неизвестен кореспондент на *Boston Bee*, 24 март 1843 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 май 1843 г., стр. 200.
2. *History of the Church*, 5:339; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 8 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.
3. Парли П. Праг, *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Парли П. Праг-младши, 1938 г., стр. 46.
4. Алва Дж. Александър, в “Joseph Smith, the Prophet”, *Young Woman’s Journal*, дек. 1906 г., стр. 541.
5. Ъмейза Потър, “A Reminiscence of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 фев. 1894 г., стр. 132.
6. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 31 окт. 1855 г., стр. 268.
7. Илайза Р. Сноу, “Anniversary Tribute to the Memory of President Joseph Smith”, *Woman’s Exponent*, 1 ян. 1874 г., стр. 117; пунктуация осъвременена.
8. Вигсавее У. Смит, “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 1 юни 1892 г., стр. 344.
9. Уилфърд Уудръф, *Deseret News*, 20 ян. 1858 г. стр. 363; главни букви осъвременени.
10. Дениъл Д. Макартър, в “Recollections of the Prophet Joseph Smith”,

- Juvenile Instructor*, 15 фев. 1892 г., стр. 129.
11. Александър Макрай, цитирано в *History of the Church*, 3:258; из писмо на Александър Макрай до издателя на *Deseret News*, 1 ноем. 1854 г., Солт Лейк Сити, Юта, публикувано в *Deseret News*, 9 ноем. 1854 г., стр. 1; пунктуация и граматика осъвременени.
  12. Лаймън О. Лигълфийлд, *Reminiscences of Latter-day Saints*, 1888 г., стр. 35.
  13. Мери Алис Канън Ламбърт, в "Joseph Smith, the Prophet", *Young Woman's Journal*, дек. 1905 г., стр. 554.
  14. Ангъс М. Канън, в "Joseph Smith, the Prophet", *Young Woman's Journal*, дек. 1906 г., стр. 546; правопис и граматика осъвременени.
  15. Хайръм Смит, цитирано в *History of the Church*, 6:346; из беседа, изнесена от Хайръм Смит на 28 апр. 1844 г., в Наву, Илинойс.
  16. Парли П. Праг, *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Парли П. Праг-младши, 1938 г., стр. 45–46; разделяне на абзаци променено.
  17. Писмо на Джон Нийдхъм до родителите му, 7 юли 1843 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Millennial Star*, окт. 1843 г., стр. 89.
  18. Емълин Б. Уелс, "The Prophet Joseph", *Young Woman's Journal*, авг. 1912 г., стр. 437–438; разделяне на абзаци променено.
  19. Мери Алис Канън Ламбърт, в "Joseph Smith, the Prophet", *Young Woman's Journal*, дек. 1905 г., стр. 554.
  20. Джон М. Бърнхейзъл, цитирано в *History of the Church*, 6:468; разделяне на абзаци променено; из писмо от Джон М. Бърнхейзъл до Томас Форд, 14 юни 1844 г., Наву, Илинойс.
  21. Джес Н. Смит, в "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 ян. 1892 г., стр. 23–24; разделяне на абзаци променено.
  22. Писмо от Уйлям Клейтън до Уйлям Хардмън, 30 март 1842 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Millennial Star*, 1 авг. 1842 г., стр. 76.
  23. Джозеф Ф. Смит, в "Joseph, the Prophet", *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12 ян. 1895 г., стр. 211; правопис и пунктуация осъвременени.
  24. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 28 ноем. 1860 г., стр. 305; главни букви осъвременени.
  25. Писмо от Хауърд Корей до Марта Джейн Люис, 2 авг. 1889 г., Санфорд, Колорадо, стр. 3–4, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
  26. Джозеф Лий Робинсън, *Autobiography and Journals*, 1883–1892, папка 1, стр. 22, архиви на Църквата.
  27. Писмо от Орсън Спенсър до неизвестно лице, 17 ноем. 1842 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 2 ян. 1843 г., стр. 56–57; пунктуация осъвременена.
  28. Писмо от Иона Р. Бол до Харви Хауърд, 19 май 1843 г., Наву, Илинойс; Иона Рандолф Бол, *Letters 1842–1843*, до Харви Хауърд, Шуутсбъри, Масачусетс, архиви на Църквата.
  29. Писмо от Уйлям Клейтън до членовете на Църквата в Манчестър, Англия, 10 дек. 1840 г., Наву, Илинойс, архиви на Църквата.
  30. Мърси Фийлдинг Томпсън, "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 1 юли 1892 г., стр. 399; пунктуация осъвременена.
  31. Емълин Б. Уелс, в "Joseph Smith, the Prophet", *Young Woman's Journal*, дек. 1905 г., стр. 556; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
  32. Лоренцо Сноу, *Deseret Weekly*, 13 апр. 1889 г., стр. 487.
  33. Едуард Стивънсън, *Reminiscences of Joseph, the Prophet, and the Coming Forth of the Book of Mormon*, 1893 г., стр. 4; разделяне на абзаци променено.
  34. Мери Ан Стърнз Уинтърз, в "Joseph Smith, the Prophet", *Young Woman's Journal*, дек. 1905 г., стр. 558; разделяне на абзаци променено.
  35. Уилфърд Уудръф, съобщаващ за беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1837 г. в Къртленд, Охайо; Wilford Woodruff, *Journals*, 1833–1898 г., архиви на Църквата.
  36. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 6 юни 1877 г., стр. 274; главни букви осъвременени.

Пророкът Джозеф Смит копнее да види храма Наву завършен. „Ускорете работата, братя”, обича да казва той, „нека завършим храма; Господ има голям дар запазен за вас”.

Възстановяването на всички неща: Диспенсацията на пълнотата на времената

„(Това) наистина е диспенсацията на пълнотата на времената, когато всички неща, които са в Исуса Христа, било на небето или на земята, ще бъдат събрани заедно в Него и тогава всички неща ще бъдат възстановени”.

Из живота на Джозеф Смит

Пророкът Джозеф Смит обича храма Наву и копнее да го види завършен. Жителката на Наву Марта Корей присъства на едно обръщение, където вижда Пророкът да протяга ръка към храма и да казва с меланхоличен глас, „Ако такава е... волята Божия, да мога да доживея да видя храма завършен и готов от основата до върха, ще кажа, „О, Господи, това е достатъчно. Господи, нека Твоят служител си отиде в мир”¹.

Джордж К. Канън, който по-късно става съветник в Първото Президентство, си спомня: „Преди смъртта си Пророкът Джозеф проявяваше голяма грижа да види храма (Наву) завършен, както повечето, които сте били в Църквата по негово време, добре знаете. „Ускорете работата, братя”, обичаше да казва той, „нека завършим храма; Господ има голям дар запазен за вас, а аз съм загрижен, че братята следва да имат своите надарявания и да получат пълнотата на свещенството”. Той настояваше светиите постоянно да вървят напред, проповядвайки им важноста да завършат тази сграда, та вътре да могат да бъдат отслужвани обредите на живота и спасението за целия народ, но особено за свящото

свещеничество; „тогава”, казваше той, „царството ще бъде установено и вече няма да ме е грижа какво ще става с мен”².

Плановете за храма Наву предвиждат сграда, която била по-голяма и дори по-красива от храма Къртлгънд. Разположен на широка отвесна скала, издигаща се над р. Мисисипи, завършеният храм Наву бил едно от най-величествените здания в цял Илинойс. Строен е от варовик, добит от кариери близо до Наву, и дървен материал, докаран по реката от горите във Уисконсин. Вече завършен, той е 39 м дълъг, 27 м широк и 50 м висок заедно със шпила. Отвън е украсен с орнаментирани камъни, детайлно изобразяващи слънцето, луната и звездите, докато през многобройните прозорци слънчевата светлина осветява вътрешността.

Джозеф Смит не доживява да види храма Наву завършен, но след смъртта му хиляди светии получават светите храмови обреди под напътствието на Бригъм Йънг. След като светиите са принудени да напуснат Наву, красивият им храм е разрушен. Той е опустошен от пожар през 1848 г., а през 1950 г. торнадо отнася някои от стените, оставяйки останалите толкова отслабени, че те трябва да бъдат сринати до основи. Около 150 г. по-късно на първоначалното място почва строеж на нов храм Наву. Новото построеният храм е осветен на 27 юни 2002 г., ставайки един от над стоте храма по целия свят. Всеки от тях е символ, че пълнотата на Божиите благословии за Неговите чеда, живи и починали, е възстановена в тази последна диспенсация.

Пророкът Джозеф Смит е призован от Бог да възстанови тези големи благословии на земята и да застане начело на диспенсацията на пълнотата на времената. По време на служението на Пророка са възстановени всички неща, нужни за полагане основата на най-великата диспенсация на всички времена. Свещеничеството с основните му ключове е възстановено; Книгата на Мормон е преведена; Църквата е организирана; ученията, обредите и заветите са открити, включително обредите и заветите за надаряването и запечатването на брака. Господ заявява, че е предал на Джозеф Смит „ключовете на царството Ми и диспенсацията на Евангелието за

последните времена, и за пълнотата на времената, в които аз ще събера заедно всички неща в едно, както които са в небесата, така и които са на земята” (У. и З. 27:13).

Ученията на Джозеф Смит

В тази последна диспенсация са възстановени цялата власт, обреди и знание от предишните диспенсации.

„В реда на небесните неща е Бог винаги да изпраща на света нова диспенсация, когато хората са отстъпвали от истината и са загубвали свещеничеството”³.

На 6 септември 1842 г. Пророкът Джозеф Смит пише следното на светиите, записано по-късно в Учение и Завети 128:18: „Защото необходимо е в откриването на диспенсацията на пълнотата на времената, която диспенсация сега започва да се открива, да настъпи едно цялостно и съвършено съединяване и спояване заедно на диспенсации и ключове, и сили, и слава, и то да бъде разкрито от дните на Адам чак до сегашното време. И не само това, но и онези неща, които никога не са били разкривани от основаването на света, а са били пазени скрити от мъдрите и разумните, ще бъдат разкрити на бебетата и сучещите в тази диспенсация на пълнотата на времената”⁴.

„Наистина това е ден, който дълго ще бъде помнен от светиите от последните дни – ден, в който Богът на небесата е започнал да възстановява древния ред на Своето царство за служителите Си и за Своя народ, ден, в който всички неща съдействат да се осъществи завършването на пълнотата на Евангелието, една пълнота на диспенсацията на диспенсациите, тъкмо пълнотата на времената; ден, в който Бог почва да проявява и да подрежда в Своята Църква нещата, които са били, и нещата, които древните пророци и мъдrecи са желали да видят, но са умрели без да ги съзрат; ден, в който тези неща започват да се проявяват, неща скрити отпреди основаването на света и които Иехова е обещал, че ще бъдат сторени знайни в определеното от Него време на служителите Му, за да подготвят земята за завръщането на Неговата

слава, тъкмо селестиална слава, и едно вечно царство на про- роци и царе Божи, и на Агнеца, на хълма Сион”⁵.

„Диспенсацията на пълнотата на времената ще доведе на бял свят нещата, които са били откривани във всички предишни диспенсации; също и други неща, които не са били откривани преди. Той ще изпрати Илия, пророкът, и други, да възстановят всички неща в Христа”⁶.

„След като тайната на волята Му ни е била открита, според благото Му намерение, което Той е положил в Себе Си: в тази диспенсация на пълнотата на времената Той да може да събере заедно в едно всички неща в Христа, както които са в небесата, така и които са на земята” (Ефесяните 1:9–10).

Сега, намерението Му в заключителните сцени на последната диспенсация е всички неща, принадлежащи на тази диспенсация, да бъдат проведени в съответствие с предишните диспенсации.

И отново. Бог е положил в Себе Си, че не следва да има вечна пълнота, докато всяка диспенсация не бъде изпълнена и събрана заедно в едно, и всички неща, които и да са, да бъдат събрани заедно в едно в тези диспенсации в същата пълнота и вечна слава, да бъдат в Исуса Христа...

... Всичките обреди и задължения, които са били изисквани от свещеничеството, под напътствията и заповедите на Всемогъщия в коя да е диспенсация, ще ги има в последната диспенсация, затова всички неща, които са били под властта на свещеничеството в кой да е минал период, ще ги има отново, осъществяващи възстановяването, за което са говорили всичките свети пророци”⁷.

Джозеф Смит държи ключовете на диспенсацията на пълнотата на времената.

„Аз ... държа ключовете на последното царство, в което е диспенсацията на пълнотата на всички неща, за която говорят всички свети пророци откакто свят светува, под запечатващата сила на Мелхиседековото свещеничество”⁸.

„Всеки човек, който има призвание да служи на жителите на света, е бил предопределен за същата тази цел на

Великия съвет в небесата преди този свят да го е имало. Предполагам, че съм бил определен за тази служба на същия онзи Съвет. Това е свидетелството, което искам (да ви дам), че съм Божий служител и този народ е Негов народ. Древните пророци заявяват, че в последните дни Богът на небесата ще установи царство, което никога няма да бъде нито унищожено, нито оставено на други...

Аз разчитам да бъда едно от оръдията в установяване царството на Даниил чрез словото Господно и възнамерявам да положа една основа, която ще промени коренно целия свят”⁹.

„Имам целия план на царството пред мен и никой друг го няма”¹⁰.

Луси Мак Смит присъства, когато Джозеф Смит проповядва в Къртлънд, Охайо, през 1832 г. Тя припомня следните думи на Пророка: „Аз самият държа ключовете на тази последна диспенсация и завинаги ще ги държа за времето и за вечността. Тъй че успокойте сърцата си, защото всичко е наред”¹¹.

Тази последна диспенсация е от такава огромна важност, че изисква пълната, безкористна отдаденост на светиите.

През септември 1840 г. Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство правят следното заявление до членовете на Църквата: „Господното дело в тези последни дни е от голямо значение и почти отвъд разбиранията на смъртните. Славата му не се поддава на описание, величието му е несравнимо. То е въпрос, който е вълнувал сърцата на пророци и праведници от сътворението на света насам през всяка следваща диспенсация до днес; и това е наистина диспенсацията на пълнотата на времената, когато всички неща в Исуса Христа, били те на небесата или на земята, ще бъдат събрани заедно в Него и всички неща ще бъдат възстановени, както е казано от всички свети пророци откакто свят светува; защото ще се случи славното изпълнение на обещанията, дадени на бащите, като проявите на сила на Всемогъщия ще бъдат велики, славни и величествени...

... Ние се чувстваме предразположени да вървим напред и да обединяваме силите си за изграждане на царството и установяване на свещеничеството в тяхната пълнота и слава. Това дело, което трябва да бъде изпълнено в последните дни, е от огромна важност и ще изисква енергията, умението, таланта и способността на светиите, та да може то да се търкаля напред с онази слава и величие, описана от пророка (вж. Даниил 2:34–35, 44–45), и следователно на светиите ще е нужна концентрация, за да изпълнят дело от такова значение и величие.

Делото на събирането, за което се говори в Писанията, ще бъде необходимо, за да реализира славата на последната диспенсация...

Скъпи братя, чувствайки се изпълнени с желание да осъществим целите на Бог, за което дело сме били призовани, и да се трудим заедно с Него в тази последна диспенсация, ние изпитваме потребността да се радваме на искреното сътрудничество между светиите из тази земя и на островите в морето. Ще е нужно светиите да желаят да бъдат напътствани и да обърнат вниманието си към Църквата, установяването на царството и да оставят настрана всеки егоистичен принцип, всичко долно и низко, и да устояват смело в делото на истината и да помагат до предела на силите си на онези, на които е бил даден моделът и планът...

Ето защо, обични братя, това е едно дело, което е достойно за архангели – дело, което ще засенчи нещата, изпълнени досега, дело, което царе и пророци, и праведници от минали времена са дирели, очаквали и искрено са се надявали да видят, но са починали преди да се изпълни; и блажени са онези, които ще помогнат да се реализират могъщите дела на Иехова¹².

„Изграждането на Сион е дело, което е интересувало Божия народ във всички времена; то е тема, върху която пророци, свещеници и царе са размишлявали с особена наслада; те са очаквали с радостно нетърпение времето, в което живеем ние; и вдъхновявани от божествени и радостни очаквания, са пели, писали и пророкували за това наше време; но те са умрели без да го видят; ние сме благословените люде,

Пълновременни мисионери в Центъра за обучение на мисионери в Прово, Юта. Джозеф Смит заявява, че в последната диспенсация, „ще е нужно светиите да желаят да бъдат напътствани и да ... устояват смело в делото на истината“.

които Бог е избрал да доведе до славата на последните дни; за нас остава да видим, да участваме и да помагаме в придвижването напред на славата от последните дни, „диспенсацията на пълнотата на времената, когато Бог ще събере в едно всички неща, които са на земята и в небесата” (вж. Ефесяните 1:10), когато светиите Божии ще бъдат събрани в едно от всеки народ, племе, език и люде, когато юдеите ще бъдат събрани заедно, нечестивите също ще бъдат събрани заедно, за да бъдат унищожени, както е казано от пророците; Духът Божий също така ще пребивава с Неговия народ и ще бъде оттеглен от останалите народи и всички неща, били те на небесата или на земята, ще бъдат в едно, тъкмо в Христа.

Небесното свещеничество ще се обедини със земното, за да осъществи тези велики цели, и докато сме така обединени

в общото дело да търкаляме напред царството Божие, небесното свещеничество няма да бъдат бездейни зрители, Духът Божий ще се излива отгоре и ще пребивава сред нас. Благословиите на Всевишния ще се установят върху нашите скинии и името ни ще бъде повтаряно в идните епохи; чедата ни ще стават и ще ни наричат блажени; и поколения още неродени ще живеят, мислейки с особена наслада за моментите, през които сме преминали, лишенията, които сме изтърпели, неуморният жар, който сме проявявали, почти непреодолимите трудности, които сме победили в полагането основите на едно дело, донесло славата и благословиите, които ще осъществят те; едно дело, което Бог и ангелите са планирали с наслада от поколения, което е вдъхновявало душите на древните патриарси и пророци; дело, което е било предопределено да осъществи унищожението на силите на мрака, обновлението на земята, славата на Бог и спасението на човешкия род”¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Преговорете стр. 541–543. Защо храмовете са тъй важни в изпълнението на Господното дело?
- Защо мислите, че древните пророци и мъдреци очаквали нашето време? (За някои примери вж. стр. 543–544). Помислете за привилегиата да бъдете член на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни в диспенсацията на пълнотата на времената.
- Изучете абзаца, който почва в края на стр. 544. Като размишлявате над това заявление, какви са мислите и чувствата ви към вашите призования да служите в Църквата?
- Прочетете първите три цели абзаца на стр. 545. Как тези заявления укрепват свидетелството ви за мисията на Пророка Джозеф Смит?

- Пророкът Джозеф Смит казва, „Господното дело в тези последни дни е от голямо значение” (стр. 545). Изучете страници 545–547, като размишлявате над отговорността ни да помагаме да се изпълни Господното дело в последната диспенсация. Защо трябва да „обединяваме силите си”, ако трябва да изпълним това дело? Защо трябва да „оставим настрана всеки егоистичен принцип”? Мислете как може да използвате „енергията, умениято, таланта и способността” си, за да допринасяте към Господното дело.

Свързани с темата стихове: У. и З. 27:12–13; 90:2–3; 112:30–32; 124:40–41

Бележки

1. Цитирано от Марта Джейн Ноултън Корей, съобщаваща за беседа, изнесена от Джозеф Смит в Наву, Илинойс; Martha Jane Knowlton Coray, Notebook, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта; тази беседа е датирана 19 юли 1840 г. в тефтерчето на сестра Корей, но вероятно е била изнесена на по-късна дата.
2. Джордж К. Канън, *Deseret News: Semi-Weekly*, 14 дек. 1869 г., стр. 2.
3. *History of the Church*, 6:478–79; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
4. Учение и Завети 128:18; писмо от Джозеф Смит до светиите, 6 септ. 1842 г., Наву, Илинойс.
5. *History of the Church*, 4:492–493; из дневника на Джозеф Смит, 6 ян. 1842 г., Наву, Илинойс.
6. *History of the Church*, 4: 426; из протоколи от конференция на Църквата, проведена на 3 окт. 1841 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, 15 окт. 1841 г., стр. 578.
7. *History of the Church*, 4:208, 210–211; из беседа, подготвена от Джозеф Смит и изнесена на конференция на Църквата на 5 окт. 1840 г. в Наву, Илинойс.
8. *History of the Church*, 6:78; из писмо на Джозеф Смит до Джеймс Арлингтън Бенет, 13 ноем. 1843 г., Наву, Илинойс; фамилното име на Бенет е изписано неправилно с две „т” в *History of the Church*.
9. *History of the Church*, 6:364–65; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
10. *History of the Church*, 5:139; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 29 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилям Клейтън.
11. Цитирано от Луси Мак Смит, съобщаваща за беседа, изнесена от Джозеф Смит в началото на 1832 г. в Къртланд, Охайо; Луси Мак Смит, “The History of Lucy Smith, Mother of the Prophet”, 1844–1845 ръкопис, книга 13, стр. 5, архиви на Църквата.
12. *History of the Church*, 4:185–187; пунктуация осъвременена; из писмо на Джозеф Смит и съветниците му в Първото Президентство до светиите, септ. 1840 г., Наву, Илинойс, публикувано в *Times and Seasons*, окт. 1840 г., стр. 178–179.
13. *History of the Church*, 4:608–610; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено; из “The Temple”, уводна статия, публикувана в *Times and Seasons*, 2 май 1842 г., стр. 776; редактор на изданието бил Джозеф Смит.

Джозеф Смит намира време да покаже, че се грижи поотделно за светиите. Маргарет Макинтайър Бърджис си спомня как Пророкът, когото тя нарича „любимият приятел на децата“, помогнал на нея и брат ѝ, когато били затънали в калта.

Чувствата на Джозеф Смит относно неговата мисия на пророк

*„Нямам друго желание, освен да правя добро
на всички хора”.*

Из живота на Джозеф Смит

От началото на неговото служение животът на Джозеф Смит често е в опасност. Макар Господ да го избавя много пъти от враговете му, Пророкът знае, че веднъж изпълнил земната си мисия, той може да умре. „Някои предполагат, че брат Джозеф не може да умре”, казва той на едно погребение в Наву през 1842 г., „но това е грешка: истината е, че е имало случаи, когато съм имал обещанието за защита на моя живот, за да изпълня определени неща, но сега, след като съм ги изпълнил, нямам обещание животът ми да продължи. Аз мога да умра точно така, както и всеки друг човек”¹.

Пророкът добре си дава сметка, че той и останалите свети, живеещи в Наву, са в положение на засилваща се опасност. С разрастването на Наву някои от хората, живеещи в региона, почват да се боят от растящата политическа и икономическа сила на светиите и шайките отново започват да ги тормозят. Пророкът е в особена опасност, защото властите от Мисури правят многократни усилия да го заловят, а отстъпници от Църквата стават все по-враждебни в усилията си да го унищожат. На 6 август 1842 г. Пророкът заявява, че ще дойде време, когато членовете на Църквата ще бъдат принудени да напуснат Наву:

„Аз предсказвам, че светиите ще продължат да търпят много несгоди и ще бъдат изтласкани към Скалистите

планини, мнозина ще отстъпят от вярата, други ще бъдат предадени на смърт от гонителите или ще загубят живота си вследствие на изтощение или болест, а някои от вас ще доживеят да идат и помагат в изграждането на селища и градове и да видят как светиите стават могъщ народ всред Скалистите планини”².

В проповедите и съчиненията от последните няколко години от живота на Пророка в думите му се чувства силна настойчивост. Знаейки, че времето му е малко, той се труди усърдно да учи светиите на нещата, които Бог му е дал чрез откровение и ги насърчава да се готвят да получат тези истини. Също така той изразява голямата си любов към светиите, заявявайки че е готов дори да даде живота си за тях: „Готов съм да бъда принесен в жертва по такъв начин, който би осъществил най-голямата полза и добро”³.

Забележително е, че докато понася толкова гонения и се грижи за непрестанните нужди на растящата Църква, Пророкът намира време да покаже, че го е грижа за всеки отделен член на Църквата. Много светии си спомнят любовта и добротата, които Пророкът показва към тях през тези последни години.

Ероът Л. Хейл си спомня: „Пророкът... често излизаше от „Имението” и играеше на топка с нас, момчетата, като синът му Джозеф бе почти на моя възраст. (Пророкът) Джозеф винаги спазваше правилата. Той ловеше, докато му дойдеше ред да вземе бухалката, после, бидейки изключително здрав мъж, запращаше топката тъй далече, че ние крещяхме на момчето, което тичаше да я хване, да си вземе храна за из път. Това караше Пророка да се смее. Джозеф бе винаги добродушен и пълен с веселие”⁴.

Маргарет Макинтайър Бърджис припомня друго изживяване с Пророка в Наву: „По-големият ми брат и аз отивахме на училище близо до сградата, известна като магазина от тухли на Джозеф. Предният ден бе валяло, което бе разкаляло много земята, особено по протежение на улицата. Брат ми Уолъс и аз затънахме в калта и не можехме да се измъкнем, и разбира се, по детски започнахме да плачем, защото

си мислехме, че ще трябва да останем там. Но поглеждайки, забелязах любимият приятел на децата, Пророкът Джозеф да идва към нас. Скоро той ни издърпа на по-високо и сухо място. После се наведе и почисти калта от натежалите ни малки обувки, извади кърпичката си от джоба и избърза облените ни в сълзи лица. Говореше ни мили и ободряващи думи и ни изпрати радостни по пътя ни към училище. Има ли нещо чудно в това, че аз обичах този велик, добър и благороден Божий човек?”⁵

Ученията на Джозеф Смит

Пророците учат онова, което Бог им открива; ние се стремим да разбирате и да се вслушваме в словата им.

„Това е нещото, над което размишлявам по цял ден, и е повече от удоволствие за мен – да знам как ще накарам Божиите светии да разберат виденията, които се търкалят като приливни вълни в ума ми. О, как бих се радвал да изложя пред вас неща, за които не сте мислили никога! Но бедността и грижите на света пречат...

Осанна, осанна, осанна на Всемогъщия Бог, та лъчи от светлина да забликат върху нас тъкмо сега. Не намирам думи да се изразя. Не съм учен, но имам толкова добри чувства, колкото всеки човек. О, да имах езика на архангела, за да изразя веднъж чувствата си на моите приятели! Но никога не ще очаквам това да се случи в този живот”⁶.

„Винаги е трудно да се вкара каквото и да било в главите на това поколение. Все едно да се опитваш да цепиш чепове в канадска ела с царевична питка вместо клин и тиква вместо чук. Дори светиите разбират бавно.

От няколко години се опитвам да подготвя умовете на светиите да получат Божиите неща, но често виждаме някои от тях, след всичко, което бяха изстрадали за Божието дело, да се пръскат на парчета подобно на стъкло веднага щом се появи нещо противно на традициите им: те изобщо не могат да устоят на огъня. Колцина ще са в състояние да се подчиняват на даден небесен закон, да минат през възвисяването и

да го получат, аз не мога да кажа, тъй като мнозина са призовани, но малцина са избрани (вж. У. и З. 121:40)”⁷.

„Аз не съм като другите хора. Умът ми непрестанно е зает с всекидневни задачи и трябва да разчитам изцяло на живия Бог за всичко, което казвам при подобни случаи (погребение)...

Ако имах вдъхновението, откровението и енергията да предам всичко, над което душата ми е размишлявала в миналото, в тази конгрегация не би имало човек, който не би отишъл у дома си и не би затворил уста във вечно мълчание относно религията, докато не научи нещо.

Защо да сме тъй сигурни в разбирането на Божиите неща, когато всичко у вас е тъй несигурно? Заповядайте с радост цялото знание и разум, които мога да ви предам”⁸.

„Някои хора казват, че аз съм паднал пророк, защото не донасям още от словото Господно. Защо не го правя? В състояние ли сме да го приемем? Не, никой в тази зала”⁹.

„От време на време аз ще ви откривам нещата, които са ми открити от Светия Дух. Всичките лъжи, които сега се мътят срещу мен, са от дявола, и влиянието на дявола и слугите му ще бъде използвано срещу царството Божие. Божиите служители проповядват само принципите на вечния живот, по делата им ще ги познаете. Един добър човек ще говори добри неща и свети принципи, а един нечестивец – нечестиви неща. Склонен съм, в името на Господа, да порица всички подобни лоши принципи, лъжци и пр., и предупреждавам всички ви да внимавате след кого вървите. Увещавам ви да се вслушвате във всичко добродетелно и в ученията, които съм ви дал...

Настоявам да обмислите следното – прибавяйте към вашата вяра добродетел, любов и пр. Аз казвам, в името на Господ, ако тези неща са във вас, вие ще сте плодоносни (вж. 2 Петрово 1:5–8). Свидетелствам, че никой човек няма сила да открие тези неща, освен мен – нещата на небето, земята и пъкьла... Поверявам всички ви на Бог, та да можете да наследите всички неща, и нека Бог прибави Своята благословия”¹⁰.

**Макар пророците да са хора с човешки слабости,
те са призвани от Бог да учат и водят
Неговия народ.**

Дневникът на Пророка за 6 ноември 1835 г. отбелязва: „Тази сутрин бях представен на един човек от изток. След като чу името ми, той отбеляза, че аз съм само един човек, посочвайки с това, че е предполагал, че онзи, когото Господ е счел подходящ да открива волята Му, трябва да бъде нещо повече от човек. Той изглежда бе забравил казаното от устата на св. Яков, че (Илия) бил човек, подвластен на страсти като нас, при все това той имал такава сила от Бог, че в отговор на молитвите му Той затворил небесата, та да не вали 3 години и 6 месеца; и отново, в отговор на молитвите му небесата дали дъжд и земята родила плод (вж. Яковово 5:17–18). Наистина, такава е незнанието и невежеството на това поколение, че то гледа като на нещо невероятно човек да има каквито и да е (взаимоотношения) със своя Създател”¹¹.

„Някога проповядвал ли съм нещо невярно от този подиум? Някога бил ли съм объркван? Аз искам да ликувам в Израил, преди да тръгна оттук и вече да не ме виждат. Никога не съм ви казвал, че съм съвършен; но в откровенията, които съм проповядвал, няма грешка. Трябва ли тогава да бъда захвърлен като нещо без стойност?”¹²

„Макар да са съм грешал, не съм допускар грешките, в които ме обвиняват: грешките, които допускам, са поради слабостта на човешката природа, като други хора. Никой не живее без грешки. Мислите ли, че дори Исус, ако Той бе тук, щеше да бъде безгрешен в очите ви? Враговете Му говорели всякакъв вид зло против Него – всички те дирели беззаконие в Него”¹³.

Дневникът на Джозеф Смит за 29 октомври 1842 г. отбелязва: „Отидох ... до магазина (в Наву, Илинойс), където се бяха събрали някои братя и сестри, които бяха пристигнали тази сутрин от околностите на Ню Йорк... Казах им, че аз съм само човек и те не трябва да очакват от мен да бъда съвършен; ако очакват съвършенство от мен, аз би следвало да очаквам същото от тях; но ако те носят

немощите ми и немощите на братята, аз по подобен начин бих носил техните немощи”¹⁴.

Въпреки противопоставянето пророците изпълняват мисиите, дадени им от Бог.

„Щастлив и благодарен съм за привилегиите да присъствам тук по този повод. Големи усилия бяха положени от страна на враговете ни да ме отведат в Мисури и да отнемат живота ми; но Господ прегради пътя им и те все още не са постигнали целта си. Бог ми даде възможност да се опазя от ръцете им. Аз воювах в доброто войнствуване...

Аз ще ликувам над враговете си: започнах да ликувам над тях у дома и ще го сторя и навън. Всички онези, които се вдигнат срещу мене, със сигурност ще изпитат тежестта на своето беззаконие върху собствените си глави”¹⁵.

„Аз говоря смело, с вяра и с власт... Знам какво говоря; аз разбирам своята мисия и дело. Бог Всемогъщи е моят щит; и какво може да стори човек, ако Бог е мой приятел? Аз не ще бъда жертван, докато не дойде времето ми; тогава ще бъда охотно принесен... Благодаря на Бог, че ме пази от враговете ми; нямам врагове, освен заради истината. Нямам друго желание, освен да правя добро на всички хора. Изпитвам желание да се моля за всички хора”¹⁶.

„Ако в действителност не бях въввлечен в това дело и призован от Бог, щях да се оттегля. Но не мога да се оттегля: нямам съмнения относно истината”¹⁷.

„Аз съм неодялан камък. Звукът на чука и длетото никога не бе чуван от мен, докато Господ не ме взе в ръка. Желая единствено познанието и мъдростта на небесата”¹⁸.

„Предсказвам и давам свидетелство тази сутрин, че всичките обединени сили на земята и пъкъла няма и не могат да победят това момче (Пророка-б.пр.), защото имам обещание от вечния Бог. Ако съм грешал, грешал съм само външно; но със сигурност съм обмислял Божиите неща”¹⁹.

„Когато хора се появяват и градят върху основите на други хора, те го правят на своя собствена отговорност, без власт

от Бог; и когато дойдат дъждовете и задухат ветровете, техните основи ще се окажат пясък и цялото им здание ще се разпадне на прах.

Градя ли аз върху основата на други люде? Аз получих цялата истина, която притежава християнския свят, и също независимо откровение, и Бог победоносно ще ме подкрепи”²⁰.

Пророците обичат онези, на които служат и желаят да ги водят добре, дори ако това изисква да ги укоряват.

„Няма по-голяма любов от това, щото човек да даде живота си за приятелите си (вж. Иоана 15:13). Откривам стотици и хиляди мои братя, готови да жертват живота си за мен.

Товарите, които лягат върху мен, са много големи. Гонителите ми не ме оставят на мира и аз откривам, че посред делата и безпокойствата духът е бодър, а тялото немощно. Макар да бях призван от моя небесен Отец да положи основата на това велико дело и царство в тази диспенсация и да свидетелствам за Неговата дадена с откровение воля към пръснатия Израил, аз съм подвластен на същите страсти като другите хора, като пророците от древните времена...

Не намирам слабости в Църквата и затова нека бъда възкресен със светиите, било да се въздигна в небесата или да слеза в пъкъл, или да ида на което и да е друго място. И ако идем в пъкъл, ще изгоним дяволите извън вратите и ще го превърнем в рай. Където са тези люде, има добро общество”²¹.

„Светиите не бива да мислят, че понеже съм непринуден с тях, и съм весел и ведър, не съм осведомен какво става. В Църквата не може да бъде подкрепяно беззаконие от никакъв вид и то няма да успява там, където съм, защото съм решен докато вода Църквата, да я вода правилно”²².

„Ако съм късметлия дотолкова, че аз да съм човекът, който разбира Бог и обяснява и предава принципите до вашите сърца, тъй че Духът ги запечатва върху вас, нека всеки мъж и жена отсега нататък седи тихо, да сложи ръце на устата си и никога отново да не вдига глас или ръка, нито

„Моите коментари са предназначени за всички, богати и бедни, свободни и роби, малки и големи... Обичам всички хора, особено онези, които са мои братя и сестри (в Църквата)”.

да казва нещо срещу Божия човек или служителите на Бог... Ако ви нося знание за Него, всички гонения срещу мен би трябвало да спрат. Тогава вие ще знаете, че съм Негов служител, защото говоря като човек, който има власт...

... Аз мога да вкуся от принципите на вечен живот, както можете и вие. Те са ми дадени чрез откровенията на Исус Христос и знам, че когато ви казвам тези слова на вечен живот, както са ми дадени на мен, вие опитвате от тях и знам, че вярвате в тях. Вие казвате, че медът е сладък, също казвам и аз. Аз мога също да вкуся духа на вечен живот. Знам, че това е добро и когато ви казвам нещата, дадени ми чрез откровение от Светия Дух, вие сте задължени да ги получите като нещо сладко и да ликувате все повече и повече...

Моите коментари са предназначени за всички, богати и бедни, свободни и роби, малки и големи. Не тая вражда срещу никого. Обичам всички ви, но мразя някои от постъпките ви. Аз съм най-добрият ви приятел и ако някой не

стигне там, закъдето е тръгнал, той си е виновен за това. Ако упрекна някой човек и той ме намрази, е глупак, защото аз обичам всички хора, особено онези, които са мои братя и сестри (в Църквата).

... Вие не ме познавате, никога не сте познавали сърцето ми. Никой не знае моята история. Не мога да я разкажа: никога няма да се заема с това. Не обвинявам никого за това, че не вярва на разказа ми. Ако не го бях преживял, аз самият нямаше да го повярвам. Не съм навредил на никого, откакто съм роден на този свят. Винаги съм призовавал към мир.

Не мога да легна в гроба, докато цялото ми дело не бъде свършено. Никога не съм мислил зло никому, нито съм навредил на своите ближни. Когато бъда призван от тръбата на архангела и претеглен на везните, тогава вие всички ще ме опознаете. Няма какво друго да добавя. Бог да благослови всички ви”²³.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- На стр. 551 прочетете за гоненията, с които се сблъскал Джозеф Смит в Наву. После обърнете на стр. 552 и преговорете разказите как той служел и играел с децата в Наву. Защо мислите, че бил в състояние да има такова бодро, грижливо отношение? Помислете какво може да сторите вие, за да останете щастливи и любящи във времена на изпитания.
- Прочетете третия и четвъртия абзаци на стр. 553, като отбележете разочарованието на Пророка Джозеф, когато светиите не били готови да приемат всичко, на което той искал да ги учи (вж. стр. 553–554). Какво може да попречи на способността ни да получим повече истина? Какво можем да направим, за да бъдем „подготвени да получим Божиите неща”?

- Преговорете абзаца, който почва в края на стр. 554 и следващите два абзаца. Какъв съвет бихте дали на някой, който отказва да следва някой ръководител в Църквата, защото той има някакъв недостатък в характера? Прочетете третия цял абзац на стр. 555 и помислете как това заявление се отнася до всичките ни взаимоотношения.
- Джозеф Смит изразява вяра, че Бог ще го пази и ще му позволи да завърши мисията си в този живот (стр. 555–556). Какви изживявания сте имали, в които Бог ви е помогнал да изпълните задълженията си в семейството или в църковно призвание?
- Изучете първите два абзаца на стр. 558. Кога сте вкусили от сладостта на истината? Как можем да ликуваме в словата на пророк или друг ръководител на Църквата дори когато той ни кори за грешките ни?
- Бързо преговорете цялата глава, като потърсите едно-две заявления, които са ви особено полезни. Какво ви харесва най-много в избраните заявления? Как тази глава е повлияла на свидетелството ви за Пророка Джозеф Смит?

Свързани с темата стихове: Даниил 2:44–45; 2 Тимотея 4:6–8; Яковово 1:17–19; Мосия 2:9–11; Мормон 9:31

Бележки

1. *History of the Church*, 4:587; пунктуация осъвременена; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 9 апр. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
2. *History of the Church*, 5:85; из “History of the Church” (ръкопис), книга D -1, стр. 1362, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
3. *History of the Church*, 5:159; из писмо на Джозеф Смит до Джеймс Арлингтън Бенет, 8 септ. 1842 г., Наву, Илинойс; фамилиното име на Бенет е изписано неправилно с две „т” в *History of the Church*.
4. Ероът Л. Хейл, “First Book of Journal of the Life and Travels of Aroet L. Hale”, стр. 23–24; Aroet Lucius Hale, *Reminiscences*, ок. 1882 г., архиви на Църквата.
5. Маргарет Макинтайър Бърджис, в “Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 ян. 1892 г., стр. 66–67.
6. *History of the Church*, 5:362; правопис и пунктуация осъвременени; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз.
7. *History of the Church*, 6:184–185; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 21 ян. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
8. *History of the Church*, 5:529–530; правопис и пунктуация осъвременени; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 13 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.

9. *History of the Church*, 4:478; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 19 дек. 1841 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
10. *History of the Church*, 6:366–367; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
11. *History of the Church*, 2:302; из дневника на Джозеф Смит, 6 ноем. 1835 г., Къртлгънд, Охайо.
12. *History of the Church*, 6:366; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
13. *History of the Church*, 5:140; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу.
14. *History of the Church*, 5:181; разделяне на абзаци променено; из дневника на Джозеф Смит, 29 окт. 1842 г., Наву, Илинойс.
15. *History of the Church*, 5:139–140; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
16. *History of the Church*, 5:257, 259; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 22 ян. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
17. *History of the Church*, 5:336; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 6 апр. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз.
18. *History of the Church*, 5:423; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 11 юни 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф и Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
19. *History of the Church*, 5:554; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 27 авг. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз и Уилям Клейтън.
20. *History of the Church*, 6:479; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 16 юни 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
21. *History of the Church*, 5:516–517; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 23 юли 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
22. *History of the Church*, 5:411; из напътствия, дадени от Джозеф Смит на 27 май 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф.
23. *History of the Church*, 6:304–305, 312, 317; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 7 апр. 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилфърд Уудръф, Уилард Ричардз, Томас Бълок и Уилям Клейтън; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.

В следобед на 27 юни 1844 г. шайка щурмува затвора на Картидж, Илинойс, като убива Пророка Джозеф Смит и Хайръм Смит.

Мъченичеството: Пророкът Джозеф Смит запечатва своето свидетелство с кръвта си

*„Той живя като велик и умря като велик
пред очите на Бога и на хората си”.*

Из живота на Джозеф Смит

Зимата и пролетта на 1843–1844 г. са време на голямо напрежение в Наву, тъй като враговете на Джозеф Смит полагат допълнителни усилия да унищожат него и Църквата. Знаейки, че земното му служение скоро ще свърши, Пророкът често се среща с членове на Кворума на дванадесетте апостоли, за да ги напътства и да им даде свещеническите ключове, нужни за ръководене на Църквата. Тези приготовления достигат връхната си точка на събрание с апостолите и неколцина други близки сътрудници през март 1844 г. На този необикновен съвет Пророкът възлага на Дванадесетте да ръководят Църквата след смъртта му, като обяснява, че им е дал всичките обреди, власт и ключове, нужни за това. „Прехвърлям бремето и отговорността за ръководене на тази Църква от моите на вашите рамене”, заявява той. „Сега се пригответе и ги поемете като мъже, защото Господ скоро ще ми даде почивка”¹.

На 10 юни 1844 г. Джозеф Смит, който е кмет на Наву, и градският съвет разпореждат затварянето на в. *Nauwoo Expositor* и унищожаването на пресата, на която той се печата. *Nauwoo Expositor* е антимормонски вестник, който клевети Пророка и други светии и призовава за отмяна на Хартата на Наву. Градските власти се боят, че тези публика-

ции ще провокират шайките. В резултат на действията на кмета и градския съвет властите на щат Илинойс повдигат срещу Пророка, брат му Хайръм и други управляващи от Наву необосновано обвинение в метеж. Губернаторът на Илинойс Томас Форд нарежда мъжете да се изправят пред съд в гр. Картидж, Илинойс, център на окръга, и им обещава защита. Джозеф знае, че ако отиде в Картидж, животът му ще бъде в голяма опасност от шайките, които го заплашват.

Вярвайки, че шайките се интересуват само от тях, Джозеф и Хайръм решават да заминат на запад, за да опазят живота си. На 23 юни те пресичат р. Мисисипи, но по-късно същия ден братя от Наву намират Пророка и му казват, че в града ще влязат военни части, ако той не се предаде на властите в Картидж. Пророкът се съгласява с надежда това да задоволи и правителствените лица, и шайките. На 24 юни Джозеф и Хайръм казват сбогом на семействата си и тръгват с други служители от гр. Наву към Картидж, като на другия ден доброволно се предават на окръжните власти там. След като са пуснати под гаранция по началното обвинение, братята са лъжливо обвинени в измяна към щата Илинойс, като биват арестувани и хвърлени в затвора на Картидж да чакат изслушване. Старейшини Джон Тейлър и Уилард Ричардз, единствените членове на Дванадесетте, които тогава не отслужват мисии, доброволно остават при тях.

В следобед на 27 юни 1844 г. малката група братя седи мълчаливо и печално в затвора. Един от мъжете моли старейшина Тейлър, който има богат теноров глас, да им поее. Скоро гласът му се извисява: „Беден странник, мъж, познал скръбта, стоеше блед на пътя ми. Тъй смирено той за помощ молеше, че не можах да кажа „Не“². Старейшина Тейлър си спомня, че химнът „бе напълно в съзвучие с чувствата ни в онзи момент, защото духът на всички ни бе подтиснат, унил и мрачен“³.

Малко след 5 часа следобед голяма група нападатели шурмува затвора, стреляйки с пушки по мъжете вътре. За няколко минути долното дело е извършено. Хайръм Смит е прострелян пръв и умира почти веднага. Старейшина

Ричардз по чудо получава само повърхностна рана, а старейшина Тейлър, макар и тежко ранен, оживява и става покъсно трети президент на Църквата. Пророкът Джозеф отива до прозореца и е смъртно прострелян. Пророкът на възстановяването и брат му Хайръм запечатват своите свидетелства със собствената си кръв.

Ученията на Джозеф Смит

Бог запазва Джозеф Смит, докато земната му мисия бъде изпълнена.

През август 1842 г. Джозеф Смит казва: „В момента ми се струва, че понеже Господ Всемогъщи ме е опазил до днес, Той ще продължи да ме пази чрез обединената вяра и молитвите на светиите, докато изпълня докрай мисията си в този живот и установя така здраво диспенсацията на пълнотата на свещеничеството в последните дни, че всичките сили на земята и пъкълта никога да не ѝ надделеят”⁴.

През октомври 1843 г. Пророкът казва: „Аз предизвиквам целия свят да унищожи делото Божие и пророкувам, че те никога не ще имат сила да ме убият преди делото ми да бъде изпълнено и аз да съм готов да умра”⁵.

През май 1844 г. Пророкът казва: „Бог винаги ще ме пази, докато мисията ми бъде изпълнена”⁶.

През юни 1842 г. Пророкът казва: „Моят собствен живот не ме интересува. Аз съм готов да бъда принесен в жертва за този народ; какво могат да сторят враговете ни? Само да убият тялото и тогава силата им свършва. Бъдете твърди, приятели мои; никога не се плашете. Не се стремете да спасявате живота си, защото който се бои да умре за истината, ще изгуби вечния живот. Останете верни докрай и ние ще бъдем възкресени и ще станем подобни на богове, и ще царуваме в селестиални царства, княжества и вечни владения”⁷.

Рано сутринта на 27 юни 1844 г. в затвора Картидж Джозеф Смит пише набързо писмо до Ема Смит: „Аз съм съвсем примирен с участието си, знаейки, че съм оправдан и съм сторил най-доброто, което е могло да бъде сторено.

Предай моята обич на децата и всичките ми приятели...; що се отнася до измяната, знам, че не съм извършил никога такова нещо и те не могат да докажат нищо подобно, тъй че не бива да се боите, че може да ни бъде причинена някаква вреда по тази причина. Нека Бог ви благослови всички. Амин”⁸.

Преди смъртта си Джозеф Смит дава на дванадесетте апостоли всички ключове на свещеничеството и силата, които Господ е запечатал върху него.

Уилфърд Уудръф, четвърти президент на Църквата, си спомня: „(Джозеф Смит) прекара последната зима от живота си, три или четири месеца, с Кворума на Дванадесетте, като ги учеше. Това не бяха просто няколко часа, за да им отслужи евангелските обреди; той прекарваше ден след ден, седмица след седмица и месец след месец, учейки тях заедно с неколцина други относно нещата на царството Божие”⁹.

Уилфърд Уудръф казва за събранието на Джозеф Смит с апостолите през март 1844 г. следното: „Спомням си най-последната реч, която (Джозеф Смит) произнесе пред нас преди смъртта си... Той стоя на крака около три часа. Стаята сякаш бе изпълнена с всепоглъщащ огън, лицето му сияеше като кехлибар, и той бе облечен в Божията сила. Той изложи пред нас задълженията ни. Той ни обясняваше пълнотата на това велико Божие дело и в коментарите си ни каза: „Върху главата ми са запечатани всеки ключ, всяка сила, всеки принцип на живота и спасението, които Бог някога е давал на който и да било човек, живял някога на земята. И тези принципи и това свещеничество и сила сега принадлежат на тази велика и последна диспенсация, която Бог в небесата протегна ръка да установи на земята. Сега”, каза той, обръщайки се към Дванадесетте, „аз запечатах върху вашите глави всеки ключ, всяка сила, всеки принцип, които Господ е запечатал върху моята”. И продължи, като каза, „През живота си досега – до този момент – съм живял сред този народ и в голямото дело и труд по изкуплението. Много искам да доживея да

Уилфърд Уудръф припомня, че Пророкът Джозеф Смит „прекара последната зима от живота си, три или четири месеца, с Кворума на Дванадесетте, като ги учеше... Той прекарваше ден след ден, седмица след седмица и месец след месец“.

видя този храм построен. Но никога няма да го видя завършен; вие обаче – вие ще го видите...”

След като се обърна към нас по този начин, той каза: „Казвам ви, сега товарът на това царство ляга върху вашите плещи; вие трябва да го носите по целия свят, и ако не го сторите, ще бъдете прокълнати”¹⁰.

Членове на Кворума на дванадесетте апостоли пишат: „Ние, (Дванадесетте)... , присъствахме на съвет в последната част на месец март тази година (1844), състоял се в гр. Наву...

На този съвет Джозеф Смит изглеждаше нещо подтиснат духом и си позволи да открие сърцето си пред нас... : „Братя, Господ ми заповяда да побързаме с делото, в което сме заети... Предстои да се случи важно събитие. Вероятно е моите врагове да ме убият. И ако това се случи и ключовете и силата останат с мен и не бъдат предадени на вас, те ще бъдат изгубени от земята. Ако обаче успея да ги положа върху вашите глави, нека падам жертва на престъпна ръка, ако Бог го допусне, и мога да вървя с пълна радост и задоволство, знаейки че делото ми е свършено и е положена основата, върху която ще се издига царството Божие в тази диспенсация на пълнотата на времената.

Върху плещите на Дванадесетте отсега нататък трябва да лежи отговорността да водите тази Църква, докато определите други, които да поемат вашето дело. Враговете ви не могат да ви убият всички наведнъж, и ако някой от вас бъде убит, можете да положите ръце върху други и да попълните вашия кворум. Така тази сила и тези ключове могат да бъдат запазени на земята...”

Никога не ще забравим неговите чувства или слова при онзи случай. След като изрече всичко онова, той продължи да крачи по пода, казвайки: „След като свалих бремето от своите плещи, се чувствам лек като коркова тапа. Чувствам, че съм свободен. Благодаря на моя Бог за това избавление”¹¹.

Парли П. Прат, член на Кворума на Дванадесетте, пише: „Този велик и добър човек беше призован преди смъртта си да събира Дванадесетте заедно от време на време и да им дава напътствия във всичко, отнасящо се до царството, обредите и Божието управление. Често той отбелязваше, че е положил основите, но за Дванадесетте ще остане задачата да довършат зданието. Казваше, „Не знам защо, но по някаква причина съм принуден да побързам с моите приготовления и да дам на Дванадесетте всичките обреди, ключове, завети и запечатващи обреди на свещеничеството, и така да им дам пример във всички неща, принадлежащи на светилището (храма) и на надаряванията в него”.

След като свърши това, той се радваше изключително, защото, казваше той, Господ скоро ще прехвърли бремето върху вашите плещи и ще ми даде почивка; и ако те ме убият, продължаваше той, царството Божие ще продължи да се търкаля, тъй като сега аз съм свършил делото, което ми бе възложено, като ви поверих всичките неща за изграждането на царството, съгласно небесното видение и реда, показани ми от небесата”¹².

Бригъм Йънг, втори президент на Църквата, учи: „Джозеф положи върху нашите глави всичките ключове и сили, принадлежащи на апостолството, които държеше сам преди да бъде взет, и никой човек или група хора не можеше да се вклини между Джозеф и Дванадесетте нито на този свят, нито в идния. Колко често Джозеф казваше на Дванадесетте, „Аз положих основата, а вие трябва да строите отгук нататък, защото върху вашите плещи почива царството”¹³.

Пророкът Джозеф Смит и брат му Хайръм живеят и умират като велики за своите свидетелства относно Евангелието.

Както е отбелязано в Учение и Завети 135:1–6, Джон Тейлър, докато служи като член на Кворума на Дванадесетте, пише: „За да запечатаме свидетелството за тази книга и за Книгата на Мормон, ние обявяваме мъченическата смърт на Джозеф Смит, Пророка, и Хайръм Смит, Патриарха. Те бяха застреляни в затвора на Картидж на 27-ми юни 1844 г., около 5 часа следобед от въоръжена тълпа – 150 до 200 души – с боядисани в черно лица. Хайръм Смит бе застрелян пръв и падна тихо, възкликвайки: *Мъртъв съм!* Джозеф скочи от прозореца и бе застрелян при този си опит, възкликвайки: *О, Господи, Боже мой!* И двамата бяха простреляни след като вече бяха мъртви по най-зверски начин, като всеки получи по четири куршума.

Джон Тейлър и Уилард Ричардз, двама от Дванадесетте, бяха единствените в стаята по това време; първият беше ранен дивашки с четири куршума, но след това се възстанови; вторият, благодарение на Божието провидение, се отърва даже без дупка по дрехата си.

Джозеф Смит, Пророкът и Гледачът на Господа, направи за спасението на хората на този свят повече от всеки друг човек, живял някога на него, с изключение само на Исус. За краткото време от двадесет години той извади най-вече Книгата на Мормон, която преведе чрез дара и силата Божии, и осъществи нейното издаване на два континента; изпрати пълногата на вечното Евангелие, което тя съдържаше, до четирите краища на земята; донесе откровенията и заповедите, които съставят тази книга на Учение и Завети, и много други мъдри документи и наставления за ползата на чедата човешки; събра много хиляди светии от последните дни, основа един велик град и остави слава и име, които не могат да бъдат унищожени. Той живя като велик и умря като велик пред очите на Бога и на хората си, и подобно на повечето от Господните помазаници от древни времена, запечатана мисията си и делото си със собствената си кръв, тъй както и брат му Хайръм. През живота си не се разделиха, и в смъртта си бяха неразделни!

Когато Джозеф отиде лично в Картидж, за да се предаде на така наречените изисквания на закона два или три дни преди убийството си, той каза: „Отивам като агне на заколение, но съм спокоен като лятна утрин; съвестта ми е чиста от престъпления към Бога и всички хора. Аз ще умра невинен и за мен ще бъде казано: той беше убит хладнокръвно“. Същата сутрин, когато Хайръм беше готов да тръгне – да го наречем ли на заколение? – да, защото беше тъй – той прочете следния пасаж в края на дванадесетата глава от Етер в Книгата на Мормон и подгъна страницата на това място:

„И стана така, че аз помолих Господа да даде благодат на езичниците, за да могат да имат милосърдие. И стана така, че Господ ми заговори, казвайки: Ако те нямат милосърдие, за теб това няма значение, ти беше верен; и ето защо, одеждите ти ще бъдат очистени. И понеже видя своята слабост, ти ще бъдеш направен силен, за да седнеш на мястото, което Аз приготвих в обиталищата на Моя Отец. И сега аз казвам сбогом на езичниците, да, също и на братята ми, които обичам, докато се срещнем

пред съдийския престол на Христа, където всички люде ще узнаят, че одеждите ми не са опетнени от кръвта ви (Етер 12:36–38). Тези, които направиха завещанието, сега са мъртви и завещанието им е в сила.

Хайръм Смит беше навършил четиридесет и четири години през февруари 1844 година, а Джозеф Смит беше навършил тридесет и осем години през декември 1843 година; и отсега нататък имената им ще бъдат причислявани сред мъчениците на религията, и на читателя от всяка нация ще се напомня, че за Книгата на Мормон и за тази книга, Учение и Завети на църквата, е било заплатено с най-скъпата кръв на деветнадесети век, за да бъдат те осъществени за спасението на един пропаднал свят; и ако огънят може да нанесе щети на едно зелено дърво за славата Божия, колко лесно ще може да изгори сухите дървета, за да се очисти лозето от развала. Те живяха в слава, умряха в слава и славата е тяхната вечна награда. От век на век ще се предават техните имена на поколенията като скъпоценности за осветените”¹⁴.

Джозеф Смит изпълнява земната си мисия и запечатва своето свидетелство с кръвта си.

Президент Бригъм Йънг заявява: „Макар врагът да имаше силата да убие нашия Пророк, ще рече да убие тялото му, не изпълни ли той всичко, което му беше на сърце за изпълнение в неговото време? Изпълни го, напълно съм сигурен”¹⁵.

Бригъм Йънг

Бригъм Йънг също учи: „Кой избавяше Джозеф Смит от ръцете на неприятелите му до деня на неговата смърт? Това бе Бог, макар Джозеф да биваше довеждан до ръба на смъртта отново и отново, тъй че по всички човешки представи нямаше изгледи да бъде спасен. Когато той бе в затвора в Мисури и никой не очакваше, че изобщо би могъл да се измъкне от ръцете им, аз имах вярата

на Авраам и казах на братята, че както жив е Господ Бог, тъй и той ще се измъкне от ръцете им. Макар той да беше прокувал, че няма да доживее 40 години, всички хранехме надеждата това пророчество да не се сбъдне и да го задържам завинаги с нас. Мислехме си, че вярата ни ще удължи живота му отвъд това пророчество, но се излъгахме – накрая той падна като мъченик за своята религия. Казах, че всичко е наред; сега свидетелството е в пълната си сила; той го запечата със собствената си кръв”¹⁶.

Уилфърд Уудръф свидетелства: „Изпитвах много особени чувства относно смъртта му и начина, по който бе отнет живота му. Струваше ми се, че... ако беше неговата воля, Джозеф би искал да проправи пътя през Скалистите планини. Но оттогава насам бях напълно примирен с факта, че именно според плана (Божий) от него бе изискано, като глава на тази диспенсация, да запечата своето свидетелство с кръвта си и след това да иде в света на духовете, държейки ключовете на тази диспенсация, та да сложи началото на мисията, която се изпълнява сега чрез проповядване Евангелието на „духовете в затвора”¹⁷.

Джозеф Ф. Смит, шести президент на Църквата, учи: „На какво ни учи мъченичеството (на Джозеф и Хайръм Смит)? Големият урок е, че „гдето има завещание, трябва за изпълнението му да се докаже и смъртта на завещателя” (Евреите 9:16), за да може то да влезе в сила. Нещо повече, кръвта на мъчениците наистина е зародиша на Църквата. Господ е допуснал жертвата, та свидетелството на тези добродетелни и праведни мъже да бъде като доказателство срещу извращения и неправеден свят. Тогава, отново, те са примери за удивителната любов, за която говори Изкупителят: „Няма по-голяма любов от това, щото човек да даде живота си за приятелите си” (Иоана 15:13). Тази удивителна любов те проявяват към светиите и към света; защото преди да поемат пътя към Картидж, и двамата си дават сметка и изразяват убеждението, че отиват на смърт... Смелостта им, вярата им, любовта им към хората били безгранични и те отдали всичко, което имали, за своя народ. Такава отдаде-

ност и любов не оставя съмнение в ума на онези, които се радвали на спътничеството на Светия Дух, че тези добри и верни мъже наистина били упълномощени Господни служители.

Такова мъченичество винаги е било вдъхновение за Господния народ. То им е помагало в личните изпитания, давало им е кураж да следват един курс в праведност и да знаят истината и да живеят според нея, и трябва винаги да бъде пазено свято и помнено от светиите на последните дни, които са научили великите истини, които Бог откривал чрез Своя служител, Джозеф Смит”¹⁸.

Джордж Албърт Смит

Джордж Албърт Смит, осми президент на Църквата, заявява: „Джозеф Смит изпълнил своята мисия; и когато дошъл моментът да се изправи очи в очи със смъртта, той казал, „Отивам като агне на заколение, но съм спокоен като лятна утрин. Съвестта ми е чиста от престъпления към Бога и всички хора. Ако те отнемат живота ми, аз ще умра невинен и кръвта ми ще вика от земята за отмъщение, и за мен ще бъде казано, „Той беше убит хладнокръвно” (вж. У. и З. 135:4). Той не се боял да се изправи пред приятния съд на нашия Отец в Небесата и да отговаря за деянията, извършени в плътта. Не се боял да посрещне обвиненията, отправени срещу него, че мамел народа и постъпвал несправедливо с тях. Не се боял за резултатите на своята житейска мисия и крайния триумф на делото, което знаел, че е с божествен произход и за което отдал живота си”¹⁹.

Гордън Б. Хинкли, петнадесети президент на Църквата, свидетелства: „Тъй сигурен бил (Джозеф Смит) в каузата, която водел, тъй уверен в божествено даденото си призвание, че ги поставил над собствения си живот. Знаейки предварително, че смъртта му приближава, той се предал в ръцете на онези, които щели да го предадат беззащитен в ръцете на тълпата. Той запечатал свидетелството си с кръвта на своя живот”²⁰.

Гордън Б. Хинкли, петнадесети президент на Църквата, свидетелства: „Тъй сигурен бил (Джозеф Смит) в каузата, която водел, тъй уверен в божествено даденото си призвание, че ги поставил над собствения си живот. Знаейки предварително, че смъртта му приближава, той се предал в ръцете на онези, които щели да го предадат беззащитен в ръцете на тълпата. Той запечатал свидетелството си с кръвта на своя живот”²⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Малко преди Джозеф и Хайръм да бъдат убити, старейшина Джон Тейлър изпява “A Poor Wayfaring Man of Grief” (стр. 564). Прочетете или изпейте думите на този химн (*Hymns*, по. 29), и помислете как те се отнасят към живота на Пророка Джозеф Смит. Защо това бил подходящ за обстоятелствата химн?
- Преговорете изявленията, свидетелстващи, че Джозеф Смит предал ключовете на свещеничеството на Дванадесетте апостоли (стр. 566–567). Защо мислите, че апостолите чувствали, че е важно да свидетелстват за тези изживявания? Какво е вашето свидетелство за приемственост в президентството на Църквата?
- Изучете разказа на Джон Тейлър за мъченичеството на Джозеф и Хайръм Смит (стр. 566–569). Как бихте защитили твърдението, че Джозеф Смит „направи за спасението на хората на този свят повече от всеки друг човек, живял някога на него, с изключение само на Исус”? Преди да тръгне за затвора Картидж, Хайръм прочита Етер 12:36–38 и прегъва страницата. По какви начини този пасаж се отнасял към Джозеф и Хайръм? Какво изпитвате, като мислите за жертвата, направена от Джозеф и Хайръм Смит за техните свидетелства за Евангелието?
- Прочетете свидетелствата на пророците от последните дни на стр. 571–573. Какви думи на благодарност и свидетелство може да добавите към техните?

Свързани с темата стихове: Евреите 9:16–17; У. и З. 5:21–22; 98:13–14; 112:30–33; 136:37–40

Бележки

1. Цитирано в изявление на Дванадесетте апостоли (чернова без дата), съобщаващо за събрание от март 1844 г.; в Brigham Young, Office Files 1832–1878, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
2. “A Poor Wayfaring Man of Grief”, *Hymns*, no. 29.
3. Джон Тейлър, цитирано в *History of the Church*, 7:101; от John Taylor, “The Martyrdom of Joseph Smith”, в Historian’s Office, *History of the Church*, ок. 1840–1880, стр. 47, архиви на Църквата.
4. *History of the Church*, 5:139–140; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 31 авг. 1842 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Илайза Р. Сноу; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
5. *History of the Church*, 6:58; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 15 окт. 1843 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Уилард Ричардз; вж. и приложението, стр. 597, т. 3.
6. *History of the Church*, 6:365; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 12 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
7. *History of the Church*, 6:500; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 18 юни 1844 г. в Наву, Илинойс. Съставителите на *History of the Church* са обединили устни съобщения от няколко очевидци в едно описание на тази беседа.
8. Писмо на Джозеф Смит до Ема Смит, 27 юни 1844 г., затвор на Картидж, Картидж, Илинойс; Community of Christ Archives, Индипендънс, Мисури; копие в архиви на Църквата.
9. Уилфърд Уудръф, *Deseret News: Semi-Weekly*, 21 дек. 1869 г., стр. 2.
10. Уилфърд Уудръф, *Deseret News: Semi-Weekly*, 15 март 1892 г., стр. 2; пунктуация осъвременена.
11. Изявление на Дванадесетте апостоли (чернова без дата), съобщаващо за събрание от март 1844 г. meeting; в Brigham Young, Office Files 1832–1878, архиви на Църквата.
12. Парли П. Прат, “Proclamation to The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints”, *Millennial Star*, март 1845 г., стр. 151.
13. Бригъм Йънг, цитирано в *History of the Church*, 7:230; разделяне на абзаци променено; из беседа, изнесена от Бригъм Йънг на 7 авг. 1844 г. в Наву, Илинойс.
14. Учение и Завети 135:1–6.
15. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 30 апр. 1853 г., стр. 46; курсив премахнат.
16. Бригъм Йънг, беседа, изнесена на 1 авг. 1852 г. в Солт Лейк Сити, Юта; в Historian’s Office, Reports of Speeches ок. 1845–1885, архиви на Църквата.
17. Уилфърд Уудръф, *Deseret News*, 28 март 1883 г., стр. 146.
18. Джозеф Ф. Смит, “The Martyrdom”, *Juvenile Instructor*, юни 1916 г., стр. 381; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
19. Джордж Албърт Смит, в доклад на конференцията, апр. 1904 г., стр. 64; правопис осъвременен.
20. Гордън Б. Хинкли, в доклад на конференцията, окт. 1981 г., стр. 6–7; или *Ensign*, ноем. 1981 г., стр. 7.

„На съветите във вечността”, заявява Бригъм Йънг, „много преди да бъдат положени основите на света, било постановено, че (Джозеф Смит) трябва да е човека в последната диспенсация на този свят, който да донесе словото Божие на хората”.

„Славим Пророка”: Пророци от последните дни дават свидетелство за Пророка Джозеф Смит

„Пророкът Джозеф Смит... бе призван от Бог, от самият глас Божий, да открие евангелската диспенсация на света за последен път”.

(Джозеф Ф. Смит)

Из живота на Джозеф Смит

След смъртта на Пророка Джозеф Смит и брат му Хайръм членовете на Кворума на Дванадесетте, които са на мисия из САЩ, се завръщат в Наву толкова бързо, колкото могат. Членовете на Дванадесетте свикват събрание на светиите за 8 август 1844 г., на което говори Бригъм Йънг, президент на Кворума на Дванадесетте. Докато той говори, става необикновено събитие, свидетели на което са много светии. Президент Йънг по чудеен начин изглежда като Джозеф Смит и гласът му звучи като неговия. „Ако Джозеф се бе вдигнал от гроба и бе заговорил пред тях”, припомня Джордж К. Канън, „ефектът пред многобройните присъстващи на това събрание не би могъл да бъде по-изумителен. Това беше гласът на самия Джозеф; и не само се чуваше гласът на Джозеф, но в очите на хората изглеждаше сякаш пред тях стоеше самата личност на Джозеф. Още по-удивително и чудодейно събитие се случи в онзи ден в присъствието на онази конгрегация, за което никога не бяхме чували. Господ даде на Своя народ свидетелство, което не остави място за съмнение кой е човекът, когото Той е избрал да ги води”¹.

В края на това събрание светиите гласуват Дванадесетте да председателстват над тях. След малко повече от три години, през декември 1847 г., Първото Президентство отново е организирано, като Бригъм Йънг е подкрепен като президент на Църквата.

От времето на Бригъм Йънг всеки от пророците, който председателства над Църквата, е свидетелствал за забележителната мисия на Пророка Джозеф Смит. Джозеф Смит е избран на съвета в Небесата да бъде великия пророк и гледач на последните дни. Неговата мисия е толкова важна, че е предсказана от древните пророци, включително от пророк Иосиф от Стария завет, който бил продаден в Египет. Египетският Иосиф сам бил гледач и надълго предсказва относно Джозеф Смит:

„Един гледач ще бъде въздигнат от Господа, моя Бог, който ще бъде един избран гледач за плода на слабините ми... И неговото име ще бъде наречено на мен и това име ще бъде по името на баща му. И той ще бъде като мене; защото това, което Господ ще донесе чрез ръката му, ще доведе народа ми до спасение чрез силата Господна” (2 Нефи 3:6, 15; вж. и 2 Нефи 3:6–22)².

През декември 1834 г. Джозеф Смит-старши дава на Пророка Джозеф благословия, потвърждаваща, че той е гледачът, за когото предсказва древния Иосиф: „Благославям те с благословиите на твоите бащи Авраам, Исаак и Яков, и тъкмо благословиите на твоя баща Иосиф, синът на Яков. Ето, той се грижи за потомството си в тези последни дни ... ; той усърдно се мъчи да узнае откъде ще дойде синът, който трябва да донесе словото Господно, чрез което те могат да бъдат просветлени и върнати обратно в истинското стадо, и очите му са те съзрели, сине мой; сърцето му е възликувало и душата му се е наситила, и той е рекъл, ... „Измежду потомството ми, пръснато сред езичниците, ще се яви избран гледач ..., чието сърце ще мисли с голяма мъдрост, чиито ум ще обхваща и разбира дълбоките Божии неща и чиято уста ще говори закона на справедливия”.... Ти ще държиш ключовете на това служение, тъкмо президентството на тази църква, както за времето, така и за вечността”³.

Чрез Джозеф Смит, избрания гледач от последните дни, са открити ученията и спасителните обреди на Евангелието и истинската Църква на Исус Христос още веднъж е установена на земята. Свидетелствата на древните и съвременни пророци се обединяват, за да обявят, че Джозеф Смит е оръдието, чрез което Бог възстанови пълнотата на Евангелието за благослов на „цялото човешко семейство, от века во веки“⁴.

Свидетелства на пророците от последните дни

Джозеф Смит бил предопределен за своето пророческо призвание.

Президент Бригъм Йънг

Президент Бригъм Йънг: „На съветите във вечността, много преди да бъдат положени основите на света, било постановено, че (Джозеф Смит) трябва да е човека в последната диспенсация на този свят, който да донесе словото Божие на хората и да получи пълнотата на ключовете и властта на свещеничеството от Сина Божий. Господ набелязал него и неговия баща, и бащата на неговия баща, и техните предци назад до Авраам, и от Авраам до потопа, от потопа до Енох и от Енох до Адам. Наблюдавал това семейство и тази кръв, докато преминавала от своето начало до раждането на онзи човек. (Джозеф Смит) бил предопределен във вечността да ръководи тази диспенсация“⁵.

Президент Джозеф Фийлдинг Смит: „Джозеф Смит бил избран да стои начело на делото Господно в последните дни, и делото му било възложено чрез предузнанието на нашия Небесен Отец във вечността преди още да бъде роден. Той дошъл изпълнен с духа на Илияс да подготви пътя за пришествието на нашия Господ. Никой пророк от времето на Адам, с изключение, разбира се, на нашия Изкупител, не е получавал по-велика мисия“⁶.

Президент
Езра Тафт Бенсън

Президент Езра Тафт Бенсън:
„За да получим представа за величието на земната мисия на Пророка, трябва да я погледнем в светлината на вечността. Той бил сред „благородните и великите“, които Авраам описва по следния начин:

„Сега, Господ беше показал на мен, Авраам, интелектите, които бяха устроени, преди светът да бъде; и сред всички тях имаше много на благородни и велики. И Господ видя тези души и че те бяха добри; и застана сред тях и каза: Тези ще направя Мои управници; защото Той стоеше сред онези, които бяха духове, и видя, че те са добри. И Той ми каза: Аврааме, ти си един от тях, ти беше избран, преди да се родиш” (Авраам 3:22–23).

Същото било с Джозеф Смит. Той също бил там. Той също седял в съвета с благородните и великите. Заемайки видно място на почит и отличие, той несъмнено помогнал в планирането и изпълнението на великото дело на Господ „да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека”, спасението на всички деца на нашия Отец (Моисей 1:39). Неговата мисия е имала и е трябвало да има въздействие върху всички, които са били дошли на света, всички, които тогава са живели на света, и милионите още неродени...

Пророкът Джозеф Смит бе не само един от „благородните и велики”, но той обърна и продължава да обръща внимание на важни неща тук на земята дори днес от небесните селения. Защото в очите на Господа ... това е една велика вечна програма, в която Пророкът Джозеф играе важна роля – чрез вечното свещеничество и властта Божия”⁷.

Първото видение на Джозеф Смит е основна част от нашите лични свидетелства.

Президент Джозеф Ф. Смит: „Най-великото събитие, станало някога на света от възкресението на Сина Божий от гроба и възнесението Му свише, е пришествието на Отца и Сина при онова момче Джозеф Смит, което да подготви пътя за полагане основата на (Божиято) царство – не човешкото царство – което никога повече да не се преустанови, нито да бъде победено.

Приемайки тази истина, открих, че ми е лесно да приема всяка друга истина, формулирана и заявена по време на неговата мисия ... в света. Той никога не е проповядвал учение, което е невярно. Никога не е практикувал учение, което не му е било заповядано да практикува. Никога не е поддържал нещо погрешно. Никога не е бил заблуждаван. Той виждал; той чувал; той правел онова, което му било заповядвано; и затова Бог е отговорен за делото, изпълнено от Джозеф Смит – не Джозеф Смит. За него е отговорен Господ, не човекът”⁸.

*Президент
Хибър Дж. Грант*

Президент Хибър Дж. Грант: „Или Джозеф Смит е видял Бог и е разговарял с Него, и Бог сам е представил Исус Христос на момчето Джозеф Смит, и Исус Христос е казал на Джозеф Смит, че трябва да бъде оръдие в ръцете Божии за повторно възстановяване Евангелието на Исус Христос на земята – или така нареченото мормонство е един мит. А мормонството не е мит! То е силата на Бог за спасение, то е Църквата на Исус

Христос, установена под Негово ръководство, и цялото неверие на света не може да промени основните факти, свързани с Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни”⁹.

Президент
Хауърд У. Хънтър

Президент Хауърд У. Хънтър: „Благодарен съм за своето членство в Църквата; и свидетелството ми за нейната божественост се основава на простия разказ на момчето, което коленичило под дърветата и приело небесни посетители – не един Бог, а две отделни, различни Личности, Отец и Сина, Които отново открили личностите на Божеството на земята. Моята вяра и свидетелство се основават на този прост разказ, защото ако той не е верен, мормонството рухва. Ако той е истинен – а аз давам свидетелство, че е, това е едно от най-великите събития в цялата история”¹⁰.

Президент Дейвид О. Маккей: „Появата на Отца и Сина пред Джозеф Смит е основаването на тази Църква. В това се крие тайната на нейната сила и жизненост. Това е истина и аз давам свидетелство за това явяване. Това единствено откровение отговаря на всичките питання на науката относно Бог и Неговата божествена личност. Не виждате ли какво значи това? Отговорено е какво е Бог. Отношението Му към Неговите деца е ясно. Интересът Му към човечеството чрез властта, делегирана на човека, е явна. Бъдещето на делото е сигурно. Тези и други славни истина са пояснени чрез това славно Първо видение”¹¹.

Президент Езра Тафт Бенсън: „Първото видение на Пророка Джозеф Смит е здравата теологична основа на Църквата. Противникът знае това и е атакувал правдоподобността на разказа на Джозеф Смит от деня, в който той обявява посещението на Отца и Сина... Вие винаги следва да давате свидетелство за истинността на Първото видение. Джозеф Смит наистина е видял Отца и Сина. Те разговаряли с него, както и той с Тях. Това е най-славното събитие въобще от възкресението на нашия Господ. Всеки ръководител, който не може без никакви резерви да заяви свидетелството си, че Бог и Исус Христос са се явили на Джозеф

Смит, не може да бъде истински ръководител, истински пастир. Ако не приемем тази истина, ... ако не сме получили свидетелство за това велико откровение, не можем да вдъхнем вяра в онези, които водим”¹².

*Президент
Джордж Албърт Смит*

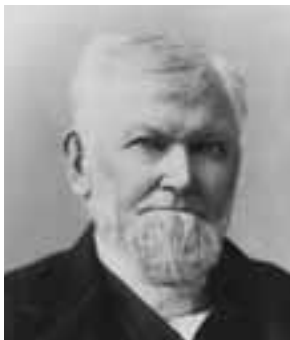
Президент Джордж Албърт Смит: „Когато в горите на Палмира момчето пророк видяло Отца и Сина и си дало сметка, че те наистина били Личности, могли да чуват и да отговарят на онова, което то казвало, в този свят започнала нова ера и била положена основа за вярата на човешките чеда. Сега те могли да се молят на нашия Отец в Небесата и си давали сметка, че Той можел да чува молитвите им и да им отговаря, че имало връзка между небесата и земята”¹³.

Пророкът Джозеф Смит бил учен от Бог и ангели.

Президент Джон Тейлър

Президент Джон Тейлър: „Кой беше Джозеф Смит? Книгата на Мормон ни казва, че той бил потомък на Иосиф, който бил продаден в Египет и след това бил избран, като Авраам, да изпълни едно дело на земята. Бог избрал този млад мъж. По разбиранията на света, той беше необразован, но бе най-дълбоко ученият и интелигентен мъж, когото някога бях срещал през живота си, а аз бях пропътувал стотици хиляди мили, бях ходил на различни континенти и бях общувал с хора от всякакви класи и вероизповедания, при все това никога не бях срещал човек толкова интелигентен като него. И къде бе придобил той своята интелигентност? Не от книгите, нито от съвременната логика, наука или философия, а чрез откровенията от Бог, сторени му знайни чрез вечното Евангелие”¹⁴.

*Президент
Уилфърд Уудърф*

„Никога в никоя известна ми книга не съм чел за същата сила, проявявана в коя да е диспенсация на човешките чедя, както проявената пред Пророка Божий в организирането на тази Църква, когато Отец и Синът заедно се явяват на Пророка Джозеф в отговор на молитвата му и когато Отец заявява, „Този е Моят Възлюбен Син; ето Го; Него слушай”. Това било важно откровение, дадено от Бог относно Неговото дело, което никога не било проявявано по същия начин в никоя друга диспенсация на света. Тъй че в организирането на Църквата ангелите небесни служели на Божия Пророк. Те били неговите учители и неговите наставници и всичко, което правел той, всичко, което извършил от началото, от онзи ден до деня на своето мъченичество, било според откровение от Исус Христос”¹⁵.

Президент Лоренцо Сноу

Президент Лоренцо Сноу: „Джозеф Смит, когото Бог избрал да установи това дело, бил беден и необразован и не принадлежал към някоя популярна християнска деноминация. Той бил само едно момче, честно и изпълнено с почтеност... Подобно на Моисей той се чувствал неподходящ и неквалифициран за задачата да излезе напред като религиозен реформатор, в твърде непопулярна позиция да се бори срещу вековни възгледи и вероизповедания, имащи одобрението на хората, най-силните в теологично послушание; но Бог го призовал да избави бедните и честни по сърце хора от всички нации от тяхното духовно и материално робство. И Бог му обещал, че който приеме неговото послание и му се подчини, и приеме кръщението за опрощаване на греховете с искрено намерение, следва да получи божествени проявления, да получи Светия Дух, да

получи същото Евангелие и благословии, обещани и получавани чрез Евангелието, проповядвано от древните апостоли; и това послание, това обещание трябвало да бъде в сила навсякъде и за всеки, стига да бъде носено от старейшините, упълномощените Божии пратеници. Тъй казвал Джозеф Смит, необразованото, простодушно, обикновено, скромно, честно момче”¹⁶.

Президент Харолд Б. Лий

човек. Могат да задават въпроса как е започнала тази Църква, но тук едно нещо се издига като паметник – самата Книга на Мормон. Джозеф човекът не би могъл да извърши това, но Джозеф, подтикван от силата на Бог Всемогъщи, би могъл и извършил чудодейната служба по изваждането най-вече на царството от неизвестността във възстановеното Евангелие на Исус Христос”¹⁷.

*Президент
Дейвид О. Маккей*

Президент Харолд Б. Лий: „Джозеф Смит, младият мъж, необучен в съвременната теология, необучен в съвременните висши учебни заведения, ... (бил) човек, послушен на ученията и нашепванията на Духа. Джозеф Смит нямало да може да установи тази Църква. Той нямало да може да извади най-вече делото Господно, Книгата на Мормон. Могат да се подиграват на Пророка Джозеф Смит като

Президент Дейвид О. Маккей: „Тъкмо за Джозеф Смит не само като велик човек, но и като вдъхновен Господен служител желая да говоря аз по този случай. Наистина, величието на Джозеф Смит се *заклучава* в божествено вдъхновение...

„Как знае Този книга, като не се е учил?“, питат юдеите, като се чудят на мъдростта на Исус (Иоана 7:15). Така и ние можем да повторим въпроса относно Джозеф Смит, като помис-

лим за изключителните му постижения по време на късия отрязък от (четиринадесет) години между организирането на Църквата и мъченичеството му; като размишляваме над съвършената хармония на възстановеното Евангелие и първоначалната Църква, установена от Исус и апостолите Му; като обърнем внимание на неговото проницателно прозрение за принципите и ученията; и като виждаме несравнимия план и ефикасност на Църквата, установена чрез вдъхновението на Христа, Чиего име тя носи. Отговорът на въпроса, „Откъде този мъж има мъдрост?“ е даден във вълнуващата строфа:

„Славим пророка, който с Бога говори,
Него Исус със прозрение дари.
Всички народи днес го възхваляват—
Праведната църква възстанови“¹⁸.

Президент Хауърд У. Хънтър: „Ние славим (Джозеф Смит) за способността му да общува не само с Иехова, но и с останалите обитатели в небесата. Тъй много от тях посещавали, давали ключове и наставлявали този „избран гледач“, отгледан в последните дни... Ние славим Джозеф Смит също и за неговото усърдие и способност да преведе и приеме стотици страници дадено с откровение Свето писание. Той бил каналът на откровението. Чрез него, както се оценява, са се появили повече чудесни страници на Свети писания, отколкото чрез който и да било друг човек в историята“¹⁹.

Пророкът Джозеф Смит бил призван от Бог да даде началото на последната диспенсация и да възстанови пълнотата на Евангелието.

*Президент
Спенсър У. Кимбъл*

Президент Спенсър У. Кимбъл:
„Днес аз давам свидетелство на света, че преди век и половина желязната бариера между земята и небето бе разтърсена, небесата се отвориха още веднъж и от онзи момент откровенията са непрестанни.

Онзи нов ден зазори, когато (една) душа със силен копнеж се помоли за божествено напътствие. Намерено било усамотено място, коленете били подвити, едно сърце се смирило, молитви били отправени и светът бил осветен от светлина, по-ярка от слънцето – завесата никога нямало да се затвори отново.

„Един младеж, ... Джозеф Смит, с несравнима вяра, развалил магията, разтърсил „небето като желязо” и възстановил общението. Небето целунало земята, светлина разпръснала мрака и Бог отново заговорил на човека, откривайки отново „Своето намерение на слугите Си пророците” (Амос 3:7.) На земята имало нов пророк и чрез него Бог установил царството Си, което никога да не бъде разрушено, нито оставено на други – царство, което да трае завинаги.

Вечността на това царство и откровенията, които то осъществило, са безусловни реалности. Никога вече слънцето не ще залезе; никога отново всички хора ще се окажат недостойни да общуват със своя Създател. Никога отново Бог не ще бъде скрит от Своите чедра на земята. Откровението е тук, за да остане”²⁰.

Президент
Гордън Б. Хинкли

Президент Гордън Б. Хинкли:
„Историята на живота на Джозеф е история на едно чудо. Той е роден в бедност. Израснал е в несгоди. Местел се от място на място, неправилно обвиняван и незаконно затварян. Бил убит на 38 години. И въпреки това в краткия период от 20 години до смъртта си той извършил това, което никой друг не е сторил за цял един живот. Той превел и публикувал Книгата на Мормон, един том, който

оттогава е бил препревеждан на много езици и е приет от милиони по земята като словото Божие. Откровенията, които той е получил, и други Писания, които представил, са също Свети писания за тези милиони хора. Всичко това в страници е приблизително двойно повече по обем от целия Нов завет на Библията и е станало реалност чрез един човек само за няколко години. През същия този период той установил организация, която ... е устояла на всякакви злощастия и предизвикателства и е толкова ефективна днес в ръководенето на световно членство ... , колкото и при ръководенето на членство от 300 души през 1830 г. Има скептици, които са се опитвали да обяснят тази забележителна организация като продукт на времето, в което той е живял. Тази организация, признавам, е била толкова изключителна, уникална и забележителна тогава, колкото е и днес. Не е продукт на времето. Дошла е като откровение от Бог...

В течение на тези 20 години преди неговата смърт Джозеф Смит задвижил една програма за разпространение на Евангелието до народите по земята. Възхищавам се на дързостта, с която действал. Дори в ранните дни на Църквата, във време на жестоки несгоди хората били призовани да напуснат домовете и семействата си, да прекосят морета, да провъзгласят възстановяването на Евангелието на Исус Христос. Умът на Пророка, неговият поглед обхващат цялата земя.

За събранията на нашата обща конференция два пъти всяка година членовете се събират в Северна, Централна и Южна Америка; на Британските острови и Африка; и народите в Европа и континентите на Пасифика; и в древните земи на Азия. Това са плодовете на пророческия поглед на Джозеф Смит, пророка на Бога. Той наистина е силен гледач, който видял този ден и по-велики дни, които предстоят, докато делото на Господ се движи по земята”²¹.

*Президент
Джозеф Ф. Смит*

Президент Джозеф Ф. Смит:
„Каквото и друго да е направил или да е бил Пророкът Джозеф Смит, не бива да забравяме факта, че той бил мъжа измежду милионите човешки същества, обитавали земята по онова време – единственият призован от Бог, чрез гласа на Самия Бог, да даде началото на диспенсацията на Евангелието на света за последен път; и следното голямо нещо, което да помним, е че бил призован от Бог да

въведе Евангелието по света, да възстанови святото свещеничество сред чедата човешки, да организира Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни на света и да възстанови всичките евангелски обреди за спасението не само на живите, но и на мъртвите, и бил призован за тази мисия от Самия Бог...

... Имало е и други пророци, също велики пророци, на които са служили ангели, и други са виждали пръста Божий и са се ползвали повече или по-малко с благоволение; но къде е фактът и кой е човекът, комуто Отец и Спасителят лично са се явили заедно и са му се открили? Къде е този човек? Историята няма такъв летопис, освен Пророка Джозеф Смит, и то когато бил млад. Той бил само един младеж, видно от факта, че когато е мъченически убит, бил само на 38 г.

... Пророкът Джозеф Смит... беседвал с Отца и Сина и говорил с ангели, и те го посещавали, давали му благословии

и дарове, и ключове на силата, които никога по-рано не били давани на никое човешко същество, освен на самия Син Божий. Никой човек, живял на земята, не е имал дадени всичките ключове на Евангелието и на диспенсациите, така както били дадени на Пророка Джозеф Смит в храма Къртланд, когато той бил посетен там от Сина Божий, от Мойсей, от Илияс и от Илия и когато небесата били отворени за него и той получил ключовете на силата и властта, чрез които можел да положи основите на Божието дело, нашир и дълж, та да покрие земята със знание за Бог и Неговата сила и слава”²².

Делото на Джозеф Смит благославя онези, които са живели на земята, онези, които живеят в момента и онези, които още не са родени.

Президент Джозеф Ф. Смит: „Делото, в което бил ангажиран Джозеф Смит, не се ограничавало само до неговия живот, но се отнася също и до още неродения живот, и вече отминалия. С други думи, отнася се до онези, които са живели на земята, онези, които живеят в момента и онези, които ще дойдат след нас. То не е нещо, което се отнася до човек само докато той е скитиня в плътта, но до цялото човешко семейство от века во веки. Следователно, както казах, Джозеф Смит е обект на уважение, името му е почитано; десетки хиляди хора благодарят на Бог в сърцето си и от дълбините на душата си за знанието, което Господ възстановил на земята чрез него, и затова те говорят добро за него и свидетелстват за неговото достойнство. И това не се отнася до едно село, нищо щат, нито нация, а до всеки народ и племе, език и люде, където до този момент е проповядвано Евангелието”²³.

Президент
Джозеф Фийлдинг Смит

Президент Джозеф Фийлдинг Смит: „По същия начин, по който знам, че Исус е Христос – а знам това чрез откровение от Светия Дух – аз знам, че Джозеф Смит е, бил е и винаги ще бъде пророк Божий.

Уважавам и почитам свящото му име. Със своя брат, моят дядо патриарх Хайръм Смит, той запечатал свидетелството си със собствената си кръв в затвора Картидж. Аз също бих искал най-малкото да бъда оръдие в ръцете Господни, което да накара краищата на земята да узнаят, че спасението отново е на разположение, защото Господ отгледа един могъщ гледач, който днес да възстанови царството Му на земята.

В дух на свидетелство и благодарност завършвам със следните вдъхновени слова от Учение и Завети: „Джозеф Смит, Пророкът и Гледачът на Господа, направи за спасението на хората на този свят повече от всеки друг човек, живял някога на него, с изключение само на Исус” (У. и З. 135:3)²⁴.

Президент Гордън Б. Хинкли, говорейки в Картидж, Илинойс, на 26 юни 1994 г. в чест на 150-та годишнина от мъченическата смърт на Пророка Джозеф Смит: „Славното дело, започнато от онзи, който бе убит в Картидж, се разрасна по един удивителен и прекрасен начин... Това чудно дело, което възниква от пророческото призвание на момчето от Палмира, „се появи от пустошта на мрака” и засиява „красив(о) като луната, ясен(о) като слънцето и страшен(о) като войска със знамена”, точно както Пророкът се молел да бъде (У. и З. 109:73)...

Тази вечер тук ние почтително замълчаваме. Размишляваме над чудото на живота, започнал в зелените хълмове на Върмонт и завършил тук, в затвора на Картидж. Този живот не бил дълъг. Но неговите плодове са нещо, което надхвърля всички разбираня.

Това велико дело на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни е било по-скъпо от самия живот за хиляди и хиляди хора, загинали в негова служба. По света тръгнали свидетели, стотици хиляди, които да дадат свидетелство за призованието на Джозеф Смит като Пророк Божий. Святото свещеничество, възстановено чрез него, обгърнало като мантия безчет почтени и добродетелни мъже, които били облечени в божествената му власт. Книгата на Мормон обикаля света като още едно свидетелство за Господ Исус Христос.

Ще цитирам всеизвестната истина, казана много отдавна и при други обстоятелства, „кръвта на мъчениците се превърна в зародиша на Църквата”. Свидетелствата, които са били запечатани тук по тези места, на земята, на която се срещаме тази вечер, в онзи горещ и душен ден преди 150 години, сега подхранват вярата на хора по целия свят”²⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Обмислете следните идеи, докато изучавате тази глава или се готвите да преподавате. За допълнителна помощ вж. стр. vii–xii.

- Прочетете изживяването, описано на стр. 577. Помислете как може да са се чувствали хората, когато са получили свидетелството, че Бригъм Йънг трябва да наследи Джозеф Смит като ръководител на Църквата. Как можем да получим свидетелство, че Господ призовава президента на Църквата днес?
- Иосиф от Египет и други древни пророци предсказвали за Джозеф Смит и неговата мисия (стр. 578). Както се вижда в тази глава, пророците от последните дни продължават да изтъкват важността на Джозеф Смит. Защо мислите, че Джозеф Смит получава такова внимание както преди, така и след земното си служение?
- Изучете свидетелствата на стр. 579–580 за предопределението на Джозеф Смит. Как разбирането ни за неговата

земна мисия се променя, когато „погледнем в светлината на вечността“?

- Прочетете свидетелствата за Първото видение на стр. 581–583. Кое прави това събитие „най-великото събитие, станало някога на света от възкресението на Сина Божий“? По какъв начин Първото видение е „основата на тази Църква“ и „тайната на нейната сила и жизненост“? Какво е помогнало вие да получите свидетелство за Първото видение?
- Президент Джозеф Ф. Смит заявява, „Бог е отговорен за делото, изпълнено от Джозеф Смит – не Джозеф Смит“ (стр. 581). Защо мислите, че това е важен момент относно мисията на Джозеф Смит?
- Президент Джон Тейлър казва за Джозеф Смит, „Никога не бях срещал човек толкова интелигентен като него“ (стр. 583). Обаче президент Тейлър и други президенти на Църквата сочат, че Джозеф Смит не е имал много възможности да учи. Защо Пророкът Джозеф бил в състояние да израсне тъй много по отношение на интелигентността си? (За някои примери вж. стр. 582–586). Как можем да следваме примера на Джозеф Смит, като търсим духовно познание?
- Преговорете стр. 586–591, като отбелязвате истините и обредите, които Господ възстановил чрез Джозеф Смит. Помислете в какво животът ви би бил различен, ако не познавахте възстановеното Евангелие. Защо сте благодарни за Джозеф Смит и неговата мисия?

Свързани с темата стихове: 2 Нефи 3:6–19; 27:6–26; 3 Нефи 21:9–11; У. и З. 1:17; 5:9–10; 21:1–6

Бележки

1. Джордж К. Канън, “Joseph Smith, the Prophet”, *Juvenile Instructor*, 29 окт. 1870 г., стр. 174–175.
2. Друг разказ за древните пророчества на Иосиф е даден в превода на Джозеф Смит на Библията, Битие 50:24–36.
3. Джозеф Смит-старши, благословия, дадена на Джозеф Смит на 9 дек. 1834 г., в Къртлвуд, Охайо; в Patriarchal Blessings 1833–2005, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.

4. Джозеф Ф. Смит, *Deseret News*, 7 март 1883 г., стр. 98; пунктуация осъвременена.
5. Бригъм Йънг, *Deseret News*, 26 окт. 1859 г., стр. 266.
6. Джозеф Фийлдинг Смит, "The Historical Background of the Prophet Joseph Smith", *Improvement Era*, дек. 1941 г., стр. 717.
7. Езра Тафт Бенсън, "Joseph Smith—Man of Destiny", обръщение от 3 дек. 1967 г. в Логан, Юта, стр. 3–4; в *Annual Joseph Smith Memorial Sermons* (без дата); пунктуация и главни букви осъвременени; разделяне на абзаци променено.
8. Джозеф Ф. Смит, *Deseret Evening News*, 14 юли 1917 г., стр. 9; пунктуация осъвременена; разделяне на абзаци променено.
9. Хибър Дж. Грант, "Some Things We Must Believe", *Improvement Era*, септ. 1938 г., стр. 519.
10. Хауърд У. Хънтър, "Joseph—The Seer", обръщение от 15 дек. 1960 г., Логан, Юта; в *Annual Joseph Smith Memorial Sermons* (1966), 2:197–98; правопис, пунктуация, главни букви и граматика осъвременени.
11. Дейвид О. Маккей, "Joseph Smith—Prophet, Seer, and Revelator", *Improvement Era*, ян. 1942 г., стр. 54.
12. Езра Тафт Бенсън, обръщение от 20 май 1984 г., Солт Лейк Сити, Юта, стр. 2; Ezra Taft Benson, *Addresses 1943–89*, архиви на Църквата.
13. Джордж Албърт Смит, в доклад на конференцията, апр. 1917 г., стр. 37.
14. Джон Тейлър, *Deseret News*, 2 юни 1880 г., стр. 275.
15. Уилфърд Уудръф, *Millennial Star*, 28 апр. 1890 г., стр. 258; главни букви осъвременени.
16. Лоренцо Сноу, *Deseret News*, 13 апр. 1870 г., стр. 115–116.
17. Харолд Б. Лий, *Teachings of Harold B. Lee*, изд. Clyde J. Williams (1996), стр. 372.
18. Дейвид О. Маккей, "The Prophet Joseph Smith—On Doctrine and Organization", обръщение от 10 дек. 1944 г., Логан, Юта; в *Annual Joseph Smith Memorial Sermons* (1966), 1:9, 14; пунктуация и главни букви осъвременени.
19. Хауърд У. Хънтър, "The Temple of Nauvoo", *Ensign*, септ. 1994 г., стр. 63; разделяне на абзаци променено.
20. Спенсър У. Кимбъл, в доклад на конференцията, апр. 1977 г., стр. 114–115; или *Ensign*, май 1977 г., стр. 77.
21. Гордън Б. Хинкли, "Joseph Smith Jr.—Prophet of God, Mighty Servant", *Ensign*, дек. 2005 г., стр. 4–6.
22. Джозеф Ф. Смит, в "Joseph, the Prophet", *Salt Lake Herald Church and Farm Supplement*, 12 ян. 1895 г., стр. 210–211; главни букви осъвременени.
23. Джозеф Ф. Смит, *Deseret News*, 7 март 1883 г., стр. 98; пунктуация осъвременена.
24. Джозеф Фийлдинг Смит, "The First Prophet of the Last Dispensation", *Ensign*, авг. 1971, р. 7.
25. Гордън Б. Хинкли, "Joseph, the Seer", *Ensign*, септ. 1994 г., стр. 71; разделяне на абзаци променено.

Приложение: Източници, използвани в тази книга

Съществуват множество източници, от които са извлечени ученията на Пророка Джозеф Смит, включително *History of the Church*. Следният материал се предоставя, за да ви помогне да разберете тези източници.

Източници на ученията на Пророка

Ученията на Пророка Джозеф Смит, включени в тази книга, са извлечени от следните видове източници.

Проповеди. Тази книга обширно цитира беседите, изнасяни от Пророка Джозеф Смит. Начинът, по който тези проповеди са записвани, е много различен от начина, по който са записвани проповедите на по-късните президенти на Църквата. Президентите на Църквата след Джозеф Смит използват писари, които да стенографираат обръщенията им към членовете на Църквата. Когато се появяват електронните записващи устройства, като магнетофони и кинокамери, същите били ползвани да записват точните слова, отправяни от ръководителите на Църквата.

По времето на Джозеф Смит обаче стенографирането не е широко разпространено. Поради това проповедите, които изнася той, са неточно записвани в цял текст от писари, ръководители на Църквата и други членове. Почти всички обръщения на Джозеф Смит са изнасяни импровизирано, без подготвени текстове, тъй че бележките, водени от онези, които го слушали, представляват единствено сведение за беседите. Макар да съществуват и някои дълги записи на неговите обръщения, повечето са обобщения на посланията, изнесени от Пророка. За жалост, за много от беседите, изнесени от Джозеф Смит, няма никакви записи. От над

250-те проповеди, за които е известно, че е изнесъл той, съобщения или бележки, водени от писари или други хора, има само за около 50.

Статии. Някои от ученията на Пророка в тази книга са извлечени от статии, които Джозеф Смит планира за публикуване в периодичните издания на Църквата, включително *Evening and Morning Star, Latter Day Saints' Messenger and Advocate, Elders' Journal* и *Times and Seasons*¹. Джозеф Смит пише или диктува някои материали за публикуване. Също така често той възлага на някой писар, друг член на Първото Президентство или друг доверен човек да напише статия относно точно определени неща, върху които желаел да се обърне внимание. После Пророкът одобрявал текста, потвърждавайки че той представя неговото мислене, и го публикувал под свое име. Например тази книга цитира няколко уводни статии, публикувани в *Times and Seasons* през 1842 г. През един 8-месечен период на онази година, от февруари до октомври, Джозеф Смит служи като редактор на това издание и често публикува статии, подписани "Изд." Макар други да му помагат да напише много от тези статии, Пророкът ги одобрява и публикува от свое име.

Писма. Тази книга цитира много писма, писани или диктувани от Джозеф Смит. Тя също така цитира писма, одобрени и подписани от Джозеф Смит, които са изготвени частично или напълно от други хора под негово указание.

Дневници. Дневниците на Пророка са богат източник на негови учения. Макар да са обширни, всъщност самият той пише в тях доста нередовно. Вместо това Пророкът дава напътствие дневниците му да бъдат поддържани под негово ръководство от писари, което му позволява да се съсредоточи над належащите отговорности на своето призвание. Точно преди мъченическата си смърт той заявява, "За последните три години имам записки за всичките си действия и постъпки, защото държах няколко добри, верни и способни писари на постоянна работа: те ме придружаваха навсякъде и внимателно съхраняваха историята ми, записваха какво съм направил, къде съм бил и какво съм казал"².

Писарите на Пророка правят записки в дневника му от трето и от първо лице, все едно че пише самият Джозеф Смит.

Спомени на други хора. Тази книга цитира спомени на онези хора, които са чували Пророка да говори и по-късно са записали думите му в дневниците си и други документи. След смъртта на Пророка ръководителите на Църквата и историци правят големи усилия да съберат и запазят подобни документи и да запишат незаписани преди спомени за Пророка. Подобни източници са използвани само когато човекът наистина е чул думите, които е записал.

Свети писания. Тази книга цитира учения на Джозеф Смит и документи, които по-късно са канонизирани като Свети писания в Учение и Завети и Скъпоценен бисер. Подобни канонизирани документи включват напътствия, които той дава по доктринални теми, видения, които записва и писма и други документи, които пише. Тази книга цитира от тези канонизирани учения и документи, когато те дават прозрение относно ученията, представени в нея.

История на Църквата

Много от проповедите и документите на Пророка Джозеф Смит, включени в тази книга, са цитирани от *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, която в тази книга се посочва като *History of the Church*. Първите шест тома на *History of the Church* излагат историята на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни от нейното начало до смъртта на Джозеф Смит. Тя описва преди всичко събития и преживявания, свързани с живота и служението на Джозеф Смит. Това е един от най-важните източници на историческа информация за живота и ученията на Пророка и за развитието на ранната Църква.

Джозеф Смит започва да готви разказа, който в крайна сметка става *History of the Church* през пролетта на 1838 г., за да парира лъжливите съобщения, публикувани във вестниците и другаде. Завършването на неговата история е въпрос от огромна важност за него. През 1843 г. той казва, "Има само няколко въпроса, относно които съм изпитвал

по-голяма загриженост, отколкото спрямо моята история, съставянето на която е било много трудна задача”⁴.

History of the Church се основава на спомените, дневниците и други лични записки на Пророка. Тя представлява всекидневно повествование за дейностите на Пророка и важни събития в историята на Църквата. Включва също съобщения за беседите на Пророка, преписи от откровенията, които той получава, статии от периодични издания на Църквата, протоколи от конференции и други документи.

Джозеф Смит продължава да участва в изготвянето и редактирането на своята история до смъртта си. Той обаче разпорежда повечето работа да бъде вършена от други хора под негово ръководство. Основанията за това включват продължилото цял живот предпочитание да говори или диктува мислите си, вместо да ги записва, и постоянните изисквания на служението му. Историята на Пророка за 5 юли 1839 г. отбелязва, “Аз диктувах историята, казвам диктувах, защото рядко сам вземах писалката”⁵.

Историята е писана от 5 август 1838 г. до юни 1844 г. В затвора Картидж, малко преди да умре, Пророкът натоварва старейшина Уилард Ричардз, неговият главен летописец по онова време, да продължи плана по съставянето на историята⁶. Старейшина Ричардз и други хора, които са били близки до Пророка, продължават историята, както е указано, до смъртта на старейшина Ричардз през 1854 г. След това работата по съставянето бива вършена или ръководена основно от старейшина Джордж А. Смит, братовчед и близък приятел на Пророка, който през 1839 г. е ръкоположен за апостол, а през 1854 г. става историк на Църквата. Мнозина други хора, които работят в Историческия офис на Църквата, също помагат при съставянето.

Една важна задача за съставителите на *History of the Church* е редакция и подготовка на оригинални документи, които да бъдат включени в историята. Работата им включва дребни редакции на почти всички оригинални документи, включени в *History of the Church*. Съставителите коригират грешно изписани думи и стандартизират пунктуация, главни

букви и граматика. Освен това в някои случаи съставителите на историята правят и други промени в оригиналните документи. Тези промени могат да бъдат разделени на три групи:

1. *Обединяване на описанията.* Много от беседите на Джоузеф Смит са записвани от повече от един наблюдател. В някои случаи съставителите на *History of the Church* обединяват два или повече записа за една и съща беседа в единствена версия.
2. *Промяна на описанията от трето в първо лице.* Много записи на ученията и дейностите на Пророка са записани в трето лице. Те са записани основно от неговите писари, но някои са взети от документи на други хора, които познавали Пророка, и от статии във вестници. Като работят, съставителите на *History of the Church* пишат историята в първо лице, все едно я пише Пророкът. Това изисква някои съобщения в трето лице да бъдат променени в първо лице.
3. *Добавяне и промяна на думи или фрази.* Много от оригиналните бележки от проповедите на Пророка са кратки, непълни и несвързани. В някои от тези случаи историците на Църквата възстановяват проповедите на Пророка въз основа на наличните записки, като вземат пред вид също своите спомени и преживявания с Пророка. Тази работа понякога включва добавяне или промяна на думи или фрази, за да се попълнят празнините и да се изясни смисъла.

Цялото съставяне и написване на *History of the Church* е извършено под апостолски надзор и рецензиране. Тя е четена на членове на Първото Президентство, включително Бригъм Йънг, и на Кворума на дванадесетте апостоли, някои от които са близки познати с Пророка и са слушали оригиналните обръщения. Тези ръководители одобряват ръкописа за публикуване като история на Църквата за периода от време, който обхваща.

През август 1856 г. историята е завършена към времето на смъртта на Пророка. Тя е публикувана като поредица в периодичните издания на Църквата от XIX в. като “History of Joseph Smith”⁷. По-късно е редактирана от старейшина Б. Х.

Робъртс, член на президентството на Седемдесетте и между 1902 и 1912 г. е издадена в шест тома. Озаглавена е *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*.

Хората, които съставят историята, свидетелстват за прецизността на работата. Старейшина Джордж Албърт Смит казва: “Бе проявена най-голяма грижа идеите да се предават възможно най-близко до стила на Пророка; и не ми е известен случай на промяна на гледището, тъй като съм слушал повечето от беседите му лично, бях изключително близък с него, пазя най-жив спомен от ученията му и бях добре запознат с неговите принципи и мотиви”⁸.

Старейшини Джордж А. Смит и Уилфърд Уудръф заявяват: “Сега историята на Джозеф Смит е пред света и ние сме доволни, че никога не е публикувана история, която е поточна в подробностите от нея. За да е налице тази точност, от историците и писарите, ангажирани в работата, бяха положени най-големите възможни усилия. Те бяха свидетели, видели и чули почти всичките събития, записани в тази история, повечето от които съобщавани така, както са станали; а там, където не са били лични свидетели, те имаха контакт с онези, които са били такива. Нещо повече, след смъртта на Пророка Джозеф историята бе внимателно прегледана под стриктния контрол на президент Бригъм Йънг и одобрена от него.

По тази причина ние тук даваме своето свидетелство на целия свят, до който достигнат тези думи, че историята на Джозеф Смит е истинна и е една от най-автентичните истории, писани някога”⁹.

В настоящата книга беседите и документите на Пророка Джозеф Смит са цитирани по *History of the Church*, освен ако оригиналната беседа или документ не липсва в нея. Когато тази книга цитира от *History of the Church*, бележките в края включват информация за оригиналната беседа или документ, вкл. имената на онези, които са записвали проповедите на Пророка. Бележките сочат също кога съставителите на *History of the Church* ползват своите спомени и преживявания с Джозеф Смит, за да променят или добавят думи и

изрази в оригиналното съобщение. Подобни добавки или промени са отбелязани само когато засягат смисъла на цитата. Дребните редакционни промени не са отбелязани.

Книгата, озаглавена “Джозеф Смит – История”, както е записана в Скъпоценен бисер, е откъс от първите пет глави на първи том на *History of the Church*.

Бележки

1. *Evening and Morning Star* бил издаван в Индианънс, Мисури, от 1832 до 1833 г. и в Къртлгънд, Охайо, от 1833 до 1834 г. *Latter Day Saints' Messenger and Advocate* бил издаван в Къртлгънд от 1834 до 1837. *Elders' Journal* бил издаван в Къртлгънд през 1837 г. и във Фар Уест, Мисури през 1838 г. *Times and Seasons* бил издаван в Наву, Илинойс, от 1839 до 1846 г.
2. *History of the Church*, 6:409; из беседа, изнесена от Джозеф Смит на 26 май 1844 г. в Наву, Илинойс; съобщено от Томас Бълок.
3. *History of the Church* се има пред вид като документарна история на Църквата.
4. *History of the Church*, 6:66; из “History of the Church” (ръкопис), книга Е-1, стр. 1768, архиви на Църквата, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, Солт Лейк Сити, Юта.
5. *History of the Church*, 4:1; из “History of the Church” (ръкопис), книга С-1, стр. 963, архиви на Църквата.
6. Вж. писмо от Джордж А. Смит до Уилфърд Уудръф, 21 апр. 1856 г., Солт Лейк Сити, Юта; в Historical Record Book, 1843–1874, стр. 219, архиви на Църквата.
7. “History of Joseph Smith” е публикувана в *Times and Seasons* от 15 март 1842 г. до 15 фев. 1846 г. Продължава в *Deseret News* от 15 ноем. 1851 г. до 20 ян. 1858 г. Повторно е отпечатана в *Millennial Star* от юни 1842 г. до май 1845 г. и от 15 апр. 1852 г. до 2 май 1863 г.
8. Писмо от Джордж А. Смит до Уилфърд Уудръф, 21 апр. 1856 г., Солт Лейк Сити, Юта; в Historical Record Book, 1843–1874, стр. 218, архиви на Църквата.
9. Джордж А. Смит и Уилфърд Уудръф, *Deseret News*, 20 ян. 1858 г., стр. 363; разделяне на абзаци променено.

Списък на илюстрациите

- Корица: *Брат Джозеф*, от Дейвид Линдзли. © 1998 David Lindsley.
- Стр. vi: *Джозеф Смит*, от Алвин Гитинз. © 1959 IRI.
- Стр. xxii: *След дълго размишление*, от Ал Раундз. © 1989 Al Rounds. Не копирайте.
- Стр. 4: Снимка от Джордж Едуард Андерсън. Предоставено от Музея за църковна история и изкуство.
- Стр. 7: *Ема Хейл Смит*, от Лий Грийни Ричардз. © 1941 IRI.
- Стр. 20: Фотография, предоставена от “Дъщери на пионерите от Юта”.
- Стр. 28: *Първото видение на Джозеф Смит*, от Грег К. Олсън. © 1988 Greg K. Olsen.
- Стр. 33: *Джозеф Смит търси мъдрост от Библията*, от Денъил Килбърн. © 1975 IRI.
- Стр. 40: *Първото видение*, от Глен С. Хопкинсън. © 1990 Glen S. Hopkinson. Не копирайте.
- Стр. 43: Снимка Стийв Бъндерсън. © 2005 Steve Bunderson.
- Стр. 48: *Господ се явява в храма Къртлвнд*, от Дел Парсън. © 2001 IRI.
- Стр. 54: *Защо плачеш*, от Саймън Дюи. © 2006 Simon Dewey, Altus Fine Arts.
- Стр. 57: *Христос с децата*, от Хари Андерсън. © 1975 IRI.
- Стр. 62: *Джозеф Смит получава плочите*, от Кенет Рийли. © 1968 IRI.
- Стр. 74: *Христос в Гетсиманската градина*, от Хари Андерсън. © IRI.
- Стр. 80: *Блудният син*, от Кларк Кели Прайс. © 1989 IRI.
- Стр. 84: *Възстановяването на Аароновото свещеничество*, от Дел Парсън. © 1984 IRI.
- Стр. 91: *Иоан кръщава Исус*, от Хари Андерсън. © IRI.
- Стр. 96: *Кръщението на Джозеф Смит-стариши*, от Робърт Т. Барет. © 2007 Robert T. Barrett.
- Стр. 100: *Алма кръщава във водите на Мормон*, от Минерва Тейчърт. Предоставено от Музея на изкуствата, Университет ”Бригъм Йънг”.
- Стр. 103: Снимка Дерек Израилсън. © 2002 Derek Israelsen.
- Стр. 108: *Възстановяването на Мелхиседековото свещеничество* от Кенет Райли. © 1965 IRI.
- Стр. 113: *Адам благославя потомството си*, от Кларк Кели Прайс. © 1997 Clark Kelley Price.
- Стр. 130: *Авраам в равнините на Мамре*, от Хари Андерсън. © 1976 IRI.
- Стр. 134: *Ангелът показва златните плочи на Джозеф Смит, Оливър Каудъри и Дейвид Уитмър*, от Уйлям Могън. © 1988 William Maughan.
- Стр. 144: *Първите плодове*, от Джефри Хейн. © 2005 Jeffrey Hein.

- Стр. 149: *Църквата на Исус Христос е организирана, 1830 г.*, от Джозеф Брики. © Joseph Brickey. Не копирайте.
- Стр. 158: *Джозеф проповядва в Наву*, от Сам Лолър. © 2001 Sam Lawlor.
- Стр. 170: *Джозеф Смит в магазина на Нюъл К. Уитни*, от Пол Ман. © 1986 Paul Mann.
- Стр. 178: *Павел в Кесария*, от Стечър. Providence Lithograph Collection. Всички права запазени.
- Стр. 182: *Бащиният дар*, от Лиз Лемън Суиндъл. © 1998 Liz Lemon Swindle, Foundation Arts. Не копирайте.
- Стр. 188: Снимка Робърт Кейси. © 2007 Robert Casey.
- Стр. 194: План на град Сион. Предоставено от Музея за църковна история и изкуство.
- Стр. 198: Снимка Робърт Кейси. © 2007 Robert Casey.
- Стр. 204: *Джозеф Смит получава откровение*, от Дан Люис. © 2007 Dan Lewis.
- Стр. 214: *Осмиване на проповядването на Ной*, от Хари Андерсън. © IRI.
- Стр. 220: *Господ се явява на Моисей*, от Уилсън Онг. © 2002 IRI.
- Стр. 225: Снимка © Photospin.
- Стр. 242: *Пророкът Джозеф нападнат от тълпа*, от Сам Лолър © 2001 Sam Lawlor.
- Стр. 249: Снимка Робърт Кейси. © 2007 Robert Casey.
- Стр. 254: *Семейно посещение на затвора Либърти*, от Джозеф Брики. © 1996 Joseph Brickey. Не копирайте.
- Стр. 274: *Без никакъв гняв*, от Нанси Глазиър-Колър. © 1984 Nancy Glazier-Koehler.
- Стр. 278: *Словото на мъдростта е дадено чрез откровение*, от Кенет А. Корбет. © 2005 Kenneth A. Corbett. Не копирайте.
- Стр. 285: Снимка Дейвид Стокър. © 2005 David Stoker.
- Стр. 290: *Хайфъм Смит разчиства земята*, от Джозеф Брики. © 1999 Joseph Brickey.
- Стр. 295: Снимка Робърт Кейси. © 2007 Robert Casey.
- Стр. 300: Снимка Стийв Бъндерсън. © 2000 Steve Bunderson.
- Стр. 309: *Джозеф помага да изтеглят фургон от тресавището*, от Кларк Кели Прайс. © 1994 IRI.
- Стр. 312: *Ученик на Пророка*, от Пол Ман. © 1998 Paul Mann.
- Стр. 317: *Сеячът*, от Колър. Providence Lithograph Collection. Всички права запазени.
- Стр. 322: Снимка © DYNAMIC Graphics, Inc.
- Стр. 326: *Илия се явява в храма Къртленд*, от Дан Люис. © 2007 Dan Lewis.
- Стр. 333: Снимка Дерек Израилсън. © 2001 Derek Israelsen.
- Стр. 343: *Юда предава Христос*, от Тед Хенинджър. © 1976 IRI.
- Стр. 350: *Ибър Ч. Кимбъл и Джозеф Фийлдинг в Чатбърн, Англия*, от Пол Ман. © 1987 Paul Mann.
- Стр. 362: *Изменчиво присъствие*, от Джефри Хейн. © 2007 Jeffrey Hein.
- Стр. 366: *Проповедта на хълма*, от Хари Андерсън. © IRI.
- Стр. 374: *Джозеф Смит порицава пазачите в затвора Ричмънд*, от Сам Лолър © 2007 Sam Lawlor.
- Стр. 379: *Съкровище, скрито в полето*, от Колър. Providence

- Lithograph Collection. Всички права запазени.
- Стр. 384: *Джозеф Смит в затвора в Либърти*, от Грег Олсън. © 1990 Greg K. Olsen.
- Стр. 390: *Христос пред Пилат*, от Майхъли фон Мънкаши.
- Стр. 396: *С едно сърце: Ема прекосява леда*, от Лиз Лемън Суиндъл. © 1998 Liz Lemon Swindle, Foundation Arts. Не копирайте.
- Стр. 400: *Напускане на Мисури*, от Ч. Ч. А. Кристенсън. Предоставено от Музея на изкуствата, Университет "Бригъм Йънг".
- Стр. 406: *Изцеляването на Илайджа Фордъм*, от Джефри Хейн. © 2007 Jeffrey Hein.
- Стр. 418: *Жената, уловена в прелюбодеяние*, от Хари Андерсън. © Църква на адвентистите на седмия ден. Не копирайте.
- Стр. 425: *Джозеф Смит и Уилям У. Фелс*, от Робърт Андерсън Маккей. © 1997 Robert Anderson McKay.
- Стр. 430: Снимка Робърт Кейси. © 2007 Robert Casey.
- Стр. 434: *Христос проповядва в света на духовете*, от Робърт Т. Барет. © 1985 Robert T. Barrett.
- Стр. 440: Снимка Дон Торп. © 1986 IRI.
- Стр. 458: *Построяването на хижа за вдовицата*, от Адам Ейбръм. © 2001 Adam Abram.
- Стр. 460: *Ема Смит, една избрана жена*, от Тиодър Горка. © 1996 IRI.
- Стр. 466: *Джозеф Смит пише*, от Дейл Килбърн. © 1981 Dale Kilborn. Не копирайте.
- Стр. 470: *Джозеф Смит получава настойничество над плочите*, от Гари Е. Смит. © Gary E. Smith.
- Стр. 478: *Нека се възрадваме*, от Уолтър Рейн. © 2005 IRI. Предоставено от Музея за църковна история и изкуство.
- Стр. 483: Снимка Робърт Кейси. © 2007 Robert Casey.
- Стр. 490: *Джозеф и Хайръм Смит край реката*, от Тиодър Горка. © 1996 IRI.
- Стр. 496: *Момиче от Айова*, от Джозеф Брики. © Joseph Brickey. Не копирайте.
- Стр. 500: Снимка Марк Канън. © 1989 IRI.
- Стр. 517: *Джозеф Смит-старши, приветстван от децата му*, от Пол Ман. © 2001 Paul Mann.
- Стр. 519: *Младият Джозеф Смит разказва на семейството си своето преживяване на хълма Кумора*, от Робърт Т. Барет. © 1987 Robert T. Barrett.
- Стр. 526: *Джозеф Смит говори на светиите от клон Понтиак Мичигън, 1834 г.*, от Робърт Т. Барет. © 1986 Robert T. Barrett.
- Стр. 540: *Джозеф Смит в храма Наву*, от Гари Е. Смит. © 1975 Gary E. Smith.
- Стр. 550: *Джозеф избърса облените ни в сълзи лица*, от Кларк Кели Прайс. © 1996 IRI.
- Стр. 558: *Джозеф в Наву, 1840 г.*, от Тиодър Горка. © 1996 IRI.
- Стр. 562: *Гълтатата в затвора Картидж*, от Уилям Могън. © 1986 IRI.
- Стр. 567: *Последната среща на Джозеф Смит с апостолите*, от Робърт Т. Барет. © 2004 Robert T. Barrett.
- Стр. 576: *Джозеф Смит проповядва в Наву*, от Пол Ман. © 1994 Paul Mann.

Азбучен указател

А

Ароново свещеничество
възстановяване на, стр. xv, 7–8, 85,
98, 102
духът на Илияс, стр. 90–92
Иоан Кръстител го притежавал,
стр. 89–90
кворуми установени, стр. 13
носителите трябва да бъдат
призовани от Бог, стр. 117
отслужва външните обреди,
стр. 116
сторено без заклеване, стр. 116
увеличаване служенията в,
стр. 118–120
Авел, стр. 51, 101, 115
Авраам, стр. 52, 101–102, 130,
136–138, 245–246
Авраам, книга на, стр. xviii, xx, 14, 465
Адам
Адам-онди-Ахман, стр. 112
архангел Михаил, стр. 111, 114
баща на човешкото семейство,
стр. 111, 114
в Адам-онди-Ахман, стр. 112
велик съвет, ще проведе, стр. 111
Джозеф Смит вижда, стр. 110
Мелхиседеково свещеничество,
получено първо, стр. 112, 115
получава обреди от Бог,
стр. 114–115
създаден по подобие на Бог,
стр. 41
Адамз, Джеймз, стр. 190, 442
Англия, мисия в, стр. 15, 349–352
Айова, Монтроуз, стр. 407
Америка
Исус Христос установява
Църквата в, стр. 147, 471
Сион е построен в, стр. 189–200,
475
Антън, Чарлз, стр. xv
Апостоли, Кворум на дванадесетте
Джозеф Смит дава ключовете на

свещеничеството на, стр. xxi,
24, 151, 563, 566–567
единство сред, стр. 151–152
мисии в Англия, стр. 15, 349–352
организиране на, стр. xviii, 15, 302
отговорности на, стр. 151–152
председателства над Църквата
след смъртта на Джозеф Смит,
стр. 577
събрание на, след мъченичеството,
стр. 577

Архангел. *Вж.* Адам
Архангел Михаил. *Вж.* Адам

Б

Барнз, Лоренцо Д., стр. 186
Барстоу, Джордж, стр. 467
Баща. *Вж.* Родители
Благовестител, стр. 149–150.
Вж. и Патриарх
Бедни и нуждаещи се
задължение да се грижим за,
стр. 456–457, 494
Обществото за взаимопомощ се
грижи за, стр. 481–482
Светият Дух се излива над онези,
които се грижат за, стр. 457
Вж. и Любов
Бехунин, Айзък, стр. 345
Библия
важността от четене на, стр. 69–71
любовта на Джозеф Смит към,
стр. 195, 313–314
не предавайте откровенията в,
стр. 71, 399
неясни пасажии в, стр. 219–220
Вж. и Превода на Джозеф Смит
на Библията; Писания
Благодарност
въпреки негодите, стр. 247–248
проявите на благодарност на
Джозеф Смит, стр. 248, 261,
308–309, 489, 491–494, 515–518

Бог Отец
 Божество, председателства над,
 стр. 45–46
 винаги върши правилното,
 стр. 188–189
 волята на, управлява нашата воля,
 стр. 79
 възвисен човек, стр. 44
 вярата на Джозеф Смит в,
 стр. 41–43
 дело и слава на, стр. 222
 естество на, стр. 43–44
 закони, установени, стр. 172–174,
 223
 знание и сила на, стр. 282–283
 изпитания, подкрепя през, стр.
 188–189, 246–247, 377, 386,
 389–391, 401–403
 любов на, стр. 42, 353–355, 456
 милост на, стр. 41, 77–85, 433
 моли се на, и получава открове-
 ние, стр. 43–44, 136–140,
 209–210
 опрощава греховете, стр. 80–81,
 427, 458–459
 Отец на цялото човечество,
 стр. 42, 433
 Писания, говори чрез, стр. 71
 покаянието води към, стр. 77–79
 пребивава във вечността, стр. 506
 приятел, стр. 258
 Първото видение, стр. xiv, 5, 32,
 41, 468
 разумът не е създаден от,
 стр. 222–224
 свещеничество, открива цели
 чрез, стр. 115–116
 справедливост на, стр. 433–434,
 435–436, 503–504
 състрадание на, в спасение за
 мъртвите, стр. 433–434,
 435–436, 503–504
 сътворение, организирани духове
 преди, стр. 111
 тяло от плът и кости, стр. 45
Вж. и Божество
 Богз, Лилбърн У., стр. xix, 373, 386,
 388, 473
 Божество
 Бог Отец е Вседържател, стр. 45
 членове на, са едно, стр. 45
 три личности в, стр. 44–45

Богове, онези, които са възвисени,
 ще бъдат, стр. 56, 235–237, 513,
 565
 Болдуин, Калеб, стр. 386
 Болни, изцеляване на. *Вж.*
 Изцеляване
 Брак
 на Джозеф и Ема Смит, стр. xv,
 6–7, 68
 на Джозеф Смит-старши и Луси
 Мак Смит, стр. 2
 Брак, вечен
 селестриално царство, изискван
 за най-висшите степени на,
 стр. 235, 511–513
 съпрузи и съпруги се обичат едни
 други, стр. 514–515
 Джозеф Смит записва У. и З. 132,
 стр. xxi, 22, 511–513
 Джозеф Смит учи, стр. 511–513
 нов и вечен завет за, стр. xxi, 235,
 511–513
Вж. и Семейство
 Брак, множествен, стр. xii, 22
 Братя и сестри, любов сред, стр.
 491, 517–518. *Вж. и* Семейство
 Брачен партньор. *Вж.* Брак, вечен
 Брънсън, Сеймур, стр. 504
 Бюъл, Презендия Хънтингтън,
 стр. 496
 Бърджис, Маргарет Макинтайър,
 стр. 552

В

Ван Бюрън, Маргин, стр. xx, 104, 107
 Вашингтон, окръг Колумбия, стр. xx,
 104, 253
 Венец на праведност, стр. 175–179,
 380
 Вероотстъпничество
 в Къртлънд, стр. 337–339
 да следваме ръководителите
 предотвратява, стр. 345–346
 последици от, стр. 342–345
 постъпки и поведение, които
 водят до, стр. 339–342
 Сатана води хората към,
 стр. 343–344, 346
 след смъртта на Исус Христос,
 стр. 29
 Вечен брак. *Вж.* Брак, вечен

- Вечен живот. *Вж.* Селестиално царство; Спасение
- Водене на документация, кръщения за мъртвите, стр. 502
- Война в небесата. *Вж.* Доземен живот
- Войни, предшестват Второто пришествие, стр. 265–270
- Второ пришествие
време на, стр. 269–270
възмездия, светиите не ще избягат, стр. 269
дъгата изчезва преди, стр. 268
Ерусалим построен отново преди, стр. 199–200, 268
знамението на Човешкия Син, стр. 268–269
знамения за, стр. 267–271
идването на Илия преди, стр. 332
изпитание ще предхожда, стр. 265–270
откровение относно, стр. 265–266
подготовка за, стр. 270–275
подчинението подготвя за, стр. 270–275
последната диспенсация подготвя за, стр. 543
притча за пшеницата и плевелите, стр. 323–324
съвет за подготовката за, стр. 110–112
- Възвисяване. *Вж.* Селестиално царство; Спасение
- Възкресение
децата, които са починали, биват вдигнати в, стр. 101–102, 186–188
загубите ни ще се върнат при, стр. 55
Исус Христос прави възможно, стр. 55
на Исус Христос, стр. 54–55
обичните ни хора, ще се срещнем в, стр. 185–187
праведните ще бъдат вдигнати в слава в, стр. 185–186
разумът се издига с нас в, стр. 283
- Вж. и* Единение
- Възстановяване пълнотата на Евангелието, стр. 541–547.
Вж. и Църква на Исус Христос на светиите от последните дни; Диспенсация на пълнотата на времената
- Върмонт. *Вж.* Шарън, Върмонт
- Вяра
в Исус Христос, стр. 51–52, 165, 475
да бъдеш член на Църквата, стр. 164–165
да наследим селестиалното царство, стр. 224, 234–239, 380–381
за изцеление, стр. 408
и духовни дарове, стр. 126
и молитва, стр. 139–140
иде чрез слушане на словото Божие, стр. 411
понасяме изпитанията с, стр. 188–189, 245–246, 250, 377, 397, 399–403

Г

- Гавраил, стр. 111. *Вж. и* Ной
- Гелътин, Мисури, стр. xix, 19, 397
- Генерал-лейтенант, Джозеф Смит, стр. xx
- Германия, мисията на Орсън Хайд в, стр. 351
- Гледач, Джозеф Смит, стр. 171, 266, 566, 578, 586
- Гоз, Джеси, стр. xvii, 26
- Гонение
благодарност по време на, стр. 248–235
Бог подкрепя по време на, стр. 246–248, 377, 386, 389–392, 401–403
всички неща действат за наше добро по време, стр. 246–247, 391
вяра и смелост по време на, стр. 245–246, 250, 377, 397, 399–403
заради Книгата на Мормон, стр. 193, 399
на Джозеф Смит в Къртлгънд, стр. 15, 243–245, 253–255, 337–339, 344, 363
на Джозеф Смит в Наву, стр. 23, 489, 551–553, 555–556, 563–565
на Джозеф Смит след Първото видение, стр. 35–36
на пророците, стр. 555–556
на светиите в Къртлгънд, стр. xix, 16, 363

на светиите в окръг Джаксън,
стр. xviii, 17, 193–195, 301–303,
363, 472
на светиите в окръг Колдуел,
стр. xix, 17–18, 373–375,
383–386, 395–397, 473
отстъпничеството води до, на
Църквата, стр. 342–345
Сатана преследва светиите,
стр. 15, 163, 397–398
светиите винаги се сблъскват,
стр. 245–246, 398–399
Църквата ще триумфира над, стр.
152–154, 320–321, 388–389, 474
Вж. и Изпитания
Гражданска война, стр. 265
Грандин, Егбърт Б., стр. xvi, 9, 145
Грях. *Вж.* Опрощение; Покаяние;
Сатана; Непростим грях
Грюар, Бенджамин Ф., стр. 351
Гудсън, Джон, стр. 349
Гълъб, знакът на, стр. 89

Д

Дарове, духовни. *Вж.* Духовни дарове
Дарът на Светия Дух. *Вж.* Светият
Дух, дар на
Да се покланяме, свободата,
стр. 366–368, 476
Дванадесетте апостоли. *Вж.*
Апостоли, Кворум на
Дванадесетте
Десетте племена, стр. 199, 475
Десятък, за храма Наву, стр. 293
Детството на Джозеф Смит, стр. xiv,
2–4, 29, 39
Деца
изкупени от Исус Христос,
стр. 101–102
които починат, ще възкръснат
като деца, стр. 186–188
които починат, ще имат вечен
живот, стр. 101–102, 186–188
кой ще има, във вечността,
стр. 511–513
любовта на Джозеф Смит към,
стр. 255–246, 459, 461, 552
на Джозеф и Ема Смит, стр. 20,
183–184
не се нуждаят от кръщение,
стр. 101–102

почитат родителите си,
стр. 515–518
родителите следва да обичат,
стр. 255–261, 519–521
Джонсън, Бенджамин Ф.,
стр. 489–491, 511
Джонсън, Джон и Алис, стр. 219,
231–233, 243
Диспенсация на пълнотата на
времената
всички неща, събрани в едно,
стр. 112
всички свети съдействия за,
стр. 545–547
Джозеф Смит държи ключовете
на, стр. 111, 541, 544, 571,
578–579, 590
подготвя за Второто пришествие,
стр. 542
пълнота на Евангелието възстано-
вена в, стр. 541–547
събиране, нужно в, стр. 545
Доблестни, онези, които са,
стр. 377–378
Доброта, има голяма сила, стр. 458
Доземен живот
Джозеф Смит предопределен в,
стр. 544, 578–580
закони постановени в, стр. 174
Исус Христос избран в, стр. 222
планът на спасение представен в,
стр. 222
поставяне в призования в, стр. 544
Сатана се разбунтувал в, стр. 222
Съвет в Небесата проведен в,
стр. 175, 222, 544, 578–580
Домът Израилев. *Вж.* Израил,
възстановяването на
Дух. *Вж.* Светия Дух, дар на;
Откровение
Духове
Бог организирал, стр. 113
вечно естество на, стр. 222–224
получават откровение, стр. 506
разпознаване на, стр. 411–414
растеж на, стр. 223
Духове, зли
разпознаване на, стр. 411–414
борят се против Църквата,
стр. 398–399
нямат тела, стр. 224–226
знанието дава власт над, стр. 283

Духовни дарове
 за разпознаване на духовете,
 стр. 411–414
 всеки светия от последните дни
 има, стр. 125
 вяра и послушание са нужни за,
 стр. 126
 дарът на Светия Дух е нужен за,
 стр. 104–105, 126–129, 408–410
 за изцеление, стр. 407–408
 Джозеф Смит имал, стр. 123
 нужни в Църквата, стр. 125–127,
 129, 471, 475
 за пророчество, стр. 207, 410–411
 се получават тихо, стр. 126–129
 за езици, стр. 408–410
 Духовен затвор, стр. 434–435, 437,
 505
 Духът на Илияс. *Вж.* Илияс
 Духът на Илия. *Вж.* Илия
 Духът на пророчеството, стр. 207,
 410–410
 Дъга, стр. 268
 Дълготърпение спрямо околните,
 стр. 457–459
 Дявол. *Вж.* Сатана

Е

Евангелие
 обхваща цялата истина,
 стр. 281–282
 проповядвано на всички,
 стр. 161–163
 пълнота на, възстановена,
 стр. 541–547
 Египетски папируси, стр. xviii, 14
 Единение
 всички светии уповават на,
 стр. 51–52
 възвисяването е възможно чрез,
 стр. 56–57, 234–239, 475
 възкресението е възможно чрез,
 стр. 52–53
 децата са изкупени чрез,
 стр. 101–102, 186–188
 мъртвите са изкупени чрез,
 стр. 434–436, 503
 проповядване на всички хора,
 стр. 162–164
Вж. и Исус Христос; Възкресение

Единство
 безкористността води до,
 стр. 293–299
 благословии от, стр. 297
 послушанието води до,
 стр. 293–299
 приятелството води до, стр. 493
 прошката води до, стр. 421
 сред председателстващите
 кворуми, стр. 161–163
 сред членовете на Божеството,
 стр. 45
 сред членовете на Църквата,
 стр. 154, 292–297
 храмът Къртлънд, в строежа на,
 стр. 291–292
 целите на Бог изпълнени чрез,
 стр. 292–2943
 Езици, дар за, стр. 408–410
 Енох, стр. 101
 Ерусалим
 възстановен преди Второто при-
 шествие, стр. 199–200, 268
 мисията на Орсън Хайд в,
 стр. 351, 356
Вж. и Нови Ерусалим

Ж

Жени. *Вж.* Общество за взаимопо-
 мощ; Съпруга
 Женско Общество за взаимопомощ
 на Наву, стр. 479–481. *Вж.* и
 Общество за взаимопомощ
 Жертва
 на древните светии, стр. 51–52, 115
 на Спасителя, стр. 51–52

З

Заглавна страница на Книгата на
 Мормон, стр. 65–66, 133, 145–146
 Закони. *Вж.* Подчинение
 Записки в дневника на Джозеф Смит,
 стр. 489, 491–499
 Заповеди. *Вж.* Подчинение
 Заповед за изгребление, стр. xix, 373,
 473
 Запечатваща сила
 Илия възстановява, стр. xix, 14,
 328–332, 504–509, 544

- мъртвите спасявани чрез,
стр. 503–509
определение за, стр. 330–332
семействата запечатвани чрез,
стр. 331–332
Вж. и Илия; Брак, вечен;
Спасение на мъртвите
- Затворът в Либърти
Вратата на Джозеф Смит изпитана
в, стр. 245–246
Джозеф Смит пише до семей-
ството си от, стр. 257–261, 385
Джозеф Смит затворен в, стр. хix,
17–18, 383–391, 395
Джозеф Смит напуска, стр. хix,
19, 397
Джозеф Смит пише на светиите
от, стр. хix, 166, 245, 385–391,
401–403, 493–495
описание на, стр. 383–385
чувствата на Джозеф Смит
относно, стр. 246–247, 391–392
- Затворът в Картидж
Джозеф Смит мъченически убит
в, стр. хxi, 25, 564, 566–540
Джозеф Смит свидетелства в,
стр. 359
илюстрации на, стр. 24, 528
Сприятелияване с Уилард Ричардз в,
стр. 491
- Земя
увенчана със селестиална слава,
стр. 275
- Златни плочи
взети от Джозеф Смит, стр. 7, 76
Джозеф Смит се слобива с,
стр. хiv–хv, 6–7, 62–64, 469–470
Книгата на Мормон написана на,
стр. 6, 61–66, 123, 469–471
описание на, стр. 63–65, 469–471
очевидци виждат, стр. хvi, 133–135
шайки се опитват да откраднат,
стр. хv, 7, 63
Вж. и Книгата на Мормон;
Книгата на Мормон, превод на;
Мороний
- Зли духове. *Вж.* Духове, зли
- Знамения за Второто пришествие,
стр. 267–271
- Знамението на Човешкия Син,
стр. 268–269
- Знание
Бог има огромно, стр. 282–283
- Бог ще излее, стр. 388
Джозеф Смит обича, стр. 279–281
евангелските обреди водят до,
стр. 447
малко по малко, стр. 286
придобиване, стр. 140, 279–286,
356, 388, 447
Светият Дух е нужен за, стр. 140,
286
спасение, необходимо за,
стр. 224–225, 282–283
учението и молитвата водят до,
стр. 281–286
Вж. и Разум
- Знаме на истината, стр. 152, 474

И

- Иврит, Джозеф Смит изучава,
стр. 313
- Израил, възстановяване на, стр. 53,
65, 154, 195, 197–199, 267, 328,
356, 432, 469, 475
- Изкушление за мъртвите. *Вж.*
Спасение за мъртвите
- Изпитания
благодарност по време на,
стр. 247–248
Бог дава подкрепа по време на,
стр. 246–247, 377, 386, 389–392,
401–403
бодри по време на, стр. 377
Второто пришествие, ще пред-
шестват, стр. 265–270
вяра и кураж по време на,
стр. 188–189, 245–246, 250,
377, 397, 399–400
да се докажем верни, стр. 245–246
за наше добро, стр. 246–247, 391
послушание по време на,
стр. 247–248
приятелство по време на,
стр. 491–493
светиите не ще избегнат, стр. 269
Светият Дух утешава по време на,
стр. 104, 391–392
траят само миг, стр. 388
упование в Бог по време на,
стр. 250
Вж. и Гонение
- Изцеление
всички праведни не са изцелени,
стр. 408

- вяра да бъдеш изцелен,
стр. 407–408
- духовен дар за, стр. 125–127, 129,
408, 471, 475
- на Джозеф Смит, стр. 255, 519–521
- на Джозеф Смит-старши, стр. 515
- на Илайджа Фордъм, стр. 407–408
- чрез полагане на ръце, стр. 408
- Илинойс.** Вж. Наву, Илинойс;
- Куинси, Илинойс; Рамус, Илинойс
- Илия**
- възстановява ключовете за запечатване на Джозеф Смит,
стр. xix, 14, 328–332, 544
- вярата на, стр. 139
- дава свещеническите ключове на Петър, Яков и Иоан, стр. 112
- дух, сила и призвание на,
стр. 331–332
- Малахия предрекъл идването на,
стр. 328–329
- обръща сърцата на бащите към чедата, стр. 504–509
- подготвя за Второто пришествие,
стр. 332
- човешки слабости на, стр. 553
- явява се в храма Къртлънд,
стр. xix, 14, 111, 327–330, 590
- Илияс**
- духът на, стр. 90–92
- духът на, Иоан Кръстител имал,
стр. 90–92
- духът на, открит на Джозеф Смит,
стр. 90–92, 580
- е предгеча, стр. 332, 580
- явява се в храма Къртлънд,
стр. xix, 14, 111, 328, 590
- Име на Църквата,** стр. xvi, 8
- “Имението”, стр. 20
- Индианци.** Вж. Ламанити
- Индипендънс,** Мисури
- Джозеф Смит задържан в, стр. 18,
265–271
- Книгата на заповедите отпечатана в,
стр. xviii, 12, 206
- парцел за храма в, стр. xvii, 12,
195, 442
- централно място на Сион,
стр. xvii, 12, 195, 253
- Вж. и* окръг Джаксън, Мисури
- Иоан Кръстител**
- Аароново свещеничество, дава,
стр. xv, 8, 85–86, 91, 92
- Аароново свещеничество, държи,
стр. 87–90
- духът на Илияс, стр. 91–93
- знакът на гълъба, вижда, стр. 89
- кръщава Спасителя, стр. 87–91,
101
- подготвил пътя за Спасителя,
стр. 87
- пророк, един от великите, стр. 87
- ръководи кръщението на Джозеф Смит,
стр. 95
- упълномощен служител,
стр. 87–90
- Иосиф от Египет,** стр. 578
- Истина**
- гонението не може да спре,
стр. 152, 474
- Джозеф Смит учи, стр. 304–305
- Евангелието обхваща всяка,
стр. 281–282
- научени чрез обредите, стр. 447
- получаваме знание за, стр. 283–284
- приемаме всяка, стр. 281–282
- притча за сеяча и, стр. 316–318
- Исус Христос**
- в Адам-онди-Ахман, стр. 112
- в храма Къртлънд, стр. xix, 14, 49,
328, 590
- великият Висш Свещеник, стр. 112
- враговете се опитват да унищожат,
213–214, 343, 555
- Второ пришествие на, стр. 111,
267–272
- във видение, записано в У. и З. 76,
стр. 49–51, 231–233
- възкресение на, стр. 53–55
- вяра в, стр. 52–53, 165, 475–476
- деца, изкупени, стр. 101–102,
186–188
- доземен живот, избран в, стр. 222
- Единението на, стр. 51–54,
101–102, 234–239, 434–436, 475
- жертви, предназначени за,
стр. 51–52
- земята ще бъде Негова, стр. 275
- знае всички неща, стр. 435–436
- и Божеството, стр. 45
- изпитания, подкрепя ни в,
стр. 245, 389–391
- ключове на свещеничеството,
дава на Петър, Яков и Иоан,
стр. 112
- кръстен в името на, стр. 97–101

кръщение на, стр. 87–91, 101
 Мелхиседеково свещеничество,
 държи, стр. 89, 148, 222, 437
 описание на, стр. 47
 опрощение, пример на, стр. 419
 посредник на нов завет, стр. 223
 пример на свършен живот,
 стр. 57–58, 179, 377–378
 притчи, учи с, стр. 315–316
 Първото видение, стр. xiv, 5, 32,
 40, 468
 разум на, стр. 57
 свидетелство за, стр. 104–105,
 207, 410–411
 слезе по-долу от всичко, стр. 391
 спасение за мъртвите,
 стр. 434–436, 503
 сънаследници с, стр. 56, 69,
 162–163, 235–237, 281–282,
 432, 447
 тяло от плът и кости, стр. 45
 Хилядолетие, ще царува през,
 стр. 274–275
 царство, ще представи на Отца,
 стр. 115
 Църквата, глава на, стр. 148–151
 Църквата, установена на амери-
 канския континент, стр.
 148–149, 471
Вж. и Единение; Възкресение;
 Второ пришествие

Й

Йънг, Бригъм
 в деня на изцелението, стр. 407
 в Сионов лагер, стр. 303
 видение на Джозеф Смит, стр. 105
 Джозеф Смит, изглежда като,
 стр. 577
 Джозеф Смит, подкрепя, стр. 339
 живите предсказатели, учи за,
 стр. 210–211
и History of the Church,
 стр. 599–600
 Илинойс, води светиите към,
 стр. 19, 395
 мисия в Англия, стр. 339–340, 352
 надаряване, получава, стр. 22, 442
 надарявания, отслужва, стр. 22,
 442–443, 543
 президент на Църквата, стр. 577

храмът Къртлънд, работи на,
 стр. 291

К

Каин, стр. 115
 Кариера, Джозеф Смит работи в,
 стр. 291
 Картър, Джоана, стр. 257, 263
 Карти, стр. 3, 11
 Каудъри, Оливър
 Аароново свещеничество, полу-
 чава, стр. xv, 7–8, 85–86
 видение на Спасителя, стр. 50–51
 видения в храма Къртлънд,
 стр. xix, 14, 46–47, 327–330
 вярва в лъжливи откровения,
 стр. 208–209
 кръшава Самюел Смит, стр. 97
 кръшава светиите в Колсвил,
 стр. 159
 кръщение на, стр. xv, 7–8, 85–86,
 95–97
 Мелхиседеково свещеничество,
 получава, стр. xv, 8, 109
 мисия при ламанитите, стр. 160
 основатели на Църквата, един от,
 стр. 146
 писар при превода на Книгата на
 Мормон, стр. xv, 7–8, 85,
 123–124
 ръкоположен за старейшина,
 стр. 147
 тримата очевидци, един от,
 стр. xvi, 133–135
 Квас, притча за, стр. 322
 Кворум на дванадесетте апостоли.
Вж. Апостоли, Кворум на двана-
 десетте
 Кворуми, свещенически, установени,
 стр. 13
 Кворум на Седемдесетте. *Вж.*
 Седемдесетте, Кворум на
 Кимбъл, Ибър Ч., стр. 15, 349–352,
 442
 Кимбъл, Сара Грейнджър, стр. 479
 Клейтън, Уилям, стр. 479
 Клетвата и заветът на свещеничест-
 вото, стр. 116
 Кливлънд, Сара М., стр. 481
 Ключове. *Вж.* Ключове на свещени-
 чеството

- Ключове на свещеничеството
 Адам пръв получава, стр. 111, 115
 всички възстановени в последната
 диспенсация, стр. 442–443, 543
 възстановени в храма Къртлгънд,
 стр. хix, 14, 112, 328–332, 505,
 590
 възстановено от древните носи-
 тели на свещеничеството,
 стр. 85–90, 109–115
 Джозеф Смит дава на апостолите
 всички, стр. хxi, 24, 151, 563,
 566–567
 Джозеф Смит е носител, стр. 111,
 544–545, 570–571, 578–579, 590
 Мелхиседековото свещеничество
 държи, стр. 115–116
 Кмет на Наву, стр. хxi, 20, 465
 Книгата на заповедите, стр. хviii, 12,
 206. *Вж. и* Учение и Завети
 Книгата на Мормон
 важноста да четем, стр. 68–70
 гонение заради, стр. 193, 399
 заглавна страница на, стр. 65–66,
 123, 145–146
 загубата на 116-те страници,
 стр. хv, 7, 66, 75–76
 златни плочи, написана на, стр. 6,
 61–65, 123, 469–471
 Мартин Харис ипотекира ферма
 за, стр. 8, 145
 Мороний дава на Джозеф Смит,
 стр. хiv–хv, 5–7, 61–63, 111, 219,
 329, 469–470
 Мороний държи ключовете за,
 стр. 61
 най-вярната от всички книги,
 стр. 68
 не предавайте откровенията в,
 стр. 71, 399
 нужна за нашата религия, стр. 208
 отпечатване на, стр. хvi, 8, 145
 очевидци на, стр. хvi, 133–135, 322
 плочи на Лехий и Нефи, стр. 67
 притчата за кваста описва, стр. 322
 притчата за синапа описва, стр.
 153, 320
 свидетелството на Джозеф Смит
 за, стр. 64–69
 съдържание на, стр. 68, 471
Вж. и Книгата на Мормон, превод
 на; Златните плочи; Мороний;
 Умим и Тумим
- Книгата на Мормон, преводът на
 в дома на Пигър Уйтмър-старши,
 стр. хvi, 8, 124
 води до молитва относно, стр. 85
 Джозеф Смит има дара на, стр. 123
 Джозеф Смит се чувства сам по
 време на, стр. 135
 писар, Ема Смит като, стр. 123
 писар, Мартин Харис като, стр. хv,
 7, 63
 писар, Оливър Каудъри като,
 стр. хv, 7–8, 85, 123–124
 помощта на Джозеф Найт-
 старши в, стр. 123
 процесът на, стр. хv–хvi, 7–8, 63,
 123–124, 145
 Уримът и Туримът използвани
 при, стр. 7, 64, 66, 76, 124,
 470–471
 чрез силата Божия, стр. 63–66,
 123, 160
 Коледа, откровение, получено на,
 стр. 265
 Колове, изграждане в Сион на,
 стр. 197–199. *Вж. и* Сион
 Колчета (ограничения), стр. 281–282
 Колсвил, Ню Йорк
 Джозеф Смит проповядва в,
 стр. 159
 Мелхиседековото свещеничество
 възстановено близо до, стр. хv,
 109
 построен е бент за кръщение в,
 стр. 159
 установен клон в, стр. 9
 членовете на клон Колсвил се
 установяват в Мисури, стр. 195
 Комърс, Илинойс
 болести на светиите в,
 стр. 407–408, 459–462
 установяване на, стр. хx, 19, 345,
 407, 417
Вж. и Наву, Илинойс
 Конгрес, на САЩ, стр. хx
 Кореман тиф, Джозеф Смит се
 заразява, стр. хiv, 2
 Корнилий, стр. 104, 117
 Коулз, Елвира, стр. 481
 Кураж, понасяне изпитанията и
 гонението с, стр. 245–246, 250,
 377, 397, 399–403
 Кръщение
 бент за, разрушен, стр. 159

в името на Исус Христос,
стр. 97–101
да бъдеш възвисен, стр. 95–102,
234–236
децата не се нуждаят от,
стр. 95–102
древните светии получават,
стр. 95–102
за да бъдеш член на Църквата,
стр. 164–165
и дара на Светия Дух, стр. 95–102
на Джозеф Смит и Оливър
Каудъри, стр. xv, 8, 95–97, 95–97
на Джозеф Смит-старши, стр. 95,
97
на Исус Христос, стр. 87–91, 101
на Хайръм и Самоел Смит, стр. 95
чрез потапяне, стр. 95–102, 475
Кръщение за мъртвите
водене на архив за, стр. 502
дълг и привилегия, стр. 436–437,
504
дървен басейн е построен за,
стр. xx, 22, 500
извършвано в храмовете,
стр. 445–446, 505
ключовете за запечатване правят
възможно, стр. 330–331
обявяване на, стр. xx, 22, 432, 504
отначало извършване в реките,
стр. 22, 501
спояващо звено, стр. 507–509
ще отнеме дълго време, стр. 502
Вж. и Спасение на мъртвите
Куинси, Илинойс, стр. xx, 19,
395–397, 407
Кук, Маргарет А., стр. 479
Кучето на Джозеф Смит, стр. 20,
257, 260
Кумора, стр. 3, 111
Кълвър, Аарон, стр. 159
Кълъмбия, Мисури, стр. xix, 19, 397
Къртлънд, Охайо
вероотстъпничество в,
стр. 337–339
Джозеф Смит пристига в,
стр. xvii, 12, 169–171, 183
кол организиран в, стр. 12–14
откровения, получени в,
стр. 12–14, 205–206
светиите напускат, стр. xix, 15,
363

светиите се събират в, стр. xvii,
10, 169–171
Сидни Ригдън обърнат в, стр. 10,
160
финансова институция в, провал
на, стр. 337
централа на Църквата в, стр. 10,
195, 253
Вж. и Хайръм, Охайо; храмът
Къртлънд

Л

Лаймън, Ъмейза, стр. 375
Ламанити
от дома Израилев, стр. 65
мисия при, стр. xvii, 10, 160, 480
Левитско свещеничество. *Вж.*
Аароново свещеничество
Легион на Наву, стр. xx, 465
Лехий, плочи на, стр. 67
Лийч, Джеймз, стр. 453–455
Лоза и пръчки, притча за, стр. 174
Луцифер. *Вж.* Сатана
Лъжливи духове, разпознаване на,
стр. 411–414. *Вж. и* Духове, зли
Лъжливи обичаи, стр. 281–282
Лъжливи пророци, стр. 213–215
Любов
власт над ума, стр. 458–459
към бедните и нуждаещите се,
стр. 456–457, 481–482, 494
към целия човешки род, стр. 456
мирът произтича от, стр. 366
мисионерите изпитват,
стр. 353–355
отличителна черта на Бог,
стр. 41, 353–355, 456
ръководителите изпитват, стр. 307
търпи дълго и е милостива,
стр. 457–459
членовете на семейството изпит-
ват, стр. 514–521
Вж. и Приятелство; Бедни и нуж-
дасци се

М

Магазин на Нюъл К. Утни
Джозеф Смит превежда в, стр. 266
Джозеф Смит пристига в,
стр. 169–171
Джозеф Смит се мести в, стр. 265

- Училище за пророци в, стр. 279
Вж. и Уитни, Нюъл К.
- Магазин от червени тухли
 надарвания отслужвани в,
 стр. ххi, 22, 442–444
- Обществото за взаимопомощ
 организирано в, стр. 479–480
 офисът и бизнесът на Джозеф
 Смит в, стр. 453–455, 462, 552
 У. и З. 132 продиктувано,
 стр. 511–513
- Майка. *Вж.* Родители
- Макрай, Александър, стр. 385, 386
 Малария, стр. 407, 480
 Малахия, стр. 328–329
 Манчестър, Ню Йорк, стр. хv, 10,
 64, 75
- Маркс, Ефраим, стр. 189
 Мейджър, кучето на Джозеф Смит,
 стр. 19, 257, 260
- Мелхиседеково свещеничество
 Адам, пръв получава, стр. 113–116
 безконечен живот, носи силата на,
 стр. 115–116
 Бог открива цели чрез,
 стр. 115–116
 вечно, стр. 112
 възстановяване на, стр. хv, 8, 86,
 109–111, 530
 Исус Христос е носител, стр. 89,
 148, 222, 437
 клетва и завет на, стр. 115–116
 ключовете на царството Божие,
 държи, стр. 115–116
 най-висша власт, стр. 115–116
 носителите трябва да бъдат пра-
 ведни, стр. 114–116
 носителите трябва да бъдат при-
 зовани от Бог, стр. 114–115
 Обществото за взаимопомощ
 организирано под, стр. 481
 откровения идват чрез,
 стр. 115–116, 151, 209
 пророците са носители,
 стр. 115–116
 пълнота на, в храмовете,
 стр. 442–447
 разпознаване на духове, нужно за,
 стр. 411–414
 свършенство, води до,
 стр. 115–116
 увеличаване на призованията в,
 стр. 118–119
- установени кворуми, стр. 14
 установено преди сътворението
 на земята, стр. 115–116
- Милиционери посещават Джозеф
 Смит, стр. 365–365
- Милър, Джордж, стр. 442
- Милост
 Божия, стр. 41, 77, 80, 433
 в опрошаване на околните,
 стр. 419–420
 за изкупление на мъртвите,
 стр. 435–436, 503–504
 към всички хора, стр. 457–459
 сестрите от Обществото за взаи-
 мопомощ показват, стр. 484–485
- Вж. и* Опрощение
- Милосърдие. *Вж.* Любов
- Мир, на всички хора, стр. 364–368
 Миротворци, стр. 364–367
- Мисионерска служба
 бент за кръщение разрушен,
 стр. 159
 в Англия, стр. 15, 349–352
 дар на езици за, стр. 408–410
 дълг, най-важен, стр. 353–355
 Евангелието носи светлина на
 света, стр. 161–162
 изисквания за, стр. 353–355
 любовта е нужна за, стр. 353–355
 на Джозеф Смит, стр. 15, 97,
 159–160, 253, 356–359
 покаяние, преподаване, стр. 163
 притча за пшеницата и плевелите,
 стр. 323–324
 притча за сеяча, стр. 316–318
 растеж на Църквата по света, стр.
 114–116, 146, 152–154, 165–166,
 320–322, 352, 388–389, 474
 с Духа, преподаване, стр. 355–356
 свидетелство, възможности да
 даваме, стр. 356–359
 смирение, преподаване със,
 стр. 355–356
 сред ламанитите, стр. xvii, 9, 160,
 480
- Мисия
 Джозеф Смит завършва земната
 си, стр. 571–573
 пророците изпълняват, стр.
 555–556
 чувствата на Джозеф Смит
 относно, стр. 553–554

Мисури. *Вж.* Фар Уест, Мисури;
 Окръг Джаксън, Мисури. *Вж. и*
 Окръг Колдуел, Мисури; Окръг
 Клей, Мисури; Кълъмбия, Мисури;
 Окръг Давиес, Мисури; Гелтъин,
 Мисури; Индипендънс, Мисури;
 Ричмънд, Мисури
 Мичигън, стр. 126, 253, 357–358, 537
 Мичъл, Самюел Л., стр. xv
 Монтроуз, Айова, стр. 407
 Морли, Айзък, стр. 183
 Мормони. *Вж.* Църквата на Исус
 Христос на светиите от послед-
 ните дни
 Множествен брак, стр. xii, 22
 Моисей
 в храма Къртлгънд, стр. xix, 14,
 111, 328, 590
 възстановява ключовете на Петър,
 Яков и Иоан, стр. 112
 Господ се явява на, стр. 130, 222
 законът, даден на, стр. 87, 101,
 209, 275, 282
 кръщението на, стр. 101
 стреме се да доведе Израил в
 Божието присъствие,
 стр. 115–116
 Моисей, книга на, стр. xviii, 12, 222
 Молитва
 Бог чува и дава откровение,
 стр. 40–41, 136–140, 209–210
 вяра и простота в, стр. 139–140
 добродетел в, стр. 139
 разбирането за Бог ни помага в,
 стр. 43–44
 молете се за всичко, стр. 138–139
 на Джозеф Смит, води до
 Първото видение, стр. xiv, 5,
 31–32, 133, 468
 на родителите, за децата,
 стр. 519–521
 получаване на знание чрез,
 стр. 283–284
 родителите на Джозеф Смит учат
 за, стр. 39
 силната, на Джозеф Смит,
 стр. 135, 139
 Мороний
 държи ключовете от Книгата на
 Мормон, стр. 61
 цитира пасаж от Библията,
 стр. 219, 329

показва златните плочи на свиде-
 тели, стр. xvi, 133–137, 322
 посещава Джозеф Смит и му дава
 златните плочи, стр. xiv–xv, 5–7,
 61–64, 110, 219, 329, 469–470
Вж. и Книгата на Мормон
 Мрежа, хвърлена в езерото, пригча
 за, стр. 322
 Мърдок, Джозеф. *Вж.* Смит, Джозеф
 Мърдок
 Мърдок, Джон, стр. 183
 Мърдок, Джулия (дъщеря). *Вж.* Смит,
 Джулия Мърдок
 Мърдок, Джулия (майка), стр. 183
 Мъртви, кръщение за. *Вж.*
 Кръщение за мъртвите; Спасение
 на мъртвите
 Мъченичество на Джозеф и Хайръм
 Смит, стр. xxi, 25, 491, 564,
 566–571

Н

Nauwoo Expositor, стр. 563
 Наву, Илинойс
Вж. и Комърс, Илинойс; Храмът
 Наву
 Джозеф Смит дава име, стр. xx,
 19, 417
 изграждане на, стр. xx, 19, 407,
 417, 453–455, 459–462, 473–474
 кмет на, стр. xxi, 20, 465
 културно и гражданско развитие
 на, стр. 20, 453, 465, 473–474
 пророчество, че светиите ще
 напуснат, стр. 551
 Надаряване. *Вж.* Храмово надаряване
 Надгробни слова, произнесени от
 Джозеф Смит, стр. 185–189
 Найт, Джозеф-младши, стр. 159
 Найт, Джозеф-старши, стр. 123–124,
 159, 492–493
 Найт, Поли, стр. 159, 195
 Небесен Отец. *Вж.* Бог Отец
 Найтинджъл, Агнес и Хенри,
 стр. 453–455
 Намазване с катран и овалване в
 перушина на Джозеф Смит,
 стр. 243–245
 На САЩ, президент. *Вж.* Президент
 на САЩ
 Нечестивите, мъчение на, стр. 98,
 238–239

- Непростим грях, стр. 81, 503
 Несгода. *Вж.* Изпитания
 Нефи, плочи на, стр. 63
 Новият и вечен завет на брака,
 стр. xxi, 235, 511–513. *Вж. и*
 Брак, вечен
 Новият Ерусалим, стр. 189–200.
Вж. и Ерусалим
 Ной, стр. 101, 111, 214, 268, 331,
 434, 437
 Нуждаещи се. *Вж.* Бедни и нужда-
 ещи се
 Ню Йорк. *Вж.* Колсвил, Ню Йорк;
 Файет, Ню Йорк; Манчестър, Ню
 Йорк; Ню Йорк Сити; Палмира,
 Ню Йорк
 Ню Йорк Сити, стр. xv, 253, 256,
 356–357
- О**
-
- Обичаи, лъжливи, стр. 281–282
 Образование на Джозеф Смит,
 стр. 2–3, 30, 279–281, 582–586
 Обреди
 Адам получава, стр. 115
 винаги същите, стр. 115
 светиите във всички диспенсации
 получават, стр. 98–101
 храмове, извършени само в,
 стр. 444–447
Вж. и Кръщение; Кръщение за
 мъртвите; Брак, вечен; Спасение
 за мъртвите; Храмово надаряване
 Общество за взаимопомощ
 ангелите са помощници, стр. 484
 благотворителна организация,
 стр. 481–482
 Ема Смит, президентка на,
 стр. xxi, 480–481, 483–484
 ключ, Джозеф Смит връща,
 стр. 481
 милост, сестрите показват,
 стр. 484–485
 напътствие в, стр. 483–484
 организиране на, стр. xxi, 479–481
 свещенически ръководители,
 подкрепя, стр. 481
 спасява души, стр. 483–484
 Окръг Давиес, Мисури, стр. 473
 Окръг Клей, Мисури, стр. 17–18,
 301, 363, 472–473
 Окръг Джаксън, Мисури
 мисионери проповядват в, стр. 160
 определен като Сион, стр. xvii, 12,
 195–197, 253
 светиите преследвани и прогонени
 от, стр. xviii, 15, 195–196,
 301–303, 363, 472
 светиите се установяват в, стр. 15,
 195, 472
 Сионов лагер тръгва към,
 стр. xviii, 17, 301–303, 307–309
Вж. и Индипендънс, Мисури
 Окръг Колдуел, Мисури
 Светиите се установяват в,
 стр. 17–18, 363, 473
 Светиите са преследвани и
 изгласкани от, стр. xix, 18–19,
 373–375, 383–387, 395–397, 473
Вж. и Фар Уест, Мисури
 Операция, на Джозеф Смит,
 стр. xiv, 2
 Опрошение
 води до единство, стр. 421
 Джозеф и Уилям Смит прощават
 един на друг, стр. 420–421
 Джозеф Смит прощава на Уилям
 У. Фелпс, стр. 421–426
 Джозеф Смит прощава на член-
 отстъпник, стр. 417–419
 на Бог Отец, стр. 79–81, 423–424,
 458–458
 на Исус Христос, стр. 419–420
 на недостатъците на другите,
 стр. 421
 се разпростира над всички хора,
 стр. 419–426
Вж. и Милост
 Организация на Църквата, стр. xvi, 9,
 97, 147–150, 471
 Освещаване на храма Къртлгънд, стр.
 xviii–xix, 14, 211, 327–328, 447–448
 Осемте очевидци, стр. xvi
 Осъждане. *Вж.* Пъкъл
 Отец на Небесата. *Вж.* Бог Отец
 Охайо. *Вж.* Хайръм, Охайо;
 Къртлгънд, Охайо; Пейнсвил,
 Охайо
 Откровение
 Бог дава на всички, които търсят,
 стр. 41–42, 136–140, 209–210
 духовете получават, стр. 506

на Джозеф Смит, стр. 205,
265–266, 280
пазете се от лъжливи, стр. 208–209
послушание нужно за, стр. 140
президентът на Църквата полу-
чава, стр. 208–209, 269–270
приемете всяко, стр. 281–282
първото внушение за, стр. 140
Светият Дух, получава чрез,
стр. 140–141
спасението, нужно за, стр. 207
Църквата е водена чрез,
стр. 207–208
Отпечатване на Книгата на Мормон,
стр. xvi, 8, 145
Отравяне, на Джозеф Смит, стр. 255
Очевидци. *Вж.* Осемте очевидци;
Тримата очевидци

П

Павел, стр. 36, 176–178
Падението на Адам, стр. 435, 474
Пазачи, Джозеф Смит порицава,
стр. 375–376
Палмира, Ню Йорк
Джозеф Смит живее в, стр. xiv,
2–6, 29, 61–63, 468
карта на, стр. 3
Книгата на Мормон издадена в,
стр. xvi, 8, 145
Папируси, египетски, стр. xviii, 14
Патриарх
е благовестител, стр. 150
на Църквата, стр. xviii
Пейдж, Хайръм, стр. 208–209
Пейнсвил, Охайо, стр. 255
Петър, Яков и Йоан
възстановяват Мелхиседековото
свещеничество, стр. xv, 8, 86,
110–113, 530
получават ключовете на свещени-
чеството, стр. 112
Питърсън, Зеба, стр. 160
Писания
Джозеф Смит проповядва за,
стр. 313–314
изучаване на, стр. 68–71
любовта на Джозеф Смит към,
стр. 3–5, 30–32, 195, 313–314
подчинение на, стр. 69
стойност, на светиите от послед-
ните дни, стр. 206

Вж. и Библия; Книга на Мормон;
Учение и Завети; Преводът на
Джозеф Смит на Библията;
Скъпоценен бисер
Писари, превод на Книгата на
Мормон
Ема Смит, стр. 123
Мартин Харис, стр. xv, 7, 63
Оливър Каудъри, стр. xv, 7–8, 85,
123–124
Писма
на Джозеф Смит от затвора
Либърти стр. xix, 166, 245,
257–260, 385–391, 401–403,
493–495
на Джозеф Смит до Ема Смит,
стр. 190, 255–261, 356–357,
375, 385, 565
Писмото Уентгърт, стр. xx, 467–476
План на спасението
Божие дело и слава, стр. 220
вечното естество на разума,
стр. 222–224
доземен живот, представен в,
стр. 222
откриг чрез свещеничеството,
стр. 115
спасява живи и мъртви, стр.
432–437, 503–504
свободата на избор нужна за,
стр. 225–226
телата нужни в, стр. 224–226
цели на, стр. 220–226
Вж. и Спасение
Плевели, притча за пшеницата и,
стр. 323–324
Плочи, златни. *Вж.* Златни плочи
Плочи на Лехий и Нефи, стр. 61–66
Погребението на Джозеф и Хайръм
Смит, стр. xxi
Подкрепа на ръководителите на
Църквата, стр. 210–213, 339–342,
345–346, 553–554
Подчинение
в изпитания, стр. 247–248
вероотстъпничеството е в резул-
тат на липса на, стр. 339–342
води до богатства от знание,
стр. 280
води до венец на селестиална
слава, стр. 174–179, 380–381
води до възвисяване, стр. 174–175,
223–224

- води до единство, стр. 293–299
 води до разбиране на Бог,
 стр. 171–173
 води до селестиален мир,
 стр. 174–175
 Второто пришествие и,
 стр. 270–275
 Джозеф Смит учи на, стр. 66–68,
 75–78
 духовни дарове и, стр. 127
 знание и, стр. 280, 283
 качества, подобни на Христовите
 и, стр. 377–378
 на заповедите, стр. 172–174
 откровение и, стр. 140
 Писания и, стр. 69
 правилото на Джозеф Смит за,
 стр. 169
 примерът на Исус Христос за,
 стр. 179
 примерът на Павел за, стр. 176–178
 свобода на избор и, стр. 225–226
 сънаследници с Исус Христос чрез,
 стр. 56–69
 Подготовка за Второто пришествие,
 стр. 270–275
 Покаяние
 Бог опрощава онези, които се
 покаят, стр. 79–81, 427–428,
 458–459
 Единението прави възможно, стр.
 49–52
 за всички грехове, стр. 78–79
 на Джозеф Смит, стр. 75–78, 124
 отлагаме, не бива да, стр. 78–79
 помага ни да станем подобни на
 Бог, стр. 77–79
 проповядваме на всички, стр. 163
 членове на Църквата, изисква се
 от, стр. 164–165
 Полагане на ръце
 за изцеляване на болните, стр. 408
 за получаване на Светия Дух,
 стр. 102–104
 Понтиак, Мичигън, стр. 126, 253,
 357–358, 537
 Последна диспенсация. *Вж.*
 Диспенсация на пълнотата на
 времента
 Последни дни. *Вж.* Второ пришествие
 Потопяне, кръщение чрез, стр. 98,
 102, 474–476
 Правосъдие, съвършено Божие,
 стр. 433–434, 435–436, 503–504
 Праг, Адисън, стр. 352
 Праг, Парли П., стр. 160, 205, 375,
 513
 Превод на Библията на Джозеф Смит
 Ема Смит пренася ръкописите на,
 стр. 395
 нужда от, стр. 219–220
 притчата за кваста описва, стр. 322
 работа по, стр. xvi, xviii, 14,
 219–220, 266
 Учение и Завети и, стр. 220,
 231–233
 учи за плана на спасение,
 стр. 219–220
Вж. и Писания
 Превод на Библията. *Вж.* Превод на
 Библията на Джозеф Смит
 Превод на Книгата на Мормон. *Вж.*
 Книгата на Мормон , превод на
 Предисловие към Учение и Завети,
 стр. 205–206
 Предопределен, Джозеф Смит бил,
 стр. 544, 578–580
 Предсказатели, живи, стр. 210–211.
Вж. и Президент на Църквата;
 Пророци
 Преди на Джозеф Смит, стр. 1–2,
 579
 Призования, да увеличаваме,
 стр. 118–120
 Президент на Църквата
 Бог открива волята Си на,
 стр. 208–209, 269–270
 възмездия върху онези, които
 отхвърлят, стр. 213–215
 подкрепа, стр. 210–213, 339–342,
 345–346, 553–554
 представител на Бог пред нас,
 стр. 210
 президент на висшето свещени-
 чество, стр. xvii
Вж. и Пророци
 Президент на висшето свещени-
 чество, стр. xvii
 Президент на САЩ
 Джозеф Смит кандидат за,
 стр. xxi, 21
 Джозеф Смит посещава, стр. xx,
 104

Притчи
 за кваста, стр. 322
 за лозата и пръчките, стр. 174
 за мрежата, хвърлена в езерото,
 стр. 322
 за пшеницата и плевелите,
 стр. 323–324
 за сватбения пир, стр. 176–179
 за сеяча, стр. 316–318
 за синаповото семе, стр. 113,
 152–153, 320–321
 за талантите, стр. 379–380

Притчи
 Исус учел с, стр. 315–316
 в Матея, стр. 14, 315–323

Причастие, стр. 78–79, 147, 408

Приятелство
 в несгода, стр. 491–493
 Джозеф Смит – пример за прия-
 телство, стр. 489–493, 496
 на Уилард Ричардз, стр. 491
 сплотява човешкия род,
 стр. 493–494
 членовете на Църквата показват,
 стр. 494–496
Вж. и Любов

Проповеди, на Джозеф Смит,
 стр. 21, 525–527, 595

Пророчество, дух на, стр. 207,
 410–411

Пророци
 Бог открива всички неща на,
 стр. 208–209, 269–270
 дух на пророчество представлява,
 стр. 410–411
 лъжливи, стр. 213–215
 любов и служба на, стр. 307,
 556–558
 Мелхиседеково свещеничество,
 носители, стр. 116–118
 мисия на, дадена от Бог,
 стр. 555–556
 отхвърляне, последици от,
 стр. 213–215
 подкрепа, стр. 210–213, 339–342,
 345–346, 553–554
 проповядват, дължни да,
 стр. 553–554
 упрекат, дължни да, стр. 556–557
 човешки слабости на, стр. 554–555
Вж. и Президент на Църквата

Пръстен, Джозеф Смит учи с
 помощта на, стр. 223

Пълнота на времената. *Вж. Диспен-
 сация на пълнота на времената*

Пшеница, притча за, и плевелите,
 стр. 323–324

Пъкъл
Вж. и Сатана
 кой е запратен долу в, стр. 238–239
 не ще надделее над Църквата или
 светиите, стр. 148, 163, 339,
 388–391, 565
 починалите деца не отиват в,
 стр. 101–102
 проклятието на, стр. 98, 238–239

Първото видение
 най-великото събитие, стр. 581–582
 Небесният Отец и Исус Христос
 се явяват, стр. xiv, 5, 32, 40, 468
 знание за Бог чрез, стр. 5, 41
 гонение след, стр. 35–36
 търсенето на истината води до,
 стр. 3–5, 29–31, 468
 свидетелството за е съществено,
 стр. 581–582

Първото Президентство
 организиране на, стр. xvii, 14
 отговорности на, стр. 151–152
Вж. и Президент на Църквата

Р

Разпознаване на духове, стр. 411–414

Раждането на Джозеф Смит, стр. xiv,
 2, 468

Рамус, Илинойс, стр. 511

Родословие. *Вж. Спасение на
 мъртвите*

Ръководене, преподаване на правил-
 ните принципи на, стр. 304–305.
Вж. и Ръководители на Църквата

Разум
 Бог е съвършен, стр. 41
 вечно естество на, стр. 222–224
 възкресение, вдига се в, стр. 283
 на Исус Христос, стр. 57
 придобиване, стр. 140, 286, 356
Вж. и Знание

Религиозна свобода, стр. 366–368
 р. Мисисипи, стр. xx, 19, 395, 407,
 417, 489, 501, 543, 564
 р. Мисури, стр. 388
 р. Саскуахана, стр. xv, 7–8, 98, 109

- Ригдън, Сидни
 в деня на изцелението,
 стр. 407–408
 в Мисури, стр. xvii, 195–197, 375
 в Първото президентство,
 стр. xvii, 26, 280
 в Хайръм, Охайо, стр. 243
 в храма Къртлгънд, стр. 289, 327
 видението в У. и З. 76, стр. 49–51,
 231–233
 обръщането на, стр. 9, 160
 Ричардз, Уилард, стр. 24, 349, 442,
 479, 491, 564, 569
 Ричмънд, Мисури, стр. 17, 256,
 357–358, 375, 520–521
 Робинсън, Джордж У., стр. 375
 Родители
 децата следва да почитат,
 стр. 515–518
 Джозеф Смит почитал,
 стр. 515–518
 молят се за децата, стр. 518–520
 обичат и се грижат за децата,
 стр. 255–261, 519–522
 ще имат във вечността починалите
 си деца, стр. 101–102, 186–188
 Роджърз, Ноа, стр. 352
 Ръководители. Вж. Ръководители на
 Църквата
 Ръководителите на Църквата
 критикуване, води до вероотстъп-
 ничество, стр. 339–342
 любовта на, стр. 307, 556–558
 мъдрост от Духа, стр. 305–308
 не ще ни поведат по грешен път,
 стр. 346–347
 подкрепяне, стр. 210–213, 339–342,
 345–346, 553–554
 проповядват правилни принципи,
 стр. 304–305
 Сионов лагер, ръководството на
 Джозеф Смит в, стр. 17,
 301–303, 307–309
 смирение на, стр. 304–308
 Ръсел, Айзък, стр. 349
- С**
-
- Сатана
 в доземния живот, стр. 222
 вероотстъпничеството води при,
 стр. 342–345
 гълъб, не може да се яви като,
 стр. 89
 Джозеф Смит, опитва се да го
 унищожи, стр. 32–33
 езици, говори, стр. 410
 мами, стр. 78
 мъдростта на Бог е по-голяма от,
 стр. 66–68
 нужно е знание или ще станем
 като, стр. 282–283
 няма власт, освен ако не му поз-
 волим, стр. 225–226
 преследва светиите, стр. 15, 163,
 398–399
 разпознаване на, стр. 411–412
 тяло, няма, стр. 224–226
 унищожение на царството на,
 стр. 250, 275
 Църквата, не може да спре напре-
 дъка на, стр. 152–154, 320,
 388–389
 Вж. и Пъкъл
 Светият Дух
 знакът на гълъба, стр. 89
 личност от Духа, стр. 45
 откровител, стр. 140
 член на Божеството, стр. 45
 Светия Дух, дарът на
 винаги ще ни води правилно,
 стр. 105, 140
 всички останали важни неща,
 съдържащи се в, стр. 104
 духовни дарове чрез, стр.
 104–105, 127–128, 408–410
 знание чрез, стр. 140, 286
 и кръщение, стр. 97, 102–104
 мъдрост чрез, стр. 305–308
 откровение чрез, стр. 140
 отстъпничеството води до загуба
 на, стр. 342–345
 получен, когато Църквата била
 организирана, стр. 97
 преподавайте Евангелието според
 напътствията от, стр. 355–356
 разбира всички неща, стр. 140
 разлика между Светия Дух и,
 стр. 104
 свидетелства за Исус Христос,
 стр. 104–105
 селестриално царство, нужно да
 наследим, стр. 234–239
 службата ни помага да получим,
 стр. 457

- утешава в несгода, стр. 104, 391–392
- член на Църквата, трябва да бъде, стр. 164–165
- чрез полагане на ръце, стр. 102–104
- Светият Дух на обещанието, стр. 234
- Свобода да се покланяме, стр. 366–368, 474–476
- Свещеничество. *Вж.* Аароново свещеничество; Упълномощен служител; Мелхиседеково свещеничество
- Свещенически кворуми, установени, стр. 14
- Световен растеж на Църквата, стр. 114, 146, 152–154, 165–166, 320–322, 352, 388–389, 474
- Свещената горичка, стр. 4
- Свидетелство
вратата идва чрез слушане, стр. 411
за Първото видение е съществено, стр. 581–582
на Джозеф Смит запечатано с кръв, стр. 571–573
търсете възможности да давате, стр. 356–359
- Свидетелство на Исус
е дух на пророчество, стр. 207, 410–411
- Светият Дух, чрез, стр. 104–105
- селестриалното царство нужно за, стр. 234–236
- Свобода на избор
дава на всички хора, стр. 368
- Сатана няма власт, освен ако не му позволим, стр. 225–227
- свикнали да се подчиняват на Бог, стр. 225–226
- Седемдесетте, Кворум на, стр. xviii, 14, 16, 151–152, 303
- Селестриално царство
богове, онези, които бъдат възви-
сени, ще са, стр. 56, 235–237, 513, 565
- Божии заповеди подготвят за, стр. 172–173
- вечният брак е нужен за, стр. 235, 511–513
- да устоим с вяра, за да наследим, стр. 246, 346, 380–381, 565
- децата са спасени в, стр. 101–102
- за онези, които не са чули Евангелието, стр. 432
- кой ще има деца в, стр. 511–513
- кой ще наследи, стр. 164, 224, 234–237
- кръщението е нужно за, стр. 234–237
- наградата на праведните жени в, стр. 484
- храмът подготвя за, стр. 445–447
- Семейна история, стр. 504–509.
- Вж.* и Спасение за мъртвите
- Семейството
запечатване на, за вечността, стр. 331–332
- обич между братята и сестрите, стр. 491, 517–518
- обич между съпрузи, стр. 514–515
- обич на децата към родителите, стр. 515–518
- обич на родителите към децата, стр. 519–520
- писма на Джозеф Смит до, стр. 253–262
- Вж.* и Брак, вечен
- Сеячът, притча за, стр. 316–318
- Сион
в окръг Джаксън, Мисури, стр. xvii, 12, 16–17, 160, 195–198, 253
- изграждане на, стр. 195–199, 545–547
- на америкианския континент, стр. 189–200, 474–476
- отговорности на членовете за, стр. 154–154, 160, 197–199
- ще бъде изкупен, стр. 196–197
- Вж.* и хълма Сион, спасители на
- Сионов лагер
изцеляване на Джозеф и Хайръм по време, стр. 519–521
- обучение на ръководители в, стр. 17, 303, 307–309
- помага на светиите в Мисури, стр. xviii, 480
- поход на, стр. xviii, 17, 301–303, 307–309
- разпускане на, стр. xviii, 302
- Синапеното семе, притча за, стр. 114, 152–153, 320–321
- Символът на вратата, стр. 467, 474–476
- Слава, царства на, стр. 233–234.
- Вж.* и Селестриално царство

- Служба. Вж. Приятелство; Любов;
Бедни и нуждаещи се
- Скалистите планини
пророчеството на Джозеф Смит
за, стр. 551
се струпат върху Джордж А. Смит,
стр. 250
- Скъпоценен бисер, стр. xviii, xx, 12,
68–70, 220, 474–476. Вж. и
Писания
- Словото на мъдростта, стр. 280
- Смирение
Джозеф Смит показва, стр. 7,
75–77
отнасяйте се към другите със,
стр. 366
покаяние, нужно в, стр. 75–81, 427
преподавайте Евангелието със,
стр. 355–356
ръководителите следва да имат,
стр. 305–308
светиите следва да имат, стр. 342
- Смит, Агнес, стр. 186–188
- Смит, Азаел, стр. 49
- Смит, Алвин (брат на Джозеф
Смит), стр. 2, 5, 184, 188,
429–432, 517
- Смит, Алвин (син на Джозеф Смит),
стр. 20, 75, 183
- Смит, Александър, стр. 20, 184, 257
- Смит, Дейвид, стр. 20, 184
- Смит, Джозеф, крагък преглед на
живота (хронологичен)
потекло на, стр. 1–2
дядо, пророкува за, стр. 49
родители, стр. 39
раждане на, стр. xiv, 2, 468
детство, стр. xiv, 2–4, 29, 39
операция на крака, стр. xiv, 2
Палмира, мести се в, стр. xiv, 2,
29, 468
Първото видение, стр. xiv, 3–5,
29–36, 41, 468
- Мороний, посещения на, стр. xiv,
5–6, 61–63, 111, 219, 329, 469
- Манчестър, мести се в, стр. xv
- Хармони, работи в, стр. 6, 63
- брак на, стр. xv, 7, 63
- златни плочи, получава, стр. xv,
7, 61–63, 469–470
- Книгата на Мормон, превод,
стр. xv–xvi, 7–8, 63, 85, 123–124,
145, 160
- загубата на 116 страници ръкопис,
стр. xv, 7, 66–68, 75–77
- Аароново свещеничество, полу-
чава, стр. xv, 8, 85–86, 91, 95
- кръщение на, стр. xv, 8, 85, 95–97
- Мелхиседеково свещеничество,
получава, стр. xv, 8, 86, 109–113,
530
- тримата очевидци и, стр. xvi,
133–135
- Книгата на Мормон, издаване,
стр. xvi, 8, 145
- Църквата, организира, стр. xvi, 9,
147–150, 471
- Преводът на Джозеф Смит и,
стр. xvi, xviii, 13, 219–220, 266
- Файет, мести се в, стр. xvi, 9, 169,
208
- Къртлънд, пристига в, стр. xvii, 12,
169–171, 183
- Къртлънд, откровения в,
стр. 12–13, 205–206
- окръг Джаксън, Сион в, стр. xvii,
12, 195–197, 253
- Къртлънд, гонения в, стр. 15,
243–244, 253–255, 337–339, 344,
363
- Училище за пророци, стр. xvii,
126, 138, 279–281
- Словото на мъдростта, получава,
стр. 280
- Сионов лагер, води, стр. xviii, 17,
301–303, 307–309, 519–521
- египетски папируси, превежда,
стр. xviii, 14
- храмът Къртлънд, освещаване,
стр. xviii–xix, 14, 211, 327–328,
445–448
- мисионери в Англия, стр. xix, 15,
349–352
- Фар Уест, мести се в, стр. xix, 16,
18, 363
- History of the Church*, започва,
стр. xix
- милиционери го посещават във
Фар Уест, стр. 364–365
- Фар Уест, арестуван в, стр. 17,
357, 373–376, 521–522
- Индипендънс, задържан в, стр. 17,
373–376
- Ричмънд, затворен в, стр. 17, 375
- затвор Либърти, затворен в,
стр. xix, 18–19, 383–391, 395

- Мисури, бяга от, стр. xix, 19, 397
 Куинси, пристига в, стр. xx, 19, 395–397
 Комърс, установява се, стр. xx, 19, 345, 407, 417
 Комърс, изцеляващи благословии в, стр. 407–408
 Вашингтон, окръг Колумбия, посещава, стр. xx, 104, 104
 кръщение за мъртвите, обявява, стр. xx, 22, 432, 504
 храмът Наву, строеж на, стр. xx, 20–22, 292–293, 441–444
 легион на Наву, командва, стр. xx, 465
 магазин от червени тухли на, стр. 453–455, 452
Times and Seasons, редактор на, стр. xx, 465–467, 596, 596
 писмото Уентуърт, пише, стр. xx, 467–476
 Общество за взаимопомощ, организира, стр. xxi, 479–481
 надаряване, отслужва, стр. xxi, 22, 441–442, 543
 Наву, кмет на, стр. xxi, 21, 465
 Наву, гонения в, стр. 23–24, 489, 551–553, 555–556, 563–565
 президент на САЩ, кандидат за, стр. xxi, 21
 апостоли, дава ключовете на, стр. xxi, 24, 151, 563, 566–567
Nauwoo Expositor, затваряне на, стр. 563
 запад, заминава на, стр. 564
 затвор Картидж, затворен в, стр. 25, 359, 491, 564
 мъченичеството на, стр. xxi, 25, 491, 564, 566–573
 погребение на, стр. xxi
 Смит, Джозеф, общо
 гледач, стр. 171, 266, 566, 578, 586
 деца на, стр. 20, 183–184
 земна мисия на, стр. 571–573
 Илияс, духът на, открит на, стр. 90–91, 579
 ключове на свещеничеството, държи, стр. 111, 543, 544–545, 571, 578–579, 590
 мисионерски усилия на, стр. 15, 97, 159–160, 253, 356–359
 обучение на, стр. 2–3, 29, 279–281, 583–586
 откровения, процес на получаване на, стр. 205, 265–265, 280
 Писания, любов към, стр. 3–5, 29–32, 195, 313–314
 предопределение на, стр. 544, 578–580
 беседи на, стр. 21, 525–527, 595
 смърт на членове на семейството, стр. 20, 26, 75, 183–184, 186, 243–244
 съдебни искове срещу, стр. 16, 253–255
 учения на, стр. 304–305, 313–314, 356–359, 525–527, 533–537, 553–554
 физическа външност на, стр. 29, 530–532
 човешки слабости на, стр. 554–555
 Смит, Дон Карлос (брат на Джозеф Смит), стр. 2, 184, 186–188, 517
 Смит, Дон Карлос (син на Джозеф Смит), стр. 20, 184
 Смит, Джозеф Мърдок, стр. 20, 25, 183, 243–244
 Смит, Джозеф-старши
 благословия към Джозеф Смит, стр. 184, 578
 брак на, стр. 1
 вижда Алвин Смит, преди да умре, стр. 432
 занятия на, стр. 2
 изцеление на, стр. 515
 кръщение на, стр. 92, 97
 любовта на Джозеф Смит към, стр. 515–518
 Палмира, мести се в, стр. 2
 патриарх на Църквата, стр. xviii
 прошка в неговото семейство, стр. 421
 религиозни навици на, стр. 3–4, 39
 семейство на, стр. xiv, 2, 29, 32
 смърт на, стр. 184
 Смит, Джозеф, III, стр. 20, 184, 257, 265
 Смит, Джон Л., стр. 460
 Смит, Джордж А., стр. 250, 355, 496, 598–600
 Смит, Джулия Мърдок, стр. 20, 26, 183, 184, 255–257, 265

- Смит, Ема
 близнаци, осиновяване и смърт на сина, стр. 20, 26, 169, 183, 243–244
 бракът на, стр. xv, 7, 63
 деца на, стр. 20, 183–184
 Джозеф моли за прошка, стр. 124
 записка в дневника на Джозеф Смит за, стр. 491
 затвор Либърти, посещава Джозеф в, стр. 385
 златните плочи и, стр. 61–64
 кръщението на, стр. 159
 Куинси, среща Джозеф в, стр. 397
 Къртлънд, премества се в, стр. 10, 169–171, 183
 Наву, посещава Джозеф близо до, стр. 489
 намазан с катран и овалян в перушина, вижда Джозеф, стр. 244
 Общество за взаимопомощ, президентка на, стр. xxi, 480–481, 483–484
 писар за превода, стр. 123
 писма от Джозеф, стр. 190, 255–261, 356–357, 375, 385, 565
 писмо до Джозеф, стр. 19
 Преводът на Джозеф Смит и, стр. 395
 р. Мисисипи, прекосява, стр. 395–396
 служба на, стр. 291, 407, 459–462, 480
 смъртта на първото дете, стр. 20, 75, 183
- Смит, Ефраим, стр. 2, 184
 Смит, Луиза, стр. 20, 169, 183
 Смит, Луси, стр. 459, 520–521
- Смит, Луси Мак
 брак на, стр. 1
 история, написана от, стр. 38
 любов на Джозеф Смит към, стр. 515–518
 моли се за синовете си, стр. 519–521
 Общество за взаимопомощ, съвет към, стр. 480
 Първото видение и, стр. 32
 религиозни навици на, стр. 3–4, 39
 сбогуване със синовете, стр. 520–521
 семейство на, стр. xiv, 2, 29, 32
 тримата очевидци и, стр. 133–135
- Смит, Натан, д-р, стр. 2
 Смит, Самюел, стр. 85, 97, 146
 Смит, Тадеус, стр. 20, 169, 183
 Смит, Уйлям, стр. 39, 79, 420–421
 Смит, Фредерик, стр. 20, 184, 257, 260
 Смит, Хайръм
 в затвора Либърти, стр. 383–386
 дете, смърт на, стр. 190
 замества Алвин Смит при кръщене, стр. 432
 запад, заминава на, стр. 564
 Комърс, болест в, стр. 459–460
 кръщение на, стр. 97
 мъченичество на, стр. xxi, 25, 491, 564, 566–540
 Наву, посещава Джозеф край, стр. 489
 надаряване, получава, стр. 443
 основател на Църквата, стр. 146
 погребение на, стр. xxi
 почести на Джозеф Смит към, стр. 491, 517–518
 Ричмънд, затворен в, стр. 17, 375
 семейство на, стр. 2
 холера, изцелен от, стр. 519–520
 храма Къртлънд, работи на, стр. 289–292
- Смърт
 всички хора трябва да се пригответ за, стр. 186
 децата ще се вдигнат при възкресението, стр. 186–188
 надгробни речи на Джозеф Смит, стр. 185–189
 праведните ще бъдат вдигнати в слава след, стр. 185–190
 преживяванията на Джозеф Смит с, стр. 183–185, 186
 уповавайте на Бог във време на, стр. 187–189
 ще срещнем обичните ни хора след, стр. 186–188
- Вж. и* Мъченичество
 Снайдър, Джон, стр. 349
 Сноу, Илайза Р., стр. 479, 481
- Спасение
 великото дело да научим, стр. 286
 вяра в изпитанията нужна за, стр. 245–246
 знание нужно за, стр. 224–224, 282–283
 кръщението нужно за, стр. 98–99, 234–236

откровение нужно за, стр. 207
 подчинение нужно за, стр. 172–173, 223–224
 свободата на избор нужна за, стр. 225–226
 триумф над враговете, стр. 224–226
 тялото нужно за, стр. 224–226
 храмови обреди нужни за, стр. 444–447
Вж. и Селестиално царство; План на спасение
 Спасението на мъртвите
 Джозеф Смит обявява, стр. xx, 22, 432, 504
 дълга за, стр. 436–437, 503–504, 506–509
 запечатващата сила и, стр. 330–332
 Исус Христос организира духове-
 вете, стр. 434–435, 437, 505
 Исус Христос прави възможно, стр. 434–436
 мисията на Илия и, стр. 504–509
 смъртта на Алвин Смит и, стр. 429–432
 спасители на хълма Сион, стр. 437, 504–506
 спояващо звено, стр. 507–509
 справедливостта на Бог в, стр. 433–434, 435–436, 503–504
 свършеното, е невъзможно без нашите мъртви, стр. 507–509
 ще отнеме дълго време, стр. 502
Вж. и Кръщение за мъртвите; Запечатваща сила
 Спасители на хълма Сион, стр. 437, 504–506. *Вж. и* Кръщение за мъртвите; Спасение на мъртвите
 Старейшина, Джозеф Смит ръкоположен за, стр. 147
 Степени на слава, три, стр. 233–234
 Страници от ръкописа, Книга на Мормон, загуба, стр. xv, 7, 66–68, 75–77
 Стоуъл, Джосая, стр. 7
 Страдание. *Вж.* Изпитания
 Събиране
 за изграждане на храмове, стр. 444–447
 в окръг Джаксън, Мисури, стр. 12, 193–195
 необходимо в последната диспенсация, стр. 545

Вж. и Израил, възстановяване на; Окръг Джаксън, Мисури
 Съвест, свобода на, стр. 366–368, 474–476
 Съвет в небесата, стр. 175, 222, 544, 578–580. *Вж. и* Доземен живот
 Съдебни искове срещу Джозеф Смит, стр. 16, 253–255
 Създаден, разумът на човека не бил, стр. 222–224
 Сънаследници с Исус Христос, стр. 56, 69, 162–163, 235–236, 281–282, 432, 447
 Съпруг, стр. 514–515. *Вж. и* Брак, вечен
 Съпруга, стр. 514–515. *Вж. и* Брак, вечен

Т

Таити, Евангелието проповядвано в, стр. 352
Times and Seasons, стр. xx, 465–467, 596, 596
 Таланти, да усъвършенстваме своите, стр. 379–380
 Танър, Джон, стр. 291
 Тейлър, Дениъл, стр. 345
 Тейлър, Джон
 в затвора Картидж, стр. 25, 491, 564, 566
 при организиране на Обществото за взаимопомощ, стр. 479
Times and Seasons и, стр. 465
 Тейлър, Лионора Канън, стр. 189
 Тела
 Бог Отец и Исус Христос имат, стр. 45
 злите духове нямат, стр. 224–225
 нужни за щастието, стр. 224–225
 Телестиално царство, стр. 237–238
 Терестриално царство, стр. 237–238
 Томпсън, Мърси Фийлдинг, стр. 385, 442
 Тримата очевидци, стр. xvi, 133–135, 322
 Тълкуване, дар за, стр. 123–124

У

Уайт, Лаймън, стр. 308, 375, 386
 Уентуърт, Джон, стр. 467
 Уитлок, Харви, стр. 79

- Уитни, Елизабет Ан, стр. 171, 357, 460, 481
- Уитни, Нюъл К.
дава благословии на Джозеф Смит, стр. 255
- Джозеф живее в дома на, стр. 171, 265
- живее с Джозеф, стр. 461
- записка в дневник относно, стр. 489, 491–492
- надаряване, получава, стр. 442
- празник в дома на, стр. 494
- пътува с Джозеф, стр. 255, 356–357
- среща Джозеф, стр. 169–171
- Вж. и* Магазин на Нюъл К. Уитни
- Уитмър, Дейвид, стр. 17, 124, 133–137, 146, 344, 515
- Уитмър, Питър-младши, стр. 146, 160
- Уитмър, Питър-старши, стр. xvi, 8, 124, 146
- Уйлямз, Фредерик Г., стр. xvii, 26, 280, 289
- Упрек, пророците отправят, стр. 556–558
- Упълномощен служител, стр. 87–90
- Урим и Тумим
Джозеф Смит, отнети от, стр. 7, 76
- земята ще стане, стр. 275
- преводът, използвани при, стр. 7, 62–66, 76, 124, 470–471
- тримата очевидци, показани на, стр. 133–135
- Устояване докрай, стр. 245–250, 380–381, 565
- Уудръф, Уилфърд, стр. xii, 303, 407–408
- Учение и Завети
издаване на, стр. 12, 206
- изучаване на, стр. 69–71
- не предавайте откровенията в, стр. 71, 399
- Преводът на Джозеф Смит и, стр. 220, 231–233
- предисловие към, стр. 205–206
- пригчатата за кваста описва, стр. 322
- първо издание на, стр. xviii
- ценност на, стр. 206
- Вж. и* Книга на Заповедите; Писания
- Учения, на Джозеф Смит, стр. 304–305, 313–314, 356–359, 525–527, 533–537, 553–554
- Училище за пророци, стр. xvii, 126, 138, 279–281
- Училище за старейшини, стр. 313–315

Ф

- Файет, Ню Йорк
Джозеф Смит превежда в, стр. xvi, 9, 124
- Джозеф Смит се мести в, стр. xvi, 9, 169, 208
- клон организиран в, стр. 9
- първа конференция проведена в, стр. xvi, 147–148
- тримата очевидци в, стр. xvi, 133–135
- Църквата организирана в, стр. xvi, 9, 146–147, 471
- Фар Уест, Мисури
Джозеф Смит в, стр. xix, 15, 17, 363
- Джозеф Смит арестуван в, стр. 17, 357, 373–375, 520–521
- Джозеф Смит посетен от щатска милиция в, стр. 364–365
- светиите се установяват в, стр. 18, 363, 473
- светиите преследвани и прогонени от, стр. xix, 17–18, 373–375, 383–387, 395–398, 473
- храм, който да бъде построен в, стр. 18, 363, 442
- Фелпс, Уйлям У., стр. 206, 327, 421–426
- Фийлдинг, Джозеф, стр. 349
- Филаделфия, Пенсилвания, стр. 160, 253
- Фолит, Кинг, стр. 185
- Фордъм, Илайджа, стр. 407–408

Х

- Хайд, Орсън, стр. 349–352, 356
- Ханкс, Ноулгън Ф., стр. 352
- Хайръм, Охайо
видение на Спасителя в, стр. 49–51
- Джозеф Смит живее в, стр. 219, 231, 243, 265
- конференция, състояла се в, стр. 205

- Вж. и* Къртлънд, Охайо
Харис, Мартин
в Ню Йорк Сити, стр. xv
загуба на 116-те страници, стр. xv,
7, 66–67, 76–77
ипотекира фермата си, стр. 9, 145
писар на превода, стр. xv, 7, 63
Тримата очевидци, един от,
стр. xvi, 133–135
Харис, Презървд, стр. 67
Хармони, Пенсилвания
Аароновото свещеничество въз-
становено край, стр. xv, 7–8,
85–87, 95
Джозеф и Ема Смит живеят в,
стр. xv–xvi, 7, 9, 63, 169
Джозеф Смит превежда в, стр. xv,
7, 63, 77, 85, 123–124
Мелхиседековото свещеничество
възстановено край, стр. xv, 8,
109
синът на Джозеф и Ема умира в,
стр. 183
Хейл, Айзък и Елизабет, стр. 7, 63
Хейл, Ема. *Вж.* Смит, Ема
Хенкок, Мосия Л., стр. 461–462
Хижа, Джозеф Смит гради, стр. 459
Хижа от трупи, изграждане на,
стр. 459
Хилядолетие, стр. 274–275
History of the Church
публикувана в *Times and Seasons*,
стр. 465–467
разработване и публикуване на,
стр. xix, 597–598
“History of Lucy Smith, Mother of
the Prophet”, стр. 38
Ходж, Ейбрахам Ч., стр. 251
Холера
в Сионов лагер, стр. 309–310
Джозеф и Хайръм Смит са изце-
лени от, стр. 519–521
Хорн, Мери Изабела, стр. 189
Храмове
кръщение за мъртвите извършвано
в, стр. 445–446, 505
на светиите е заповядано да
строят, стр. 443–444
надаряване извършвано в,
стр. 442–447, 505, 541–543
най-великите Божии благословии
се получават в, стр. 447–448
обредите на, нужни за спасението,
стр. 444–447
пълнотата на Мелхиседековото
свещеничество получена в,
стр. 442–447
събиране заедно е нужно за
изграждане, стр. 444–445
съсредоточаване на Джозеф Смит
върху, стр. 442–444
Вж. и Храмово надаряване
Храмове, построени или планирани
Индипендънс, Мисури, парцел за,
стр. xvii, 12, 195, 442
Фар Уест, Мисури, парцел за,
стр. 18, 363, 442
Вж. и Храмът Къртлънд; Храмът
Наву
Храмово надаряване
Божие присъствие подготвя за,
стр. 442, 444–447
Бригъм Йънг отслужва, стр. 22,
442, 543
в храмове, стр. 442–447, 505,
541–543
всички светиите могат да получат,
стр. 442
Джозеф Смит отслужва, стр. xxi,
22, 442–444
светлина, извежда ни в,
стр. 442–443
Храмът Къртлънд
Джозеф Смит вижда във видение,
стр. 289
изграждане на, стр. xvii–xix,
13–14, 289–292, 301, 313, 442,
443, 480
изображение на, стр. 13
Исус Христос се явява в, стр. xix,
14, 50, 328, 590
Моисей, Илияс и Илия се явяват в,
стр. xix, 14, 111, 328–330, 590
освещаване на, стр. xviii–xix, 14,
211, 327–328, 447–448
светиите са принудени да напус-
нат, стр. xix, 16, 363
Храмът Наву
кръщение за мъртвите в, стр. xx,
22, 501–502
изграждане на, стр. xx, 22–23,
293–294, 297, 442–445, 541–543
изграждане на нов, стр. 543

разрушаването на първоначалния,
стр. 543
надарвания в, стр. xxi, 22,
442–444, 543
десятьък използван за строеж,
стр. 293
изображения на, стр. 23, 440, 500,
540
Христови качества, развиване на,
стр. 55–56, 377–378
Хълма Сион, избавители на, стр. 437,
504–505

Ц

Царство Божие, стр. 85–90. *Вж. и*
Църква на Исус Христос на светиите от последните дни
Царства на славата, стр. 233–234.
Вж. и Селестиално царство
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Бог трябва да напътства, стр. 172
вероотстъпничеството води до
гонение на, стр. 342–345
гонение на, стр. 398–399
единство в, стр. 154, 293–298
изисквания за принадлежност към,
стр. 164–165
име на, стр. xvi, 8
Исус Христос е глава на,
стр. 148–150
напредък на, нищо не може да
спре, стр. 152–154, 320–322,
388–389, 474
организация на, стр. xvi, 8–9, 96,
147–150, 471

отговорности на членовете за,
стр. 154–155, 545–547
откровение ръководи, стр.
207–208
очистена от несправедността,
стр. 78
Първото Президентство и
Дванадесетте апостоли водят,
стр. 151–152
растеж по света на, стр. 114, 147,
152–154, 165–166, 320–322, 352,
388–389, 474
храмовете са необходими в,
стр. 444
Църковни призования, увеличаване,
стр. 118–120

Ч

Човешкия Син, знамение на,
стр. 268–269
Честност, стр. 285, 349–360,
373–382, 474–476

Ш

Шарън, Върмонт, стр. xiv, 2, 468

Щ

Щастие
тела нужни за, стр. 224–225
праведност нужна за, стр. 225

Ю

Юда, стр. 338–347

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

